

SANDRA BROWN * CĂUTĂRI PERICULOASE

SANDRA BROWN

Căutări
periculoase

SANDRA BROWN

CĂUTĂRI PERICULOASE

Sandra Brown

**CĂUTĂRI
PERICULOASE**

Traducere: VIOREL CIOCAN

EDITURA LIDER

I.S.B.N. 973-8117-22-4

By arrangement with MARIA CARVAINIS
AGENCY, INC and Prava I Prevodi.

Translated from the English ***THE SWITCH***

Copyright © 2000 by Sandra Brown Management

First published in the United States

by Warner Books, New York

1

Te pup. Melina Lloyd mimă un sărut în direcția surorii ei gemene. Am comandat un vin alb italian. Rece, ușor și nu prea aromat, după cum spunea chelnerul care *a fost* aici. Vorbeam de el și uite-l că vine.

Gillian se așează pe un scaun în fața ei. Chelnerul oferi paharul de Pinot Grigio, vărsînd puțin vin pe mînă în timp ce-și răsucea capul ras de la una la alta.

– O, Doamne sfinte!

– Sîntem identice, spuse Gillian, scutindu-l să mai întrebe.

– Am rămas fără grai. Asemănarea e de-a dreptul năucitoare.

Melina îi zîmbi glacial.

– Sora mea ar dori ceva de băut. Dacă se poate.

Tonul vocii ei, la fel de rece ca vinul, atrase atenția omului.

– Desigur, zise el, pocnindu-și călcîiele. Scuze, scuze. Doamnă?

– Apă minerală. Cu multă gheață și puțină lămîie, te rog.

– Mă întorc *prontamente* cu băutura și ca să vă spun specialitățile zilei.

– De-abia aștept, murmură Melina, în vreme ce chelnerul se îndepărta.

Gillian se aplecă în față și șopti:

– *Prontamente* e un cuvînt?

– Dar *năucitoare*?

Surorile izbucniră în rîs.

– Mă bucur că te văd veselă, remarcă Gillian. Cînd am ajuns aici, păraai suficient de țîfnoasă ca să-ți arăți colții.

– *Sînt* puțin iritată, admise Melina. A trebuit să conduc un autor la aeroport în dimineața asta, ca să prindă cursa de cinci cincizeci și opt. Cinci cincizeci și opt! Autorii călătoresc la asemenea ore scandaloase doar pentru a ne înfuria pe noi, agenții însoțitori.

– Cine era individul ăsta atît de matinal? Cineva interesant?

– I-am uitat numele. E la prima carte: *Tratați-vă copiii ca pe niște animale de casă*. Subintitulată: *Cu rezultate uimitoare*.

– Puștii de doi ani fac sluj și latră la comandă?

– Nu știu. N-am citit-o. Dar cineva a făcut-o. Ocupă locul trei pe lista celor mai bune cărți publicate de *New York Times*.

– Glumești.

– Jur că nu. Dacă are priză la public, o să se vîndă. În ziua de azi, pînă și *eu* pot scrie o carte. Numai că nu-mi trece prin minte nimic interesant. Căzu pe gînduri cîteva clipe. Eventual să scriu despre faimoșii și infamii pe care i-am cunoscut și de-abia i-am suportat timp de o zi. Însă probabil că aș fi dată în judecată.

Chelnerul se întoarse cu apa minerală pentru Gillian și cu un coș din argint cu pîine. Își recită monologul sofisticat, ce cuprindea mai multe adjective decît feluri de mîncare. Se retrase îmbufnat după ce surorile comandară doar jumătăți de avocado umplute cu salată de creveți.

Melina îi întinse coșul lui Gillian, care rupse o felie de pesmet gamisită cu miez de nucă.

– Dar despre gemeni? Ai putea scrie despre asta.

– Așa, în general? Domeniul ar trebui limitat.

– Cei care se îmbracă la fel și ceilalți?

– Posibil.

– Care se întrec pentru a capta atenția părinților?

– Și mai bine. Ce zici de comunicarea printr-o nefirească telepatie?

Melina sorbi puțin vin, privind-o pe Gillian peste marginea paharului.

– Asta mă face să constat că sora mea geamănă pare teribil de interiorizată astăzi. Ce s-a întâmplat?

Înainte de a răspunde, Gillian înghiți repede pesmetul și își scutură degetele de firimituri.

– Am făcut-o.

– Ai făcut-o?

– Știi tu. Involuntar își coborî glasul. Lucrul la care m-am gândit în ultimele câteva luni.

Melina fu cât pe aci să se înece cu excelentul vin italian. Ochii ei cenușii, replică fidelă a ochilor lui Gillian, se îndreptară spre mijlocul surorii ei, mascat de tăblia mesei. Gillian rîse.

– Nu se vede. Mă rog, nu încă. Am venit aici direct de la clinică.

– Adică azi? Chiar acum? Aș putea deveni mătușă în timp ce vorbim?

Gillian rîse din nou.

– Așa cred. Dacă chestiile alea mici fac ce-ar trebui să facă, dacă se duc acolo unde trebuie, înotînd în susul curentului.

– Doamne, Gillian. Mai luă o gură de vin. Chiar ai făcut-o? Ai făcut-o. Te porți așa de... normal. Ești atît de relaxată.

– Ginecologul ar fi încîntat să mă vadă așa. Și-a permis să-mi spună să mă relaxez. De parcă aș fi putut. În primul rînd, pentru că suporturile alea metalice erau reci ca gheața și nu prea te îndemnau la relaxare. Pe urmă, era vorba despre punctul culminant al mai multor luni de frămîntări lăuntrice. N-am luat ușor decizia asta.

Inseminare artificială, folosind sperma unui donator. Gillian cîntărea de luni de zile argumentele pro și contra. Melina era convinsă că sora ei geamănă reflectase îndelung asupra acestui subiect, însă continua să aibă câteva nelămuriri.

– Ai studiat chestiunea din toate punctele de vedere, Gillian?

– Cred că da. Așa sper. Deși s-ar putea să existe aspecte la care nu m-am gândit.

Aceste aspecte neluate în seamă o îngrijorau pe Melina, dar nu-și exprimă temerile.

– Uneori deveneam atît de nehotărîtă, încît eram tentată să resping ideea. Voiam să contest pînă și faptul că-mi trecuse vreodată prin minte și să uit de ea. Dar gîndul ăsta pusese stăpînire pe mine și n-am mai putut scăpa de el.

– Țasta-i un semn bun. Atunci cînd ceva ne acaparează în asemenea măsură, există de obicei un motiv serios.

– Din punct de vedere fizic, n-a existat nici un impediment. Sînt perfect sănătoasă. Am citit tot ce-am găsit despre metodele alternative de concepere a unui copil. Și cu cît citeam mai mult, cu atît mai contrariată deveneam. Sincer vorbind, am încercat chiar să mă conving că n-are rost.

– Și?

– Și n-am găsit nici un motiv să n-o fac. Zîmbi fericită. Așa că am făcut-o.

– Te-ai dus la Clinica Waters?

Gillian încuviință.

– Au multe succese și o reputație solidă. Mi-a plăcut doctorul. A fost foarte amabil. Răbdător. Mi-a explicat totul amănunțit. Am luat o hotărîre bine documentată. Încîntarea ce se citea pe chipul ei demonstra că Gillian era de-a dreptul fericită.

– De ce nu mi-ai spus? Aș fi venit cu tine dacă mi-ai fi cerut. Te-aș fi ținut de mîna. Ți-aș fi acordat tot sprijinul.

– Știu asta, Melina. Tu și cu Jem sînteți singurii oameni cu care am discutat despre asta. Îmi pare rău că nu ți-am comunicat hotărîrea mea. Însă, Melina... Ochii i se umeziră și o privi rugător. Te rog să înțelegi. Am trecut punctele de vedere și opiniile tale și ale lui Jem prin filtrul predispozițiilor voastre.

– Eu...

– Ascultă-mă, te rog. După ce s-a spus și s-a făcut totul, după ce au fost exprimate toate sugestiile, *eu* am fost cea

inseminată. Dacă o să fie bine, eu o să port fătul și o să nasc copilul. Așa că eu trebuia să iau decizia. Singură. Am vrut să-ți spun, după ce am luat hotărîrea, dar n-am vrut ca ea să fie...

– Schimbată.

– Nici măcar pusă la îndoială.

– Dar eu o respect. Serios. Își întări spusele luînd mîna lui Gillian și strîngîndu-i-o. Jem a fost acolo?

– Nu.

– Tot nu-mi vine să cred, zise Melina, aruncînd iarăși o privire spre pîntecele ei. Cum au...? Cum e de fapt...?

– Ieri, un test de urină indica o creștere a activității hormonale, ceea ce înseamnă că urma să am o ovulație în următoarele douăzeci și patru pînă la treizeci și șase de ore. Am sunat la clinică și am stabilit o întîlnire. E ceva foarte special. Acolo folosesc un cateter intrauterin.

Melina o asculta fermecată pe Gillian, care-i descria procedura.

– Te-a durut?

– Deloc.

– De unde provenea sperma?

– De unde crezi?

Melina zîmbi.

– Mă gîndeam la locul geografic.

– Clinica Waters are propria ei bancă de spermă, dar preferă să nu folosească o mostră de pe plan local pentru un pacient din aceeași zonă.

– Bine gîndit.

– A mea provine de la o foarte cunoscută bancă de spermă din California. Mostra a sosit azi-dimineață într-un recipient cu gheață. Apoi a fost dezghețată și spălată...

– Poftim?

– Ăsta-i termenul. Spermă e amestecată cu o proteină și introdusă într-o centrifugă, astfel încît ceea ce se pune în cateter să fie... Rîse. Spermă concentrată, cred că așa poate fi numită, încheie ea.

– Mă gîndesc la o mie de bancuri pe tema asta, dar o să-mi țin gura.

– Mulțumesc.

– Simți ceva deosebit?

– Nimic. De fapt, am și moțait după intervenție. Trebuia să rămîn culcată vreo jumătate de oră. Îmi amintesc că a venit infirmiera, mi-a spus să mă îmbrac și să mă duc în biroul directorului. Acesta mi-a vorbit cu optimism despre succesele lor și m-a sfătuit să nu mă descurajez dacă n-o să meargă de prima oară. Pe urmă am plecat și-am venit direct aici.

Mulțumită de explicațiile primite de la Gillian, Melina se lăsă pe spătarul scaunului și privi cu atenție chipul surorii ei.

– Mamă, mamă. E de-a dreptul năucitor.

După ce făcură haz din nou amintindu-și de uimirea chelnerului, ea spuse:

– Mie mi se pare că cea mai delicată treabă a fost să faci pipi pe bucățica aia de hîrtie pentru test.

– A fost nevoie de o anume îndemînare. Am ajuns destul de pricepută.

– Și, sincer... Melina se opri și dădu din mîini, ca pentru a alunga fraza neterminată. Nu contează. N-ar trebui să spun nimic.

Gillian înțelese la ce se gîndea sora ei.

– Voiai să zici că tu preferi metoda clasică de fertilizare.

Melina trase cu un pistol imaginar spre ea.

– Mă cunoști bine.

– Tata spunea mereu că ne seamănă și mințile.

– Consideră-mă vulgară, zise Melina, ridicînd exagerat din umeri, dar eu prefer carnea și sîngele cateterelor și suporturilor. Metalul rece nu are aceeași putere de seducție ca un piept fierbinte de bărbat și niște picioare păroase care se freacă de mine sub așternut. Ca să nu mai vorbesc despre instrumentul sexual.

– Te rog! Nu pomeni despre instrumentul sexual.

– Nu ți-a lipsit răsuflarea sacadată? Acea minunată ascensiune? Senzația aia gen „O, doamne, viața e frumoasă?”
Nici măcar puțin?

– Nu e vorba despre sex. N-am făcut-o pentru senzații tari. Am făcut-o ca să am un copil.

Melina suspină.

– Te tachinez doar. Încrucișându-și brațele pe masă, ea continuă pe un ton serios: Adevărul fundamental e că vrei un copil.

– Așa e. Țasta-i adevărul fundamental.

– Asta-i bine, spuse Melina, zîmbindu-i afectuos surorii ei. După un moment de gîndire, adăugă: Păcat că Jem trage cu gloanțe oarbe. Ai fi putut împușca doi iepuri dintr-un foc. Sex și un copil în același timp.

Chelnerul le aduse comanda. Mîncarea era ornată cu panseluțe și arăta prea bine pentru a fi consumată. Folosind furculița, Gillian se juca cu floarea așezată deasupra salatei de creveți.

– Jem și-a făcut vasectomia cu mult înainte de a mă cunoaște.

– Eu consider asta un mare noroc. Melina ridică paharul cu vin în semn de urare. E un timpit.

– Melina, spuse Gillian reprobator.

– Îmi pare rău. Dar nu-i părea, iar Gillian știa că scuza nu era sinceră. Dar e un neisprăvit, Gillian. Nu te face fericită.

– Nu-i adevărat. Sînt fericită.

– Zău? Mie nu-mi pari îndrăgostită lulea. Doar dacă nu mi-a scăpat ceva. Așa să fie?

– Evident că ți-a scăpat. Îl iubesc pe Jem.

Melina înălță o sprînceană cu scepticism.

– Serios, insistă Gillian. Dar care relație e perfectă? Nu poți avea totul deodată. Ar însemna să ceri prea mult cuiva dacă ai pretinde să-ți împlinescă toate nevoile și dorințele.

– În cazul tău, un copil. Ți-ai dorit unul de cînd erai tu însăși o copilă. Tu te jucai cu păpușile, în vreme ce eu preferam patinele cu roțile.

– Tot mai vrei să participi la „Derbiul patinatorilor“?

– Da, și sînt iritată că a apărut modelul ăsta cu roțile pe un singur rînd, cu care mergi mult mai greu.

Gillian rîse.

– Uneori, mama ne putea deosebi doar uitîndu-se la genunchii noştri.

– Ai mei erau juliţi.

Rîseră amintindu-şi, însă treptat zîmbetul Melinei dispăru.

– Dacă sterilitatea lui Jem e obstacolul în calea unei relaţii perfecte, cere-i să renunţe la vasectomie.

– Am deschis o dată discuţia asta. Nici n-a vrut să audă.

– Atunci cum a reacţionat la decizia ta?

– Surprinzător de bine. De fapt, de cîte ori aveam îndoieli, el m-a încurajat să merg pînă la capăt.

– Hmm. Melina era mirată de ce auzea. Ei bine, aşa cum ţi-am mai spus, e un tip teribil.

– Să nu vorbim despre Jem. De cîte ori vorbim despre el, ajungem să ne certăm şi nu vreau să-mi stric ziua. În ce-l priveşte pe Jem, hai să admitem că nu ne înţelegem. În regulă?

– Din partea mea, da.

Mîncară o vreme în tăcere, apoi Melina zise:

– Încă ceva. Gillian protestă, dar sora ei continuă: Dacă procedura are succes şi vei naşte, va fi un test dur pentru sentimentele lui Jem.

– M-am gîndit la asta.

– Ai grijă, Gillian. Dacă apare un copil, s-ar putea ca realitatea să nu fie aşa de roză pe cît pare. Momentele pentru poze nu apar la fel de des ca scutecele murdare. E posibil ca Jem să nu fie la fel de înţelegător pe cît te-a lăsat să crezi. Şi, ca să fiu corectă, probabil că îşi închipuie că o să se descurce.

Se opri şi luă o înghiţitură de vin, după care se hotărî să-şi exprime gîndurile care-o tulburau. Ea şi cu Gillian fuseseră întotdeauna de o sinceritate brutală una faţă de cealaltă.

– Mă tem că atitudinea lui se va schimba după naşterea copilului. Oricărui bărbat îi vine greu să accepte ceea ce, la urma urmei, înseamnă progenerarea altuia, nu-i aşa? În cel mai fericit caz, Jem va păstra anumite îndoieli. Poate şi unele resentimente.

– Anticipez o anume reticență, zise Gillian. Și am ținut cont de ea. Dar nu-mi puteam întemeia decizia pe posibilități și speculații. Trebuia să încetez cu întrebări gen „și dacă?“, altfel n-aș mai fi făcut-o niciodată. Dacă tot m-am hotărât, e preferabil s-o fac mai devreme decît mai tîrziu. Peste cîteva luni, împlinim amîndouă treizeci și șase de ani.

– Nu-mi aminti.

– Eu am fost tot timpul conștientă că ceasul meu biologic bate. Nu-l mai puteam ignora.

– Înțeleg.

Gillian puse jos furculița.

– Serios, Melina? Chiar înțelegi?

Fiecare din ele își dorise mereu aprobarea celeilalte. Melina prețuia părerea lui Gillian și avea încredere în ea mai presus de orice; la fel proceda și sora ei.

– Da, răspunse încet Melina, înțeleg. Numai că nu-ți împărtășesc sentimentul. Eu n-am simțit niciodată nevoia presantă de-a avea un copil. Cu un zîmbet trist, adăugă: Mai bine așa, nu? Viața mea, viitorul meu, totul e legat de afaceri.

Se întinse peste masă și o bătu ușor pe mîină pe Gillian.

– Poate că instinctul matern e singurul lucru care ne deosebește. Cred că tu ai luat amîndouă porțiile, pe-a ta și pe a mea. Dacă e ceva atît de puternic, ai fi greșit ignorîndu-l. Trebuia să-i dai curs; altfel n-ai fi fost niciodată fericită. Cred că decizia pe care ai luat-o a fost cea potrivită pentru tine.

– O, Doamne, sper că da.

Deși știa ce semnificație avea această experiență pentru Gillian, Melina fu surprinsă de emoția din vocea surorii ei.

– Îmi doresc foarte mult un copil, dar dacă... dacă acest copil nu mă vrea?

– Poftim?

– Dacă instinctul meu matern e fals și eu nu sînt o mamă bună?

– Nici o șansă.

– Spui așa fiindcă știi că asta vreau să aud, Melina.

– Spun întotdeauna ceea ce cred. O să fii o mamă ideală.

– Vreau să fiu.

Expresia lui Gillian, tonul vocii ei îi trădau hotărîrea. Deși nici una dintre ele nu se emoționa din senin, Gillian părea gata să izbucnească în plîns, fapt ce putea fi atribuit creșterii activității hormonale sau reprezenta un alt semn al profunzimii sentimentului ei. Ea se stăpîni și zise:

– Dintre toate hotărîrile pe care le-am luat în viață, asta e cea mai importantă. Dintre toate deciziile pe care s-ar putea să le iau în viitor, asta va rămîne cea mai importantă. Nu vreau să eșuez. Pur și simplu nu accept.

– Și n-o să eșuezi, declară ferm Melina.

– Vreau ca pruncul meu să fie la fel de fericit cu mine pe cît de fericită voi fi eu cu el. Sau cu ea.

– O să se considere cel mai norocos copil din lume. Mi-aș dori să fiu la fel de sigură și de alte lucruri pe cît sînt de asta. Vei avea un succes formidabil ca mamă, Gillian. Așa că scoate-ți din minte posibilitatea eșecului. Gonește-o. Îngroap-o. N-o să se întîmple.

Sprîjinul ferm acordat de sora ei hotărîrii pe care-o luase o făcu pe Gillian să zîmbească ușurată. Clipi des, ca să-și alunge lacrimile.

– În regulă. Îndoielile mele sînt izgonite și îngropate în mod oficial.

– Ei bine, slavă Domnului că am scăpat de problema asta. Melina ridică din nou paharul.

– Pentru tine și pentru știința medicală modernă. Sper că mormolocii ăia microscopici își fac treaba!

Ciocniră paharele. Gillian zise:

– Rata succesului – chiar dacă toate sistemele funcționează, ca în cazul meu – e de numai douăzeci și cinci de procente. S-ar putea să fie nevoie de mai multe încercări.

– Nu asta ne-a spus mama înainte de prima noastră întîlnire cu băieții.

Rîseră, amintindu-și de pudoarea mamei lor atunci cînd venea vorba despre sex și de avertismentele ei cu privire la potențialele riscuri.

– Îți aduci aminte de lectura aia? Nu știam că există atîtea eufemisme pentru părțile corpului și pentru relațiile intime! exclamă Melina. Dar mesajul transmis limpede era că o singură dată este suficient ca să faci un copil.

– O să vedem. Doctorul m-a asigurat că ăștia sînt buni înotători.

– Chiar așa le-a zis, *înotători*?

– Jur.

Chicotiră ca niște adolescente la auzul unei glume porcoase. În cele din urmă, Melina îi făcu semn chelnerului să ia farfuriile și comandă cafele.

– Ce știi despre donator?

– E doar un număr, selectat de pe o listă de donatori echivalentă cu un catalog Spiegel. Dintre toți candidații, el s-a potrivit cel mai bine pretențiilor mele.

– Culoarea părului. Culoarea ochilor. Forma corpului.

– Astea, împreună cu înclinațiile, pregătirea și coeficientul de inteligență.

– Deci ai cerut doar un număr dintr-un catalog? întrebă nedumerită Melina.

– E o procedură științifică.

– Biologie. Reproducerea umană redusă la cea mai clinică formă.

– Exact.

– Dar...

Gillian zîmbi, înțelegînd că fusese prinsă în cursă. Surorile nu puteau ascunde vreun gînd una de alta pentru multă vreme.

– *Dar* eu sînt o ființă umană, iar trupul meu nu e o eprubetă pentru teste. Nu pot fi atît de obiectivă pe cît ar trebui. Privind în gol, spuse calm: Cu ajutorul unei persoane fără nume, sper să creez o nouă ființă. Un copil. O personalitate. Un suflet. Firește că mă întreb cine e donatorul și cum arată.

– Cum s-ar putea altfel? Sigur că te întrebi. N-ai nici o informație?

– Nimic. Probabil că e un student la medicină care a avut nevoie de niște bani de buzunar.

– Și căruia îi place să se masturbeze. De fapt, tuturor le place asta, nu?

Melina îi făcu cu ochiul bărbatului așezat la masa alăturată. Omul îi zîmbi, flatat de acel semn. Observînd manevra, Gillian o muștră discret:

– Vezi cum te porți.

– Nu știe ce-am spus.

Și din acest punct de vedere, erau diferite. Melina avea tendința de a spune ce gîndește, pe cînd Gillian era mai rezervată. Melina spunea și făcea lucruri la care se gîdea și Gillian, însă era prea inhibată să le pună în practică. Aveau aceleași porniri, dar Melina le dădea frîu liber: plonja cu capul înainte de pe cea mai înaltă trambulină. Gillian rămînea mai mult timp cu degetele picioarelor prinse de marginea ei înainte de a îndrăzni să sară. Melina admira circumspecția surorii ei. Gillian pretindea că e invidioasă pe curajul Melinei.

Lăsîndu-l pe domnul de la masa alăturată să creadă ce voia, Melina o întrebă pe Gillian cît avea să dureze pînă cînd se va ști dacă inseminarea artificială avusese succes.

– O să mă duc peste o săptămînă pentru un test sanguin.

– O săptămînă întreagă! Ți s-a impus vreo restricție?

– Nici una. Mă pot ocupa de activitățile mele cotidiene.

– Lucrezi?

– Am o întîlnire azi după-amiază.

– Sexul?

– Feminin.

– Foarte amuzant. Înțelegi ce vreau să spun.

– Înțeleg ce vrei să spui, dar nu, nu există restricții. De fapt, doctorul mi-a spus că, dacă am un partener care e de acord să am un copil, ne-ar încuraja să facem dragoste cît mai curînd. E ceva benefic, din punct de vedere psihologic, pentru cuplurile sterile care au recurs la sperma unui donator după ce toate celelalte încercări au eșuat. Dacă cei doi au relații intime în ziua inseminării, există întotdeauna posibilitatea ca...

– Sperma partenerului să fie cea care fertilizează ovulul.

– Exact.

Melina își apăsă tâmpilele cu degetele arătătoare.

– Doamne, asta duce...

– Departe. Știu. Există o mulțime de aspecte ale chestiunii. Nenumărați factori de luat în considerare. Probleme etice și religioase care trebuie studiate și rezolvate favorabil. Dar nu regret că am făcut-o. Și nici n-o să încep să mă îndoiesc de hotărîrea mea acum, după ce am pus-o în practică. De fapt, dacă n-o să rămîn gravidă acum, o să încerc în mod sigur încă o dată. Pînă de curînd, gîndurile mele despre maternitate erau confuze. Se situau într-un viitor îndepărtat. Acum, după ce am făcut pasul necesar pentru a rămîne însărcinată, s-au cristalizat. Vreau un copil, Melina, scutece murdare și tot restul. Vreau asta foarte mult. Un fiu sau o fiică de care să am grijă. Cineva care să aibă nevoie de dragostea mea. Cineva care să mă iubească.

Melina simți un nod în gît.

– Încerci să mă faci să plîng?

Gillian își reținu lacrimile. Mîngîindu-și abdomenul, zise:

– O să fie o săptămîină lungă.

Melina își trase nasul, nemulțumită că devenise atît de sentimentală.

– Ai nevoie de distracție, afirmă ea. Ceva care să-ți alunge gîndurile și să facă timpul să treacă mai repede.

– Ca de exemplu?

– Mă gîndesc. Își lovi ușor buzele cu degetele, apoi fața i se luminează. Avea o idee excelentă, dar urmată imediat de exasperare. La naiba! exclamă ea, lovind cu palma tăblia mesei. Nu-mi vine să cred că sînt pe cale să-ți propun așa ceva.

– Ce anume?

– Ei, ce dracu'! spuse ea, hotărîndu-se brusc. Se aplecă peste masă și zise cu entuziasm: Du-te în locul meu în seara asta.

– Ce? Unde?

– Ghici pe cine însoțesc în seara asta.

– Nu-mi pasă.

– Ba da. Pe Christopher Hart.

– Astronaulul?

– A-ha! Ți-au strălucit ochii când i-ai rostit numele.

– Dacă mi-au strălucit, deși mă îndoiesc, a fost pentru că sînt impresionată că sora mea a fost aleasă să însoțească o asemenea personalitate. Nu cumva s-a întors de curînd dintr-o misiune în spațiul cosmic?

– Acum trei luni. A îndeplinit o misiune dificilă de salvare a unui important satelit militar. Esențial pentru pacea mondială sau ceva de genul ăsta.

– Ce face la Dallas?

– Primește un premiu de la o asociație universitară. Îi dau nu știu ce mare diplomă, la un banchet oficial care va avea loc la Adolphus. Zîmbi malițios. Vrei să-l cunoști?

– Habar n-am de meseria ta! exclamă Gillian. Așa cum tu nu știi să vinzi proprietăți comerciale.

– Munca ta e dificilă. E vorba despre rate ale dobînzilor, planuri și așa mai departe. A mea e floare la ureche. Ce crezi că trebuie să știi?

– O mulțime de lucruri.

– Nu prea. Îl iei pe om la începutul serii și-l părăsești la sfîrșitul ei.

Desigur, simplifica mult descrierea activității ei. Își făcuse ucenicia timp de mai mulți ani, înainte ca patronul ei să se pensioneze și să-i vîndă ei afacerea. Sub conducerea ei, firma își extinsese activitatea.

În esență, în afară de cazul când o celebritate vizita Dallasul însoțită de propriul său anturaj, ea, ori unul dintre cei trei funcționari ai ei, atent selecționați și antrenați, răspundea de acea persoană pînă când pleca în siguranță spre următoarea destinație. Ea era șofer, confident, ghid la cumpărături – orice dorea clientul să fie. Uneori bombănea că își pierde timpul în mod ridicol, însă nemulțumirea ei era mai mult un mof, pentru că munca îi plăcea. Afacerea prosperase fiindcă era pricepută. Nu-și făcea griji dacă Gillian îi ținea locul într-o seară. Ca și ea, Gillian, care avusese de-a face cu oameni străini, nu va rămîne mută în prezența lui Christopher Hart. Vînduse proprietăți unor

oameni mult mai importanți decît acel cosmonaut. În plus, asta ar fi ținut-o departe de Jem Hennings pentru o seară, ceea ce în ochii Melinei reprezenta un câștig.

– Știi unde e Adolphus, da?

– Las-o baltă, Melina, zise Gillian, rostind apăsător fiecare cuvînt.

– El locuiește la hotelul Mansion. Îi iei de acolo și-l duci în centru pe la...

– Nu mă ascuți.

– Nu ascult scuze neîntemeiate. Nu mi-ai oferit nici un motiv serios pentru care să nu te duci.

– Cum vine asta? Nu mai sîntem copii. Adulții nu se joacă așa.

– Ne-am putea descurca printr-o substituie.

– Sigur că am putea, dar nici nu intră în discuție.

– De ce?

– Fiindcă e o nebunie.

– Colonelul Hart nu mă cunoaște de-o viață. Care-i problema?

Gillian continua să-i ignore argumentele.

– Am și eu treburile mele! Sînt pe cale să conving o agenție de publicitate să semneze un contract de servicii în valoare de trei milioane. Mă înfîlnesc cu ei azi după-amiază, pentru a pune la punct termenii afacerii cu vînzătorul. Pe deasupra, Jem vine la mine diseară. Așa că îți mulțumesc pentru idee, dar răspunsul e nu.

– Christopher Hart e tare, tare, tare, o tachină ea cu voce cîntată.

– O să-mi vorbești despre el mai tîrziu.

– Ultima șansă. Să te duci, să te duci...

– Nu, Melina.

– Te-ai dus.

Încruntată și bombănind că Gillian era o morocănoasă, Melina ceru nota și insistă să plătească ea. După ce ieșiră din restaurantul elegant, doi angajați de la parcare le aduseră mașinile. Unul din tineri le privea atît de concentrat, încît aproape că lovi celălalt automobil cu spatele.

În timp ce-și luau rămas-bun, Melina făcu o ultimă încercare.

- O să regreti că ai ratat ocazia asta.
- Oricum, îți mulțumesc.
- Gillian, omul e un erou național! Ai putea petrece seara cu el. Ar putea fi cel mai frumos cadou pe care ți-l fac după ce ți l-am prezentat pe iluzionistul ăla.
- Îți mulțumesc pentru gândul bun.
- A, m-am prins. Mai ești și-acum bosumflată.
- Bosumflată?
- Fiindcă n-am reușit să-ți aranjez o întâlnire cu Kevin Costner luna trecută. Gillian, ți-am spus de o mie de ori că are un program foarte încărcat. Nu exista nici o șansă.

Rîzînd, Gillian se aplecă și o sărută pe obraz.

- Nu sînt bosumflată. Te iubesc, surioară.
- Și eu.
- Distrează-te cu astronautul.

Melina făcu cu ochiul, lungind cuvintele:

- Fii sigură că o să-ncerc.
- Vreau amănunte, îi replică Gillian, suindu-se în mașină.

Cît mai concrete.

- Promit. Te sun imediat ce ajung acasă.

Un vînt puternic bătea peste podișul deșertic, ridicînd nisipul care eroda suprafața muntelui, înainte de a se risipi printre tufișuri. Pe culme, acolo unde aerul era mai rarefiat și mai rece, același vînt scotea sunete de castaniete lovindu-se de frunzele îngălbenite ale plopilor.

Așezarea situată în mijlocul pîlcului de plop se armoniza atît de bine cu împrejurimile, încît era aproape invizibilă pentru automobiliștii de pe autostrada care șerpuia prin podișul deșertic.

Terasa umbrită de la al treilea nivel al clădirii centrale servea de templu în aer liber pentru cel aflat acolo. Stătea cu genunchii pe o pernă îmbrăcată în catifea maro, brodată cu migală. Firele aurii și argintii străluceau în lumina soarelui ce se filtra printre copaci. Perna era un dar ce-i fusese oferit de un

admirator. Se spunea că fusese adusă din Rusia de niște emigranți, la începutul secolului. O amintire de familie, care se aflase în posesia celui ce i-o dăruise, și de aceea constituia un sacrificiu, un formidabil omagiu adus celui căruia îi fusese dată.

Omul stătea cu capul înclinat. Părul blond și des părea aproape alb și era mătăsos. Ținea ochii închiși. Buzele i se mișcau în tăcere, formulînd cuvinte de rugă. Palmele îi erau împreunate sub bărbie. Părea chintesența evlaviei. Atins de harul divin. Binecuvîntat de Dumnezeu. Sprijinit de Dumnezeu.

Dar nu era așa.

Un bărbat într-un costum închis la culoare, cu o croială severă, apărui pe ușa largă de sticlă ce separa terasa de încăperea mare din interior. Fără să scoată un sunet, el se apropie de omul care se ruga, lăsă o coală de hîrtie lîngă silueta îngenuncheată și se retrase la fel de tăcut pe cît venise.

Omul ce se ruga își întrerupse monologul adresat Cerului, ridică biletul și văzu pe el ștampila cu data și ora. Era din ziua aceea. Cu mai puțin de un ceas în urmă.

În timp ce citea mesajul dactilografiat, un zîmbet vag îi lumină trăsăturile frumoase. Degetele lungi și subțiri apăsară biletul la piept de parcă valoarea lui ar fi fost inestimabilă. Închise din nou ochii și, extaziat, își ridică fața spre soare.

El nu invocă numele Domnului, ci șopti, plin de respect, alt nume: Gillian Lloyd.

2

Colonelul Christopher Hart își consultă discret ceasul, dar nu suficient de discret pe cît dorise. George Abbott, unul dintre bărbații așezați în fața lui, se aplecă spre el.

— Încă o ceașcă de cafea? Sau poate ceva mai tare de data asta?

Christopher – sau Șeful, cum fusese poreclit de colegii de la NASA – zîmbi și dădu din cap:

– Nu, mulțumesc. Am o conferință de presă înainte de banchetul din seara asta. Vreau să am capul limpede.

– N-o să te mai reținem mult.

Fraza fusese rostită de Dexter Longtree, un bărbat taciturn care lăsase conversația în seama partenerului său. Vocea lui Longtree, netedă și rece ca o piatră lustruită, se lăsa apăsător asupra celorlalți. Zîmbetul său părea forțat și nelalocul lui pe un chip atît de aspru, ars de soare și în contrast supărător cu rețeaua de riduri din jurul ochilor adînciți în orbite și a celor din jurul gurii cu buze subțiri. Doar buzele schițau zîmbetul, pîrînd nefiresc de încordate.

De cînd începuse întrunirea, cu aproape o oră în urmă, Longtree nu se mișcase decît pentru a-și pune îndulcitor în cafea și a duce din cînd în cînd la gură eleganta ceașcă de porțelan. Mîna lui aspră părea în stare să zdrobească, fără să strîngă prea tare, ceașca și farfurioara. Cînd nu sorbea din cafea, își ținea mîinile pe coapse.

Abbott, în schimb, nu avea astîmpăr. Scosese de mai multe ori paiul din paharul lui de ceai cu gheață, dîndu-i mereu altă formă, pînă cînd ajunsese să-l înnoade. Se juca cu chibritul din scrumiera curată, își schimba tot timpul poziția pe scaun, de parcă ar fi avut hemoroizi, își legăna genunchiul și, spre deosebire de Longtree, era numai zîmbet.

Longtree avea un aer amenințător. Abbott era agreabil. Nu se știa în cine se încredea mai puțin Șeful. Dorind să încheie discuția, el zise:

– Apreciez interesul vostru, domnilor. Mi-ați dat mult de gîndit.

Abbott își dresе glasul cu nervozitate.

– Noi speram, domnule colonel, că ne-ați putea oferi un răspuns pe care să-l ducem cu noi.

– Astăzi? exclamă Șeful. Vreți un răspuns acum?

– Nu ceva definitiv, se grăbi Abbott să precizeze. Doar o aluzie, ca să zic așa, în privința deciziei finale.

– Așa ceva e lipsit de realism. Șeful se uită la Dexter Longtree, a cărui privire rămînea neînduplecată. Retragerea mea

de la NASA nu va avea loc în următoarele câteva luni, iar ce-o să fac după aceea e un mister pînă și pentru mine. Se strădui să surîdă. Nici măcar nu știu unde o să locuiesc.

– Mă rog, firește că nouă ne-ar plăcea să te stabilești în statul nostru de baștină, New Mexico, zise Abbott, pe un ton prea puternic pentru liniștita încăpere în care se aflau. Ai crescut în New Mexico. Noi continuăm să-ți solicităm prezența acolo.

– Mulțumesc, zise scurt Șeful. Nu toate amintirile lui din copilărie erau frumoase.

– O să ne stabilim cartierul general la Santa Fe. Ar fi bine dacă ai locui prin apropiere.

– Bine, dar nu obligatoriu, interveni Longtree.

– Nu, sigur că nu, fu de acord Abbott. Era un lingușitor care aproba toate opiniile lui Longtree. Dexter vrea să spună că treaba asta o să-ți lase mai multă libertate ca să te poți ocupa și de alte lucruri. Ai putea să-ți vezi de propriile interese – cîtă vreme nu intră în conflict cu ale noastre, desigur. Ar fi o situație reciproc avantajoasă. Pur și simplu. Avea aerul unui negustor de mașini vechi încercînd să încheie o afacere, iar rînjetul care-i dezvelea dinții nu sugera deloc încredere.

– Mă tem că nu-i chiar atît de simplu, domnule Abbott.

Longtree vorbi din nou. Vocea lui îi sugeră Șefului imaginea unui șarpe mișcîndu-se într-o apă stătută.

– Domnule colonel Hart, înțeleg că ai niște rezerve.

– Un joc de cuvinte neintenționat, chicoti Abbott.

Fu singurul care rîse de gluma stupidă. Șeful nu-și lua ochii de la Dexter Longtree; nici unul nu zîmbea.

– Da, am multe rezerve.

– În legătură cu organizația?

Șeful nu se grăbi să răspundă. Nu voia să-i offenseze, deși șeful Dexter Longtree îl intimidă. Apaș din nord-vestul statului New Mexico, el purta plete lungi pînă în talie, care-i atîrnau ca niște falduri de mătase neagră peste reverele hainei. Dacă n-ar fi clipit din cînd în cînd, l-ai fi putut confunda cu o statuie de broz aflată într-un muzeu de artă din sud-vest. Pe de altă parte,

Şeful îşi făcuse armata sub comanda unor militari severi, care probabil că ar fi pus pletele lui Longtree pe bigudiuri.

Răspunzînd la întrebarea sa, Şeful zise:

– Preocupările mele nu sînt legate neapărat de Asociaţia Indienilor Americani.

Acesta era numele grupului pe care intenţionau să-l înfiinţeze. Conform propunerii formale pe care i-o trimiseseră Şefului înaintea acelei întîlniri, serviciile AIA urmau a fi acordate oricărui trib sau rezervaţii care avea nevoie de ajutor. Acele servicii acopereau o arie largă, de la asistenţă juridică, strîngerea de fonduri şi pînă la constituirea de grupuri pentru susţinerea sau respingerea unor proiecte de legi care-i vizau direct pe indienii americani.

Avocaţii şi ceilalţi profesionişti de la care obţinuseră deja angajamente fuseseră de acord să colaboreze fără salariu, în funcţie de necesităţi. AIA îi oferea Şefului un onorariu anual pentru a fi reprezentantul organizaţiei, purtătorul ei de cuvînt în faţa mass-media şi la Washington.

Lăsînd la o parte chestiunile pecuniare, reacţia lui iniţială fusese să-i refuze şi nu cu un simplu *Nu*, ci cu un hotărît – *Nu, ce naiba*.

Rămînînd cît de neutru se putea, el spuse:

– Am auzit şi am citit lucruri care mi se par extrem de tulburătoare.

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu cîtiva indieni americani care s-au îmbogăţit folosind dreptul de exploatare a resurselor minerale, jucînd la cazinouri şi abuzînd de alte surse de profit din rezervaţii, în vreme ce mulţi alţii continuă să trăiască sub nivelul naţional de sărăcie. Bogăţia nu e împărţită în mod egal. Uneori nu e împărţită deloc. Asta mă deranjează. Mult.

Abbott se agăţă de vorbele lui:

– Un motiv în plus să te implici. Ai putea modifica situaţia asta. Ai schimba lucrurile. Ăsta-i şi scopul nostru.

Şeful se întoarse către bărbatul agitat.

— Nu există și alte organizații care oferă servicii similare?
— Ba da, și sînt bune. Dar noi sperăm să fim cei mai buni.
Dumneata ne-ai putea conferi o notă distinctă.

— De ce eu?

— Deoarece ești un erou național, primul indian american devenit astronaut. Ai ajuns în spațiul cosmic!

— Dar asta nu mă îndreptățește să fiu avocatul cuiva.

— Dimpotrivă, domnule colonel Hart. Atunci cînd vorbești, oamenii te ascultă. Mai ales doamnele, adăugă Abbott.

Hart se uită la el și dădu disperat din cap.

— Ați fi dispuși să mă angajați înainte de-a ști măcar ce-aș spune într-o anume adunare? Nu vă gîndiți deloc la simpatiile mele politice? Nici nu m-ați întrebat ce principii de viață am.

— Dar...

Longtree stopă dezaprobarea lui Abbott ridicînd mîna. Celălalt tăcu imediat.

— Lasă-l pe domnul Hart să spună ce gîndește, George.

— Mulțumesc. N-avea rost să continue discuția, fiindcă se hotărîse deja. Acum aveau să afle și ei. Înainte de-a mă alătura vreunei organizații autoproclamate sau vreunui grup pentru servicii publice, ar trebui mai întîi să fiu convins că acele persoane nu-și urmăresc propriile interese. Apoi ar trebui să fiu convins că grupul respectiv e interesat de persoana mea ca om. Nu ca indian.

Urmă o lungă tăcere, întreruptă în cele din urmă de către Longtree:

— Dezavuezi apartenența dumitale etnică?

— N-aș putea, chiar dacă aș vrea. Porecla mea de acolo vine. Dar nici n-am profitat de pe urma sîngelui meu de indian. N-aș accepta un post pentru care aș fi recomandat doar de ascendența mea.

Abbott rîse cu nervozitate.

— Faptul că ești un descendent al lui Quanah Parker constituie pentru noi un avantaj formidabil.

— El era pe jumătate alb.

Abbott nu mai avu replică. După încă o pauză stînjitoare, fu limpede că Longtree înțelese avantajul unei retrageri la timp. Se ridică în picioare, iar Șeful își dădu brusc seama cît de scund era. Conduita lui îl făcuse să pară mult mai înalt decît în realitate. El spuse:

– I-am dat colonelului Hart destule subiecte de meditație pentru o singură după-amiază, George. Omul trebuie să ajungă în seara asta la un banchet important.

Șeful se ridică și el în picioare. Abbott părea încurcat, de parcă în program intervenise o modificare de ultim moment, iar ei uitaseră să-l avertizeze. În cele din urmă, se ridică și el.

– Vă mulțumesc pentru votul de încredere, spuse Șeful, întinzînd mîna spre Longtree. Sînt flatat de ofertă, dar nepregătit să-mi asum vreun angajament.

– Atunci va trebui să avem grijă să fii pregătit. Strînse mîna Șefului, scurt și cu forță.

– Ești de acord să ne întîlnim mîine dimineață, ca să continuăm discuția?

– Plănuisem să mă întorc devreme la Houston.

– Noi ne sculăm devreme. Dumneata spune-mi ora și locul.

De fapt, nu mai aveau ce discuta. Șeful știuse ce răspuns va da încă dinaintea acelei întîlniri. O acceptase doar din politețe. Argumentația lor nu-l făcuse să se răzgîndească. Longtree avea o înfățișare prosperă, nicidecum cea a unui indian care se chinuia să-și cîștige existența într-o rezervație, ori a cuiva care avea de gînd să lupte pentru cei nevoiași, încercînd să îndrepte relele care copleșeau triburile indiene. Dar ticălosul viclean n-avea să-l facă să cedeze la întîlnirea matinală.

– La ora nouă? întrebă Șeful militaros. Luăm micul dejun aici, la Promenade?

– E în regulă, răspunse apașul.

Abbott strînse mîna Șefului, și porni repede după Longtree, care ieșea din bar. Cîțiva clienți se întoaseră să-l privească. Dexter Longtree era o figură aparte, dar nu prea se potrivea cu mulțimea de oameni înstăriți din salonul elegant al

hotelului Mausion, mai ales datorită șorțului cu franjuri, brodat cu mărgele, pe care-l purta peste pantaloni.

– E actor sau ce...

Șeful se întoarse către chelnerița care se apropiase discret și-i pusese întrebarea.

– Nu, e un indian adevărat.

– Zău? Oho.

După ce Abbott și Longtree se făcură nevăzuți, ea îi zîmbi Șefului.

– Pot să vă mai aduc ceva, domnule Hart?

– Acum nu, mulțumesc.

– Atunci poate că o să mai treceți pe la noi înainte de a pleca.

– S-ar putea să mai beau un pahar înainte de culcare.

– Vă aștept.

Era obișnuit cu flirturile. Primise propuneri nerușinate prin poștă, însoțite uneori de fotografii indecente. Primise șervețele cu numere de camere notate pe ele în barurile hotelurilor din toată țara. Odată, în timpul unui dineu oficial de la Casa Albă, o femeie îi strecurase în palmă o pereche de chiloți în timp ce-și strîngeau mâinile.

Nu ducea lipsă de atenția femeilor, însă tînăra chelneriță era foarte atrăgătoare. Deprinsese zîmbetul șocant al fetelor din Dallas, acea combinație irezistibilă dintre o frumoasă timidă din sud și o slujnică îndrăzneată de fermă. Șeful era sensibil la farmecul ei.

Dar, fir-ar să fie, ce tînără era! Sau poate el îmbătrînise. În tinerețe, în zilele lui bune, i-ar fi luat zîmbetul drept ceea ce era, adică o invitație directă, pe care ar fi acceptat-o. Însă nu mai era tînăr și o parte din pornirile lui se demoliseră. Îi dădu un bacșiș gras, apoi, fără să mai piardă timpul, se întoarse în camera lui și intră sub duș. După cum îi promisese personalul hotelului, smochingul său fusese călcat și se afla în dulap. Cizmele negre de cow-boy străluceau ca oglinda.

Bău un whisky mic în vreme ce se îmbrăca, apoi se spălă fără milă pe dinți și făcu gargară cu apă de gură. Nu se cădea

ca un indian să se prezinte la o conferință de presă mirosind a apă de foc, nu?

Mustrându-se cu asprime, își puse cămașa plisată și prinse butonii de onix la manșete. Mai tot timpul era cu capsă pusă când era singur. De astă dată, motivul izbucnirii lui fusese conversația cu Abbott și Longtree.

Ce trebuia să dovedească el? De ce mai simțea nevoia să-și demonstreze sieși că avea dreptate sau să se justifice? N-avea pentru ce să-și ceară scuze. Excelase în tot ce încercase să facă. În sporturile de la colegiu. În antrenamentele de zbor de la Air Force. Pe avioanele de vânătoare. În război. În programul spațial.

Se străduise să reușească, în pofida ascendenței sale. Crescuse într-o rezervație. Și ce dacă? Nu avusese parte de favoruri speciale. Nu se ținuse cont de acest lucru. Cu toate acestea, înțelegea ce reclamă prețioasă era el pentru programul spațial. Logica îi spunea că NASA n-ar fi încredințat trei misiuni spațiale și echipajele lor unui om nepregătit să le comande.

Însă cealaltă parte a ființei lui, cea indiană, avea să se întrebe mereu dacă nu cumva roțile sistemului fuseseră unse pentru el, astfel încât la universitatea pe care o urmărea la Air Force și la NASA să aibă o imagine mai bună. *Hai să ne gândim și la puștiul indian. Asta ne-ar face o reclamă grozavă.*

Poate că nici unul dintre cei pe care-i cunoscuse nu spusese asta vreodată sau poate că nici măcar nu o gândise, însă el detesta gândul că vreunul ar fi putut s-o facă. Exact cum le spusese lui Longtree și Abbott, nu-și folosisese niciodată ascendența ca un avantaj.

Dacă cineva considera asta drept o negare a originii sale îl privea personal, dar era al naibii de păcat.

Își tamponă fața cu o apă de colonie slabă și își trecu degetele prin părul negru, aspru și drept. Genele sale de indian fuseseră dominante: avea păr și pomeți de comanș. Mama lui fusese comanșă în proporție de cincisprezece șaisprezecimi. Dacă n-ar fi fost stră-străbunicul lui, ar fi semănat și mai mult cu un indian. Însă, un bărbat certăreț și deșirat de la o fermă aflată

pe o fișie de pământ din Oklahoma se îndrăgostise de străbunica lui, la scurt timp după ce Teritoriul Indian devenise stat. De la el, Christopher Hart moștenise un trup înalt și zvelt, dar și niște ochi pe care prima lui iubită îi apreciasse ca fiind de un „albastru Paul Newman“. Ochii fuseseră una dintre scuzele tatălui său pentru a-i părăsi. Din nefericire, avea ceva din sângele lui.

Iritat de acele gânduri, își puse ceasul la mână și își încheie manșetele. Înainte de a părăsi încăperea, aruncă o privire pe itinerarul care-i fusese trimis prin fax la biroul din Houston. Verifică numele însoțitorului său și-l reținu.

De fapt, ar fi preferat să plece singur din zona exclusivistă Turtle Creek unde se afla hotelul Mansion, situată pe un teritoriu particular. Avînd adresa și folosindu-și simțul de orientare, ar fi ajuns cu ușurință la hotelul Adolphus. Grupul care urma să-i acorde premiul insistase însă să accepte un însoțitor.

„E mai mult decît un simplu șofer. Se pricepe la mass-media și-i cunoaște pe toți reporterii locali“ i se spusese. „O să fii mulțumit că Melina Lloyd o să te protejeze. Altfel, ai fi asaltat de lume“.

După ce ieși pe ușa hotelului, o femeie de apropiere de el.

– Domnul colonel Hart?

Femeia purta o rochie de seară neagră, simplă, croită elegant. Soarele îi iriza în şuvițe multicolore părul, aproape la fel de negru ca al lui, strîns într-o parte. Nu avea breton și purta ochelari de soare.

– Dumneata trebuie să fii domnișoara Lloyd.

Ea întinse mîna.

– Melina.

– Spune-mi Șeful.

Zîmbiră și își strînseră mîinile. Ea întrebă:

– Cum e camera dumitale? Mulțumitoare, presupun.

– Am găsit și coș cu fructe și o sticlă de șampanie.

Personalul m-a tratat regește.

– Pentru asta sînt celebri.

Ea făcu semn spre un Lexus de ultimul tip, parcat la capătul trotuarului protejat de copertină. Un portar deschisese deja portiera din dreptul pasagerului. Melina îi dădu un bacșiș substanțial tânărului.

– Să conduceți fără probleme, domnișoară Lloyd, îi spuse acesta, făcându-le semn cu mîna.

– Probabil că vii des aici, remarcă Șeful.

Ea rîse.

– Nu eu. Cîțiva dintre clienții mei stau aici – cei cu adevărat celebri, adăugă ea, privindu-l pieziș. Cînd vreau să mă răsfaț, vin aici să iau masa. Îmi place să studiez oamenii și, în plus, au o supă de broască țestoasă grozavă.

– Am reținut amănuntul.

– Potrivește aerul condiționat cum îți place.

Părul întunecat îi foșni pe umeri în timp ce ea întorcea capul să observe traficul înainte de a porni. Șeful fu învăluit de o adiere de parfum.

– Mă simt bine. Mulțumesc.

– Cînd ai sosit la Dallas?

– Pe la ora două, azi după-amiază.

– Asta-i bine. Ai avut ceva timp să te relaxezi.

– Am fost la piscină.

– Apa nu era prea rece?

– Nu pentru mine. Am înotat cîteva lungimi de bazin și m-am bronzat puțin.

Ea opri la culoarea roșie a semaforului și întoarse capul.

– Te-ai bronzat? Asta-i o glumă de indian, nu-i așa?

El rîse, încîntat că ea pricepuse și că n-o stînjenea să comenteze acel subiect.

– Așa e.

Melina zîmbi, iar el își dori ca ea să-și scoată ochelarii, pentru a vedea dacă ochii i se potriveau cu restul feței. Mai ales cu gura. Gura ei îl făcea să creadă în păcat.

Cînd Melina ridică piciorul de pe frînă și apăsă pe accelerație, tivul rochiei i se ridică vreo cîțiva centimetri deasupra genunchiului. Țesătura foșni excitant frecîndu-se de

lenjeria intimă diafană. Un sunet frumos. Un genunchi și mai frumos.

– Ce preferi?

El își ridică ochii de la coapsa ei.

– Poftim?

– Am apă minerală și băuturi răcoritoare în frigiderul din spatele meu.

– Aha. O, nimic, mulțumesc.

– Mi s-a spus să te pregătesc pentru un auditoriu numeros în seara asta. Știi despre conferința de presă inițială?

– În holul de la etajul doi.

Ea încuviință.

– Au acces doar cei cu un permis special. Nu uita că dineul începe oficial la ora șapte treizeci, dar conferința de presă nu trebuie să dureze pînă atunci. O să mă avertizezi printr-un semn cînd vrei să termini, fie că asta se va întîmpla după cinci întrebări sau după cincizeci. La semnalul duminică, eu o să prezint scuze și o să te grăbesc spre sala de bal unde are loc banchetul. În felul ăsta, eu o să par *tipul rău*.

– Nu cred că ar gîndi cineva asta.

– Că sînt tipul rău?

– Că ești orice fel de tip.

Melina nu era proastă; recunoștea complimentele atunci cînd le auzea. Îi mai aruncă o privire de după lentilele ochelarilor de soare.

– Mulțumesc.

– Gillian?

– Bună, Jem.

– Iubito, tocmai mi-am verificat mesajele și sînt încîntat.

Pînă la urmă ai făcut-o?

– Chiar înainte de prînz.

– Și?

– O să aflu rezultatul peste o săptămînă.

– Cînd te-ai hotărît?

– Ieri. Am avut cîteva crize, mi s-au răcit picioarele, dureri abdominale, dar mi-a trecut.

– De ce nu m-ai sunat? Aș fi venit cu tine. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo.

– Îmi pare rău, Jem, dar am vrut să fiu singură. N-am sunat mai devreme pentru că m-am întâlnit cu sora mea la prînz. A durat prea mult. Era să ratez întâlnirea de după-amiază și de-abia am avut timp să-ți las un mesaj la poșta vocală.

– I-ai spus Melinei? Înainte ca ea să răspundă, el zise: Sigur că i-ai spus Melinei. Ea ce crede?

– E încîntată că eu sînt entuziasmată.

– Și eu sînt entuziasmat.

– Mă bucur. Îți mulțumesc că mi-ai susținut decizia.

– Am ceva pentru tine. O surpriză. O am de ceva timp, dar am așteptat să te hotărâști. Aș vrea să ți-o aduc.

Ea simțea că era nerăbdător să-i împărtășească surpriza, dar nu-și dorea companie. Încercînd să-l refuze delicat, zise:

– Jem, știu că plănuisem să ne vedem în seara asta, dar n-ai vrea s-o lăsăm pe altă dată?

– S-a întîmplat ceva? Nu te simți bine?

– Mă simt bine, dar sînt foarte obosită. A fost... o experiență extrem de epuizantă. N-am înțeles decît mai tîrziu ce implicare emoțională am trăit.

– În ce sens? Te-ai supărat? Ai plîns?

– Nimic de genul ăsta. E greu de explicat.

– Mă convinseseși că e vorba despre o procedură clinică perfect igienică.

– Așa a fost.

– Atunci nu înțeleg cum de-a putut fi atît de emoțională... Cum spunei? Implicarea?

Jem era înclinat să analizeze totul amănunțit. Dar în seara aceea nu era dispusă să suporte analiza lui. Încercînd să-și ascundă iritarea spuse:

– Vreau doar să stau cîtva timp singură. Să mă gîndesc. La mai multe lucruri. Nu putem s-o lăsăm baltă?

– Sigur, putem s-o lăsăm baltă. Din tonul lui, ea își dădu seama că se simțea rănit. Mă gîndeam că ai dori un sprijin plin

de dragoste într-o noapte atât de importantă cum e asta. E limpede că m-am înșelat.

În clipa aceea, ea regretă că-l refuzase. De ce nu alesese o cale mai rapidă, acceptînd ca el să vină și să-i dea cadoul? Ar fi fost mult mai puțin stresată. Dar înainte ca ea să-i facă o invitație el zise brusc:

– Te sun mai târziu, Gillian. Apoi închise.

3

Domnișoară Lloyd, v-am lăsat mașina acolo, ca să nu mai fiți nevoită să așteptați la coadă.

Cînd Șeful și Melina ieșiră din hotel, după terminarea banchetului, valetul apărură și le arătă automobilul Lexus, parcat în apropiere. Motorul era pornit. Șeful constată satisfăcut că aerul condiționat funcționa. Oficial, venise toamna, însă calendarul nu era sincronizat cu sistemul de termoreglare al organismului său. Asudase în smoching.

Banchetul durase mult. Fiecare dintre vorbitorii programați își prelungise discursul mai mult decît timpul alocat. Pînă să-i vină rîndul să-și rostească alocuțiunea de acceptare a premiului, Șeful se plictisise. Era fericit că scăpase și recunoscător valetului că-i ajutase, pe el și pe Melina, să evite contactul cu mulțimea care se scurgea pe ușile hotelului.

În timp ce se îndreptau spre mașină, valetul galonat întrebă:

– Cum e în spațiul cosmic, domnule colonel Hart?

Astronautul îi răspunse cu scurta lui replică standard:

– Ca în altă lume.

– Trebuie să fi fost grozav.

– Așa a fost.

Șeful îi mai dădu o bancnotă de cinci dolari pe lîngă cea primită de la Melina.

– Mulțumesc, domnule. Drum bun.

Își puseră centurile de siguranță, iar Melina îl felicită pentru discursul său.

– Ai fost excelent. După ce-o să părăsești programul spațial, poți face carieră ținând conferințe.

– Mulți dintre foștii cosmonauți fac asta.

– Ai vreo ambiție în sensul ăsta?

– Mă gândesc la mai multe.

– De exemplu?

El își desfăcu nasturele hainei.

– N-am putea vorbi despre altceva?

Cu un aer ofensat, ea exclamă:

– Îmi pare rău. N-am vrut să fiu indiscretă.

– Nu e vorba despre asta, doar că...

– De fapt, nu e necesar să vorbim. Simte-te în largul dumatăle, lasă-ți capul pe spătar, închide ochii și odihnește-te. Trebuia să-mi dau seama că ai vorbit destul până acum. Probabil că ultimul lucru pe care ți-l dorești e o conversație.

– Melina. Șeful întinse mîna și-i atinse brațul, pentru a o face să înceteze cu scuzele. N-am vorbit prea mult. Ca să fiu sincer, mi-ar face plăcere o conversație. Dar nu despre mine, OK? Am obosit să tot vorbesc despre mine. Putem discuta despre altceva?

– Sigur. Despre ce?

– Despre sex?

– Foarte bine, răspunse ea netulburată. Vrei să cunoști părerea mea despre subiectul ăsta?

– Te rog.

– Ei bine, mai întîi cred că toată lumea ar trebui să aibă parte de el.

El rînji.

– Ești isteată.

– Mi s-a mai spus. Uneori, în detrimentul meu.

– Te deranjează dacă-mi dau jos haina?

– Deloc.

El își scoase smochingul și-l aruncă pe bancheta din spate, apoi își desfăcu papionul și își descheie nasturele de la gulerul cămășii.

– Ah! E mult mai bine.

– Vrei ceva de băut? îi propuse ea.
– Un whisky tare?
– Mă gîndeam mai curînd la o Cola dietetică sau la apă minerală.

– Nu m-ar deranja cîte o picătură din fiecare.
– Un whisky, ziseră amîndoi la unison și izbucniră în rîs.
După ce încetară, el o privi direct, cu un aer serios.

– Te așteaptă cineva acasă?
Ea nu înțelese imediat întrebarea. Își întoarse capul spre el abia cînd ajunseră la un stop. El se uită țintă în ochii ei cenușii.

– De ce?
– Pentru că aș vrea să te invit să bem ceva. Am vreun motiv să n-o fac?

Ea dădu'din cap, apoi își întoarse privirea spre șosea și puse motorul în funcțiune.

– Bine, atunci vrei să vii cu mine să bem ceva?
– Șefule, înțelegi deosebirea dintre un agent însoțitor și celălalt tip, mai senzual, nu-i așa?

El ar fi trebuit să se teamă că depășise anumite limite și că o jignise, numai că întrebarea ei fusese însoțită de un zîmbet provocator. Își duse mîna la inimă.

– N-am vrut să sugerez decît că ești o profesionistă. Tresărind, el adăugă: O, Doamne, nici acum n-am nimerit-o, nu-i așa? Explică-mi în ce constă meseria dumitale.

– În nimic, spuse ea rîzînd.
Relaxîndu-se, el spuse:
– Vorbește-mi despre munca ta.

Ea îi prezentă versiunea în linii mari, apoi intră în detalii.
– Cea mai mare parte a timpului o petrec în mașină, cutreierînd orașul și avînd grijă ca respectivul client să ajungă la toate întîlnirile și conferințele de presă la timp, relaxat și într-o stare de spirit pozitivă. Încerc să-l protejiez de orice incident care poate interveni pe parcurs.

– Cum ar fi?
– Blocarea traficului. Anularea unor întîlniri în ultimul moment. Adăugiri de ultim moment la program. Îmbolnăviri. Aproape tot ce-ți poate trece prin minte. Uneori, programul e

atît de încărcat, încît abia am timp pentru deplasări. Din cauza asta car toată marfa aia cu mine, spuse ea, dînd capul pe spate pentru a arăta spre recipientul cu provizii. Am pînă și o trusă de prim-ajutor, o trusă de cusut și șervețele umede.

– Șervețele umede?

– Am escortat cîndva o vedetă de televiziune care avea mania de a da mîna cu publicul. Se spăla după fiecare asemenea contact.

– Cine era?

Ea înălță capul și-l privi chiorîș.

– Vrei să-ți divulg secretele clienților mei?

– Eu n-am nici un secret.

Zîmbetul malițios de pe chipul lui îl contrazicea.

– În regulă, zise ea tărăgănat. Oricum, șervețelele umede sînt bune și pentru a șterge petele de machiaj de pe ȣesăturile de culoare închisă.

– Serios? Ia te uită. Mereu înveți cîte ceva.

– Eu am învățat improvizînd. Tot treaba mea e să mă asigur că respectivul client primește cele convenite și că va călca – fie că merită sau nu – pe un covor roșu, oriunde se duce.

– Asta o pot confirma și eu.

Ea îi zîmbi.

– Înseamnă că voi primi o medalie de aur pentru seara asta. Dumneata trebuia să fii eliberat de orice răspundere, cu excepția susținerii discursului.

Pentru că-i făcea plăcere s-o asculte, continuă să-i pună întrebări. Află astfel că meseria ei nu se rezuma întotdeauna la șofat și organizarea unei conferințe de presă.

– Să zicem că un client vrea companie – eu i-o ofer. Îl duc oriunde dorește să meargă: la restaurant, la un parc de distracții, la concert, la un film. Un client mai vechi de-al meu, un autor care pleacă în fiecare primăvară în turnee de lansare a cărților sale, adoră să joace biliard. În felul ăsta se destinde și uită de preocupările profesionale. De cîte ori vine în oraș, jucăm biliard.

– Presupun că-l lași mereu să cîștige.

– Pe dracu'!

Şeful rîse.

– Nu-ţi displac aceste mici ocupaţii suplimentare?

– Aceste „mici ocupaţii suplimentare“, cum le numeşti, îi readuc pe clienţi la mine şi-mi asigură alţii noi. Informaţia circulă, mai ales printre autorii care fac turnee în mod regulat. Sigur, şi noi, agenţii de escortă, acordăm note celebrităţilor. Cine-i simpatic, cine-i ciudat, cine-i de groază.

El îi studie profilul. Nu putea fi el singurul bărbat care observase cît de atrăgătoare era. Cineva aflat departe de confortul căminului ai fi tentat să călătorească cu ea toată ziua, în spaţiul strîmt al unei maşini.

– Trebuie să existe undeva o limită. A acestor mici ocupaţii suplimentare, vreau să zic.

– Localurile unde se face strip-tease şi barurile unde se serveşte cu sînii goi sînt excluse. Nu procur prostituate sau homosexuali. Dacă asta caută, trebuie să se descurce singuri. Desigur, nu intră în discuţie narcoticele. Şi...

Îi aruncă o privire.

– Hai să-ţi explic: am însoţit odată un actor care m-a pipăit pe drumul de întoarcere la hotel. Am oprit maşina, l-am îmbrîncit afară şi l-am lăsat în plata Domnului.

– Au fost repercusiuni?

– Cui putea să se plîngă? Soţia îi este şi impresar. Ea m-a angajat. În plus, imensa lui trufie nu i-ar fi îngăduit să admită că fusese refuzat.

– Dă-mi un punct de reper.

– Un crai trecut de vîrsta medie.

– Îmi vin în minte cincizeci. De teatru, film sau TV?

– De film.

– Asta micşorează numărul. Care sînt iniţialele lui?

– Ar fi prea simplu.

– Unde te-a pipăit?

Ea îi aruncă o privire sfioasă.

– Deasupra taliei sau dedesubt? Spune-mi măcar asta.

– Şefule!

– Bine, mă rog. Va trebui să dau frîu liber imaginaţiei.

Ea îl privi aspru, dar în sinea ei se amuza.

– Deasupra.

– Hmm. Nu pot învinui un tip pentru că a făcut o încercare.

– Eu, da. Aș face tot ce-mi stă în putință pentru a satisface nevoile și dorințele unui client. În limite rezonabile.

– Ah, Doamne.

– Ce?

– Păi, mă gîndeam să formulez o cerere. Sper s-o consideri în limite rezonabile.

– Jem!

– Să nu te înfurii că nu te-am sunat în prealabil, zise el repede. Trebuia să te văd, Gillian. Mai ales după ce conversația noastră s-a încheiat pe un ton atît de amar.

– Și eu m-am simțit penibil.

– Atunci, pot să intru? Doar pentru cîteva clipe. Promit să nu stau mult.

Nu era încîntată să-l vadă, ba chiar îi dispăcea această vizită neanunțată. Avea prostul obicei de-a apărea fără să se anunțe, lucru pe care ea îl considera o violare a intimității. Dar el îi zîmbea dulce, rugător, iar pragul ușii nu era locul ideal pentru o discuție despre defectele de caracter. Păși într-o parte și-l lăsă să intre.

– După cum vezi, nu așteptam vizita vreunui domn.

– Arăți minunat. Te prefer fără machiaj.

– Înseamnă că ar trebui să consulți un oculist.

Rîzînd încet, o trase spre el și-o sărută ușor pe buze. Era suficient de conștient pentru a nu-și forța norocul cu un sărut senzual. Cînd se retrase, își ridică ochii spre prosopul înfășurat în jurul capului.

– Îmi place pînă și turbanul.

– Îmi recondiționez părul.

Deși nu era nici ora nouă seara, ea se îmbrăcase deja pentru noapte – pantaloni scurți și o bluză. Era o ținută confortabilă, dar nu ceva deosebit. Se simți în inferioritate pentru că Jem

arăta ca scos din cutie. Chiar și în pantaloni kaki și cămașă polo. Ca de obicei, era foarte elegant.

Luîndu-i mîna, o conduse în camera de zi și o așeză pe canapea, lîngă el.

– Trebuia să vin în seara asta, Gillian. Nu voiam să aștept pînă mîine ca să-ți dau cadoul.

Își strecură mîna în buzunar și scoase o cutiuță îmbrăcată în catifea.

– Jem! Cînd ai spus „surpriză“, m-am gîndit că te referi la flori. Sau la ciocolată. N-ar trebui să aștepti pînă după testul sanguin, cînd o să știm dacă sînt într-adevăr însărcinată?

– Vreau să știi că sînt mereu alături de tine. Fie că rămîi gravidă acum, fie că va trebui să încerci din nou, doresc să împărtășesc acest eveniment lîngă tine. Vreau să mă implic în existența copilului încă de la început.

Ea aruncă o privire spre cutie și, preț de o clipă, se temu că el intenționa s-o ceară în căsătorie. Însă cutia era prelungă, nu pătrată, cum sînt cele pentru verighete. Cînd Jem deschise capacul cu arc, luă strigătul ei de ușurare drept o exclamație de încîntare.

– Îți place?

– E minunat, Jem.

Lanțul de aur era foarte subțire, însă destul de rezistent pentru a susține un medalion în formă de inimă, bătut cu rubine.

– M-am gîndit că îți pune în valoare culoarea tenului.

– E minunat. Serios.

El scoase lanțul din cutie și-l potrivi la gîtul ei, încheindu-l cu clema minusculă. Apoi, luînd-o de umeri, o întoarse cu fața spre el, foarte încîntat de sine.

– E perfect. Hai să vezi.

O duse către oglinda de deasupra mesei de toaletă. Medalionul era într-adevăr frumos și arunca scînteieri roșiatice pe pielea ei. Întorcîndu-se spre el, ea se răsfătă:

– Eu sînt minunată, nu?

– Ești minunată. Și sexy. Chiar dacă ai capul înfășurat într-un prosop. O să fii minunată și sexy și în timpul sarcinii.

– Când o să fiu umflată ca un balon?

El își puse palma pe abdomenul ei și cu cealaltă mână o trase mai aproape.

– Chiar și atunci. O sărută pe gât și șopti: Gillian, te doresc! Te rog, lasă-mă să rămân.

Cînd mîna îi alunecă între coapsele ei, îl opri cu un zîmbet timid.

– Îmi pare rău, Jem.

– Care-i problema?

– Nu-mi cere să rămîi în seara asta, fiindcă nu vreau să te refuz.

– Atunci nu mă refuza, spuse el, întinzînd iarăși mîna spre ea.

Femeia nu-i cedă atunci cînd încercă s-o tragă spre el, și își acoperi fața cu palmele.

– Pur și simplu nu pot să stau cu tine în noaptea asta. E greu de explicat. N-am reușit să te fac să înțelegi la telefon și nu pot nici acum.

– Eu pot să-mi explic, zise el sec. Azi ai luat masa cu Melina.

– Ce legătură are Melina? replică ea tăios.

– Tu să-mi spui. De cîte ori o vezi, eu devin, ca din întîmplare, o pacoste.

– Nu-i adevărat.

– Atunci care-i problema?

– Nu pot să mă exprim.

– Încearcă.

Ea făcu o pauză, apoi zise:

– Mă simt stînjenită să fac dragoste imediat după aplicarea procedurii.

– Eu am citit că medicii încurajează cuplurile să facă amor după asta.

Gillian fu surprinsă că Jem știa ce recomandau experții. Făcuse cu siguranță cercetări pe cont propriu asupra subiectului.

– E adevărat. Intimitatea imediat după aceea e încurajată pentru cupluri...

- Noi sîntem un cuplu.
 - Nu un cuplu care încearcă de ani de zile să facă un copil.
 - Deci noi sîntem oarecum diferiți.
- Zîmbind fermecător, el o luă de talie.

– E o chestiune personală, Jem, zise ea, eliberîndu-se din mîinile lui. În seara asta, nu-mi stă nici mintea, nici sufletul la dragoste, iar asta n-ar fi corect față de tine și nici nu ne-ar face plăcere. Cînd văzu că el se pregătea să aducă alt argument, ea își puse degetele pe buzele lui. Te rog. Vreau să înțelegi. Fă-mi pe plac. Lasă-mă în noaptea asta cu durerea mea de cap.

Fără tragere de inimă, el îi sărută degetele, apoi vîrfurile nasului.

– Foarte bine. Aș fi un nemernic dacă n-aș face așa. O să mă duc acasă și-o să fac un duș rece. Poate două! Cred că va trebui să mă obișnuiesc cu aceste inconsecvențe hormonale, nu?

– Presupun că o vei face, răspunse ea, zîmbindu-i. Ne putem vedea mîine.

– Luăm masa împreună?

– Sună-mă de dimineață. O să-mi verific programul pentru prînz. Dar ne vedem sigur mîine.

Îl conduse la ușă, unde el o sărută ușor pe buze.

– Medalionul e de-a dreptul minunat, îi zise ea, mîngîind bijuteria de la gît.

– Tu ești minunată. Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

4

Mîncare mexicană?

Cu un aer inocent, Șeful spuse:

– Ce credeai că aveam de gînd să-ți cer?

Melina observă că bărbatul își stăpînea cu greu un zîmbet malițios.

– Nu mîncare mexicană.

– Sînt înnebunit după ea. Pe deasupra, mi-e o foame de lup.

– Nu ți-a plăcut cina?

– N-am putut-o mânca, din cauza celor care-mi vorbeau și a autografelor pe care le-am tot dat. Nu există vreun restaurant în drum?

– Mîncare mexicană se găsește ușor.

– Există un loc deschis așa tîrziu?

– Nu e nici ora zece.

– Ești sigură? Își consultă ceasul pentru a verifica ora. Banchetul mi s-a părut interminabil.

Cîteva minute mai tîrziu, intrară în parcare a unui restaurant fast-food. Deși ora cinei trecuse, activitatea era în toi.

– Vrei să fim serviți la mașină sau mergem înăuntru?

Un șir lung de mașini înconjura clădirea, așteptîndu-și rîndul la ghișeu. Înăuntru, restaurantul nu părea aglomerat.

– Eu n-am nimic de ascuns, zise el.

Melina trase mașina într-un loc liber din parcare. Coborîră și, în timp ce se îndreptau spre ușă, ea remarcă:

– N-avem nimic de ascuns, dar sîntem prea elegant îmbrăcați. Sînt sigură că toată lumea o să caște gura la noi.

– Consensul face puterea.

Rostind aceste vorbe, el își strecură brațul pe după talia ei și o lipi de trupul lui.

Doamne, ce bine era! Fără a zîmbi prostește ori a face pe timida și neajutorata în prezența bărbaților, acum se simțea mică, delicată și profund feminină. Din clipa în care-l văzuse, se întrebasese cum s-ar simți dacă ar sta atît de aproape de el. Realitatea îi depășise așteptările. Astronautul era un tip grozav.

Mergînd mai departe cu gluma, el își frecă nasul de părul ei.

– Nu permit nimănui să ne deranjeze.

Ajunseseră aproape de ușă. Un bărbat se apropia din interior, ținînd în mînă un pachet cu mîncare. Omul ajunse la ușă primul și o deschise politicos pentru ei, dîndu-se la o parte. Șeful era tot cu nasul în părul ei, scoțînd în joacă mormăituri

agresive. Îi mulțumi absent bărbatului pentru că le ținuse ușa deschisă.

Aproape că-l depășiseră, când omul izbucni:

– Domnișoara Lloyd? Gillian Lloyd?

Ea se opri și se întoarse spre el. Era îmbrăcat cu niște pantaloni kaki largi și cu un tricou ponosit. Își împinse ochelarii de vedere la rădăcina nasului și zise:

– Credeam că sînteți ea.

Șeful se uită de la ea la străin și, reacționînd ca un mascul ce-și apără teritoriul, o trase și mai aproape de el. Zîmbind neajutorată, ea se bîlbîi.

– Îmi... îmi pare rău, eu nu...

Încurcat de faptul că ea nu-l recunoștea, omul înghiți în sec, punîndu-și și mai mult în relief proeminentul măr al lui Adam.

– Sînt Dale Gordon. Lucrez la Waters.

– A, da, sigur. Bună seara.

Bărbatul își mută privirea de la ea la Șef. Ochii săi miopi observară mîna lui Hart așezată pe talia ei și rămaseră pironiți acolo cîteva secunde. Apoi se uită din nou la ea, cu un aer confuz și trist.

Situația devenise stînjenitoare. Melina nu știa de ce, drept care zise pe un ton vesel:

– Se pare că toată lumea dorește mîncare mexicană în seara asta.

– Cum? Dale Gordon părea să fi uitat unde se afla. Ea făcu semn spre punga din mîna lui. El o privi zăpăcit preț de o clipă, apoi răspunse bîlbîit: Ăă... da... da. Voiam o... ăă... gustare.

– Atunci, poftă bună.

– Și dumneavoastră la fel.

Șeful o împinse ușor înainte. Își continuară drumul în restaurant și se așezară la coada de lîngă tejghea.

– Un prieten? întrebă el. Cum ți s-a adresat?

– E clar că m-a confundat cu sora mea, Gillian. Asta se întîmplă tot timpul. În cazul de față, mi-a fost mai ușor să pretind că-l cunoșteam decît să-i explic că nu sînt ea.

- Semănați atât de mult?
- Sîntem identice.
- Chipul lui deveni imobil.
- Glumești.
- Nu. Sîntem gemene, identice.

El îi privi ochii, părul, fața, stăruind cîteva clipe asupra gurii. Melina simți cum i se înfierbîntată obrazii sub privirea lui. Cînd se uită din nou în ochii ei, bărbatul murmură:

– Cum pot exista două femei cu aceeași nuanță de gri a ochilor?

Surîzîndu-i, ea întrebă:

– Țasta e cumva un compliment?

– O, da. Și ca să nu existe vreo neînțelegere, dă-mi voie să fiu mai clar, domnișoară Lloyd. Ești o femeie foarte atrăgătoare.

– Mulțumesc, domnule colonel Hart.

– Mi se pare greu de crezut că... Gillian? Ea încuviință. Că ea e la fel de atrăgătoare.

Se priviră în ochi îndelung, pînă fură întrerupți de femeia care lua comenzile.

– Salut, oameni buni. Ce serviți în seara asta?

Șeful își dresе glasul.

– Ce-ai vrea să iei, Melina?

– Sînt invitată la cină?

– Se subînțelege.

– Atunci, orice. Toate mîncărurile îmi plac.

În timp ce el făcea comanda, ea aruncă o privire în spate, către ușa pe care intraseră. Bărbatul care se recomandase Dale Gordon nu mai era acolo, însă omul acela îi crease o senzație ciudată – parcă ar fi trecut printr-o pînză de păianjen, ca și cum cineva cu o respirație fetidă i-ar fi suflat în ceafă.

În clipa în care Șeful descuria ușa apartamentului său de la Mansion și-i făcea loc să intre, ea uită incidentul.

– Mă bucur că ai avut ideea asta, fiindcă și mie îmi este foame.

Ea își dădu jos pantofii, apoi înconjură camera de zi și aprinse veiozele.

– Miroase delicios.

Hotărîră să mănînce la măsuta pentru cafea. În timp ce ea despacheta alimentele și le așeza, el se duse la bar și turnă whisky în pahare.

– Vrei și apă?

– Cu gheață, te rog.

El puse un pahar în fața ei, apoi se așeză pe podea și ridică paharul.

– Pentru mîncăruri grase și colesterol mărit.

Începură să mănînce cu lăcomie, făcînd haz de hămeseala lor. Coaja crocantă a plăcintei se desfăcea ușor, așa că n-aveau decît să ia cu degetele brînză, lăptucile și carnea condimentată.

– Ai crede că n-am mîncat de-o lună, observă el. Sau că de-abia m-am întors dintr-o misiune.

– Mîncarea astronautilor nu e gustoasă?

– E bună, dar... e... știi...

Era atît de absorbită de vorbele lui, încît, pînă cînd vocea i se stinse, nu-și dădu seama că-și sugea arătătorul. La asta se uita el. La asta era concentrat, nu la hrana astronautilor din misiunile spațiale.

Roșind, își lăsă cu stîngăcie mîna în poală.

– M-am tăiat în hîrtia de la pungă. Cred că... sare... sau mi-a intrat ceva...

Apoi tăcu și ea, fiindcă el nu asculta. Îi urmărea mișcarea buzelor, dar nu dădea atenție cuvintelor.

În cele din urmă, ochii lor se întîlniră.

– Despre ce vorbeam? întrebă el.

În drum spre mașină, Dale Gordon aruncă pachetul nedesfăcut cu mîncare într-un coș de gunoi; era mult prea supărat ca să mai mănînce.

Aproape îngreșat, se sui în automobil și se prăbuși pe locul șoferului. Își împreună mîinile peste volan și își rezemă fruntea rece și umedă pe ele, trăgînd cu lăcomie aer în piept pentru a-și alunga senzația de vomă.

Îl năpădi o sudoare rece. Era o noapte blîndă, însă nu atît de caldă încît să justifice transpirația lui abundentă. Tricoul îi era ud learcă atunci cînd Gillian Lloyd și bărbatul înalt și frumos ieșiră din restaurant după ce-și făcuseră cumpărăturile. Sporovăind și rîzînd, se urcară într-un Lexus, pe care ea îl conducea.

Dale Gordon răsuci cheia în contact, grăbit să pornească motorul și să-i urmărească. Pînă la elegantul hotel, drumul fu scurt. Auzise de el, dar nu fusese niciodată acolo. Trunchiurile copacilor de pe peluza din fața intrării erau împodobite cu becuri, deși nu era Crăciunul. Fîntîna arteziană supraetajată scînteia și împrôsca apă.

Automobilul Lexus alunecă pe aleea circulară. Dale Gordon o depăși, făcu o întoarcere din trei timpi și o luă înapoi. Îi văzu pe cei doi, ajutați de un valet din parcare, îndreptîndu-se către intrarea discretă de sub copertina albă.

Gillian Lloyd intra într-un hotel cu un bărbat. Un bărbat care o pipăise în public de parcă ar fi fost de fapt proprietatea lui. Iar ea îi îngăduise. Nu, de fapt, chiar acceptase cu plăcere.

Asta năruî lumea lui Dale Gordon.

– Ei, cum e?

Șeful terminase de mîncat și stătea rezemat cu spatele de sofa, cu paharul în mîna sprijinită pe genunchiul ridicat.

Melina se uita la degetele lui puternice care țineau paharul. Mîini mari. Ridicîndu-se, ea îi întoarse întrebarea.

– Cum e ce?

– Să ai o soră geamănă.

Ea strînse bucățile de ambalaj și șervețelele pe care le puse în punga goală.

– Cum te simți atunci cînd ești întrebare ce simți cînd ești în spațiul cosmic?

– Ți-e imposibil să răspunzi și te obosește să încerci?

Ea zîmbi.

– Cam așa ceva.

– Scuze.

– E o întrebare frecventă. Te iert.

– E bine. Fiindcă eu ți-aș ierta aproape orice dacă te-ai uita la mine așa.

Ea își coborî glasul, pentru a și-l acorda cu tonul de intimitate din vocea lui.

– Cum mă uit?

– La fel cum te uitaî în timpul discursului meu.

– Eram atentă din politețe.

– Erai foarte sugestivă.

– Nu mă uitam în vreun fel deosebit.

– O, ba da.

– Nu că ți-aș accepta argumentația, domnule colonel, dar cum ți-ai *imaginat* că mă uitam la dumneata?

– Ca și cum ai fi știut al naibii de bine că mă concentram cu greutate asupra discursului pentru că îți priveam picioarele.

– Mi-a fost rezervat exact acel scaun, exact la acea masă, ripostă ea. Nu eu le-am ales.

– Dar ai tras toate foloasele din situația asta.

Ea dădu din umeri cu nepăsare.

– Întotdeauna stau pe scaun cu picioarele încrucișate.

– În pantofi cu tocuri înalte?

– De obicei.

– Purtînd o fustă neagră și scurtă?

– Nu-i chiar atît de scurtă.

– Destul de scurtă pentru a-mi stîrni imaginația.

Ea se prefăcu ofensată.

– Sînt o doamnă, colonele Hart.

– Cu fiecare fibră a ființei dumitale.

– Felul cum mă privești nu prea mă face să mă simt o doamnă.

– A, deci acum e vorba despre privirea mea.

– E corect să-ți plătesc cu aceeași monedă.

– În regulă. Cum mă uit la dumneata? Cum te face să te simți privirea mea?

– De parcă aş fi un cornet de îngheţată într-o seară fierbinte de vară.

Trecură câteva secunde încărcate de tensiune erotică pînă cînd el se aplecă şi îşi puse paharul pe măsuta pentru cafea.

– Melina?

– Da?

– O să ne culcăm împreună?

O săgeată excitantă îşi găsi ţinta, făcînd-o să-şi ţină respiraţia.

– Am o reputaţie de apărat.

– Şi eu.

Ea rîse încet.

– Dar reputaţia dumitale e cea a unui afemeiat.

– Iar a dumitale e că eviţi avansurile.

Ezitănd numai o clipă, ea răspunse:

– Nu. Apoi se ridică, ocoli masa şi se opri exact în faţa lui. Întrebă pe oricine despre Melina Lloyd şi îi se va spune că e o femeie impulsivă. Face doar ce i se pare potrivit la un moment dat.

El rămăsese pe podea, dar o urmărise cu atenţie, zăbovind pentru a-i studia conturul siluetei. O întrebă cu glas răguşit:

– Şi ce pare potrivit?

În apartamentul lui Dale Gordon era cu puţin mai cald decît afară; în seara aceea, cînd pătrunse în singura lui cameră, aerul i se păru umed şi stătut.

Garajul pentru o singură maşină fusese transformat în spaţiu de locuit cu zece ani înainte de Pearl Harbor, iar de la acea renovare iniţială puţine îmbunătăţiri mai fuseseră aduse. Singura concesie făcută modernităţii era un aparat de aer condiţionat, care arunca vara aer umed şi rece, iar iarna – aer umed şi cald. Din nefericire, aparatul era fixat în cadrul singurei ferestre din încăperea, ceea ce nu era doar o violare grosolană a regulamentului contra incendiilor, dar crea şi o problemă de ventilaţie. Ca urmare, aerul pe care Dale Gordon îl inhala în

trupul lui firav, cu un şuierat ascuțit, era stătut, sufocant și insuficient.

Își dădu jos tricoul și-l aruncă pe patul strîmt. Se lovi cu palmele peste pieptul osos, aproape concav, îndepărtînd sudoarea ce curgea pe pielea palidă. Sfîrcurile i se întăriseră, brusc înfiorate. Erau foarte roșii, încercuite de fire de păr blond, rar.

Cuprins de o grabă nebună, dădu ocol camerei neîngrijite, aprinzînd mai multe lumînări. Mîinile îi tremurau în timp ce ținea flacăra chibritului lîngă fitilele care fuseseră aprinse de atîtea ori încît se carbonizaseră. De obicei ardea lumînările pînă la ultimul strop de ceară.

Căldura și fumul lumînărilor făcură să crească zăpușeala din cameră, însă Dale Gordon nu observă, fiind ocupat să-și arunce pantofii din picioare, să-și dea jos pantalonii și chiloții.

Gol, se lăsă în genunchi în fața unui altar improvizat. Cînd se lovîră de podeaua goală din ciment, rotulele lui scoaseră un zgomot de nuci care se sparg. Dale Gordon nu-l auzi și nu-i păsă de durerea care-l însoți. Chinul lui era de natură emoțională, spirituală, însă cît se poate de real. Se simțea de parcă toți diavolii iadului s-ar fi aflat în trupul lui și încercau să iasă afară prin organele sale vitale, croindu-și drum cu ghearele.

Așteptase în mașina lui pînă cînd automobilul Lexus ieșise de pe aleea hotelului Mansion. Gillian Lloyd era singură. Se ducea acasă. După ceasuri întregi de desfătare sexuală cu bărbatul înalt și brunet, cu trăsături de indian, dar cu ochi de un albastru intens.

Lui Dale Gordon nu-i păsa de el. Nici măcar nu voia să-i știe numele. Important era ce făcuse Gillian cu el. Dale nu avea o experiență sexuală care să-i servească drept termen de comparație. Oricum, știa ce făceau un bărbat și o femeie atunci cînd erau singuri. Văzuse poze. Văzuse și filme.

De cîte ori vizualiza preludiul lasciv la care se dedase Gillian și își imagina frumoasele ei brațe și picioare încolăcite în jurul trupului bărbatului în timp ce acesta o posedea ca un animal, era copleșit de o criză de plîns necontrolat.

Plîngea în hohote, vărsînd lacrimi din belșug, în vreme ce se ruga în fața altarului său. Suspinele îi zguduiau trupul atît de violent încît aproape că i se auzeau oasele lovindu-se sub piele. Se ruga sincer și plin de remușcări, fiindcă nu era doar vina lui Gillian, ci și a lui. El greșise. Îngrozitor.

Însă rugăciunile de iertare nu erau suficiente. Ca să plătească pentru teribila lui greșeală, trebuia să se autopedepsească.

Ridicînd pînza cu franjuri ce acoperea dulapul care-i servea de altar, trase unul din cele trei sertare. Înăuntru se afla un bici, compus din mai multe fișii late. Însfăcă mînerul pătat de sudoare cu mîna dreaptă, rosti o rugăciune scurtă, apoi, ridicînd biciul peste umăr, își plesni spinarea. Se biciui de mai multe ori, pînă cînd sîngele începu să curgă pe șanțul îngust al coloanei vertebrale, picurînd pe podea.

Apoi își pierdu cunoștința.

Într-un târziu se trezi și constată că zăcea pe podeaua stropită de sînge, cu genunchii strînși la piept, tremurînd. Înțepenit, se ridică în picioare și porni clătînîndu-se către baia separată de restul încăperii de o perdea jerpelită. Făcu un duș rece. Apoi, lăsînd apa să se usuce pe el, luă un prosop, merse la altar și încercă să șteargă sîngele de pe dușumea.

Era cumplit. Făcuse mare mizerie. Petele roșii rămase pe prosop îi amintiră și de sîngele lui Iisus, care cursese atunci cînd acesta fusese ținut pe cruce. Să se compare cu acel preaslăvit profet și martir era o fanfaronadă, știa asta, dar își găsi astfel alinarea.

Totuși, autoflagelarea fusese doar prima etapă a penitenței sale. Trebuia să i se confeseze fratelui Gabriel. Oricît de umilitor ar fi fost, trebuia să-i spună fratelui Gabriel că el, Dale Gordon, îi trădase încrederea, și misiunea eșuase.

Cu obrajii scâldați în lacrimi, se duse la telefon. Apucă receptorul, temîndu-se de ce urma să facă. Era târziu. Poate că ar fi trebuit să aștepte pînă a doua zi dimineață.

Nu, momentul zilei nu conta. Lucrarea fratelui Gabriel nu înceta niciodată. El era neobosit. La telefoanele de la Templu

se răspundea în permanență. În plus, fratele Gabriel dăduse dispoziție să i se aducă imediat la cunoștință veștile bune. Ca și cele proaste.

Dale Gordon știa pe de rost numărul de telefon. Îl formase chiar în acea dimineață. Telefonul acela fusese prilej de bucurie. Sunase ca să raporteze că își îndeplinise misiunea încredințată lui. Și ce mîndru fusese!

Iar acum... acum apăruse problema asta. Inima îi bătea cu putere în timp ce asculta țîrîitul care-i semnală că legătura fusese făcută. După cinci apeluri, un telefon aflat în complexul din munți, la mare distanță de apartamentul sordid al lui Dale Gordon, fu deschis.

– Pace și iubire. Cu ce vă pot ajuta?

5

Ziuă se anunța umedă, temperatura era destul de plăcută, însă umiditatea mare o făcea înăbușitoare. Dale Gordon transpira abundant. Rănile de pe spate îl usturau din cauza sudorii sărate, dar lui nu-i păsa. Mărșăluia pe trotuar, ca un soldat ce era. Un soldat bun și supus, concentrat asupra misiunii sale, nu asupra obstacolelor care l-ar fi împiedicat s-o îndeplinească. În tăcerea de dinaintea zorilor, respirația lui greoaie era singurul zgomot. Nimic nu-i lumina drumul. Luna ca un corn subțire atârna deasupra orizontului, la apus. Pînă la răsăritul soarelui mai era o oră. Dar chiar și în semiîntineric, Dale Gordon nu bijbîia. Deși nu mai fusese pe-acolo niciodată, nimerea drumul. El atribuia siguranța pașilor săi îndrumărilor divine. Fratele Gabriel îl încredințase că drumul îi va fi drept și sigur și, ca întotdeauna, avusese dreptate. Fratele Gabriel putea înfăptui miracole, prin simpla putere a minții lui. Pînă și pe cîinii din împrejurimi îi făcuse să tacă. Nici unul nu lătrase în semn de avertisment.

Dale Gordon nu-și notase adresa, pentru că o memorase. Privea drept înainte, pînă cînd ajunse în dreptul casei, unde execută încet o întoarcere militară, pentru a o studia.

Era o casă cu un singur etaj, în stilul tradițional. Fațada fusese construită din cărămizi. Căptușeala din scînduri era albă, iar ușa din față închisă la culoare. Albastră, poate verde poate chiar neagră, greu de spus pe întuneric. Peluza părea bine îngrijită.

Ar fi trebuit să lase aprinsă o lumină la poartă, ca măsură de precauție, își zise Dale Gordon în vreme ce urca pe alee. Nu se temea că va fi zărit de ea sau de vecini. Fusese asigurat că e de neînvins, iar el credea asta.

Trei trepte scunde duceau la ușa din față, flancată de ghivece cu crizanteme înflorite. Făcîndu-și palmele căuș în jurul ochilor, privi cu atenție prin fereastra în formă de evantai ce forma treimea superioară a ușii.

Văzu doar o licărire alb-albastră, venind din interiorul casei. Restul clădirii era în întuneric. Apăsă pe clanță. Ușa era încuiată. Începu să verifice metodic ferestrele din față. A treia era deschisă.

„Dacă acolo există un sistem de securitate și se declanșează vreo alarmă, trebuie să fii pregătit să acționezi rapid. Înainte să sosească vecinii sau poliția.“

Fratele Gabriel se gîndise la toate.

Dale Gordon își șterse palmele asudate pe pantaloni și răsufală iute de cîteva ori, ca un halterofil pregătit să ridice haltera. Precauția se dovedi inutilă, deoarece, atunci cînd ridică în grabă fereastra, nici o alarmă nu fu activată. Timp de treizeci de secunde rămase nemișcat și încercă să sesizeze vreo mișcare în casă. Neauzind nimic, se ridică pe pervaz și intră pe fereastră.

Ochii îi erau deja acomodați cu întunericul. Se afla în camera ei de zi. În aer plutea un miros plăcut, de flori. Adulmecînd miresmele, ajunse la o masă din capătul camerei, unde găsi un bol de cristal plin cu petale uscate de flori și baghete de scortîșoară. Se aplecă și trase adînc în piept parfumul delicat. El nu trăise niciodată într-o casă atît de dichisită. I-ar fi plăcut să mai zăbovească, dar i se ordonase să-și încheie misiunea înainte de răsăritul soarelui, așa că își îndreptă spatele și privi în jur.

Ar fi dorit să poată aprinde lumina, ca să vadă și celelalte lucruri din cameră. Tînjea să mai întîrzie printre obiectele pe care ea le atinge în fiecare zi. Pe măsuțe erau risipite cărți, reviste și fotografii înrămate, însă era prea întuneric pentru a distinge cine era în poze. Fu tentat să ia una în chip de amintire, ca să poată avea ceva ce-i aparținuse ei, dar rezistă acestei tentații. Ar fi însemnat să fure, iar el nu era un hoț.

Se deplasă cu grijă, evitînd mobilele. Podeaua era dintr-un lemn de esență tare, însă el pășea ușor, pentru ca scîndurile să nu scîrîție. Lumina pe care o văzuse de la ușa din față venea dinspre bucătărie. Se gîndi s-o stingă, apoi hotărî că nu mai conta.

Se pregătea să plece din bucătărie, cînd zări un pahar pe o poliță. În el erau vreo două linguri de lichid. Întinse mîna după el, apoi avu o ezitare. Fratele Gabriel îi spusese să nu atingă ceva dacă nu era necesar? Însă fratele Gabriel n-avea să afle niciodată, nu-i așa?

Dale Gordon luă paharul și bău lichidul care nu era decît apă chioară. Cu toate acestea, se simți puțin amețit. Îl îmbăta gîndul că bea după ea, că atinge cu buzele și limba o suprafață pe care ea pusese gura de curînd. Experiența avea o semnificație aproape religioasă. Inima îi bătea la fel de tare ca atunci cînd ascultase benzile cu înregistrarea predicilor fratelui Gabriel. Își plimbă limba pe marginea paharului, înăuntru și în afară. Respirația i se accelerează pînă se transformă în gîfiiială. Simțea o excitație despre care știa că era sexuală și, ca atare, imorală.

Stop! Ce făcea el acolo? Nu trebuie să-și abată atenția de la misiune. Nu trebuia să se lase prins în mrejele netrebnicei tîrfe care era Gillian Lloyd. Puse jos paharul și se întoarse, refuzînd simbolic tentația. Se întoarse în grabă în camera din față, unde se opri ca să se calmeze și să se orienteze.

Din camera principală, în direcție opusă față de sufragerie și bucătărie, pornea un hol întunecat. Trei uși dădeau în el. Una trebuia să fie a camerei în care dormea ea. Imaginîndu-și că era doar o umbră, Dale Gordon străbătu tiptil culoarul.

În prima cameră în care intră văzu un birou, un calculator, cartoteci și un fax. Pe o planșetă fixată pe perete se aflau note scrise de mînă și cărți de vizită. Deci, era camera ei de lucru.

A doua ușa dădea într-un dormitor mic. Patul era acoperit cu o cuvertură de o nuanță deschisă, iar la un capăt era împăturită o plapumă de modă veche. Mai erau un fotoliu și o masă rotundă, acoperită cu o pînză care se asorta cu pătura. Camera de oaspeți, își zise el, și se întoarse în hol.

Înzestrat cu un acut simț al mirosului, Dale Gordon știu, înainte de-a intra pe ușa de la capătul holului, că avea s-o găsească acolo. Simțea parfumul șamponului ei. Aroma pielii ei, încălzită în timpul somnului, avea consistența unui gust în gura lui.

În cameră era beznă, dar ochii i se obișnuiseră atît de mult cu întunericul încît o putea vedea limpede.

Inima îi bubuia în piept, dar nu de teamă sau neliniște, ci de entuziasm, de emoția de a se afla atît de aproape de ea. Una dintre cele deosebite. Cel puțin așa fusese pînă cînd...

Nu, nu va stăruia asupra acestui aspect și nici nu se va înfuria. Dacă s-ar fi gîndit la bărbatul înalt care o murdărise și-i pîngărise trupul, s-ar fi îmbolnăvit din nou. Dacă și-ar fi imaginat-o ținîndu-l strîns, gemînd de plăcere la o asemenea profanare, ar fi putut să vomite.

Dormea pe burtă, cu capul întors într-o parte. Un obraz, un ochi și o ureche delicată erau expuse vederii lui. Respira ușor. Părul ei negru și mătăsos era răsfirat pe pernă.

Pe podea, lîngă pat, zăceau două articole de îmbrăcăminte. Se aplecă și le luă. O pijama. Bluza scurtă, fără mîneci se încheia cu nasturi. Mîngîie bumbacul moale care-i acoperise sînii și îl mirosi trăgînd adînc parfumul lui în piept. Îl luă amețea la gîndindu-se la pielea ei frecîndu-se de țesătură, la sînii care-i dăduseră formă. Pînza delicată îi scosese în relief sfîrcurile, la care ar fi supt un prunc. Numai că acolo nu era nici un prunc.

Întristat, lăsă bluza de pijama la piciorul patului, dar păstră sortul, strîngîndu-l ușor în palme. Deși știa că n-avea cum să

rețină căldura trupului, își închipui că pînza era încă fierbinte. Fierbinte și umedă în locul ce-i acoperea sexul. Întoarse șortul pe dos, îl întinse peste vintrele lui și începu să se frece de el.

Chiar și prin straturile de îmbrăcăminte simți că ejaculase. Pentru Dale Gordon era o senzație rară. Încă de la acel episod din gimnaziu, cînd ceilalți băieți îi dăduseră jos chiloții, rîzînd de micimea penisului său, el renegase chestia aia dezgustătoare adăpostită între picioarele lui. Detesta faptul că trebuia s-o atingă, fie și numai pentru a urina sau în timp ce-o spăla. Și o tot spăla, pînă cînd i se părea curată.

Se simțea umilit în acele dimineți cînd se scula și își dădea seama că penisul îl trădase în somn, că așternutul lui era pătat... așa cum fusese și în acea dimineață cînd mama lui descoperise ce lucruri urîte făcea el în pat noapte de noapte. Ea îl determinase să se ciomăgească singur pînă cînd sîngerase și se dezbărase de obiceiurile și gîndurile necurate.

Fratele Gabriel era de acord cu mama lui.

Satisfacțiile trupești erau imorale. Trebuia să se păstreze pur, deoarece aspectul carnal reprezenta un blestem pentru oamenii religioși. Așa-i spusese fratele Gabriel, iar Dale Gordon înțelegea adevărul ăsta acum mai bine ca niciodată. Fiindcă, dacă nu era atent, această plăcere pe care o încerca avea să-l copleșească, să-i întunece judecata și să-i pună în pericol misiunea. Totuși se simțea bine frecînd șortul lui Gillian Lloyd de pantaloni. Atît de bine, încît nu se putea opri să n-o facă. Nu-și putu stăpîni un geamăt adînc de extaz animalic și de rușine cucernică.

Geamătul o trezi pe femeie.

Întîi deschise ochii, dar nu se mișcă, de parcă încerca să-și amintească unde era și să înțeleagă ce-o trezise. Apoi, ca și cum l-ar fi simțit în preajmă, se răsuci pe spate și țipă.

Nu fu un țipăt. Nu se auzi tare, ci doar o jumătate de strigăt, de parcă fusese strînsă de beregată.

– Bună, Gillian.

Ea îl privi cu gura căscată.

– Ce cauți aici?

Îl recunoscuse! Acum îl știa. Îi știa fața.

Iar el se simți mândru, fiind convins că era ultima față pe care ea avea s-o mai vadă.

6

Domnișoară Melina Lloyd!

Trezită dintr-un somn adânc, aruncase pătura de pe ea, înșfăcase un halat și ieșise poticnindu-se din dormitor, croindu-și drum ca teleghidată spre ușă, cu intenția de-a o deschide pentru a face să înceteze țîrîitul insistent al soneriei.

Amețită și zăpăcită, îi trebuiă cîteva secunde pentru a constata că nu visa, că era într-adevăr trează și stătea în picioare în fața unor polițiști din Dallas. Cu privirea încețoșată, observă mașina patrulei parcată pe alee.

– Domnișoara Lloyd?

Ea își dădu la o parte o șuviță de păr de pe față.

– Da, îmi cer scuze, eram... Ce doriți?

– Eu sînt caporalul Lewis, iar el e caporalul Caltrane.

– S-a întîmplat ceva?

– Putem să intrăm?

În acea clipă se trezi de-a binelea. Polițiștii nu veneau la ușa cuiva la o oră atît de matinală pentru a vinde bilete la balul lor de binefacere. Dacă locuința i-ar fi fost cuprinsă de flăcări, dacă vreun lunetist ar fi asediat zona sau ar fi existat altă situație de urgență, sirenele luminoase de pe mașina lor ar fi clipit intermitent, iar ei ar fi strigat, grăbiți, ordine.

Nu, nu veniseră s-o avertizeze asupra vreunui dezastru potențial. Ceva îngrozitor se întîmplase deja. Altfel, caporalii Lewis și Caldrane n-ar fi cerut permisiunea să intre în casă. Nu s-ar fi ferit s-o privească în ochi.

– Ce s-a întîmplat? Strînse cu putere marginea ușii. Spuneți-mi.

Lewis întinse mîna spre ea, dar femeia îl respinse și se retrase în hol. Cei doi o urmară. Caldrane închise ușa, în timp ce colegul lui încercă să se apropie de ea.

– Ar fi bine să luați loc, domnișoară Lloyd.

– Nu vreau să iau loc. Vreau să știu ce se întîmplă și de ce ați venit aici.

Polițiștii înțelesesă că era mai înțelept să vorbească direct. Lewis, purtătorul de cuvînt al patrulei, zise:

– Sora dumneavoastră... Au fost niște... of... probleme la ea acasă. Fie azi-noapte, fie azi-dimineață, devreme. Nu sîntem încă siguri.

– Ea a pățit ceva?

Caltrane se uită la vîrfurile pantofilor lui solizi. Lewis tuși, ținînd mîna la gură, dar avu cel puțin curajul s-o privească în ochi.

– Da, doamnă. Mă tem că da. A fost găsită moartă azi-dimineață.

Se simți de parcă cineva i-ar fi lovit pieptul cu un berbec. Aerul îi țîșni pe gură cu un zgomot puternic. Genunchii i se muia ră. Lewis întinse iarăși mîna, și ea îi permise s-o sprijine în timp ce se lăsa pe un scaun. Camera se clătina, stomacul i se întorsese pe dos, iar urechile păreau să-i fi luat foc. O perdea de întuneric coborî asupra ei.

Reuși să nu-și piardă cunoștința, însă respira neregulat. Lewis îi ceru lui Caldrane să-i aducă un pahar cu apă, iar acesta păru ușurat că părăsea camera.

Melina își acoperi gura cu palma umedă; degetele îi erau reci ca gheața și îi tremurau. Ochii i se umpluseră de lacrimi, lacrimi provocate de șoc, nu de mîhnire. Era prea devreme pentru mîhnire.

Trăia un sentiment de neîncredere. Pur și simplu așa ceva nu se putea întîmpla. Trebuia să fie vorba despre un vis urît, din care urma să se trezească. Ușurată, ar fi rostit o rugăciune scurtă de mulțumire pentru că fusese doar un vis. Și l-ar fi amintit mai tîrziu, în timpul zilei, și-ar fi făcut vreo prostioară pentru a alunga amintirea lui cumplită. Pînă a doua zi, avea să-l uite cu totul.

Sau, dacă nu era un coșmar, era o teribilă greșeală. Poliția nimerise la altă casă, la altă persoană. Comiseseră o gravă eroare. Avea să dea în judecată Departamentul de Poliție din Dallas fiindcă o făcuse să treacă prin asemenea momente.

Nu, nu, o clipă. Avea să trimită fiecărui serviciu al departamentului câte un coș cu fructe, brînză și cîrnați, pentru că ea urma să se bucure grozav că ei se înșelaseră.

Dar cînd își ridică privirea înlăcrimată spre polițist și-l întrebă dacă era sigur, înțelese că gîndurile despre coșmaruri și erori fuseseră niște simple fantezii.

– Una dintre vecinele surorii dumneavoastră știe că ea se scoală devreme. S-a dus să împrumute niște cafea azi-dimineață, pe la ora șapte și jumătate. A sunat de mai multe ori la ușă. Mașina domnișoarei Lloyd era acolo, așa că vecina și-a zis că trebuia să fie acasă. Știa unde se afla ascunsă cheia de rezervă și a intrat în casă. A găsit-o în dormitor.

Caltrane se întoarce cu un pahar cu apă. Lewis îl luă și i-l dădu Melinei. Temîndu-se că o să verse dacă va încerca să înghită ceva, ea îl puse pe marginea mesei. Lewis continuă:

– Vecina a dat numele dumneavoastră anchetatorului. El ne-a trimis aici să vă înștiințăm.

– Cum... cum s-a întîmplat?

Lewis îl privi stingherit pe colegul lui, însă nici unul nu avu curajul să-i răspundă.

– Spuneți-mi, le ceru ea cu voce spartă. Ziceați că au fost niște probleme. Ce fel de probleme? La cuptor? A fost asfixiată? A avut un atac de cord sau o reacție alergică? Ce?

– A, nu, doamnă. Pare să fie o crimă.

Se auzi un șuiet cînd Melina expiră.

– Îmi pare rău, domnișoară Lloyd, dar n-am cum să mă exprim mai delicat. Sora dumneavoastră a fost ucisă, cu bestialitate.

– Cu bestialitate? repetă ea cu glas subțire.

– Anchetatorii sînt deja la locul faptei. O echipă de criminaliști e pe drum.

Sări în picioare.

– Mă duc acolo.

– N-ar fi un lucru înțelept, zise repede Lewis, tăind cu mîna aerul dintre ei. Corpul surorii dumneavoastră va fi luat...

– Mă duc acolo.

Alergă în dormitor, aruncă halatul și cămașa de noapte de pe ea, înșfăcă o pereche de jeanși și o cămașă din dulap, se îmbracă, apoi își vîrî picioarele într-o pereche de adidași. Luă portofelul și cheile de la mașină și în mai puțin de două minute se întoarse la polițiștii aflați lîngă ușa din față.

Văzînd-o strîngînd în mîină cheile mașinii, Lewis se oferî s-o conducă acolo.

– O să conduc eu, spuse ea, dîndu-l la o parte din drum.

– Nu vă pot lăsa să conduceți în starea în care vă aflați, domnișoară Lloyd. Ați fi un pericol atît pentru dumneavoastră, cît și pentru ceilalți șoferi. Poate dacă ar veni un prieten...

– Of, în regulă. O să merg cu dumneata. Dar, te rog, hai să plecăm.

– Nu uitați, casa e locul unei crime, zise el. S-ar putea să n-aveți voie să intrați.

– Aș vrea să văd cine mă poate opri.

Drumul de la casa Melinei pînă la cea a lui Gillian dura exact unsprezece minute. Îl cronometraseră. Dar la acea oră, zonele unde se aflau școli erau foarte aglomerate. Tăcutul Caltrane condusesese sub limita de viteză, astfel că scurta călătorie dură mai mult decît de obicei.

Lewis, care stătea pe scaunul din față, o întrebă de cîteva ori: „Vă simțiți bine, domnișoară Lloyd?”

Ea nu-i răspunsese. Sigur că nu se simțea bine, iar el știa asta. Nu se zbătea și nu țipa deoarece îi lipsea energia pentru o criză de isterie. Era prea amorțită de șoc pentru a mai plînge, prea blocată pentru a întreprinde ceva concret. Nu făcea decît să privească absent pe geamul mașinii, încercînd să pună ordine în cele ce-i fuseseră relatate, lucruri pe care nu le putea pricepe. Imposibil. Nu se putea întîmpla așa ceva.

Pentru toți ceilalți nu era decît o zi obișnuită. Mamele își îmboldeau copiii spre școală. Cuplurile își coordonau în grabă

programul înainte de-a se săruta la despărțire. Pensionarii citeau ziarul de dimineață sau urmăreau emisiunile de știri la televizor.

În afară de ea, toată lumea își vedea de treburi, bine mersi și fără griji. Se simțea ofensată de nepăsarea celorlalți față de tragedia pe care o trăia. În viața ei tocmai se petrecuse un eveniment cutremurător, ireversibil. De-acum înainte, nimic n-avea să mai fie la fel. Pierderea surorii ei gemene era definitivă. Avea să fie veșnică. Chiar nimeni nu înțelegea asta?

Pe lângă iritarea provocată de cei pentru care acea zi era una normală, ea le invidia și inocența. Își dorea cu disperare să poată da timpul înapoi, la perioada în care o schimbare de program, un ciorap găurit sau o unghie ruptă constituia necazul zilei. Voia să se întoarcă la ziua de ieri, la noaptea trecută, cu o oră în urmă, când dormise liniștită, ignorând complet tragedia căreia urma să îi facă față.

Speranțe deșarte. Totul era mult prea real, așa cum se dovedi când dădură colțul spre clădirea în care se comisese crima. Mai multe ambulanțe și vehicule oficiale erau parcate la întîmplare pe stradă. O bandă galbenă fusese întinsă în jurul întregului perimetru al casei cu coloane albe, și cu ușa de un negru lucitor. Bărbați și femei în uniformă îndeplineau diverse însărcinări, ori se învîrteau prin preajmă, încercînd să pară ocupați. Pe ambele trotuare ale străzii, vecinii se adunaseră în grupuri mici. Unii erau deja interogați de poliție.

– Pînă acum nu există martori, o informă Lewis, observînd direcția în care privea ea.

Din cauza aglomerației de pe stradă, mașina de patrulare își redusese mult viteza, apoi Caltrane o opri.

– Nu poți să claxonezi sau să faci ceva? întrebă Melina pierzîndu-și răbdarea...

– Îmi pare rău, domnișoară Lloyd. Din nefericire, locul unei crime atrage întotdeauna mulțimea.

Atunci cînd un puști pe bicicletă țîșni în fața lor, nervii îi cedară.

– Ah, ce naiba, strigă ea, scoateți-mă de-aici!

Lewis trebuie să fi simțit că ea își pierduse controlul și îl îndemnă pe Caldrane să parcheze cît mai aproape de trotuar.

Apoi coborî și deschise portiera din spate. Melina îl împinse și străbătu în fugă restul drumului spre casă, ignorînd privirile curioase ale vecinilor. Cînd trecu, aplecîndu-se, pe sub banda galbenă, cîțiva polițiști alergară spre ea, strigîndu-i să se oprească. Fără să-i ia în seamă, ea porni rapid pe pajiște. Ajunse la ușa din față și intră în hol. Acolo, trei polițiști o prinseră, împiedicînd-o să meargă mai departe.

– Trebuie s-o văd... Luați mîinile de pe mine!

Gîfîind, Lewis se apropie în fugă.

– E sora victimei.

– Geamănă! îl corectă ea, cu o voce care i se păru țipătul răgușit al unei nebune. Vreau s-o văd. Vă rog să mă lăsați să intru. Trebuie s-o văd.

– Zău, domnișoară Lloyd, nu ți-ai dori asta. Nu acum.

Un bărbat în civil se apropie și se legitimă:

– Caporal-șef Lawson, de la Divizia omucideri.

– Lăsați-mă să intru, vă rog. Vă rog.

– Înțeleg nevoia dumată de-a te convinge că e moartă, domnișoară Lloyd. Crede-mă, te înțeleg.

– Atunci lăsați-mă s-o văd.

El dădu hotărît din cap, dar îi vorbi tot calm:

– Specialiștii adună probe. Cu cît mai puțini oameni se află acolo, zise el, făcînd un semn scurt spre dormitorul din capătul culoarului, cu atît mai mari sînt șansele de a strînge dovezi care să ne conducă la un suspect. Vrei să știi cine-a ucis-o pe Gillian, nu-i așa? Și vrei să afli de ce, corect?

Tehnica de abordare a detectivului provenea dintr-un manual de psihologie. Se vedea că avea experiență în abordarea rudelor victimelor unor crime violente. În orice caz, stilul său calm o liniști pe Melina, care încetă să se zbată în mîinile polițiștilor.

Lawson o privea în ochi cu puterea unui hipnotizator. În orice altă situație, omul ăla n-ar fi dominat-o cu atîta forță, însă ea înțelegea, cu partea lucidă a minții, că dorea ca cineva să dețină controlul. Voia pe cineva care să refacă o aparență de ordine în viața ei transformată fără nici un avertisment în haos.

— O să colaborăm ca să obținem niște răspunsuri, în regulă? întrebă el.

Ea își clătină capul.

— Bun. Vreau ca, oricine a făcut asta, să fie prins, judecat și condamnat. De aceea e mai bine să stăm departe de locul crimei. Altfel, acesta ar putea fi răvășit, iar cel care ți-a omorât sora ar ieși basma curată.

— Eu nu vreau... Se opri, înghițind în sec de emoție. Nu vreau să iasă basma curată. Vreau să fie prins și pedepsit.

— Atunci am căzut de acord. Bărbatul făcu o mișcare bruscă, iar polițiștii îi dădură drumul cu prudență și se retraseră câțiva pași.

— Dumneata știi ce s-a întâmplat?

El o îndrumă spre camera de zi.

— Să ne așezăm undeva. Vreau să-ți pun câteva întrebări.

Un tehnician care aplica praf pentru amprente o împiedică să se uite în dormitor. Poate că se amăgise singură crezând că era pregătită pentru ce-ar fi putut vedea acolo. Scenele asemănătoare de la televizor și din filme nu-i dădeau tăria de a înfrunta cruda realitate. Situația în care se afla era mult mai grea decât și-ar fi putut imagina sau decât ar fi putut descrie vreun film. Pe lângă ciudatele imagini și zgomote, se mai simțea și un miros neobișnuit, care o îngrețoșa.

După ce Melina se așeză pe canapea, Lawson o întrebă dacă voia să-i aducă ceva. Ea dădu din cap.

— Nimic de băut?

— Nu, mulțumesc.

Detectivul se instalează pe taburetul din fața sofalei.

— Ar trebui să anunțăm pe cineva?

— Pe...

O podidi plînsul. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Și nasul îi curgea. Lawson făcu un semn unei polițiște să aducă niște batiste de hîrtie și femeia veni imediat cu ele.

Melina își șterse ochii și își suflă nasul.

— Eram gata să spun că trebuie anunțată sora mea. Înțelegi, sîntem... eram... foarte apropiate.

Cu un aer sumbru, bărbatul dădu din cap.

— Părinții dumitale?

– Au decedat.

– Alți frați sau surori?

– Nu, spuse ea, dregându-și glasul. Doar noi două.

Detectivul se încruntă, în semn de regret.

– Știu că ți-e greu, domnișoară Lloyd. Ți se va cere să identifice cadavrul.

Melinei i se puse un nod în gât, însă dădu din cap înțelegătoare.

– Vecina care a găsit-o a identificat-o imediat. Semenii foarte mult cu ea.

– Ce s-a întâmplat, domnule detectiv?

Nu-și putea aminti gradul lui, dar omul n-o corectă.

Lawson îi făcuse de la început impresia unui bărbat solid. Avea un bust în formă de cutie, strâns într-o jachetă cu câțiva centimetri mai scurtă și cu o măsură mai mică. Tunsoarea lui de aviator făcea ca și țeasta să pară pătrată. Gâtul era gros, iar sprâncenele stufoase formau o linie dreaptă, deasupra ochilor pătrunzători.

Probabil că în tinerețe făcuse sport. Fotbal sau lupte. Aspectul lui masiv îl făcea să pară dur, dar cu ea se purta blând, cu compasiune.

– N-o să te menajez, domnișoară Lloyd. A fost ucisă cu un obiect ascuțit, probabil un cuțit.

– A fost înjunghiată?

– De mai multe ori.

Îi scăpă un geamăt surd. Își încrucișă brațele la piept și se aplecă înainte, legănându-se încet în sus și-n jos cu ochii închiși.

– Îmi pare rău, șopti detectivul. Ești sigură că nu vrei să stea cineva cu dumneata?

Ea respinse ideea, dînd energic din cap.

– A fost violată?

– Medicul legist o examinează acum. S-au făcut fotografii. După ce o să fie dusă la morgă, o autopsie completă. . .

– Domnule detectiv, îl întrerupse ea, a fost violată?

– Sincer să fiu, nu-ți pot spune. Nu pare să fi fost agresată sexual, dar te rog să înțelegi că în acest moment nu putem fi siguri.

– Mulțumesc pentru sinceritate.

Lawson își schimbă poziția pe taburet, apoi scoase un carnet și un pix din buzunarul de la piept.

– Vrei să-mi răspunzi la câteva întrebări?

– Sigur. Vreau să fiu de ajutor atît cît pot, dar trebuie să facem asta chiar acum?

– Cu cît mai repede stabilim un mobil, cu atît mai rapid vom ști de unde să începem căutarea unui suspect.

– De unde să știu eu care a fost mobilul asasinului?

– Vom începe cu viața cotidiană a surorii dumitale, cu prietenii ei, cunoștințele, obiceiurile și așa mai departe. Pe urmă vom pleca de la aceste date.

Dînd din cap în semn că înțelege, Melina își șterse ochii, își suflă nasul și, cu un semn din mîină, îl îndemnă să înceapă.

– Avea dușmani de care ai cunoștință?

– Nu.

– Vreun fost soț gelos?

– N-a fost niciodată măritată.

– Vreun fost iubit sau prieten gelos?

– Nu.

– Vreun fost funcționar sau vreun coleg răuvoitor?

– Se înțelegea bine cu toată lumea.

– Din cîte știi dumneata.

– Domnule Lawson, dacă ar fi avut vreun dușman, eu aș fi știut.

– Îți spunea totul?

– Da.

– Chiar și detalii din viața ei intimă?

– Nu pot fi sigură că-mi spunea totul, dar n-ar fi putut păstra un secret față de mine, după cum nici eu nu puteam. Ne intuiam una alteia starea de spirit după ce schimbam un singur cuvînt, fie și la telefon. Aș fi simțit dacă ar fi îngrijorat-o ceva sau cineva. Exista între noi această... telepatie. Practic, puteam să-i citesc gîndurile. E un fenomen obișnuit în cazul gemenilor.

– Am auzit de asta. A vorbit vreodată de ceva care-o urmărea? Ea dădu din umeri.

– Nu.

– Și nu-ți vine în minte nimeni care i-ar fi putut purta pică?

– Nimeni.

Bărbatul lovi carnetul cu pixul și își mușcă buza de jos.

– Poftim? întrebă ea.

El se mișcă pe taburet.

– Ei bine, noi nu credem că a fost un atac întâmplător. Nici o spargere obișnuită sau o tâlhărie. Nimic nu pare deranjat și parcă nu lipsește nimic, deși, mai târziu, dumneata ne vei ajuta să stabilim asta trecând prin camere și verificând. Am găsit și un medalion cu rubine pe noptiera de lângă pat. Era la vedere. Un hoț nu l-ar fi ignorat.

– Era un dar de la Jem. I l-a adus chiar aseară.

Detectivul ciuli urechile și schimbă o privire cu ceilalți ofițeri ce stăteau în preajmă și ascultau.

– Jem Hennings. Dădu din cap exasperată. Nu-mi vine să cred că nu l-am pomenit până acum. Am uitat cu totul de el. Nu mă gândeam...

– Cine e?

– Bărbatul cu care se întâlnea ea.

– Prieten?

– Da.

– Ai un număr de telefon unde poate fi găsit?

Ea se uită alarmată la grupul de polițiști.

– Da, dar... nu e posibil ca Jem să fie amestecat în treaba asta.

– Ar trebui, totuși, înștiințat. Corect? Iar dacă a fost aici aseară, trebuie neapărat să vorbim cu el.

Ea îi dădu numele firmei de brokeraj la care lucra Jem Hennings.

– Ajunge acolo devreme, înainte de deschiderea bursei de la New York.

– Înseamnă că acum ar trebui să fie acolo. Lawson îl însărcină pe Caltrane să-i dea telefon. Cheamă-l aici. Nu-i spune ce s-a întâmplat.

Melina îl urmări cu privirea pe polițistul care se retrăgea cu telefonul mobil în mână. Întorcându-se către Lawson, ea spuse:

– Dar asta-i o cruzime teribilă, nu?

– Ceea ce a pățit sora dumitale e de o cruzime teribilă, domnișoară Lloyd. Asta-i încă un motiv pentru care nu cred că jaful a fost mobilul. Dacă e prins asupra faptului, un tâlhar poate să intre în panică și să lovească violent și rapid. Reacționează reflex, iar cineva sfârșește prin a fi ucis. Fără premeditare.

Ea se uită către dormitor și zise încet:

– N-a fost așa? Crezi că a fost o crimă premeditată?

El încuviință cu un aer sumbru.

– Cred că sora dumitale a fost... ținta. Și e mai mult decît un instinct. Dovezile indică treaba asta.

Caldrane se apropie și, vorbind pentru prima dată, spuse:

– Hennings e pe drum.

Lawson făcu semn cu capul că înțelesese, dar continuă s-o privească în ochi pe Melina.

– Ce relație avea sora dumitale cu domnul Hennings?

– Se întâlneau.

– De cît timp se întâlneau?

– Să mă gîndesc... Făcu un calcul mintal. De aproape un an.

– Era o relație intimă?

– Mă întrebi dacă erau amanți? ripostă ea cu țință, iar cînd el încuviință, îi zise: Da, aveau raporturi sexuale. E importantă treaba asta, domnule Lawson?

– S-ar putea. Ce fel de tip e Hennings?

– Ce fel? Prosper. Supradotat. Arată bine.

– Etnia?

Melina îl privi încurcată pe detectiv.

– Nu sînt sigură. *Hennings* e un nume irlandez sau englez, nu? Zău, nu văd ce importantă are, spuse ea, ușor iritată.

– Și ești singură că Hennings era singurul bărbat cu care se întâlnea sora dumitale?

– Unde vrei să ajungi?

– După părerea dumitale, Hennings e genul de bărbat gelos?

– Nu știu. Poate. De ce? Detectiv Lawson...

Se întrerupse cînd auzi roțile tîrgii scîrțîind pe podeaua din hol. Nu-și mai aminti cînd se ridică, făcu cîțiva pași, șovăitori, apoi se sprijini de spătarul unui fotoliu. Cadavrul fusese pus într-un sac cu fermoar și apoi legat cu curele de tîrgă.

– Vreau s-o văd.

Lawson o sfătui să-l lase pe medicul legist să ducă trupul în oraș și să-l pregătească pentru identificarea oficială.

– Vreau s-o văd, repetă ea.

După o lungă ezitare, Lawson își dădu acordul, fără tragere de inimă. Se duse împreună cu ea spre targă. Lawson le făcu semn infirmierilor, care desfăcură fermoarul doar atât cât să se vadă fața.

Era atât de rigidă și de palidă, de parcă ar fi fost modelată din ceară. Ar fi putut fi chiar fața ei, cu excepția petelor maronii de pe pielea foarte albă. Acele pete o zăpăciră pe moment, apoi înțelese că erau picături uscate de sînge.

Își simți genunchii înmuindu-se.

– O să leșin, mai apucă ea să spună.

7

Domnișoară Lloyd? O polițistă bătu încet în ușa acoperită cu pudră a camerei. Vă simțiți bine?

Bine? Mă simt bine? Pe dracu', nu, nu mă simt bine. Nu rosti cu voce tare gîndurile pline de sarcasm. Femeia avea intenții bune.

– E-n regulă, răspunse ea. O să ies într-o clipă.

Avusese o criză de astm, dar greața îi trecuse, lăsîndu-i doar o senzație de gol, atât emoțional, cât și fizic. Își udă fața și gîtul cu apă rece, își clăți gura și se spală pe mîini. Arăta oribil, dar nu-i trecu prin minte nici un motiv pentru care asta ar mai fi contat.

Cînd deschise ușa de la baie, polițista îi zîmbi cu simpatie.

– Pot să vă aduc ceva?

– Da. Pe detectivul Lawson.

Polițista o conduse înapoi în camera de zi, unde detectivul îngenunchease în fața unei ferestre. Alt polițist îi spunea că afară fuseseră găsite urme de pași.

– O să dăm cu pudră. S-au luat deja amprente după urmele de pași. O să luăm și probe de sol.

– Paharul din bucătărie?

– A fost împachetat.

Lawson dădu din cap și se ridică în picioare, destul de greoi. Polițista îi atrase atenția.

– Domnișoara Lloyd vrea să vorbească cu dumneavoastră.

– Sigur.

În timp ce el se apropia, Melina se pregăti pentru disputa despre care știa că avea să urmeze.

– Vreau să văd dormitorul.

El dădu din cap.

– Nu cred că e recomandabil.

– Dumneata pomeneai de probe care indică faptul că Gillian a fost ținta atacului. Dacă văd despre ce e vorba, poate că o să reușesc să fac puțină lumină.

– O să avem fotografii.

– De ce să le mai așteptăm?

– Nu e o imagine plăcută.

– Iar eu nu sînt o mimoză hipersensibilă. Știu că trebuie să fie plin de sînge. Am văzut pete pe fața ei. Și dumneata spuneai că a fost înjunghiată de mai multe ori. Știu la ce să mă aștept.

– Nu pe de-a-ntregul. Își coborî privirea preț de cîteva secunde, apoi o ridică din nou, cu un aer de scuză. Nu ți-am pomenit de asta pînă acum, fiindcă ai avut destule de îndurat.

Oare ce omisese? Putea fi ceva și mai rău? Îl privi insistent, cerîndu-i pe tăcute să nu-i ascundă nimic.

– E ceva scris pe pereții dormitorului.

– Scris?

– Se pare că el... După mărimea urmelor de pași pe care le-am găsit lîngă fereastră, suspectul nostru e un bărbat. Se pare că a înmuiat o cîrpă în sîngele surorii dumitale și a mîzgălit niște... mărog, niște obscenități pe pereți.

Stomacul Melinei se ridică și coborî ca un val uriaș. Dar era decisă să înfrunte tot ce putea fi mai rău. Dacă n-o făcea, avea să-și imagineze, ani de zile, scene de coșmar. Voia să vadă camera așa cum era, nu o imagine creată în mintea ei. Trebuia

să cunoască realitatea, nu o abstracțiune. Trebuia să vadă acea încăpere ca să poată face față situației și, spera ea, să o pună la păstrare într-o cămăruță a sufletului ei. Dacă nu se confrunta acum cu acea imagine și n-o înțelegea, n-ar fi reușit niciodată s-o zăvorască în adâncul ei. Necunoscutul înspăimântător s-ar fi perpetuat la nesfârșit, hărțuind-o mereu.

– Trebuie să văd unde și cum a murit sora mea, domnule detectiv.

Brigada de examinare a locului crimei își terminase treaba. Oamenii duseseră echipamentul într-o camionetă și plecaseră, lăsând casa pe mîna detectivului de la Omucideri. Acum, Lawson hotăra cine intra în acea cameră.

Anchetator experimentat, el se uită cu atenție în ochii Melinei. Privirea ei neliniștită exprima hotărîre. Bărbatul oftă, ca un om ce renunța la o dispută pe care știa că a pierdut-o.

Îi făcu semn spre hol și-o luă înainte; se opri în pragul dormitorului, așteptînd ca ea să-l ajungă din urmă. Melina pătrunse în încăpere, pregătită pentru ce era mai rău.

În realitate, reuși să privească locul crimei cu detașare, deoarece nu avea nici o legătură cu vreo altă împrejurare din viața ei. Nu avea termen de comparație. Masacrul era atît de oribil încît nu-l putea asocia cu nici o altă experiență anterioară.

Șocul fu însă atît de puternic, încît i se păru că se cufundă într-o apă rece ca gheața. O năucea și, în egală măsură, o proteja. Nu era dureros, fiindcă toate senzațiile îi înghețară brusc. Văzînd patul pe care murise sora ei, simțurile i se blocară. În felul acesta sensibilitatea ei reuși să suporte atacul.

După fotografiere, așternuturile fuseseră luate de pe pat, împachetate și trimise la laboratorul de criminalistică, pentru analize. În mijlocul saltelei se vedea o pată mare de sînge, care nu se uscaseră.

Melina o privea fix, încremenită de oroare.

– Bănuim că asasinul a stat cam în locul unde ești dumneata acum, îi zise Lawson. Am găsit niște noroi împrăștiat pe podea, pe care trebuie să-l fi adus pe tălpi de afară. Probabil că ea dormea.

– Așa sper. Remarca ei abia se auzi.
– A fost găsită zăcînd pe spate. Goală. E ceva normal?
Așa dormea de obicei?

– Cred că da. Nu întotdeauna.
– Am găsit o bluză de pijama pe pat, dar nu și pantalonii.
Ea îl privi, așteptînd amănunte, însă el îi evită privirea.
– Pe brațe și mâini nu sînt semne că ar fi opus rezistență.

Totul pare să se fi petrecut repede. Dacă asta poate fi o alinare.

Ea își mută privirea de la saltea spre noptiera acoperită cu praf pentru amprente. Pudra murdărise puțin și medalionul cu rubine. Ea se uită întrebător la Lawson.

– Da, spuse el.

Melina luă medalionul și-l strînse în pumn.

Peretii păreau că strigă pentru a fi luați în seamă. Nu fiindcă ea ar fi putut evita să-i observe. Literele erau mari și bine conturate, cu excepția celor din care curseseră dîre de sînge. Ucigașul se simțise destul de sigur pe sine pentru a zăbovi ca să-și scrie mesajul.

CURVĂ PIPOAȘCĂ. TÎRFA COLORAȚILOR.

Se uită la cuvinte, întrebîndu-se mai întîi cine putea fi nebunul care să le fi scris, minunîndu-se apoi de furia nestăpînită sau de psihoza incurabilă care-l adusese pe acel individ într-un asemenea hal de depravare.

Apoi reciti cuvintele, concentrîndu-se asupra semnificației lor. Într-o clipă, le descifră. Revelația o izbi ca o lumină orbitoare. Își duse mîna la ochi și se dădu înapoi, strigînd:

– O, Doamne, o, Doamne!

Se întoarse și încercă să fugă din cameră, dar se lovi de Lawson.

– Domnișoară Lloyd! Ce s-a întîmplat? Ce este?

– O, Doamne! țipă ea. Se aștepta să fiu eu! Trebuia să fiu eu!

Melina încercă să scape din mîinile bărbatului în timp ce se trăgea spre hol, dar el era mai puternic și nu-i dădu drumul. După ce ieșiră din cameră, el o sprijini de perete. Ea închise ochii și își mușcă buza de jos, încercînd să oprească zgomotele ascuțite ce-i ieșeau din gît.

Lawson o prinse de umeri, scuturînd-o ușor.

– Spuneți-mi. Ce e cu cuvintele alea? Ce înseamnă?

Dinspre ușa din față se auzi gălăgie.

– Lăsați-mă să intru. Mi s-a spus să vin aici. Ce s-a întâmplat? Ce se petrece?

Jem Hennings încerca să-și croiască drum printr-un cor-don de polițiști în uniformă.

– Dumneata ești Hennings? strigă detectivul Lawson.

– Tu cine dracu' ești?

Ceilalți polițiști se supuseră semnelui brusc făcut de Lawson și se dădură la o parte, lăsîndu-l pe Jem Hennings să intre. Acesta se îndreptă spre Lawson, care-i arată insigna.

– Poliția din Dallas.

Vădit nedumerit, Jem trecu pe lângă detectiv și o luă pe Melina de mînă.

– Pentru Dumnezeu, Gillian, ești palidă ca o stafie. Te simți bine? Ce dracu' se întâmplă?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Lawson spuse:

– Gillian a fost luată cu o ambulanță.

– O ambu... De ce? Apoi se întoarse spre Melina. Care-i problema? Is-a întâmplat ceva lui Gillian? Jem întoarse privirea spre femeie. Nimeni nu scoase un cuvînt. Cînd vorbi din nou, vocea îi era răgușită. Poate să-mi spună cineva, vă rog, ce se întâmplă?

– Îmi pare rău că trebuie să-ți dau eu vestea, domnule Hennings. Jem veni în fața detectivului. Gillian e moartă. A fost găsită în patul ei azi-dimineață.

El deschise gura, dar nu scoase nici un sunet. Făcu un pas înapoi, clătînîndu-se, nevenindu-i să creadă. Apoi se răsuci către ceilalți polițiști adunați lângă ușa din față, de parcă ar fi dorit ca ei să contrazică incredibila veste.

În cele din urmă, reuși să bolborosească:

– E imposibil.

Expresia de pe chipul polițiștilor trebuie să-l fi convins, pentru că își acoperi gura timp de cîteva secunde, apoi își coborî mîna spre bărbie.

– Vrei să stai jos, domnule Hennings?

El scutură din cap.

– Spuneai că a fost... a fost ucisă?

Privirea îi rătăcea dincolo de ei, apoi, înainte ca vreunul să poată reacționa, o luă din loc.

– Stai!

– Jem!

Mîinile lor se întinseră în gol. Nimeni nu-l putu opri. Bărbatul se opri cînd ajunse în pragul dormitorului.

– O, Doamne, gemu el. O, nu. Se luă cu mîinile de cap.

– Jem, îmi pare rău.

– Melina...? Ce...?

Ea trecu în spatele lui și-i puse mîinile pe umeri.

– Haide, Jem. Să ne așezăm undeva. Am nevoie de tine. Avem nevoie unul de altul.

Suspinele lui îi impresionară pe cei din jur. Sprijinindu-se unul de altul, merseră împleticit în camera de zi, unde se așezară alături pe canapea. El îi căută mîna, i-o strînse, o duse la buze și-i sărută încheietura.

– Melina, îmi pare rău. Doamne, ce rău îmi pare. Tu ai găsit-o?

– Nu, o vecină care a venit de dimineață să împrumute niște cafea.

Melina fu mișcată văzînd lacrimi în ochii lui. Spre lauda sa, Lawson îi lăsă cîteva minute singuri, ca să se consoleze unul pe altul. În cele din urmă, se așeză pe taburet, dizgrațios, cu umerii masivi aplecați, ca o broască ghemuită pe o frunză de nufăr.

Jem își revenise. Își șterse fața cu batista, apoi i se adresă lui Lawson:

– Ce s-a întîmplat?

Detectivul îi prezentă detaliat faptele cunoscute.

– A avut mai multe răni prin înjunghiere; cîteva i-au fost fatale. Se pare că e vorba de un act de răzbunare. Comis la mînie, cu siguranță.

– Pe cine-ar fi putut mînia Gillian?

– Asta urmează să aflăm. Orice ne spui ne-ar putea fi de folos. Jem dădu încet din cap, iar Lawson continuă: Cînd ai vorbit ultima dată cu ea?

– Aseară. Am venit aici să-i aduc un cadou. Un medalion cu rubine.

– L-am găsit pe noptieră.

– E la mine, Jem.

Melina desfăcu palma. Bijuteria lăsase o urmă în formă de inimă pe mîna ei. Jem o luă și zîmbi melancolic.

– Arăta minunat la gîtul ei. Îl purta cînd am plecat.

– La ce oră? întrebă Lawson.

– Păi, pe la nouă, cred, răspunse el, scărpinîndu-se pe frunte. Trebuie să discutăm despre asta acum? Am nevoie de un răgaz.

– M-ai îndatora dacă mi-ai răspunde la cîteva întrebări.

Fără chef, Jem îi făcu semn detectivului să continue.

– Cît timp ai stat aici?

– Nu mult. Gillian se pregătea să se culce atunci cînd am venit. I-am dat cadoul și am plecat.

– Doar i-ai dat cadoul și ai plecat?

– În esență.

Lawson nu comentă, dar îl privi cu atenție pe Jem.

– Asta-i o bijuterie scumpă, domnule Hennings. A fost aseară vreo ocazie deosebită?

– Da.

– Vrei să ne-o împărtășești?

– A fost ceva intim.

– Intim.

– Corect.

Lawson își mușcă buza de jos, ca și cum ar fi meditat la o contradicție.

– Prin urmare, doar ai venit și ai plecat. În jurul orei nouă.

– Da.

– Și spuneai că domnișoara Lloyd se pregătea de culcare cînd ai ajuns aici.

– Era foarte obosită. Avusese o zi grea. Era deja în pijama.

– În pijama.

– Nu vorbesc limpede, detectiv Lawson? Sau ai probleme cu auzul? întrebă Jem iritat. De ce-mi repeți răspunsurile? Iisuse! Logodnica mea a fost găsită moartă...

– Logodnică?

– Logodnică?

Melina și Lawson vorbiră în același timp, fără să-și ascundă surprinderea.

– Erați logodiți? întrebă detectivul.

Ignorându-l, Jem se întoarse către ea cu un aer trist.

– Asta trebuia să fie vestea cea bună, Melina. Îmi pare rău că a trebuit s-o auzi în aceste împrejurări tragice.

– Erați logodiți? întrebă și ea.

– Știu că voi două nu aveți secrete, dar eu și Gillian ne-am înțeles să nu spunem nimănui o vreme.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum câteva săptămîni.

– Ați fixat data nunții?

– Nu. Le-am luat în ordinea priorităților.

El o privi cu înțeles, iar ea își dădu seama că se referea la inseminarea artificială, despre care era limpede că nu voia să vorbească în fața lui Lawson.

– Înțeleg.

– A fost greu să păstrăm secretul, zise el, zîmbind trist. Mai ales față de tine.

– Presupun.

– Nu purta inel de logodnă, observă Lawson. Ești sigur că era ceva oficial și că domnișoara Lloyd dorea să se mărite cu dumneata?

Jem se întoarse spre detectiv.

– Bineînțeles că sînt sigur. Ce-ți închipui? Că inventez?

Lawson ridică din umeri.

– Așa e?

– De ce-aș face-o?

– Pentru că ar fi mai ușor pentru un anchetator să creadă un logodnic, decît un prieten care vine seara cu un cadou scump, dar nu petrece noaptea aici. Te-ai înfuriat fiindcă Gillian te-a trimis la plimbare aseară și nu te-a invitat să rămîi?

Jem sări în picioare.

– Crezi că eu am făcut asta? strigă el, arătînd spre dormitor. Eu am iubit-o. Urma să fie soția mea.

– Calmează-te, Hennings. Lawson nu fu tulburat de izbucnirea lui Jem. Nimeni nu ți-a adus vreo acuzație. Formulez doar niște ipoteze.

– Ipotezele dumitale miros urît.

– Vreau doar să mă asigur că am înțeles corect povestea dumitale.

– Nu e o *poveste*. E adevărul.

– Bine. Stai jos.

Jem fierbea de furie, dar își reluu locul pe canapea.

– Ți-a aplicat și ție ancheta de gradul trei, Melina?

– A trebuit să răspund la niște întrebări.

Lawson continuă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

– Spuneai că domnișoara Lloyd era în pijama.

– Da, șuieră Jem. În șort și bluză.

– Nu avea nimic pe ea atunci când a fost găsită.

– Probabil că s-a dezbrăcat când s-a suit în pat.

– Am găsit bluza. Șortul, nu.

Jem abordă un aer țeapăn.

– Aluzia dumitale e ofensatoare atît față de Gillian, cît și față de mine.

– Nu fac nici o aluzie. De ce reacționezi așa? În semn de protest, Jem rămase tăcut. Lawson își continuă interogatoriul: După ce-ai plecat de-aici, te-ai dus direct acasă?

– Da.

– Poate confirma cineva treaba asta?

– Portarul de la blocul meu. Locuiesc într-un bloc turn, imediat după Oak Lawn. Am lăsat mașina îngrijitorului din parcare. A rămas acolo pînă azi-dimineață, cînd am plecat la birou. Poți să verifici.

– O s-o fac.

– Nu e nevoie, detectiv Lawson. Ți-ai pierde timpul.

Jem întoarse brusc capul spre ea.

– Ce vrei să spui, Melina?

Atît el, cît și Lawson fură surprinși nu doar de vocea ei calmă, ci și de afirmația făcută. Pînă și ceilalți polițiști din cameră se opriră din treabă ca să asculte. Polițista care fusese atît de amabilă cu Melina o privea curioasă.

Ea se adresa detectivului:

– Nu e nevoie să discuți cu personalul din blocul lui Jem. Pot confirma eu versiunea lui.

– Melina, ce...

– Știu că ai fost aici aseară, la ora nouă. Ai plecat pe la nouă și-un sfert. După... după aceea, mi-am spălat balsamul cu care îmi dădusem pe păr.

Preț de câteva clipe, el o privi fără să înțeleagă. Apoi căscă gura surprins.

– Erai...

– Eu, zise ea blînd. Eu am fost aici cu tine aseară.

Jem era prea uimit ca să poată vorbi, așa că ea se întoarse către detectiv, care o privea acum surprins și suspicios în același timp.

– Cînderam copii, sora mea și cu mine ne schimbam adesea identitatea, explică ea. Le jucam feste celor care aveau grijă de noi, învățătorilor, prietenilor, pînă și rudelor. Pentru noi era un joc de copii, o încercare de a vedea dacă reușim să-i păcălim. Niciodată n-am fost prinse. Se întoarse spre Jem, care continua să se uite la ea cu evidentă neîncredere. Cred că am reușit și acum.

Regăsindu-și cu greu vocea, el bîigui:

– Dar... te-am sărutat.

– Iar eu te-am oprit înainte să devii prea insistent. Îți amintești?

Jem nu reușea să înțeleagă.

– Dar de ce? De ce aseară?

Melina trase adînc aer în piept.

– A fost ideea mea. O fantezie stupidă, frivolă. I-am sugerat-o ieri la prînz. Gillian a refuzat, din motive întemeiate. Mi-a amintit că nu mai sîntem copii, dar eu am sunat-o mai tîrziu și-am insistat. I-am spus că nu mă simțeam prea bine, ceea ce nu era tocmai adevărat, dar am bătut-o la cap pînă cînd a acceptat să schimbăm rolurile aseară. Eu am fost cu tine aici, Jem. Ea l-a însoțit pe clientul meu.

– Ce înseamnă „însoțit“? vru să știe Lawson.

Melina explică detectivului în ce consta munca ei.

– Aseară trebuia să-l iau pe colonelul Christopher Hart...

– Astronautul? o întrerupse Jem.

Ea încuviință.

– Trebuia să-l duc la un banchet la Adolphus, să-i organizez conferința de presă și-așa mai departe. Lacrimile îi încețoșară ochii. Gillian s-a dus în locul meu. Din cauza asta am reacționat atât de violent la cuvintele de pe perete.

Lawson puse datele cap la cap și dădu trist din cap.

– Colorați. Christopher Hart. Are sânge de indian, nu-i așa?

– Dacă uciderea surorii mele are vreo legătură cu el, atunci eu trebuia să fiu omorâtă.

– Stai puțin. Jem era agitat și furios. Bine, înțeleg aluzia la Hart. E evidentă. Dar restul, acele... acele mizerii despre Gillian. Ce-ar trebui să însemne?

Lawson pufni și își lăsă ochii în carnet.

Vocea lui Jem se înalță cu o octavă:

– Melina. Ce înseamnă?

Era o întrebare justificată. Avea dreptate s-o pună. Dar, ca și detectivul, Melina nu-l putu privi în ochi pe Jem Hennings.

8

Chiar nu am nimic nou de spus.

Făcu un semn de mulțumire cu capul spre chelnerul care-i umpluse din nou ceașca de cafea. Avea nevoie de licoarea înviorătoare. Se simțea mizerabil. De când se trezise, nu fusese în apele lui, și starea de spirit nu i se ameliorase. Întâlnirea cu Longtree și Abbott, care era o pierdere de timp, nu făcea decât să-i înrăutățească dispoziția.

– Ei bine, sînt dezamăgit, spuse Abbott. Vorbesc și în numele șefului Longtree.

Longtree nu spusese nimic, dar privirea lui stăruia pe fața Șefului. Acesta trebui să se concentreze pentru a nu se simți încurcat de acea căutătură neînduplecată.

– Asta nu înseamnă că nu apreciez interesul pe care mi-l purtați, spuse Hart. Dimpotrivă. Obiectivele pe care le-ați stabilit pentru AIA mi se par admirabile. Sînt niște cauze demne de toată considerația, care trebuie aduse la cunoștința publicului. Numai că...

La naiba. Nu știa cum să-și formuleze refuzul, fără să-i insulte. Detesta să fie pus într-o asemenea situație. De asemenea, îi dispăcea faptul că era nevoit să se gîndească la asta, cînd tot ce dorea era să-și amintească de noaptea trecută.

– Nu m-am hotărît încă, zise el scurt. Pînă cînd pensionarea mea de la NASA va deveni oficială, nu văd rostul altor discuții.

– Dar atunci cînd îți vei face planuri de viitor, o să iei în considerare oferta noastră? insistă Abbott. Fii măcar de acord să te mai contactăm o dată. Peste șaizeci de zile, să zicem?

Din nou, Șeful fu obligat să dea un răspuns echivoc.

– Cred că, indiferent ce aș decide să fac, prefer să rămîn independent. Fără intenția de a jigni, domnule Abbott, eu...

– Nu vrei să fii considerat ca făcînd parte dintre indieni.

Șeful se întoarse către Longtree, care vorbise prima dată după aproape jumătate de oră.

– N-am spus asta.

– Dar asta ai vrut să spui.

Hart își zise că-și epuizase toate resursele. La urma urmei, îi ofensase. Longtree își dăduse seama că el vorbea pe ocolite. Atunci de ce n-ar fi încetat să mai aibă o atitudine corectă politic? De ce să nu treacă peste toate tîmpeniile și să le pună capăt chiar aici, chiar acum, scutindu-i pe toți să piardă vremea? Dacă se gîdea bine, nu le datora nimic. Nici măcar diplomație.

– Da, domnule Longtree. Asta am vrut să spun. Asocierea cu grupul vostru nu mă atrage. Dacă sînteți bine intenționați, meritați felicitări. E un demers nobil. Dar sînt mulți ani de cînd eu n-am mai fost nici măcar în preajma unei rezervații. M-am disociat de acea lume și nu doresc să revin în sînul ei. Niciodată n-am pus realizările mele pe seama sîngelui meu de indian, dar nici eșecurile. Aș apărea drept escroc, mai ales în ochii indienilor americani pe care i-aș reprezenta, dacă aș avea

pretenția să le fiu purtător de cuvânt. N-am nimic în comun cu poporul indian, cu excepția unor gene.

– Cu alte cuvinte, AIA are nevoie de dumneata, însă dumneata n-ai nevoie de AIA, zise Longtree.

– Eu n-aș fi atât de necuviincios.

– Dar asta-i esența spuselor dumitale.

Bătrînul părea hotărît să-l enerveze și să-l facă să se simtă o jigodie. Foarte bine. El însă nu era dispus să se mai învîrtă în jurul cozii.

– Așa e. N-o să-mi las numele exploatat de nimeni și de nici o organizație, mai ales cînd interesul acestora față de mine e legat de scopuri personale și unilaterale. Și sincer vorbind, cred că despre asta e vorba acum. Dacă aș accepta oferta voastră, n-ar exista avantaj reciproc. După cum afirmai atât de direct, voi aveți mai mare nevoie de mine decît am eu de voi.

Calm, Longtree își luă șervetul din poală, îl împături și-l puse lîngă farfurie. Abbott părea pregătit pentru o nouă dispută, însă privirea severă a lui Longtree îl avertiză s-o lase baltă.

– Mulțumesc că ai acceptat să ne întîlnim, zise Longtree, ridicîndu-se în picioare.

Se ridică și Hart, astfel încît cei doi bărbați se aflară față-n față. Deși era cu un cap mai înalt decît Longtree, Hart se simțea mai mărunț. Îl irită din nou faptul că ei nu primiseră refuzul lui cu tact. Îl obligaseră să se poarte ca un idiot. Nu voia să colaboreze cu ei, însă detesta faptul că plecau cu o părere negativă despre el. Într-un efort de conciliere, spuse:

– Îți respect poziția, șef Longtree. Sper că și dumneata o respecți pe-a mea.

Longtree nu luă în seamă replica, dar îl sfredeli cu privirea pe Hart în timp ce-i strîngea cu putere mîna. Hart simți o nevoie irațională să-și elibereze mîna. Longtree zise:

– O să vină o vreme – curînd, prevăd eu – cînd dumneata o să ai nevoie de noi, colonel Hart.

– Christopher Hart?

La auzul numelui său, Șeful se întoarse. Un bărbat cît un buștean îi vîrî sub nas o insignă.

– Caporal-șef Lawson, Divizia omucideri de la Poliția Dallas.

Longtree lăsase mîna Șefului. Cînd se întorsese, se așteptase să vadă un solicitant de autograf, cineva care-l văzuse luînd micul dejun și-l recunoscuse după recenta conferință de presă. De fapt, în ediția din acea dimineață a lui *Dallas Morning News* apăruse un articol elogios despre banchetul din seara precedentă, însoțit de o fotografie făcută în timp ce rostea discursul de acceptare. Dar bărbatul masiv, îmbrăcat civil, nu părea amorezat de el. Nici măcar nu zîmbea. Și nici cei doi polițiști în uniformă care-l flancau.

Directorul restaurantului se apropie de Șef.

– Îmi pare îngrozitor de rău, domnule colonel Hart. I-am sugerat să-mi permită să vă chem afară, dar el...

– E-n regulă. Șeful ridică mîna stopînd scuzele exagerate și i se adresează detectivului: Te pot ajuta cu ceva?

– Cred că da.

Șeful își zise că ar fi trebuit să mai ia cel puțin o gură din cafeaua neagră și tare. I-ar fi fost de folos încă un dram de cofeină. În capul lui era un talmeș-balmeș. Seara trecută nu băuse decît un whisky, dar se simțea mahmur. Poate fiindcă dormise prea puțin și făcuse prea mult amor. Mă rog, nu prea mult. La drept vorbind, nu destul.

– Scuză-mă, ai spus că ești de la Omucideri?

– Exact.

– Ești sigur că eu sînt cel pe care îl cauți?

– Dumneata ești astronautul?

– Da.

– Atunci am găsit pe cine căutam. Aș vrea să-mi răspunzi la cîteva întrebări.

– Sigur. În legătură cu ce?

– Cu uciderea lui Gillian Lloyd.

Șeful nu se putu stăpîni și izbucni într-un hohot de rîs. Deci asta era. O festă! Ce tipi!

Mătură cu privirea mesele ocupate din restaurant. Toți clienții încetaseră să mănînce și se uitau la ei, dar nici o față

nu-i era cunoscută. Totuși, aveau să se dea curînd în vileag. Cine pusese la cale renghiul ăsta avea să sară din spatele mobilierului sau al palmierilor din ghivece, rîzînd cu lacrimi. Așa se întîmplase în acea duminică după-amiază, cu doi ani în urmă, cînd era singur acasă, urmărind liniștit un meci de fotbal din campionatul național, între Dallas și San Francisco. Steve Young tocmai trimisese o pasă lungă în repriza a treia, cînd cineva sunase la ușă. Pe treptele din față stătea o femeie însărcinată, pe care n-o văzuse niciodată. Lîngă ea se afla un polițist masiv, cu o mutră amenințătoare.

Femeia începuse să-i aducă niște acuzații oribile, cu un glas care-ar fi putut sparge geamurile. Spunea că Hart o violase la o petrecere, cu opt luni în urmă, că îi strecurase un drog în băutură, îi transmisese o boală venerică, lăsînd-o gravidă și apoi o amenințase că o va ucide dacă va dezvălui faptul că o agresase sexual.

Două minute duraseră acuzațiile femeii, pînă cînd Șeful își regăsise vocea și apelase la polițist, care flutura amenințător un baston. El îi spusese că n-o văzuse în viața lui pe acea femeie și că habar n-avea despre ce dracu' vorbea.

Femeia continuase să răcnescă acuzații grave, asortate cu amănunte atît de intime despre el și fizicul lui, încît Hart începuse să se îndoiască de sinceritatea protestelor lui.

Apoi, îngrozindu-l cu totul, femeia își sfîșiasе rochia în față, scosese perna care-o ajutase să simuleze graviditatea și își dezgolise sînii seducători. Pe unul era scris „La mulți“, iar pe celălalt „ani!“ Apoi îi făcuse cu ochiul și strigase: „surpriză!“.

Cîțiva dintre cei mai zurbagii prieteni ai lui de la NASA ieșiseră poticnindu-se din ascunzătorile unde stătuseră prăpădindu-se de rîs. Aduseseră cu ei destulă băutură și mîncare pentru a organiza o petrecere ad-hoc. Polițistul, care participase la farsă, le urase, înainte de a pleca, distracție plăcută, atrăgîndu-le atenția să nu facă prea mult zgomot. Fata, care era dansatoare de cabaret, rămăsese ca să-i ofere sărbătoritului un extraordinar dans din buric și să întrețină restul invitaților cît timp fuseseră suficient de treji pentru a-i aprecia talentele.

Şeful nu mai văzuse a patra repriză a meciului şi nu aflase rezultatul decât a doua zi.

Acum, îşi zise că era vorba de acelaşi gen de farsă. El şi cercul său de prieteni încercau mereu să se întreacă unul pe altul, născocind feste care să-l facă pe cel care era ţinta lor să pară complet stupid. Poanta de-acum era a naibii de bună. Trebuia s-o paseze păcălicilor. Numai că ziua lui de naştere era peste şase luni.

Să fi fost o petrecere surpriză cu ocazia pensionării lui? Dar mai avea destule săptămîni pînă la pensionare. În afară de asta, nu s-ar fi organizat o petrecere în altă parte decât la Houston, unde locuiau cei mai mulţi dintre prietenii şi asociaţii lui. Iar poliţistul ăsta, acest Lawson, arăta de parcă n-ar fi auzit niciodată cuvîntul umor.

Brusc, îşi dori să poată retrage acel hohot de rîs.

– Revin imediat la dumneata.

Se întoarse pentru a se scuza faţă de Longtree şi Abbott, însă ei plecaseră deja şi erau aproape de ieşire. Înainte de-a ieşi pe uşă, Longtree îi aruncă Şefului o privire aspră.

– Se pare că prietenii dumitale te-au părăsit, zise poliţistul.

Şeful se apropie de detectiv, furios mai ales de sarcasmul din tonul acestuia, dar şi de acea dimineată mizerabilă. Luînd o atitudine de comandant, se adresă pe un ton militaros:

– Despre ce e vorba? Nu ştiu nimic despre nici o omucidere.

– Domnilor, n-aţi dori să mergeţi într-un loc mai discret?

Directorul hotelului luase locul şefului de sală. Discreţia şi reputaţia hotelului fiind cele mai importante preocupări ale sale, îi îndrumă pe cei doi spre ieşire.

Şeful îl urmă pe director într-un birou, unde rămase singur cu Lawson. Oare poliţiştii în uniformă păzeau uşa, în caz că el intenţiona să fugă?

Colonelul fu cel care lansă ofensiva:

– Vrei să-mi spui despre ce dracu' e vorba?

– Despre uciderea lui Gillian Lloyd.

– Da, ai mai spus asta. N-am auzit de ea şi îmi displace al naibi de tare faptul că poliţia din Dallas mă pune într-o situaţie jenantă în public.

– N-ai auzit de...

– Ți-am spus doar. Și... Se întrerupse, dîndu-și seama cît de imprudent era să vorbească cu poliția despre o crimă fără să aibă un avocat alături. Mai bine aș suna la biroul meu.

– Pentru ce?

– Pentru sfaturi.

– Sfaturi juridice? Ai nevoie de un avocat, domnule colonel Hart? Ai ceva de ascuns?

Șeful scrîșni din dinți, ca să nu-l dea dracului pe Lawson. Pînă cînd se vor clarifica lucrurile, ar fi fost imprudent și provocator.

– NASA n-ar admite să fiu interogat despre ceva atît de serios cum e o crimă, în lipsa unui avocat. Asta nu mă acuză și, în plus, nu știu nimic despre crimă. E vorba doar despre bun-simț. NASA e foarte sensibilă în privința imaginii publice a astronautilor săi.

– Sînt convins, zîmbi Lawson. Dă-i drumul, sună.

Șeful cumpăni situația. Poate că reacționase exagerat. Începuse acea zi prost dispus pentru că se sculase singur. La asta se adăugase întîlnirea de la micul dejun cu Longtree. Slavă Domnului că-și încheiase socotelile cu ei. Longtree și Abbott ieșiseră pentru totdeauna din viața lui, dar ultima întîlnire îi lăsase, fără să știe de ce, un gust amar. Apoi fusese hărțuit și făcut de rîs în public de un polițist îmbrăcat cu o jachetă ce nu i se potrivea. Avea motive să fie nervos.

Silindu-se să afișeze calm și nonșalanță, se sprijini de biroul directorului și își încrucișă mîinile la piept.

– În regulă, detectiv Lawson. Cine e Juliet...

– Gillian. Numele de familie e Lloyd. A fost găsită în patul ei azi-dimineață. Era goală și avea mai multe răni, majoritatea în zona inferioară a abdomenului și în regiunea pubiană. Noi credem – sperăm – că mai toate loviturile au fost aplicate după moarte, deoarece am găsit acolo un lac de sînge. Asasinul a scris cu sîngele ei niște obscenități pe peretele dormitorului. Acum ți-am cîștigat atenția, domnule colonel?

O câștigase cu siguranță. Șeful zise:

— Îmi pare rău. Sincer. E... e ceva teribil. Dar tot nu înțeleg de ce-mi spui mie toate astea. N-am cunoscut-o pe această doamnă. N-am întâlnit-o niciodată...

Apoi, în minte, făcu niște legături.

— Iisuse, șopti el. Acum m-am prins. Lloyd. Sora geamănă a Melinei?

Lawson încuviință. Hart respiră adânc și își trecu mâna peste ceafă. Preț de o clipă, privi în gol, încercînd să digere vestea șocantă și impactul teribil pe care trebuie să-l fi avut, mai ales asupra Melinei. Cu doar cîteva ceasuri în urmă, făcuse dragoste cu ea. Acum era undeva în oraș, încercînd să se obișnuiască cu gîndul asasinării brutale a surorii ei gemene. Clipi din ochi și se uită la Lawson.

— Melina se simte bine?

— Rezistă.

— Aș vrea s-o sun.

O sunase deja de două ori în acea dimineață, dar nu-i răspunsese nimeni. Intenționase s-o sune pînă cînd o va găsi, dar nu se gîndise că o va face pentru a-i prezenta condoleanțe.

— Nu-i o idee bună, îi zise Lawson cînd îl văzu scoțînd telefonul mobil din buzunarul jachetei de piele. Acum e prea tulburată.

El spera ca Melina să se bucure auzindu-i vocea. Doar n-o să discute despre Melina sau despre ce se petrecuse între ei cu o noapte în urmă cu acest detectiv. Punînd telefonul la loc, murmură:

— Cred că ai dreptate.

— Ce știi despre ea? întrebă Lawson.

— Abia ieri am cunoscut-o. Reținuse...

— Da, mi-a explicat cu ce se ocupă.

— E foarte pricepută. Zîmbi, amintindu-și-o la conferința de presă, dirijîndu-i pe reporteri într-o manieră pe care ei păreau s-o adore. Atît femeile, cît și bărbații. E foarte capabilă.

Aducîndu-și aminte de surîsul ei cînd cedase rugămintilor lui de a mai rămîne încă puțin, se întrebă dacă ea se învinuia,

dacă nu-și reproșa că rămăsese cu el toată noaptea, dacă nu cumva se dojenea aspru că nu-și protejase sora.

Hart spuse mai mult pentru sine:

– Doamne, trebuie să se simtă cumplit. Înălță capul și-l privi pe Lawson. Știi cine-a făcut-o?

– Nu încă.

– Vreo pistă?

– Cîteva. Scrisul de pe pereți, de exemplu. Așa am făcut legătura între crimă și dumneata.

– Și mine?

Pînă atunci, Șeful nu se întrebase de ce-l căutasă detectivul. Cînd auzise vestea cutremurătoare, se gîndise mai întîi la Melina și la situația prin care trecea ea. Nu făcuse legătura între el și cele întîmplate. Afirmatia lui Lawson îl aduse la realitate. Numai că el nu știa încă despre ce era vorba.

– N-am întîlnit-o pe Gillian, domnule detectiv. Dacă ai îndoieli, poți s-o întrebi pe Melina.

– De fapt, Melina ne-a pus pe urmele dumitale.

– Nu pricep.

– O să pricepi. O să-ți explicăm noi totul.

– Care noi?

– Eu. Melina. Ne întîlnim în oraș. Astăzi, la două și jumătate.

Simțea compasiune pentru Melina, însă nu înțelegea de ce era el tîrît în ancheta privind uciderea surorii ei.

– Astăzi, la două și jumătate, am de gînd să fiu în mașina mea, pe autostrada I-45, undeva între Dallas și Houston.

– Nu-ți recomand s-o faci. Ai fi chemat imediat înapoi.

Șeful îl privi lung, și i se adresă pe un ton tăios:

– Spune-o pe șleau, Lawson. Sugerezi că am vreo legătură cu moartea acestei femei?

Lawson se mulțumi să-i întoarcă spatele și se îndreptă spre ușă.

– La două și jumătate, etajul trei al clădirii sediului poliției, în centru. Întreabă de mine. Deschise ușa. Cum era de așteptat, polițiștii în uniformă stăteau în spatele ei. Poate

că vrei să suni un avocat de la NASA înainte de întâlnire. Dădu să iasă, apoi se opri și se întoarse. Ești prea ușor de recunoscut ca să te poți ascunde multă vreme, domnule colonel. Asta în caz că te gîndești la așa ceva.

– Ți-ai demonstrat credința și loialitatea, frate Dale. Mult peste așteptările mele.

Dale Gordon, la telefonul din camera lui, se înfioră de plăcere.

– Mulțumesc.

– Ești absolut sigur că Gillian Lloyd a fost sanctificată cum se cuvine?

Fratele Gabriel știa să folosească vorbele. Reporterii televiziunii din Dallas numiseră misiunea lui „un act de violență aparent neprovocat“. Sanctificarea lui Gillian Lloyd fusese cea mai importantă știre a emisiunilor de la prînz. Arătaseră imagini ale casei ei, cu polițiști mișunînd peste tot. Arătaseră targa pe care trupul ei era dus la ambulanță.

Reporterul ce transmisese de pe strada lui Gillian, avînd drept fundal casa ei, denumise misiunea lui „o crimă atroce“. Reporterul acela nu înțelegea. Puțini ar fi înțeles că era necesar ca Gillian Lloyd să fie uci... *sanctificată*.

– Da, frate Gabriel, a fost sanctificată.

– A suferit?

– Nu. Am fost rapid și precis, așa cum mi-ai cerut, așa cum m-ai asigurat că o să fiu la momentul potrivit. Am simțit forța și motivația pe care spuneai că le voi simți.

– Ai făcut treabă bună, fiule.

Dale Gordon roși de mîndrie. Nimeni nu-i mai spusese „fiule“ pînă atunci. Tatăl lui dispăruse înainte ca el să se nască. Mama lui îl numise în multe feluri, toate oribile, dar niciodată „fiu“.

– Să-mi faci o relatare, frate Dale. Vreau să le-o aduc la cunoștință discipolilor de aici, din Templu.

Templul! Fratele Gabriel urma să-l laude în fața discipolilor care-și cîștigaseră dreptul de a trăi cu el în Templu!

Cuvintele năvăliră din gura lui. Niciodată nu vorbise atât de elocvent. Cu aceeași precizie cu care își îndeplinise misiunea, îi făcu fratelui Gabriel un rezumat. Adăugă faptelor esențiale mici detalii, pentru ca fratele Gabriel să înțeleagă cu câtă atenție își dusesese sarcina la bun sfârșit.

– Sper că n-ai lăsat urme?

– Nu, frate Gabriel.

Nu-i spuse că atinsese paharul din bucătărie. Oricum, nu conta, fiindcă poliția n-avea să-i ia niciodată amprente. Chiar dacă ar fi găsit amprente, ele nu i-ar fi condus la el.

Nu pomeni de cuvintele scrise pe pereți. Asta fusese o inspirație de ultim moment și îi aparținea. Maică-sa folosisese întotdeauna cuvinte urâte. Erau foarte eficiente pentru a face pe cineva să se simtă mărunț, fără valoare, pentru a-l convinge că merită o pedeapsă aspră.

El se gândise că Gillian Lloyd merita să fie rănită și insultată cu vorbe obscene. La urma urmei, îl ispitise mai mult decât puterea lui de a rezista. Era vina ei că el comisese păcatul de-a se biciui. Fiind atât de aproape de femeia care zăcea goală pe așternuturi moi, nu se putuse stăpîni să nu-și atingă penisul scîrbos și să-l frece pînă cînd se întărise. Nici despre asta nu-i spuse nimic fratelui Gabriel.

– Excelent, excelent. Vocea melodioasă a fratelui Gabriel era ca o mîngîiere pe cap. Pentru că te-ai descurcat atât de bine, o să-ți dau altă însărcinare.

Dacă Dale Gordon n-ar fi fost deja întins pe pat, ținînd în mînă cuțitul pătat de sîngele lui Gillian Lloyd, probabil că s-ar fi prăbușit pe podea, copleșit de bucurie.

– Pentru tine și pentru Program, orice, frate Gabriel.

– Ăsta-i genul de entuziasm pe care mi-aș dori să-l aibă toți discipolii.

Dale Gordon se înroși de plăcere.

– Ce vrei să fac pentru tine?

– Nu pentru mine, zise fratele Gabriel, cu smerenia ce-l caracteriza. Pentru Program.

– Sigur.

– Te previn că trebuie să te gîndești cu atenție înainte de-a accepta. De data asta, e vorba despre o misiune foarte dificilă. Mult mai greu de realizat decît sanctificarea lui Gillian Lloyd.

Simțindu-se plin de forță și încredere în sine, Dale Gordon se umflă în pene:

– Pot s-o realizez, frate Gabriel. Orice-ar fi. Dă-mi o misiune și o s-o-ndeplinesc. Bucuros!

9

Să-ți aduc ceva, Melina?

– Nu, mulțumesc.

Jem o privi mai atent.

– Te irită faptul că toată lumea te întreabă același lucru?

– Puțin, recunosc ea, cu un zîmbet vag. O băutură răcoritoare n-o să mă ajute. Dar vă mulțumesc pentru atenția și grija pe care mi le acordați.

– Nimeni nu știe ce să spună și nici ce să facă.

– Înțeleg. Fiindcă nici eu nu știu. Sînt amorțită.

Sosiseră cu puțin înainte de ora stabilită și li se ceruse să-l aștepte pe Lawson într-o cameră mică, lîngă Serviciul CIF – Crime Împotriva Persoanelor – al poliției din Dallas. Mai multe mobile erau îngrămădite în încăpere, dar nici unul dintre angajați nu putea pretinde că are un birou personal.

Lawson aranjase să le fie pusă la dispoziție acel birou. Melina era deja sătulă de oamenii care-o priveau cu atenția prudentă acordată unui om cu reacții imprevizibile.

Ochii lui Jem erau roșii de-atîta plîns. De obicei, orgoliul îl făcea să-și păstreze nealterată imaginea. Aerul său de superioritate îi deranja adesea pe cei din jur. În acea dimineață, însă, era tras la față și nesigur de sine. Din respect pentru situația creată, vanitatea lui își acordase o zi liberă.

Luă mîna Melinei și o frecă între palmele lui.

– Ai mâinile reci. Ca și Gillian. Ea n-avea niciodată mâinile calde. O tachinam tot timpul pentru asta.

Melina își reținu un suspin, refuzînd să se lase copleșită de durere într-un loc atît de jalnic.

– Nu-mi pot imagina viața fără ea, Jem.

– Nici eu.

– Dar în viața ta intrase abia de un an. Cu mine a fost din clipa cînd s-a divizat prima celulă. Era o parte din mine. *Făcea* parte din mine.

– Îmi dau seama ce simți.

De fapt, nu-și dădea seama, dar nici ea nu arbitra un concurs ca să stabilească a cui durere era mai mare.

– Ai anunțat la biroul ei? Întrebă el.

– A flaseră deja de la știri.

– Doamne, e cumplit.

– Erau răvășiți, însă dornici să mă ajute. Unii dintre ei m-au căutat acasă.

Înainte să-i părăsească pentru a lua legătura cu Christopher Hart, Lawson le ceruse lui Lewis și Caltrane s-o conducă acasă. Jem se oferise s-o ducă el și să stea cu ea, însă Melina preferase să fie singură, așa că acceptase să plece cu mașina poliției.

Totuși, spre marea ei disperare, vestea asasinării surorii ei se răspîndise rapid și mulți prieteni, vecini și colegi veniseră deja să-i prezinte condoleanțe; polițistul Caltrane abia găsisese loc să parcheze.

Grupul de persoane îndoliate o urmăse înăuntru, adunîndu-se în camera de zi. Una dintre agentele de vînzări-cumpărări zisese:

– Nu știu dacă ți-a spus. Ieri, Gillian a încheiat cea mai mare afacere pe care a negociat-o vreodată.

– Da, mi-a vorbit despre asta la masă. Pentru o agenție de publicitate, nu?

Tînăra femeie încuviințase.

– Am sărbătorit-o înainte de a pleca de la birou, ieri după-amiază. Părea atît de fericită. Parcă plutea. Nici nu bănuia...

Incapabilă să-și termine fraza, femeia izbucnise în lacrimi; un coleg încercase să o calmeze.

Refrenul deveni familiar. Gillian Lloyd fusese foarte apreciată și respectată. Cel puțin așa părea, judecînd după numărul celor care fie trecuseră pe-acolo, fie sunaseră ca să-și prezinte condoleanțele și să întrebe cînd urmau să aibă loc funeraliile.

Funeraliile. Cum s-ar fi putut măcar gîndi la așa ceva?

Părinții lor avuseseră prevederea să includă această chestiune în testamente. Gillian și Melina îi dojeniseră din cauza acestei obsesii a morții, spunîndu-le că o asemenea preocupare era macabră. Atenția părinților față de detalii se dovedise însă benefică. Muriseră, la trei luni unul de altul, infarctul tatălui lor urmînd cancerului de pancreas al mamei. În ambele cazuri, gemenele nu trebuiseră decît să completeze niște formulare.

Acum, gîndul de-a organiza înmormîntarea surorii ei o înspăimînta. „Nu pot face planuri pînă cînd medicul legist nu-mi va lăsa... corpul ei“, le spusese ea celor care întrebaseră. „Nu știu cînd se va întîmpla asta. Presupun că Jem o să afle.“

Prietenii și colegii lui Gillian păreau la fel de surprinși ca și Melina atunci cînd aflară despre logodna neanunțată, însă considerară că nu era momentul potrivit pentru comentarii. Fuseseră surprinși, dar se abținuseră să ceară informații suplimentare.

Totuși, impresionant era faptul că, deși suferința ei nu avea termen de comparație, nu rămăsese singură în această dură încercare a sorții. Existau oameni pe care se putea bizui.

„Dacă ai nevoie de mine, Melina, sună-mă.“ „Melina, te rog să mă suni dacă îți trebuie ceva.“ „Pentru tine, vin imediat. Știi că mi-am pierdut sora anul trecut, într-un accident de mașină. Înțeleg ce simți. Te rog să mă suni dacă vrei să stăm de vorbă.“

Cu toate bunele intenții ale prietenilor ei, Melina nu știa cum ar fi putut să procedeze. În vreme ce fierbea cafeaua și telefonul mobil se încărca, ea se scuzase, plecînd să facă un duș

și să se îmbrace. Pe cînd se îndrepta către dormitor, îi auzise vorbind în șoaptă despre cît de bine făcea față situației.

Prostii, de fapt era dărmată. Întorsese robinetul dușului la maximum. Sub jetul puternic de apă nu se mai stăpînise și începuse să geamă și să suspine. În spațiul placat cu faianță, unde nimeni n-o putea auzi, plînsese amarnic pentru pierderea surorii ei și pentru complicitatea sa la acea tragedie.

Ușurată vremelnic, ieșise de sub duș și încercase să uite machiindu-se. Îi fusese imposibil, așa încît renunțase aproape imediat. Se îmbrăcase cu gesturi mecanice. Se mișcase de parcă s-ar fi supus instrucțiunilor unui hipnotizator invizibil, care-i sugera ce are de făcut.

Se întrebese dacă va mai fi vreodată în stare să pună capul pe pernă și să adoarmă sau să se bucure de o mîncare gustoasă, sau să se ducă la o petrecere, să facă sport sau să rîdă? Oare viața îi va mai oferi vreo bucurie?

Nu, atîta vreme cît moartea surorii ei nu va fi răzbunată.

Acum, stînd în acea cameră neaerisită din sediul poliției, își repetă în gînd jurămîntul pe care-l făcuse mai devreme, cu voce tare, privindu-se în oglinda de la baie: moartea surorii ei avea să fie răzbunată, chiar și cu prețul vieții ei.

Ura față se ucigaș mocnea în pieptul ei. Nu fusese niciodată o ființă răzbunătoare. Nu urîse pe cineva. Unii îi displicuseră, dar niciodată nu urîse pe cineva și nu dorise să vadă o ființă umană dîndu-și ultima suflare. Ura pe care o resimțea față de acel criminal fără chip și nume era atît de feroce încît o înspăimînta.

– Ai avut vreun client azi?

Întrebarea lui Jem o smulse din sumbra meditație.

– Spre norocul meu, nu.

– Are cine să-ți țină locul?

– Din fericire. I-am anunțat că s-ar putea să lipsesc cîteva săptămîni. Vor verifica programul și vor face modificările de rigoare. O să fie bine. Afacerea n-o să aibă de suferit.

– Melina, nu pot să cred...

– Ce anume?

– Nu pot să cred că Gillian s-a pretat la un asemenea truc. Că a mers în locul tău aseară. Nu-i stătea în fire să fie nechibzuită și imprudentă. Pare...

– Ceva ce-aș fi făcut eu, zise ea, terminînd fraza în locul lui.

– N-am gîndit asta în sens critic.

– E-n regulă. Eu mă învinovățesc. N-aș mai sugera niciodată așa ceva.

– Gillian a mai făcut-o pînă acum?

– Ți-am spus. Cînd eram copii.

– Dar nu s-a mai ocupat de vreun client de-al tău?

– Nu, asta a fost prima dată.

– Și de ce aseară?

– Fără vreun motiv deosebit, Jem. A fost o glumă, o idee care mi-a venit la masă.

Dar el nu se mulțumi cu explicația ei.

– Ca să-l poată cunoaște pe acel personaj, Christopher Hart? Voia Gillian să întîlnească o celebritate? Un astronaut? Sau ce?

– N-a fost vorba de el. A fost...

– Nu contează, o întrerupse el. Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

– A fost o idee stupidă, copilărească, pentru care-mi asum întreaga responsabilitate.

– Se poate să fi fost ideea ta, însă Gillian era răspunzătoare pentru acțiunile ei. Putea să fi spus nu.

Ea își pierdu răbdarea.

– Nu o acuza! Atunci părea o glumă nevinovată. N-avea de unde să știe că va fi ucisă.

Își smulse mîna dintr-a lui și se ridică în picioare.

– Scuză-mă.

– Acum te-am supărat.

– Nu, sînt doar iritată.

– Melina...

– Disparația ei este prea recentă pentru a asculta critici la adresa ei, Jem.

Pus la punct, el își trecu mîna prin păr.

– Ai dreptate, ai dreptate. Știu că te învinuiești singură.
Nu trebuia să abordez subiectul ăsta.

– Trebuie să ies de-aici.

– Nu poți pleca. Ni s-a spus să-l așteptăm pe Lawson.

– Nu plec din clădire. Mă duc pînă la toaletă.

– Te conduc.

– Nu, zise ea, cînd îl văzu că intenționează s-o conducă.
Stai aici, în caz că vine Lawson, spune-i că mă întorc imediat.

– Ești sigură că te simți bine?

– Mă simt bine.

Afirmația era fără acoperire. La toaletă, se aplecă și își propti coatele pe marginea chiuvetei, masîndu-și fruntea și încercînd să îndepărteze durerea atroce de cap ce-o chinuia de cînd plînsese în hohote sub duș.

Cîteva minute mai tîrziu, intră o polițistă.

– Domnișoară Lloyd. Mă scuzați că vă deranjez, dar detectivul Lawson dorește să vă întoarceți. Toți vă așteaptă.

– Vin imediat.

– Vă simțiți bine?

– Da, mulțumesc.

– Mai stați cîteva minute, dacă vreți.

– E-n regulă.

Cîteva minute în plus n-aveau să amelioreze starea în care se afla. Schițînd un zîmbet de circumstanță, închise poșeta și plecă. Se opri la o cișmea, scoase două tablete dintr-o cutie pe care o avea în geantă, le înghiți și se aplecă să bea apă.

Cînd se întoarse, în fața ei se afla Christopher Hart.

– Bună.

– Bună.

Surîsul lui exprima compasiune. Porni spre ea, dar fu oprit la jumătatea drumului de un bărbat care se apropie cu un carnet în mînă.

– Domnul colonel Hart? Sînt caporalul Crow. Am auzit că veniți astăzi pe-aici. Și eu sînt parțial indian. Choctaw. Sînteți amabil să-mi dați un autograf pentru puștiul meu? Are nouă ani.

E un fanatic al spațiului cosmic. Vreau să spun că e interesat de tot ce are legătură cu asta.

– Te caut eu mai târziu, în regulă, caporal? Înainte de a pleca. Acum am întârziat la o întâlnire cu detectivul Lawson.

– A, sigur. Scuze pentru... știți, întrerupere.

– Nici o problemă. O să-ți dau bucuros un autograf pentru fiul dumitale, după întâlnirea pe care-o am.

Omul plecă, stînjenit.

Șeful se întoarse către ea și ridică dezolat din umeri.

– Îmi pare rău. Uneori, oamenii nu găsesc momentul potrivit.

Apoi străbătu distanța dintre ei din doi pași și ajunse atît de aproape încît ea simți mirosul proaspăt al aerului de toamnă și al soarelui, impregnat în jacheta lui din piele. Adusese miresmele de afară cu el. Înainte ca Melina să înțeleagă ce voia să facă, el îi mîngîie bărbia cu degetul mare. Instinctiv, ea își trase capul înapoi.

– Te-ai stropit puțin, zise el, arătîndu-i picătura de apă de pe deget. Se șterse, apoi lăsă mîna jos. Melina, eu... Rămase cu privirea pierdută cîteva clipe. Doamne, nu știu ce să-ți spun. Îmi pare rău pentru sora ta.

– Mulțumesc.

Ea și-ar fi dorit să încheie conversația aici, dar al continuă cu voce gravă, tulburătoare.

– După noaptea trecută, cine ar fi putut crede că ne vom reîntîlni într-o secție de poliție? Dădu din cap nedumerit. Nu înțeleg ce se petrece aici. Nu știu de ce l-ai trimis pe detectivul ăla să mă caute și care-i rolul meu în toată povestea. Pînă o să pricep, nu judec pe nimeni. Însă indiferent de toate astea, vreau să știi că-mi pare foarte rău pentru ce i s-a întîmplat lui Gillian. E oribil. Ridică mîinile, neajutorat. Îmi pare al naibii de rău. Asta-i tot ce pot să spun.

În ciuda eforturilor ei de a se stăpîni, ochii i se umplură de lacrimi.

– Doamne, îmi pare rău, spuse el îmbrățișînd-o și sărutînd-o pe păr.

Contactul cu trupul lui îi provocă două reacții distincte: rămase cu răsuflarea tăiată și trupul i se încordă.

Hart părea să nu fi observat, deoarece o sărută tandru pe frunte.

– Trebuie să fie cumplit pentru tine. Detest, detest asta.

„Cînd o să fiți pregătiți“, se auzi o voce.

Se depărtară unul de altul și se întoarseră. Lawson era acolo, șifonat și țeapăn. Și curios.

Hart o urmă pe Melina în cameră, unde se aflau deja Lawson, Alan Birchman, avocatul desemnat de NASA pentru a-l asista, și încă un bărbat, care fu prezentat drept Jem Hennings, logodnicul lui Gillian Lloyd. Hart îi transmise în șoaptă condoleanțe. Hennings le primi cu răceală, fapt care l-ar fi nedumerit pe Șef dacă nu s-ar fi gîndit la motivele pentru care Melina se purta cu el ca și cu un străin. Deși, în acele împrejurări, ea avea dreptul să se poarte cum voia. Pierduse pe cineva drag, victimă a unei violente și sîngeroase crime. N-ar fi acuzat-o nici dacă s-ar fi dat cu capul de pereți. Vestea șocantă pe care o primise în acea dimineață justifica orice comportament. Așa că, dacă reacția ei era una de retragere și voia să fie distantă, el nu putea decît să accepte.

Pe de altă parte, dorea să-și exprime compasiunea față de ea, s-o convingă cît de rău îi părea pentru ce i se întîmplase. Însă Melina părea hotărîtă să nu-l privească în ochi. N-o făcuse de cînd intraseră în cameră. Lawson îl punea la curent pe Birchman cu detaliile pe care le obținuseră anchetatorii pînă atunci. Avocatul, pe care Șeful îl cunoscuse doar cu cîteva minute în urmă, era un bărbat cu înfățișare distinsă. Purta ochelari cu rame de argint, un costum de trei mii de dolari și avea pe obrazul strîng o pată din naștere de culoare vișinie, care cobora spre gît. Se întîlniseră în hol, la ascensor. Urcînd spre locul de întîlnire, Șeful îi mulțumise pentru promptitudinea cu care răspunsese apelului său. „Mă bucur că am fost disponibil“, spusese acesta. Fără aiureli, fără palavre, fără bîrfe, Birchman își intrase în rol. „NASA mi-a oferit o analiză a situației. Care-i versiunea dumitale?“

Lui Hart nu-i plăcuse expresia „versiune“, dar se resemnase, acomodându-se cu ritmul rapid impus discuției de către avocați. „Aseară am cunoscut-o pe Melina Lloyd. A fost însoțitoarea mea la banchetul de la Adolphus.“ „Ce știi despre victima asasinatului?“ „N-am cunoscut-o. În afară de cazul în care mă aflu aici pentru a confirma alibiul Melinei sau ceva de genul ăsta, n-am idee de ce am fost implicat în această afacere“. „Lawson putea să-ți ceară să-i confirmi alibiul azi-dimineață. Ești sigur că nu trebuie să știi și altceva? Nu-mi place să fiu descoperit în fața părții adverse. Nu tolerez asta din partea clientului pe care-l reprezint.“

Șeful își înăbușise mînia și spusese cu răceală: „După dumneata“, apoi se dăduse la o parte pentru ca Birchman să poată ieși din lift la etajul trei. Atunci o zărise pe Melina.

Birchman intră direct în subiect:

– Fiindcă ne-am adunat cu toții, primul lucru pe care aș dori să-l știu este de ce i s-a cerut colonelului Hart să vină aici. Dacă declarația lui ar fi ajutat la rezolvarea cazului, ar fi putut foarte bine s-o dea în biroul meu.

– Stai puțin, zise Lawson.

Șeful nu-l condamnă pe detectiv pentru că-l domolise pe Birchman. Se aflau pe teritoriul lui. El convocase adunarea și intenționa s-o conducă așa cum credea de cuviință. N-avea să se lase dirijat de un avocat arogant, care câștiga probabil la un caz mai mult decît detectivul într-un an.

Lawson își îndreptă umerii, făcînd să se întindă cusăturile hainei.

– Adevărul e, domnule Birchman, că n-au fost făcute toate prezentările.

– Poftim?

Hart împărțase confuzia avocatului, și-l privi bănuitor pe Lawson.

– Îți place să vorbești în șarade, nu-i așa, Lawson? Vrea *cineva*, adăugă el, privind-o pe Melina, să-mi explice de ce sînt eu indispensabil pentru această anchetă?

– Cred că voi doi ar trebui să faceți cunoștință.

Lawson, observînd încotro se uita Hart, făcu semn cu capul spre Melina.

Hart își mută privirea de la detectiv la ea. Melina îl privea, cu o expresie ciudată care nu trăda nimic din ce gîndea, iar el ar fi dat un milion de dolari ca să știe ce se petrecea în spatele acelor ochi cenușii.

Apoi îl privi din nou pe detectiv și spuse nedumerit:

– Melina și cu mine ne-am cunoscut aseară.

– Nu, nu-i așa.

Hart deschise gura ca să protesteze, dar Lawson, care se distra de minune, ridică o mîină pentru a-l opri.

– Femeia pe care ai cunoscut-o aseară a fost Gillian.

Trecură cîteva clipe pînă cînd percepu cuvintele, dar chiar și atunci nu le înțelese sensul.

– Gillian? Nu, domnule detectiv. Am fost cu Melina. Se uită spre acesta așteptînd o confirmare. Spune-i.

Ea îl privi un moment, apoi dădu încet din cap. Cînd înțelese, cînd toate micile false indicii ale lui Lawson și inexplicabila rezervă față de el a Melinei fuzionară într-o explicație, Hart simți cum i se destind trăsăturile. Îi măsură cu privirea chipul, gura, părul, silueta. O privi adînc în ochi, convins că ea era femeia cu care fusese noaptea trecută.

– Tu ai fost, declară el cu voce răgușită. Sînt sigur.

– A fost Gillian, zise ea încet, de parcă ar fi vorbit numai cu el.

Hart nu credea. Pur și simplu, nu putea fi adevărat. Femeia care se uita acum la el era cea care... care... Amintirile se năpustiră asupra lui ca un val uriaș. Într-o clipă rememorează fiecare zîmbet, fiecare suspin, fiecare expresie și nuanță, fiecare atingere. N-o putea confunda pe femeia din fața lui cu alta.

Ea se ridică și păși spre el cu mîna întinsă.

– Sînt Melina Lloyd, domnule colonel Hart. Am fost angajată ca însoțitoarea dumatăle aseară, dar m-a înlocuit sora mea geamănă.

Hart privea țintă mîna Melinei ca și cum n-ar fi știut ce să facă. În cele din urmă, își reveni și i-o strînse. Era aceeași mîna, fir-ar să fie. Pielea mătăsoasă, mărimea, felul cum se potrivea în palma lui.

— Nu pot să cred, gîndi el cu voce tare. Asemănarea e nefirească. Ea zîmbi.

— Așa s-a spus din ziua în care ne-am născut.

— Dar vocea dumitale...

— Nici vocile noastre nu le putea deosebi nimeni.

Consternat, el continua s-o privească. Părul, ochii, buzele, toate erau identice, cu deosebirea că seara trecută fusese machiată. Ea sau *Gillian*.

Gillian. Care fusese găsită moartă azi-dimineață.

Inspiră cu greu, îndurerat.

— Nu pot să cred că a fost ucisă.

Brusc, totul deveni clar. Acum înțelegea de ce voia Lawson să-l interogheze. El era unul dintre ultimii oameni care-o văzuseră în viață pe Gillian Lloyd. Poate chiar ultimul. Cu excepția asasinului. Conștientiză faptul că încă strîngea mîna Melinei; îi dădu drumul, iar ea își relua locul lîngă Jem Hennings. Bărbatul fusese prezentat drept logodnicul lui Gillian? *Logodnicul* ei?

Hart îl privi cu interes sporit. Hennings îi întoarse privirea, indignat. Era roșu la față și părea să vibreze undeva în adînc, precum un ibric gata să dea în clocot.

Hart își zise că îi datora niște scuze.

— Îmi pare rău, rosti el. Apoi adăugă: Pentru pierderea suferită.

— Ticălosule, strigă Jem și se aruncă asupra lui Hart.

10

Nimeni nu se așteptase la acel atac, deși furia lui Hennings fusese evidentă. Doar Hart bănuise ce avea să urmeze. Nu era omul care să caute gîlceavă, dar dacă era atacat nu bătea în retragere. Avusese parte de asemenea situații și intuise lovitura.

Melina și Birchman reacționară cu strigăte de uimire. Lawson îl prinse pe Hennings de umăr și încercă să-l tragă înapoi, însă bărbatul lovea zdravăn cu pumnii. Hart reuși să pareze primele lovituri, însă pînă la urmă Hennings îl pocni în obraz. Asta îl enervă îndeajuns ca să-i plătească cu aceeași monedă. Pumnul lui țîșni în direcția adversarului, dar Lawson îl trase la timp pe Hennings din calea lui.

— Încetați! Acum! Hennings, ce dracu'? Detectivul se luptă să-l domolească și, în cele din urmă, reuși. Împingîndu-l cu putere pe Hennings, îl făcu să se retragă clătînîndu-se. Dezechilibrat, acesta ateriză pe un scaun. Lawson țipă la el: Mai fă o dată tîmpenia asta și o să-ți răcorești fundul într-o celulă! Apoi își potrivi haina strîmtă, își trecu mîna prin păr și se calmă. Scuze pentru vorbele urîte, Melina.

— Te scuz. Mă pregăteam să rostesc unele și mai urîte. Apoi, furioasă, i se adresă lui Hennings:

— Ce naiba faci, Jem? Ce-ai pățit?

— Îți spun eu ce-am pățit. Dacă nu era el, Gillian ar fi fost în viață. A fost ucisă din cauza lui.

Rostind ultimul cuvînt, vocea i se frînse. Își îngropă fața în mîini și începu să plîngă în hohote.

Hart se întoarse către Lawson.

— Despre ce dracu' vorbește? Întrebă el. Și de ce nu mi-ai explicat situația mai devreme? Puteai să-mi spui că Gillian a înlocuit-o pe Melina. Aș fi fost pregătit...

— Tocmai din cauza asta nu ți-am spus. Voiam să-ți văd reacția, voiam să aflu cît de mult știi.

— Sau știai că o să iasă un spectacol grozav. Presupun că te-ai amuzat teribil.

Lawson ignoră ofensa.

— Ți se va explica totul. Dar e cazul să așteptăm pînă se vor calma spiritele.

— Nu, refuză Melina sugestia detectivului. Hart văzu lacrimi în ochii ce exprimau o hotărîre neclintită. Îmi vine să fac la fel ca Jem, spuse ea. Îmi vine să plîng în hohote. Nu mi-am dorit să vin aici. Nimeni dintre noi nu vrea. Dar dacă întîlnirea asta va

scoate la iveală niște piste valabile, dacă o să ajute la descoperirea asasinului surorii mele, atunci o să plîng mai tîrziu. Aș vrea doar să ne-apucăm de treabă, ca să putem pleca.

– Am înțeles, zise detectivul. O să fiu cît mai concis. Mulțumesc că mi-ai acordat înțelegere.

– Mulțumește-mi găsind și arestînd persoana care ne-a adus în situația asta, zise ea scurt.

Pumnul lui Hennings făcuse să sîngereze obrazul lui Hart. Acesta își șterse sîngele cu batista pe care i-o dăduse Birchman. La început nu-l duruse; fusese prea surprins ca să mai simtă ceva. Acum, șocul trecuse. Simțurile puteau înregistra durerea. Rana de pe obraz îi provocase o durere întîrziată. La fel se întîmplase și cu vestea morții lui Gillian. La început fusese șocat, ca de o explozie. Substituirea gemenelor. Uciderea lui Gillian. Prea multe informații ca să poată fi asimilate dintr-o dată. Acum simțea cu acuitate acea pierdere, care era cu mult mai chinuitoare decît rana sîngerîndă de pe obraz.

Ea era *moartă*. Acea minunată femeie dispăruse; o pierduse pentru totdeauna. O noapte. Nici măcar o noapte întreagă. Doar cîteva ceasuri. Însă niște ceasuri incredibile. Le voia înapoi. O voia pe ea înapoi. I se părea ciudat să plîngă pentru o femeie pe care de-abia o cunoscuse. Nu-și cîștigase dreptul s-o jlească așa cum făcea Melina sau Hennings. Drept urmare, își manifestă tulburarea în singurul mod pe care-l avea la îndemînă: își dădu frîu liber mîniei:

– Ce dracu' a vrut să spună afirmînd că Gillian a fost ucisă din cauza mea?

– Ai nevoie de un pansament pentru rana de pe obraz? întrebă Lawson cu un calm enervant.

– Nu! Nu, ce naiba. Ca și Melina, aș vrea să se termine cît mai repede povestea asta. Spune-mi de ce crede tîmpitul ăsta că sînt răspunzător pentru asasinarea lui Gillian.

Fu surprins auzindu-și vocea spartă. Poate că era mai frustrat decît dorea să recunoască. Se uita la Melina și fu uimit să constate că ea îl urmărea cu atenție, ca și cum ar fi încercat să-i citească gîndurile.

– Domnule colonel, n-ai vrea să iei loc și să ne povestești despre seara pe care ai petrecut-o cu Gillian?

Lawson îl îndrumă spre un scaun, pe care Hart, alias Șeful, se lăsă recunoscător.

– Ce vrei să știi? întrebă el plictisit.

– Înainte de-a începe, aș dori să vorbesc cu clientul meu, zise Birchman. N-am discutat pînă acum între patru ochi. Insist s-o facem înainte ca el să răspundă la vreo întrebare.

Lawson se gîndi la cariera avocatului, apoi dădu din umeri.

– Sigur. Probabil că am putea lua o pauză. Hennings, Melina, zise el făcîndu-le semn să părăsească încăperea.

Birchman își trase scaunul mai aproape de Șef.

– Ce-ți face obrazul?

– N-o să mor din asta. Despre ce vrei să vorbim?

Avocatul se simți ofensat de tonul Șefului.

– Te sfătuiesc să nu-ți dai aere față de mine, domnule colonel Hart. Oi fi dumneata bun în domeniul dumitale, dar eu sînt foarte bun într-al meu. Ai zburat cu rachete în spațiul cosmic și-ai fost blondul răsfațat al NASA. Aruncă o privire către părul negru al Șefului. Într-un anume sens.

– Treci la subiect.

– Problema e că șefilor n-o să le pice bine dacă te faci de rahat.

Șeful fu uimit de expresia trivială. Era obișnuit cu limbajul grosolan. Vulgaritățile erau ceva normal printre militari, dar nu se așteptase la asta din partea spilcuitului avocat. Presupuse că Birchman folosisese expresia pentru a-i capta atenția și reușise.

– Ascult.

– Imaginea unui astronaut de la NASA e impecabilă. Întotdeauna a fost așa. Sigur, au existat și cîțiva renegați în istoria programelor spațiale, dar trăsările lor au fost tănuite.

Șeful nu făcu nici un fel de comentarii și avocatul continuă:

– N-am avut timp să fac decît investigații minime în privința dumitale înainte de-a veni, continuă Birchman. Din cîte mi-am dat seama, dosarul dumitale e ireproșabil. Ești simpatizat de șefii și colegii dumitale, bărbați și femei. Ai un temperament

vulcanic, însă te potolești la fel de repede cum te-ai aprins și te grăbești să-ți ceri scuze și să-ți asumi responsabilitatea greșelilor dumitale.

– Te rog, mă faci să roșesc.

Avocatul se încruntă auzind remarca insolentă a Șefului, dar continuă, fără să slăbească ritmul:

– Ești heterosexual. N-ai fost niciodată căsătorit. Ai dovedit discreție în relațiile dumitale cu femeile – despre care se spune că au fost multe. Cea mai constantă idilă a dumitale a fost cu mass-media, care te-a prezentat favorabil încă de la începutul carierei dumitale. De câte ori apari la televizor, cu înfățișarea dumitale holywoodiană, cu farmec natural și un discurs coerent, NASA jubilează. Ești simbolul ei actual. Contribui la crearea unei bune imagini, iar cei de-acolo vor s-o menționeze astfel încât contribuabilii să nu reclame congresmenilor colosalele eșecuri și marile sume pe care instituția le obține de la bugetul național, bani ce-ar putea fi cheltuiți pe construirea de locuințe pentru cei fără adăpost și pe salvarea pădurilor de conifere.

– Ești foarte meticulos, domnule Birchman, însă toate astea sînt irelevante, de vreme ce o să mă retrag curînd de la NASA.

– Asta aduce în discuție ceea ce-ar trebui să fie prima preocupare – viitorul dumitale. Orice domeniu ai intenționa să abordezi...

– Nu m-am hotărît încă.

– Îți respect decizia, dar respectă-mă și dumneata pentru că încerc să te feresc să comiți vreo greșeală acum, care ți-ar distruge imaginea de erou național. Presupun că te bucuri de toate veniturile suplimentare asociate acestui titlu.

Șeful aprobă scurt din cap.

– Ești un om talentat, domnule colonel Hart. Inteligent. O marfă valoroasă pe piață liberă. Dar hai să fim sinceri. O mare parte din valoarea dumitale pe piața locurilor de muncă se va datora fostei cariere de astronaut. Mai mult decît talentul, farmecul, cariera se va cota la cel mai înalt nivel. Retrage-te cu binecuvîntarea celor de la NASA și orice viitor ți-ai imagina îți

va fi asigurat. Încearcă s-o faci în umbra unui scandal și te va costa scump, pentru tot restul vieții dumitale.

Birchman se opri și expiră adînc înainte de-a continua:

– Deocamdată, nu știu ce fel de schimbare au pus la cale aseară gemenele alca, de ce s-au înlocuit una pe alta. Mai mult, nici nu-mi pasă. Tot ce vreau să aflu de la dumneata e dacă trebuie să fiu neliniștit de investigațiile lui Lawson pentru stabilirea faptelor.

– Nu.

Avocatul îl privi cu atenție pe Șef, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, evident ușurat.

– Excelent. Iată regulile de bază. Nu faci nici o remarcă. Absolut nici una. Fă economie de cuvinte. Nu intra în detalii. Nu le spune nimic care nu are legătură cu uciderea acestei femei. Ai înțeles?

– Am înțeles.

Birchman o porni către ușă, dar se opri înainte de a-i chema pe ceilalți înăuntru.

– Sînt curios de un lucru. Cînd ai venit aici ți-ai dat seama că n-o cunoscuseși niciodată pe Melina Lloyd?

Șeful negă, dînd din cap.

– E așa de mare asemănarea dintre ele?

– Nici nu-ți poți imagina.

– Melina, de ce nu stai pe scaunul ăsta?

Lawson i-l ținea, iar ea se așeză, mulțumindu-i printr-o înclinare a capului.

Imediat ce toți luară loc, polițistul începu discuția cu Christopher Hart.

– Nu faci parte dintre suspecti, domnule colonel. Detectivul se opri, permițîndu-i Șefului să răspundă. Deoarece acesta refuză să înghită momeala, Lawson adăugă: Ampretele tălpilor dumitale sînt cu mult mai mari decît cele pe care le-am găsit în casa victimei.

Christopher Hart strînse din dinți. Din locul unde stătea, Melina observă că era înfuriat de sugestia vicleană a lui Lawson

că, dacă n-ar fi fost urmele de pantofi, ar fi putut fi un eventual suspect. Dar Hart era prea inteligent ca să se lase provocat de polițist.

Sfaturile avocatului său îi schimbaseră atitudinea. Părea mai calm decît înainte, mai reținut. Și mai era ceva – devenise detașat. Mai devreme, ochii lui albaștri dezvăluiseră emoții trecătoare. Acum, aceiași ochi deveniseră impenetrabili, duri și reci.

– Ce-am vrea să auzim de la dumneata, domnule colonel, spuse Lawson, e relatarea ultimelor cîteva ore de viață ale lui Gillian Lloyd.

Apatic, Șeful îl întrebă:

– Ce vrei să știi?

– Cînd ai văzut-o prima dată?

El explică în ce fel se întîlniseră, apoi le povesti despre conferința de presă și banchet.

– N-aș fi ghicit niciodată că nu Gillian era însoțitoarea angajată, i se adresă el Melinei. Se descurca asemeni unui profesionist.

– Era foarte capabilă. Și te rog să-mi spui Melina.

El se declară de acord, și reluă istorisirea:

– După ce s-a terminat banchetul, m-a condus la hotel.

– Nu v-ați oprit pe drum?

– O dată. I-am cerut să ne oprim ca să luăm ceva de mîncare. A acceptat, spunînd că datoria unui însoțitor era să satisfacă nevoile și cererile clientului. Așa e, Melina?

– Așa e.

Jem vorbi pentru prima dată de cînd reveniseră în cameră:

– Pentru Dumnezeu, nu putem sări peste episodul cu mîncarea? Vreau să ajungem la chestia cu mesajul de pe perete.

– Mesajul de pe perete?

Șeful se uită la Lawson, cerîndu-i explicații. Detectivul îl privea pe Jem.

– Nu te supăra, domnule Hennings, te-am rugat să te controlezi. Apoi se întoarse spre Șef. Ați luat mîncare la pachet?

– Da.

– Și unde-ați dus-o?

- În camera mea de la Mansion.
- Gillian te-a însoțit?
- Da, răspunse el fără a șovăi. Am cumpărat destul pentru amândoi. Ea a recunoscut că-i era foame. Am mâncat pe măsuta pentru cafea din apartamentul meu.
- La restaurant nu mai erau mese libere?
- Exasperat, Șeful zise:
- Voiam să beau ceva. Aveam Bourbon în bar, dacă vrei să știi și asta. Am băut un pahar.
- Și Gillian?
- Tot unul.
- Cît timp a stat în apartamentul dumitale?
- Pînă am terminat de mâncat. Nu-mi amintesc la ce oră a plecat.
- A văzut-o cineva plecînd?
- Nu știu. N-am condus-o. Poate că ar fi trebuit.
- Melina văzu că Birchman îl avertizase din priviri, dar o făcuse atît de discret încît probabil că celorlalți le scăpase.
- Deci ați mâncat. Ați băut cîte un pahar de whisky. Ce-ați mai făcut?
- Am vorbit.
- Ați vorbit. Lawson se încruntă, de parcă încerca să-și imagineze scena. Ați vorbit acolo, la măsuta pentru cafea?
- De ce nu vorbești limpede și nu întrebi ceea ce dorești de fapt să afli, Lawson?
- În regulă. Te-ai culcat cu ea?

11

Răspunsul lui Hart fu scurt:

- Nu.
- Ei bine, cineva crede contrariul.

Lawson scoase mai multe fotografii, de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri, din plicul pe care-l adusese cu el și i le dădu Șefului. Nepregătit pentru ce avea să vadă, el

smulse pozele din mîna detectivului. Dar supărarea lui fu de scurtă durată. O singură privire aruncată primei fotografii îl făcu să se schimonosească. Ridicîndu-și mîna la frunte, mormăi:

– O, Iisuse.

– Îmi dai voie?

Birchman întinse mîna; Șeful îi dădu prima poză. Apoi le cercetă pe toate, înainte de-a i le trece avocatului său. Preț de o clipă, rămase cu privirea pierdută, apoi o privi pe Melina.

– Melina, eu...

Rămas fără cuvinte, ridică mîinile spre ea cu un gest de neputință, pe urmă le lăsă jos cu indiferență.

– Ei bine?

După ce susținu privirea ei încă vreo cîteva clipe, se uită la Jem, care pur și simplu mîrîise punîndu-i întrebarea:

– Ai făcut ce scrie pe perete? Mi-ai regulat logodnica?

– Jem!

– Ești ofensată, Melina? strigă el. Simte-te ofensată de el, nu de mine!

– Poate că domnul Hennings ar trebui scos de-aici.

Lawson ignoră sugestia lui Birchman și i se adresă lui Jem:

– Ultimul avertisment, Hennings. Încă o ieșire ca asta și te dau afară.

– A, nu, stau aici, spuse Jem, scuturînd încăpățînat din cap. Vreau să aud ce-are de zis scrîntitul ăsta în apărarea lui.

– Orice am de zis, o să-i zic surorii lui Gillian. Tonul Șefului era categoric. Nu ție.

– Jem, vrei te rog să te calmezi? întrebă ea obosită.

– O să mă calmez, fiindcă nu vreau să pierd nici o vorbă a Domnului Astronaut.

Lawson reluă discuția, întrebînd de ce-ar fi scris cineva asemenea cuvinte.

– Trebuie să fie o fărîmă de adevăr acolo, Hart.

– Mă întrebî pe mine...

– Domnule colonel, interveni Birchman și întinse mîna ca să-l oprească. Hart i-o dădu la o parte.

– Ăla e sînge, corect? spuse el, arătînd spre fotografii, care ajunseseră din nou la detectiv. Îmi ceri să găsesc eu sensul? Te aștepți să-ți explic ce-a scris un ticălos dement cu sînge pe peretele dormitorului unei femei, după ce-a ucis-o? Eu nu sînt psihiatru. Și nici vreun detectiv priceput. Atunci de unde dracu' să știu de ce a făcut-o? Indiferent cine a făcut asta, zise el, întinzînd iarăși mîna spre poze, e bolnav mintal. Alienat. De ce dracu' te aștepți să găsesc eu vreun sens?

– În regulă, calmează-te.

– Pe naiba.

– Ai avut azi-noapte relații sexuale cu Gillian Lloyd?

– Ce ți-am spus eu?

– Mi-ai spus că nu.

– Deci ai răspunsul. A părăsit camera și...

– La ce oră?

– Ți-am spus că nu-mi amintesc.

Lawson o privi pe Melina.

– La ce oră s-a întors acasă?

– Tîrziu. Cred că între două și trei.

Lawson se întoarse către Șef, cu o expresie sarcastică pe chip.

– Ați vorbit o grămadă de vreme.

Jem părea să se stăpînească cu greu, dar Șefului nu-i era teamă. Purtarea lui deveni mai curînd disprețuitoare.

– Nu-mi amintesc la ce oră a plecat. N-am idee de ce-a fost ucisă. Asta e. Și cu asta am terminat.

Se ridică în picioare, dar Lawson îl somă să se așeze. Atunci cînd Birchman protestă, avocatul și polițistul se lansară într-o ceartă aprinsă. Jem îi aruncă Șefului o privire amenințătoare, apoi se retrase într-un colț și se întoarse cu spatele la ceilalți.

În tot acest răstimp, Christopher Hart nu-și luase ochii de la Melina. Ochii lui o sfredeleau ca niște raze laser.

– Mai am cîteva întrebări și pe urmă cred că o să terminăm cu colonelul Hart, îi spuse Lawson avocatului.

– Ar fi bine ca aceste întrebări să aibă legătură cu anchetarea crimei, domnule detectiv.

Lawson își concentrează atenția asupra Șefului și-l întreabă dacă observase pe cineva urmărindu-i, pe el și pe Gillian, cu o seară în urmă.

Hart stătea cu brațele încrucișate pe piept.

– Nu. Dar nici nu m-am uitat. De ce-aș fi făcut-o?

– Ea a telefonat cuiva?

– Cât timp a fost cu mine, nu.

– Ceea ce înseamnă aproape toată seara.

Șeful dădu din umeri.

– Au existat câteva clipe când n-am fost împreună; presupun că ar fi putut suna pe cineva, dar eu n-am văzut-o dînd vreun telefon.

– Nici primind?

– Nici primind.

– A vorbit cu cineva?

– Sigur. Cu toată lumea – portari, angajați din parcare, cei de la conferința de presă, oamenii de la banchet.

– Vreo persoană suspectă? Cineva neobișnuit? Cineva care să se fi comportat ciudat?

– Nu.

– Cineva cu care să fi dat nas în nas din întâmplare? Vreun fost coleg de școală? Vreun prieten vechi? Vreun vecin sau cunoscut?

– Nu, nu și nu.

– În timpul serii, ați schimbat vreo vorbă cu cineva – tu sau ea?

– Nu. Melina, spuse el, întorcîndu-se dintr-o dată spre ea. Știu că ai contat pe mine pentru a furniza vreo pistă. Îmi pare rău. Nu pot.

– Dacă ai fi avut ce să-ți amintești, ai fi făcut-o, zise ea zîmbind cu tristețe. Chiar dacă ar fi intervenit vreun incident stînjinator, cum a sugerat domnul Lawson, probabil că nu ți-ai fi dat seama. Ea l-ar fi rezolvat imediat.

– N-a fost nimic de genul ăsta... Se întrerupse brusc. Stai puțin.

Ea se aplecă în scaun.

– Domnule colonel?

– Îmi amintesc ceva. Se gândi cîteva secunde, în vreme ce toți ceilalți îl priveau cu speranță. Pe urmă se întoarse către Lawson. A fost un tip. La restaurant. Ieșea în timp ce noi intram. A vorbit cu ea. I-a spus pe nume. I-a zis Gillian.

Hart o privi pe Melina.

– Ea se pricepea al naibii de bine să pretindă că ești dumneata, dar întîlnirea n-a tulburat-o deloc. Cînd am întreb-o de ce a numit-o tipul Gillian, mi-a explicat că omul o confundase cu sora ei. Acum înțeleg cum de s-a putut întîmpla asta.

– Cum îl chema? întrebă Lawson.

– A spus, dar...

– Care era numele?

– Nu știu, ce dracu'. Nu eram atent la nimeni în afară de... Dădu cu ochii de Jem, care-l asculta din colțul unde se refugiase. Șeful lăsă fraza neterminată și continuă: Nu sînt sigur că Gillian l-a recunoscut, nici măcar după ce tipul și-a spus numele. Au făcut schimb de amabilități. Eu n-am dat importanță incidentului, însă acum, amintindu-mi...

– Ce?

– S-ar putea să mă înșel, Melina, cred că tipul a tulburat-o.

– În ce fel? dori Lawson să știe.

Șeful dădu din cap.

– Nu sînt sigur. Am avut impresia că individul a dezgustat-o. De fapt, și pe mine m-a cam dezgustat. Era un personaj ciudat.

– Adică? Descrie-l.

Lawson deschisese carnetul și își pregătise pixul.

– Înalt. Palid. Foarte slab. Purta ochelari de vedere, cu lentilele foarte groase. În plus, îi alunecau mereu de pe nas. Dar nu atît aspectul fizic îl făcea să pară straniu, cît felul cum se purta. Felul în care o privea pe Gillian.

– Cum o privea?

– De parcă... Își căută cuvintele potrivite. De parcă era șocat, poate chiar puțin derutat s-o vadă acolo. Mai ales cu... ezită, cu mine.

– Ești sigur că el a crezut că era Gillian? întrebă Lawson.
– Așa i s-a adresat, răspunse Șeful. Și ea nu l-a corectat, nu s-a dat drept Melina față de el.

– Dacă, din vreun motiv oarecare, acest om s-a simțit ofensat s-o vadă pe Gillian Lloyd cu colonelul Hart, speculă Birchman, aş spune că ai un suspect, domnule detectiv.

– Dar de ce să-l irite faptul că o văzuse cu mine? Hart se uită la Jem. Doar dacă era un prieten de-al vostru și a tras o concluzie greșită.

– Ești penibil, zise batjocoritor Jem. Nu înțelege nici unul dintre voi că a născocit povestea asta? A creat un personaj fictiv ca să abată atenția de la el. Minte!

Șeful țîșni de pe scaun.

– Ticălosule. Apoi își zise că era înțelept să se stăpînească și să renunțe. Se întoarse brusc spre Melina. Melina, l-am văzut pe tip. Am vorbit cu el.

Ea îi susținu privirea cîteva clipe, apoi se uită la Lawson.

– Merită făcută o verificare, nu? Dacă omul ăla arăta așa de ciudat, poate își amintește și altcineva de el.

– Asta-i tot ce ne poți spune despre el, Hart?

Colonelul își trecea degetele prin păr, agitat. Furia nu-l părăsise încă.

– Da. Toată întîlnirea a durat douăzeci, poate treizeci de secunde.

– I-ai văzut mașina?

– Nu.

– Mai povestește-ne o dată. Poate că-ți mai amintești ceva.

Hart avu tendința de a refuza, dar, privind-o pe Melina, continuă:

– Omul a ținut ușa deschisă pentru noi în timp ce intram în restaurant. I s-a adresat lui Gillian, spunîndu-i pe nume. Nu cred că ea l-a recunoscut. A fost ca în acele momente jenante cînd cineva, pe care se presupune că-l cunoști, îți vorbește, dar nu-l poți localiza și nu-ți amintești numele lui.

– Toți am trecut prin asemenea momente, zise ea.

– Dar el i-a înprospătat memoria.

– Da, spuse Șeful, ca răspuns la imboldul lui Lawson. Cred că și-a spus numele, dar poți să-mi pui pistolul la tâmplă și tot nu mi-l amintesc.

– Încearcă.

– A spus că nu-și poate aminti, domnule detectiv, interveni Birchman cu țifnă.

– Birchman, asta e ancheta mea, da?

Șeful părea să se fi retras în sine. Melina îl urmărea cum se străduia să-și amintească. Trăsăturile feței erau încordate de efortul de a rememora amănunte uitate. Creierul său era ca un computer. Conținea mai multe informații decât putea reține un om obișnuit – date tehnice, științifice și aeronautice dificile erau stocate acolo, date de care avea nevoie pentru a-și face meseria. Trebuia doar să se concentreze ca să scoată la lumină vreo informație atunci când avea nevoie de ea, tot așa cum cineva ar fi adus pe ecranul computerului un fișier salvat.

– Chiar după ce și-a spus numele, nu cred că Gillian a făcut vreo legătură pînă cînd a pus...

Disputa dintre Lawson și Birchman încetă. Amîndoi tăcură, ca să-l asculte pe Șef.

– Fir-ar să fie, ce-a spus?

Hart închise ochii și se frecă la rădăcina nasului.

– A spus... de la... Deschise brusc ochii. Waters. Waters. Asta a spus.

– Waters!

Lawson se uită atent la femeie.

– Asta înseamnă ceva, Melina?

– Clinica Waters.

– Ce-i asta?

– O, Doamne, gemu Jem, lovindu-și palma cu pumnul. Știam eu că inseminarea aia artificială a fost o idee greșită. Am fost tot timpul împotriva ei.

Ea îi aruncă o privire furioasă, dar continuă să vorbească:

– Clinica Waters, explică ea. Specializată în sterilitate. Gillian a fost ieri acolo.

– Pentru ovulație, mormăi Jem.

Lawson se arată surprins:

– Gillian era pacientă?

– Da.

– De ce?

– Cred că e important, domnule detectiv, faptul că acel om a recunoscut-o.

Lawson se încruntă concesiv, apoi vîrî sinistrele fotografii în plic.

– Sînteți cu toții liberi.

– Ce-ai de gînd să faci? întrebă Melina.

– Am de gînd să verific locul, să văd dacă lucrează pe-acolo vreun tip cu înfățișare ciudată. O să te sun cînd o să aflu ceva. Hart, continuă el, aș vrea să rămîi în oraș pînă cînd se va termina afacerea asta.

– Nu-i poți cere clientului meu să-ți stea la dispoziție în timp ce dumneata anchetezi o crimă, protestă Birchman. Asta poate dura luni de zile.

În drum spre ușă, Lawson se opri și i se adresă astronautului:

– Birchman are dreptate. Nu te pot obliga să rămîi, dar simt că o vei face. Nu pentru că e datoria dumitale cetățenească să ajuți la prinderea asasinului unei femei și nici pentru că ne-ai oferit cea mai bună pistă de pînă acum și-aș putea avea nevoie de dumneata pentru identificarea bărbatului misterios. Cred că, fiind un om cumsecade, un *erou*, ai vrea să mai zăbovești aici în semn de politețe față de cealaltă domnișoară Lloyd. Cea aflată în viață. În regulă?

Îeși cu pași apăsați, lăsînd un gol în mica încăpere. Birchman se mișcă primul. Își luă servieta și îi făcu semn Șefului spre ușă.

– După dumneata.

În loc să-l urmeze, Șeful se întoarse către Melina:

– Îmi pare teribil de rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

– Mulțumesc. Regret neplăcerile pe care ți le-a provocat nenorocirea asta.

– Prin comparație, nu înseamnă nimic.

– Pardon, interveni brutal Jem. Discuția asta a durat deja prea mult.

Se înghesuia în spatele ei de parcă ar fi vrut să-i împingă pe toți pe ușă.

Birchman și Șeful își croiră drum prin labirintul de birouri din cameră spre coridor și ascensor; Melina și Jem îi urmară. Imediat după ce Birchman apăsă butonul liftului, polițistul în haine civile care-l abordase mai devreme pe astronaut se apropie timid, scoțind un carnet și cerîndu-i emoționat un autograf.

Sosi ascensorul.

– Eu mai rămîn puțin, zise Șeful, strîngîndu-i scurt mîna avocatului. Te sun mai tîrziu la birou. Birchman intră în lift.

Jem o împinse pe Melina spre ușa ascensorului. Oprindu-se brusc, ea zise:

– Du-te înainte, Jem. Vreau să merg la toaletă.

– Mă rog, e-n regulă, spuse el și se strecură printre ușile ce se închideau automat, încercînd cu stîngăcie să le țină deschise. Ne vedem mai tîrziu.

Ușile se închiseră, dar ea nu se îndreptă către toaletă. Șeful o privi curios, în timp ce scria autograful pentru fiul polițistului.

– Mulțumesc, șefule, spuse omul, salutîndu-l.

– Cu plăcere. Mult noroc fiului dumitale.

Dădu mîna cu polițistul, care se îndepărtă cu trofeul în mînă. Șeful apăsă butonul liftului.

– Cobori?

– Te rog. Am mințit cînd am spus că vreau să merg la toaletă.

– Înțeleg, zise el, deși era limpede că nu pricepuse.

Tăcură, uitîndu-se la ușile închise ale ascensorului. Tăcerea dură suficient de mult pentru a deveni stîngenitoare. Cînd sosi liftul, el îi făcu semn să intre și o urmă.

După ce cabina începu să coboare, Melina se întoarse către Hart.

– Îmi cer scuze pentru Jem.

– Nu e vina dumitale.

– Mă simt penibil din cauza lui. S-a purtat ca un idiot.

– N-o să te contrazic. Schiță un zîmbet, la care ea nu-i răspunse.

– Voiam să vorbesc cu dumneata între patru ochi.

– Foarte bine.

– Să-ți spun cît de laș ești.

– Poftim?

– Ești un laș, domnule colonel Hart.

– Am auzit asta de prima dată, zise el cu asprime. Ai vrea să-mi spui ce te face să crezi asta?

– Sigur că da. Ușile se deschisera la etajul unu, dar ea rămase pe loc. Jem n-avea dreptate să te atace, dar nu s-a înșelat făcîndu-te mincinos. Înainte ca el s-o poată contrazice, ea continuă: Ai fost mult prea laș ca să răspunzi sincer la întrebarea lui Lawson.

– Care întrebare?

– Dacă te-ai culcat cu Gillian. Vezi dumneata, eu știu că ai făcut-o.

12

Seful trînti ușa apartamentului său de la Mansion, își aruncă jacheta pe un fotoliu și se duse direct la bar. Era tentat să bea un whisky, dar își turnă pînă la urmă o băutură răcoritoare. Luă cana, se îndreptă spre canapea și se aruncă pe perne.

Dacă ar fi inspirat profund, ar fi putut simți parfumul lui Gillian, impregnat în pernele canapelei, iar asta ar fi fost o amintire prea dureroasă.

Un sunet aspru, sugrumat de emoție îișni din gura lui înainte de-a și-l putea stăpîni. Se ridică în capul oaselor și puse cana pe măsuta pentru cafea, apoi își propti coatele pe genunchi, își trecu degetele prin păr și își sprijini fruntea în palme. Disperarea îl cuprinse ca o armură din zale. Strînse pleoapele și respiră încet.

Iisuse. Cum de i se întîmplase așa ceva? De ce? Pe care zeu uitase să-l îmbuneze?

N-avea să plîngă. Astronauții nu plîng. I se puse un nod în gît și, cînd deschise ochii, genele îi erau suspect de umede.

Luă cana și bău, gîndindu-se la cuvintele Melinei. Se străduise al naibii de tare să rămînă furios. Ea îi aruncase mînușa, apoi o ridicase în grabă, ducînd drapelul unei indignări virtuoză, lăsîndu-l cu ochii-n soare, cum s-ar zice. Iar cînd el încercase să se ducă după ea și să-i ceară socoteală, fusese acostat de un bărbat ce stătea la coadă să-și plătească tichetul de trafic la unul din ghișeele pe care poliția le punea cu generozitate la dispoziția publicului. În timp ce dădea mîna cu omul ca să-i mulțumească pentru complimentele rostite în gura mare, Melina dispăruse.

Pe drumul de întoarcere la hotel, încercase să-și ațîțe mînia stîmrită de ea. Îl făcuse mincinos și laș. Pe Hennings ar fi fost în stare să-l strîngă de gît dacă i-ar fi spus așa ceva. Avea tot dreptul să fie supărat. Nu fusese în stare să-și păstreze mînia, pentru că nu-l lăsa conștiința. Știa că nu avea dreptate.

Furia era un sentiment sănătos. O izbucnire temperamentală era ceva obișnuit. Dar pe asta – orice-ar fi însemnat *asta* – nu reușea s-o controleze. Dacă nici măcar nu putea identifica emoția care-l sfișia lăuntric, cum ar fi reușit s-o stăpînească?

O femeie minunată fusese ucisă cu brutalitate. O tragedie, cu siguranță. Însă relația lui cu Gillian fusese atît de efemeră încît nu era convins că merita să trăiască o nefericire atît de chinuitoare. Totuși nu putea să se spele pur și simplu pe mîini și să uite. Nu tirada lui Lawson despre datorie și decență îl reținea acolo. Avea un puternic simț al responsabilității, însă nu neapărat față de poliția din Dallas. Detectivul pusese bine problema atunci cînd îi spusese să rămînă pentru a-i face Melinei un serviciu, însă nici măcar asta n-ar fi fost de-ajuns ca să-l împiedice să se întoarcă la Houston.

Nu, altceva îl obliga să rămînă și să asiste la anchetă pînă la sfîrșit. Ceva insesizabil. Un sentiment pe care încă nu-l percepea.

Terminîndu-și băutura, puse cana pe masă și se întinse pe canapea. Lăsînd în mod conștient emoțiile deoparte, deoarece

păreau să nu ducă la nici o concluzie, hotărî să abordeze chestiunea pragmatic, așa cum ar fi procedat cu o problemă într-o misiune spațială. Va analiza separat fiecare element al acestei enigme. Prin eliminare, avea să ajungă în cele din urmă la sursa tulburării sale lăuntrice, deci la o soluție.

Furia lui era, într-o anumită măsură, justificată. Nu-i făcea plăcere să fie implicat în anchetarea unei crime, din motive evidente, dar și dintr-unul mai puțin evident – se împlinea astfel o fatalitate pe care sperase s-o poată evita.

Toată viața lui așteptase să se întâmple ceva cumplit, ca de exemplu o crimă. Făcea parte dintr-o minoritate și, așa cum se întâmplă cu tinerii oricărei minorități, fusese nevoit să muncească mai mult, să facă eforturi susținute, să fie mai tare. Trebuise să dovedească faptul că e mai bun decât ceilalți. Fusese urmărit cu mai mare atenție, pe considerentul că, la un moment dat, ar fi putut să greșească. Așa încît crescuse anticipînd și temîndu-se de Căderea Din Grații – cu majuscule. Cel puțin acum, cînd Căderea se produsese, nu mai avea de ce să-i fie frică.

Mai mult, remarcele făcute între patru ochi de Birchman își atinseseră ținta. NASA n-ar fi privit cu ochi buni pe unul dintre „băieții săi“ de marcă, avînd un dosar impecabil pînă atunci, dacă ajungea să fie interogat de poliție în legătură cu asasinarea unei tinere cu care petrecuse ultimele ceasuri de dinaintea crimei. Indiferent de natura întrebărilor poliției, implicarea de orice fel era o notă proastă. Foarte proastă.

Dar, la naiba, nu era vina lui. Cu ce greșise el? Nu era răspunzător pentru faptul că un nebun sadea avusese acea reacție atunci cînd îl văzuse cu Gillian Lloyd.

Te-ai culcat ci ea? întrebase polițistul.

Da. Făcuseră dragoste, e bine? Dar de unde știa Melina că el mințise? Avusese oare un aer vinovat cînd răspunsese la întrebarea directă a lui Lawson? Aflase de minciună prin telepatia dintre gemeni? Sau îi spusese Gillian?

Sau poate... poate că Melina doar tatonase terenul și se întîmplase să ghicească. Poate că Gillian schimbase locul cu Melina tocmai pentru a-și cîștiga dreptul de a se lăuda. Poate

că ea colecționase bărbați așa cum unele femei colecționau cupoane de dobânzi. Dorise să bifeze rubrica „astronaut“ pe lista ei.

Nu, nu. Gîndurile astea îl dezgustau. Existau femei care își înregistrau palmaresul sexual, așa cum, de altfel, făceau și unii bărbați. Și el fusese un trofeu pentru astfel de femei. Dar Gillian nu făcea parte din acea categorie. El avea destulă experiență ca să-și dea seama de acest lucru.

Adevărul era că dorința fusese reciprocă și nu se manifestase după ce terminaseră de mîncat și băuseră un pahar de bourbon. Începuse din clipa în care se priviseră în ochi. De la acea primă strîngere de mînă, de la primul zîmbet; întreaga seară fusese un preludiu continuu, care culminase cu...

Fir-ar fă fie, *nu* avea să se gîndească la asta. Nu voia. Refuza.

Ca să-și abată atenția, luă telefonul mobil. Verifică mesajele de la birou, apoi pe cele primite acasă și petrecu următoarele cincisprezece minute răspunzînd doar apelurilor foarte importante. Întrebat cînd avea să se întoarcă la Houston, el formulă niște scuze vagi pentru întîrziere. Oricum, motivul real se va afla în curînd. Era doar o chestiune de timp pînă cînd numele său avea să apară în gazete, legat de asasinarea unei femei din Dallas. N-ar fi fost asta o știre senzațională pentru presă? Să primească un premiu de la o asociație universitară într-o zi, pentru ca în următoarea să fie interogat de poliție în legătură cu o crimă. Iar între timp...

Ce naiba. Dacă toate gîndurile i se întorceau la noaptea trecută, n-avea decît să se lase în voia lor. Evitase asta toată ziua, din clipa în care se trezise și constatase că ea plecase. Nu-și îngăduise să se gîndească la cele întîmplate.

Dă-o-ncolo, își zisese în timp ce se dădea jos din pat, prost dispus. Avea treabă, trebuia să întîlnească niște oameni. Ei doi se amuzaseră cîteva ceasuri și făcuseră amor. Îi păruse rău că ea nu rămăsese peste noapte, dar n-avea să moară din atîta lucru. Însă după acea atitudine de mascul ofensat, sfîrșise

prin a suna de două ori înainte de micul dejun și se enervase atunci când îi răspunsese robotul. Apoi, apăruse Lawson, alungându-i din minte orice alte gânduri în afară de cele privitoare la ceea ce se petrecuse.

Acum însă, avea timp să recapituleze evenimentele. De ce nu? Poate că va scăpa de frământări. Poate chiar va găsi o altă pistă, vreun detaliu semnificativ, uitat pînă atunci, care ar fi ajutat ancheta lui Lawson.

Prin urmare, motivele pentru care te gîndești la treaba asta sînt nobile? se întrebă el cu sarcasm. Rahat. Voia să se gîndească la asta fiindcă dorea s-o facă. Punct.

Lăsîndu-se pe pernele canapelei, închise ochii și i se păru că ea stătea din nou în fața lui în timp ce el ședea pe podea, lîngă măsuța pentru cafea.

„Ce ți se pare corect?“ întrebă el, sperînd ca ea să-i împărtășească ideea de a face singurul lucru firesc în acel moment.

Ea întinsese mîna la ceafă și desfăcuse clema fermoarului, trăgîndu-l încet în jos. Își scosese un umăr de sub rochie, apoi pe celălalt, lăsînd-o să-i coboare pînă la talie; apoi rochia căzu dezvelindu-i coapsele și făcuse un pas lateral.

Se auzise șoptind răgușit: „Fir-aș al naibii“. „Să consider asta drept un vot favorabil?“ Apoi își pusese mîinile pe talia ei și o trăsese spre el. O sărutase chiar deasupra chilotului, atingînd-o ușor cu dinții și cu limba. În timp ce ea se lăsase încet în genunchi, el continuase să-i sărute trupul. Cînd ajunsese la sutienul negru fără bretele, întinsese mîna și i-l desfăcuse, sărutîndu-i sîinii; ea își trecuse mîinile prin părul lui.

Nu mai știa exact cum ajunseseră de-acolo pe canapea. Își amintea doar că se tăvăliseră înlănțuiți pe perne, mîinile lui încercînd s-o mîngîie peste tot. O auzise șoptind: „Unul dintre noi are prea multe haine pe el“, în vreme ce mîinile ei îi căutau nasturii cămășii.

Ea îl împinsese între perne și îngenunchease pe podea, între genunchii lui. Îi descheiase cu greutate nasturii. Îl domolise și-i

dăduse rîzînd mîinile deoparte de cîte ori nerăbdarea îl făcea să încerce s-o ajute. Dar atunci cînd îi luase în palme sîinii, mîngîindu-i sfîrcurile, ochii ei se întunecaseră de dorință.

În cele din urmă, toți nasturii fuseseră descheiați. Ea îi dăduse cămașa la o parte și se aplecase ca să-i sărute pieptul. Atingerea buzelor ei era la fel de ușoară ca răsuflarea care-i mîngîia pielea. Îi simțea din cînd în cînd limba umedă și mușcătura delicată a dinților, în timp ce ea cobora spre buric.

Își ținea respirația acum, așa cum și-o ținuse noaptea trecută, atunci cînd ea îi scosese cureaua și-i desfăcuse fermoarul pantalonilor. Își strecurase mîna sub șortul lui și murmurase zîmbind malițios: „Nu-i de mirare că ți se spune Șeful“.

Apoi el gemuse încet și își strecurase degetele în părul ei mătăsos în timp ce gura ei și mai mătăsoasă îl învăluisse, făcîndu-l să se topească de plăcere.

Telefonul sună, smulgîndu-l din visul erotic.

Își acoperi fața cu mîinile apoi, înjurînd, întinse mîna după telefonul mobil. Chiar și după ce-l deschise, țîrîitul continuă. De-abia atunci își dădu seama că suna telefonul din cameră. Se întinse peste canapea ca să ridice receptorul.

- Ce este?
- Colonelul Hart?
- Cine e?
- Dexter Longtree.
- Ce dorești?

Fusese grosolan, dar nu-i mai păsa. Îi spusese tot ce avusese de spus bătrînului șef în acea dimineață. Pusese capăt oricărei speranțe de-a avea vreo colaborare. Credea că fusese clar. De-atunci se întîmplaseră multe. Nimic bun, numai întîmplări tragice. Dacă era prost dispus, cu atît mai rău.

- Totul e-n regulă?
- De ce n-ar fi?
- Ultima dată cînd te-am văzut aveai probleme cu poliția.
- Nu probleme, doar...
- Dacă-ți amintești, eu prevăzusem că s-ar putea să ai curînd nevoie de mine.

– Nu, zău, Longtree, ai avut o viziune sau ceva de genul asta? Ești vrăjitor?

După o scurtă pauză, bătrînul șef întrebă:

– Disprețuiești cele spirituale, colonel Hart?

– Disprețuiesc oamenii care nu pot admite un răspuns negativ și nu-și văd de afurisitele lor de treburi.

– Dar dumneata ești treaba mea, afirmă calm Longtree. Dumneata, tot ce faci și ți se întîmplă prezintă interes și importanță pentru mine.

Șeful era din ce în ce mai iritat.

– Asta-i problema dumitale. Ți-am spus ieri și ți-am repetat azi-dimineață că nu vreau să fac parte din grupul dumitale, că interesele mele și cele ale AIA sînt incompatibile.

– Și că noi avem nevoie de dumneata mai mult decît ai dumneata nevoie de noi.

– Deci ai recepționat.

– Da, ai fost foarte clar. Făcu o pauză atît de lungă încît Șeful era pe cale să se scuze și să închidă telefonul; apoi Longtree adăugă: Speram că te-ai răzgîndit, că niște împrejurări nefericite te-au îndemnat să-ți schimbi părerea.

Șeful simți un fior rece pe șira spinării. Îi trecu prin minte că viața lui începuse să coboare în spirală pe cînd se afla în toaletă, după întîlnirea de ieri cu Longtree și Abbott.

– Ascultă, nemernicule, dacă...

– E limpede că nu te-ai răzgîndit. O să-ți mai dau un răgaz de gîndire. Dar să-l folosești cu grijă. La revedere, colonel Hart.

– Stai puțin, strigă Șeful în receptor, dar Longtree închisese.

Șeful trînti receptorul și începu să se plimbe prin încăpere, încercînd să înțeleagă cum stau lucrurile. Oare să existe o legătură între Longtree, partenerul său Abbott și ce i se întîmplase lui Gillian? Sacrificaseră ei o femeie nevinovată pentru a declanșa un scandal din care să-l „salveze” pe el? Asta l-ar fi îndatorat față de ei, nu?

Înjură cu un talent care se dezvoltase de-a lungul multor ani.

Dacă așa stăteau lucrurile, dacă exista cea mai mică legătură între Longtree și crimă, ar trebui să-l anunțe imediat pe Lawson. Dar ce să-i spună? Că bănuia că fusese compromis? Înainte de-a se hotărî cum să acționeze, telefonul sună din nou. Bătrînul pletos nu pierdea nici o clipă, nu? Șeful smulse receptorul.

– Alte amenințări, Longtree?

– Cine-i Longtree și cu ce te amenință?

Era Lawson.

– Nu contează, mormăi Șeful.

– Cine...

– E bătrînul cu care au luat micul dejun. E vorba despre... afaceri, zise el iritat. Complicate. Fără legătură cu cele întîmplăte. Ce dorești?

– Hart?

– Da.

– L-am găsit.

– Pe cine?

– Pe scrîntitul pe care ni l-ai descris.

Dură o secundă sau două ca să-și schimbe direcția gîndurilor. Se lăsă pe marginea canapelei, pentru a digera această nouă informație. Lawson continuă:

– Îl cheamă Dale Gordon. Lucrează la Clinica Waters. Am comunicat personalului de-acolo descrierea dumitale, iar ei l-au identificat.

– L-ai interogat? Care-i versiunea lui?

– Nu era acolo. A lăsat azi-dimineață un mesaj pe robotul de la birou, în care spunea că e bolnav și că nu vine la lucru. Sînt în drum spre casa lui.

– Sper să meargă bine. Mult noroc.

– Aș vrea să vii și dumneata.

– Eu? De ce?

– Pentru a nu interoga cine știe ce fraier nevinovat; vreau să fiu sigur că el e tipul care a vorbit cu dumneata și cu Gillian.

– Nu pentru asta sînt făcute dispozitivele de recunoaștere?

– Asta ar presupune o arestare. Tipul ăsta ciudat pe care l-ai descris n-a fost văzut părăsind locul crimei. În acest moment, nu e suspect. Oficial.

– Cu alte cuvinte, vrei să vin acolo – *oficial* – ca să-ți acoperi spatele în caz că nu dai peste individul căutat.

– Știam că o să înțelegi. Acum intrăm pe aleea de la Mansion. Ești pregătit?

– Bună ziua. Aici e Clinica Waters, zise o voce plăcută.

– Bună ziua, numele meu e Melina Lloyd. Vreau să vorbesc cu detectivul Lawson, de la poliția din Dallas. Ar trebui să fie acolo. Vreți să mi-l dați la telefon, vă rog? Făcu o pauză și adăugă: Am încercat să-l sun la telefonul mobil, dar se pare că nu-i funcționează. E foarte important să vorbesc cu el.

Fără nici un chef, recepționera spuse:

– A fost aici împreună cu alt polițist.

– A fost?

– Au plecat acum cincisprezece minute.

– L-au arestat pe domnul Gordon?

– Cum spuneți că vă numiți?

– Melina Lloyd.

– Nu știu nimic despre asta, domnișoară Lloyd.

– Sora mea a fost victima unei crime pe care o anchetează detectivul. A fost sau nu arestat domnul Gordon?

Învățase un lucru în acea zi: oamenii își exprimau supărarea în mod diferit. Jem era neconsolat. Se învârtea mai tot timpul de colo-colo, ca și cum s-ar fi rătăcit într-o ceață mintală și emoțională, dar avea și momente de instabilitate, ca atunci când îl atacase violent pe Christopher Hart. Părea să-l bucure compasiunea prietenilor, spre deosebire de ea care considera sufocant faptul de a fi permanent înconjurată de oameni ce voiau s-o ajute. Ca să scape de ei, se retrăsese în dormitor, invocând nevoia de a dormi puțin.

Se întinsese pe pat, dar nu reușise să așipească. Ochii o usturau de atîta plîns chiar dacă îi ținea închiși. Nici vorbă să

doarmă. Mai mult, dorința ei de răzbunare o obliga să acționeze, nu să lîncezească.

Dar ce putea ea face? Nu intenționa să se alătore celorlalți, aflați în camera de zi și în bucătărie, unde se adunase un morman de caserole și salate congelate. Străbătu dormitorul în lung și-n lat, pînă cînd nu mai putu ignora progresul, dacă exista așa ceva, făcut de ancheta lui Lawson. Știa că detectivul nu ar fi fost încîntat de amestecul ei, dar încercase să afle ceva de la o recepționeră a Clinicii Waters.

— Ei bine?

— Nu l-au arestat pe Dale... pe domnul Gordon. Nu era aici. A sunat azi-dimineață, spunînd că-i bolnav. Cred că detectivul s-a dus la el acasă. Coborîndu-și vocea, femeia întrebă: Ce-a făcut?

Ignorînd întrebarea, Melina ceru adresa de-acasă a lui Dale Gordon.

— Îmi pare rău. Nu vă pot da informația asta.

— Vă rog, insistă ea, dar telefonul se închise.

Se așeză pe marginea patului și își aplecă atît de mult capul încît bărbia aproape că-i atinge pieptul. Doamne, era obosită. Epuizată. Între omoplați, simțea o arsură din cauza mușchilor încordați.

Poate că ar fi trebuit să țină seama de sfatul prietenilor și să ia o pilulă pentru dormit. Două. Trei. Oricîte ar fi trebuit ca s-o doboare. Uitarea totală ar fi fost o binecuvîntare.

Dar asta era scăparea lașului. *Ca și minciuna*, își zise ea cu amărăciune. Găsise cel puțin o oarece alinare în expresia rușinată a lui Christopher Hart cînd își dăduse seama că fusese prins cu minciuna.

Dar nu voia să exploreze acel curs al gîndurilor ei, așa că se întoarse la ideea pilulelor. Ce-ar fi rezolvat medicamentele? Nimic. N-ar fi ușurat confruntarea cu moartea surorii ei; doar ar fi amînat-o. În plus, nu-și cîștigase încă dreptul la uitare. Avea multe de făcut pînă să merite să scape de chin. Se întrebă ce-ar putea face. Apoi îi veni o idee. Îngenunchind în fața noptierei, trase al doilea sertar și scoase o carte mare.

*

— Gordon? Lawson bătui din nou la ușa din față a locuinței. Neprimind răspuns, îi ceru polițistului care-l însoțea să-i telefoneze lui Gordon.

Keating, nou la brigada de omucideri, se străduia să-și facă bine treaba, mai ales față de un veteran ca Lawson.

— Am sunat. De două ori. Nici un răspuns.

— Mașina-i aici, observă Lawson. Ce-a spus femeia?

Arată spre doamna în vîrstă, locatară casei mai mari de care aparținea apartamentul din garaj. Femeia stătea la poarta din spate, sprijinită într-un baston, urmărindu-i curioasă și bănuitoare, în timp ce un câine de Pomerania lătra la picioarele ei.

— E proprietărea sa lui, raportă Keating. Nu l-a văzut azi. Spune că de obicei lucrează ziua și nu se întoarce pînă la șase, chiar mai tîrziu. Stă acasă doar în week-end-uri.

— Trăiește singur?

— Da, și n-are prieteni. Nu l-a văzut niciodată însoțit de cineva. Zice că-i liniștit, își plătește chiria la timp și se plînge doar cînd cîinele își face nevoile prea aproape de ușa lui.

— În locul lui, aș fi împușcat de mult javra aia blestemată.

Șeful, care urmărea conversația de la cîțiva pași distanță, fu de acord cu Lawson. Iubea animalele, însă lătrăturile ascuțite ale cățelului se înfingeau ca niște ace în timpanele lui.

Lawson spuse:

— Eu intru. Du-o pe femeie în casă.

Keating alergă spre bătrîna și, ignorînd protestele ei, o conduse în casă. Luînd cățelul, îl aruncă pur și simplu după ea.

— Hart, ascunde-te. S-ar putea să ne aștepte.

Șeful trecu în spatele mașinii fără însemne a poliției. I se părea că urmărește un film în tip ce detectivii, cu armele scoase, luară poziție de fiecare parte a ușii. Lawson îl strigă din nou pe Gordon și, neprimind răspuns, izbi scurt ușa fragilă, dînd-o de perete.

Cei doi polițiști intrară în fugă. Șeful se încordă așteptînd împușcăturile, dar detectivii strigau că înăuntru nu era nimeni.

Apoi, preț de câteva minute, în apartamentul din garaj se așternu tăcerea, întreruptă doar de lătratul în surdină al câinelui aflat în casa principală.

În cele din urmă, Lawson apăru în pragul ușii deschise.

– Hart. Îi făcu semn să se apropie. Șeful observă că Lawson își pusese pistolul în toc.

– A dispărut, zise Lawson, pe un ton ciudat. Aș vrea să te uiți și să cauți niște semne de identificare. După cum arată locul ăsta, tipul e un psihopat. Se întoarse spre casă, strigînd peste umăr: Nu atinge nimic. Apoi se opri și-l privi pe Șef. Ai un stomac rezistent, nu-i așa?

– Pînă acum, n-am avut probleme.

– Da, mă rog, acum o să ți se pară ca o zi petrecută pe plajă. Apoi adăugă în șoaptă: Am văzut azi mai mult sînge ca de obicei.

În micul apartament, aerul era înăbușitor și mirosea ca într-un abator. Motivul deveni curînd evident. Așa cum îl avertizase Lawson, peste tot se vedea sînge.

Dale Gordon zăcea pe spate, întins pe podea, în fața unui soi de altar. Trupul lui forma o cruce: brațele erau întinse lateral cu palmele în sus; picioarele i se încrucișau la glezne. Își tăiasse venele de la încheieturi. Lîngă cadavru se afla un cuțit și ochelarii de vedere, de parcă și-i dăduse jos în ultimul moment, înainte de a lua poziția lui Hristos pe cruce. Bărbatul era gol.

– El e? întrebă Lawson.

Șeful dădu aprobator din cap. Auzi în depărtare o sirenă ce anunța apropierea unei ambulanțe.

– Lawson?

Keating ieși din spatele unei draperii. Ținea în mîinile înmănușate un șort.

– Se potrivește cu bluza de pijama pe care ai găsit-o în dormitorul lui Gillian Lloyd?

Lawson oftă dezgustat.

– L-a luat ca amintire.

Keating întinse șortul, pentru ca Lawson și Șeful să poată vedea urmele de lichid uscat.

Hart simți un nod în stomac. Înjură, își apăsă degetele pe ochi și-i frecă zdravăn, încercînd să îndepărteze imaginea veșmîntului pătat. Lawson îl întrebă pe Keating dacă mai găsise ceva.

– Încă mai caut.

După ce vîrî șortul într-o pungă pentru probe, începu să scotocească prin cameră.

Ca să-și abată gîndurile de la ce văzuse, Șeful întrebă:

– Țsta-i cuțitul cu care a atacat-o pe Gillian?

– Sîngele de pe el va fi comparat cu al victimei. După ce obțin raportul medicului legist, o să știu dacă rănile se potrivesc cu lama. Pun pariu că răspunsul e „da“ în ambele cazuri. El e omul nostru.

Șeful se uită la polițist, cu impresia că acesta îi ascundea ceva.

– Ce mai e?

– Era un tip cu tulburări mintale, admise detectivul, încruntîndu-se. Înainte să te chem înăuntru, am găsit o grămadă de materiale despre Gillian Lloyd și fotografii de-ale ei. Acolo. Îi arată dulapul care-i servise lui Godon drept altar.

– Fotografii?

– Poze nevinovate, despre care ea nu știa, făcute în timp ce se afla în cabinetul de examinare al clinicii.

– Iisuse.

– Da, și asta se poate spune, zise Lawson strîmbîndu-se. Era un fel de fanatic religios. Uită-te în jur. Sînt mai multe lumînări decît într-o biserică. Icoane. Un bici cu urme de sînge pe el. Pot să jur că-i sîngele lui. O întreagă colecție de literatură apocaliptică. Niște tîmpenii de groază. Mie mi se pare că trăia un conflict. Un fanatic religios, puternic atras de Gillian Lloyd. Nu se putea controla.

– Mai ales după ce-a văzut-o cu mine.

– Presupun, cugetă Lawson. A văzut-o la clinică. A devenit obsedat de ea. Și-a construit niște fantezii sexuale legate de ea. Apoi a zărit-o aseară cu dumneata. A devenit gelos și și-a pierdut

rațiunea. A rezolvat problema de-a n-o putea păstra pentru sine, omorînd-o.

Un geamăt îi făcu pe cei doi să se întoarcă. În spatele lor stătea Melina Lloyd. După expresia de pe chipul ei, Șeful înțelese că auzise cel puțin o parte din spusele lui Lawson.

Detectivul o întrebă ce naiba căuta acolo. Hart o luă de umeri și încercă s-o scoată pe ușă, dar ea se opuse.

– Asta-i cel care a ucis-o? De ce? De ce?

– Nu trebuia să vii aici, spuse Lawson cu asprime.

– Hai afară, cu mine, zise Șeful, luînd-o de braț.

– Nu! Melina făcu un pas către cadavru, dar Hart îi blocă drumul. Vreau să-i văd fața!

– Cum ai ajuns aici? întrebă Lawson.

– O, am procedat ca un detectiv. L-am căutat în cartea de telefon. Dă-te la o parte! strigă ea cînd Șeful o împiedică din nou să înainteze. Vreau să-l văd. Vreau să-l văd pe asasinul ei. Vreau să mă conving că e mort.

– Melina, te rog. Șeful îi luă mîinile în mîinile lui.

O ținu pînă cînd ea păru să-și piardă voința de a lupta. La primul semn de renunțare, Hart se grăbi s-o scoată afară, unde o îmbrățișă. Ea se prăbuși la pieptul lui, suspinînd fără lacrimi.

Zgomotul sirenei se stinse, în timp ce ambulanța intră pe alee. Bătrîna proprietăreasă, speriată și zăpăcită, ieși în calea infirmierilor care împingeau grăbiți o targă.

– S-a întîmplat ceva cu domnul Gordon? strigă ea după ei.

Vecinii se adunau pe trotuarul umbrat de arbori. Cei mai mulți păreau pensionari. Drama reală ce avea loc sub ochii lor era mai interesantă decît emisiunile de dezbatere de la televizor. Atmosfera era tensionată.

Șeful îi mîngîie Melinei părul.

– N-ai nevoie de așa ceva. N-ar trebui să fii aici.

Ea se smulse din brațele lui.

– De ce nu? Ți-am ucis sora.

– Așa se pare.

– Atunci trebuie să fii aici. Îl săgetă cu privirea. Nu și dumneata. Cînd ai mințit în privința relației cu Gillian, a fost

clar că vrei să te distanțezi de ea. De toată povestea asta. Atunci ce cauți aici?

— M-a chemat Lawson. A fost mai mult decât insistent. Credea că o să-l interogheze pe Gordon și dorea ca eu să-l identific.

— Ai făcut-o?

— Da. Fără nici o îndoială. El e tipul.

— Deci ai rezolvat problema. De ce te mai învârti pe-aici?

Atacul ei îl șocă și-l înfurie. Venise acolo ca să dea o mână de ajutor. Ar fi putut să-și petreacă într-o mie de alte feluri acea zi plăcută de toamnă decât să privească un mort în pielea goală, zăcînd într-o baltă de sînge închegat.

După sinuciderea lui Gordon și cu dovezile adunate, cazul avea să fie închis. El făcuse tot ce putuse. Lawson nu mai avea nevoie de el. Și dacă se gîndea mai bine, ea avea dreptate: ce căuta el acolo?

— Al naibii să fiu dacă știu de ce mă-nvîrt pe-aici. Dar, înainte de-a pleca, vreau să știu un lucru.

— Ce anume...?

— Faptul că detest ce i s-a întîmplat lui Gillian. Mai mult decât crezi dumneata, și mai detest, al naibii de tare, faptul că am jucat un rol în tragedia asta. Apropiindu-și fața de chipul ei, adăugă: Dar mă bucur că Gillian m-a însoțit aseară și nu dumneata.

13

Lamesa County, cel mai mic district din New Mexico, părea întins deoarece era slab populat.

Șerifului Max Ritchey îi convenea situația.

Unora, peisajul ce se vedea prin parbrizul mașinii li s-ar fi putut părea dezolant. Pentru el, era confortabil ca pîntecele matern. Se născuse și crescuse în Lamesa County. Trăise acolo toată viața, cu excepția celor doi ani petrecuți la colegiul din Las Cruces — perioadă de care nu-și amintea cu plăcere — și a

timpului cât făcuse parte din Air Force. Acceptase o pensionare timpurie din serviciul militar, fără nici un grad, revenise în Lamesa County, se însurase cu o fată din partea locului și avea trei copii – un băiat și două fete.

Înainte de a deveni șerif, cariera lui fusese la fel de banală ca și serviciul militar. Se ocupase de aprovizionare și fusese vânzător într-un magazin cu articole de fierărie, însă, după ce ratase de două ori ocazia de a deveni director adjunct, renunțase și își încercase norocul vânzând mașini uzate și aparatură electronică. Nici comerțul nu era punctul lui forte. În acel an, familia lui trecuse prin greutăți financiare de care scăpase numai în urmă cu șapte ani, când el obținuse o slujbă de ajutor de șerif.

Stătuse numai trei ani în acea funcție, după care fusese contactat și îndemnat să candideze pentru funcția de șerif. Adversarul său nu constituia o problemă, iar lui Ritchey i se garantase victoria. Numărul alegătorilor din acel an fusese extrem de scăzut. Cu toate acestea, Ritchey fusese foarte surprins după ce numărătoarea voturilor îl declarase învingător. La următoarele două alegeri nu fusese contestat, ceea ce el considera drept un semn că lumea era mulțumită de activitatea lui.

Îi plăcea să fie șerif, îi plăceau uniforma cafenie și biroul strîmt pe care-l împărțea cu trei adjuncți lipsiți de ambiție. Îi plăcea să patruleze cu mașina și să-i vadă pe oameni salutîndu-l cu respect. Îi plăcea că avea dreptul să poarte arme. Învățase de timpuriu cum să folosească armele de toate tipurile și își păstra îndemînarea de bun țință antrenîndu-se în deșert, unde trăgea în cutii și sticle despre care soția lui credea că le strîngea ca să le vîndă.

Talentul lui de trăgător nu fusese însă pus la încercare în timpul serviciului. În ultimii șapte ani avuseseră loc puține infracțiuni în Lamesa County. Cu doi ani în urmă se petrecuse acolo un viol. Un adolescent din zonă agățase o autostopistă pe autostradă. Golanul dispăruse de mult când fata reclamase fapta. Nu reușise să-l identifice; autorul nu fusese niciodată prins.

În rezervație fusese comisă o crimă. Un bărbat își prinsese nevasta în patul altuia și-i omorîse pe amîndoi. Poliția independentă a rezervației se ocupase de anchetă, deși nu fusese cine știe ce mister de rezolvat. Rolul lui Ritchey se limitase la completarea documentelor. Fusese o evidentă crimă dublă, o crimă pasională. De regulă, îi lăsa pe indieni să-și soluționeze propriile conflicte. Nu avea dispute cu ei, iar oamenii apreciau politica lui de neintervenție, dorindu-și ca toate agențiile guvernamentale s-o adopte.

Toamna trecută, cîțiva băieți fuseseră prinși întrînd prin efracție într-un liceu rival, cu scopul de a tunde lîna de pe capul de bizon care era mascota adversarilor. De fapt, îl amuzase capul ăla de bizon fără păr. Băieții fuseseră eliminați pentru cîteva zile de la școală, iar părinții cumpăraseră altă căpățînă.

Din cînd în cînd, Ritchey închidea în celulă cîte un bețiv, pînă cînd omul se trezea, sau punea capăt unei discuții mai aprinse între soți. Cam asta era gama de infracțiuni din districtul său.

Ca atare, primise cu entuziasm telefonul de la un anume caporal-șef Lawson.

– Poliția din Dallas, zisese omul, cu vocea cavernoasă a unui fumător înrăit.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Anchetez o crimă. Victima e o femeie albă, de treizeci și cinci de ani.

Ritchey sorbea din cafea și asculta datele cazului.

– Scris pe pereți? Respingător.

– Așa a fost. L-am prins pe criminal. Puțin cam târziu, cum se mai întîmplă.

Lawson continuă cu descrierea bizarei sinucideri.

– E sinistru tot ce s-a întîmplat, concluzionează detectivul.

– Se pare că e un caz încheiat.

– Vreau să mai rezolv niște chestiuni mărunte. Tipul ăsta, Gordon îl cheamă, e genul de singuratic, al naibii de ciudat, și cu o inteligență peste medie. Era tehnician de laborator la o clinică de tratare a sterilității, de altfel priceput în meseria lui.

– Nu mai spune.

– Se înțelegea bine cu colegii, însă trăia retras. Nu se combina cu alții și nu bătea câmpii la o cafea, înțelegeți ce vreau să zic? În afară de obsesia lui pentru victimă, părea să nu fi avut alte preocupări. Nu juca popice, nici jocuri pe computer. Nu participa la întrunirile bisericești. Țsta se lucrul ciudat.

– De ce?

– Pentru că era foarte religios. Cunoști cumva un „frate” Gabriel?

Șeriful Ritchey rîse.

– Cine nu-l cunoaște?

– De exemplu eu. Adică, am auzit de el, dar nu i-am urmărit emisiunea de la televizor, nici nu i-am ascultat predicile pînă cînd am descoperit cadavrul lui Dale Gordon și-am început să-i cercetez hîrțile.

– Ce legătură are un criminal cu fratele Gabriel?

– Aici ai dumneata un cuvînt de spus, domnule șerif Ritchey.

Ca urmare a acestui telefon urca acum Ritchey drumul șerpuit și îngust de munte, care ducea la așezarea din vîrf. Răspundea astfel cererii lui Lawson de-a purta o discuție cu fratele Gabriel. Urma să-l întrebe de ce-l sunase Dale Gordon, de zece ori în luna aceea.

– De ce nu-l suni dumneata? întrebase șeriful.

– Aș putea s-o fac. Dar m-ar purta pe drumuri. Oamenii devin bănuitori și nervoși la telefon și nu mai spun nimic. Pe dumneata te cunosc. Ai putea obține mai mult. E doar o chestiune de formă, pentru finalizarea investigației.

Ritchey era suficient de isteț ca să-și dea seama că nu se putea duce neanunțat la un cetățean celebru al districtului. Fratele Gabriel era proprietarul întregului munte pe care se afla construcția. Ultimul lucru pe care și-l dorea șeriful Ritchey era să-l ofenseze pe faimosul evanghelist. Fratele Gabriel era împotriva acestei denumiri. Ceilalți predicatori de la televizor dăduseră o conotație greșită cuvîntului. În plus, el nu semăna cu ceilalți și detesta să fie trecut în aceeași categorie.

Șeriful Ritchey își anunțase telefonic vizita. Era așteptat. Când opri în fața intrării Templului, un paznic veni lângă geamul portierei și zise:

– Pace și iubire, domnule șerif.

– Pace și iubire, răspunse el, simțindu-se oarecum penibil.

Paznicul îl privi cu atenție, verifică bancheta din spate, apoi se întoarse la cabina lui și deschise poarta acționată electronic. De acolo, mai avea de mers vreo opt sute de metri (nouă sute șazeci, mai exact) până în centrul așezării.

Pe lângă clădirea principală, se aflau mai multe construcții, printre care niște dormitoare comune pentru cei care trăiau și munceau acolo. Una dintre case era o școală de cult, cu un teren de sport bine echipat. Clădirea care avea o antenă pentru satelit pe acoperiș adăpostea fără îndoială studioul de televiziune de unde fratele Gabriel transmitea variatele sale programe.

Casa fără ferestre era postul de comandă al complicatului sistem de securitate, necesar pentru a proteja o personalitate de renume mondial precum fratele Gabriel. Se spunea că își recrutase gardienii din armate și trupe de comando din întreaga lume, alegând cu grijă soldații și mercenarii cei mai buni, antrenându-i să protejeze șefi de state și pregătiți să moară, dacă era nevoie, pentru a-i asigura protecția.

Fratele Gabriel avea nenumărați adepți. Firește, un om cu o asemenea putere și influență asupra vieții spirituale a multor bărbați și femei își atrăsese și numeroase critici. Și era sensibil la ele. El trăia în ceea ce numea o lume „carnală“, unde sufletele pierdute erau obișnuite să facă aproape orice, uneori pentru a crea senzație, alteori pentru a atrage atenția din motive ce rămâneau veșnic zăvorâte în adâncurile lor tulburi. Sistemul de securitate al așezării era extins și dotat cu aparatură de ultimă oră.

Ritchey mai fusese acolo o singură dată. Se simțea puțin intimidat. Știa că fiecare mișcare îi era supravegheată de camere video amplasate strategic. Simțea că este urmărit din camerele postului de comandă în timp ce cobora din mașină și urca treptele de granit spre intrarea impunătoare a clădirii principale.

Se simțea ca un păcătos ce se apropie de Porțile Raiului. Nu era sigur că va fi primit. Era emoționat și îngrijorat în vreme ce apăsa butonul din dreapta masivelor uși de sticlă.

Îl văzu pe gardianul așezat în spatele unei console din holul de marmură.

– Șeriful Ritchey?

Vocea venea dintr-un difuzor aflat exact deasupra capului său.

– Da, domnule.

– Ești amabil să-ți scoți pălăria?

– O, sigur.

Își dădu jos pălăria cu boruri largi și rămase practic în poziție de drepti.

Auzi declicul metalic, după ce fu decuplat mecanismul de închidere. Împingînd ușa grea, pătrunse într-o oază de marmură pastelată. Se auzea o muzică lentă. Gardianul, în uniformă, arătînd ca scos din cutie, îi zîmbi cu simpatie.

– Ești așteptat sus. Ia liftul pînă la etajul trei.

– Mulțumesc.

Și în cabina liftului existau camere video. Ritchey încercă să-și ascundă sfiala, străduindu-se să nu se bălăngăne de pe un picior pe altul și nici să nu-și dregă glasul.

După o urcare lină, fără zgomot, ușile se deschiseră și el ieși din cabină. Un bărbat îl întâmpină; șeriful îl recunoscu ca fiind omul de încredere al fratelui Gabriel, înalt, drept, cu voce gravă, îmbrăcat impecabil, cu o garoafă albă la reverul hainei negre.

– Bună ziua, domnule șerif Ritchey. Îmi pare bine că te revăd. A trecut ceva vreme.

– Bună ziua, domnule Hancock.

Strînse politicos mîna îngrijită ce-i fusese întinsă.

– Fratele Gabriel te așteaptă.

Fără alte vorbe, Ritchey fu condus într-o sală enormă, care-i aminti de Marea Cameră de la peștera Carlsbad, cea pînă la care trebuia să mărșăluiești kilometri întregi prin peștera

adîncă și întunecată. Dar cînd ajungeai acolo, înțelegeai că meritase și timpul, și efortul. Așa i se părea și această încăpere.

Peste tot, numai aur – stucatura, mobila, clanțele ușilor, balamalele. Tot ce putea fi din aur era din aur.

Pereții erau tapetați în albastru regal, o țesătură lucioasă, probabil mătase. Tot tavanul era o pictură uriașă, ca în bisericile din Europa, pe care le văzuse în poze. Nu voia să caște gura, însă aruncă iute o privire și văzu o mulțime de nori pufoși, pictați în roz, și îngeri cu aripi.

Covorul părea mai lat decît un teren de baschet, iar biroul, mai mare decît un vagon de tren; bărbatul așezat în spatele lui era mai impozant decît o statuie.

Fratele Gabriel zîmbi și-i făcu semn să se apropie.

– Șerif Ritchey. Întotdeauna e o plăcere să te văd. Dorești ceva de băut?

– Ăă, nu, nu, mulțumesc, se bîlbîi șeriful și se așeză pe fotoliul indicat, care îi amintea de un tron, cu spătar înalt, din lemn sculptat și aurit. De fapt, nu prea confortabil.

Fratele Gabriel își împreună degetele lungi și subțiri, apoi își sprijini brațele pe birou.

– De ce mi-ai cerut această întîlnire?

Max Ritchey nu avusese niciodată înclinați homosexuale, dar nu putea să nu remarce frumusețea fratelui Gabriel. Fruntea înaltă, ochii verzi, pătrunzători, nasul subțire și drept, buzele pline, a căror drăgălășenie era atenuată de bărbia despicată și maxilarul pătrat. O coamă stufoasă de păr blond-auriu îi încununa capul. Omul era de-o frumusețe nepămînteană. Părea îngerul Gabriel coborît pe pămînt.

Privindu-l cuprins de vrajă, șeriful Ritchey își dresă glasul și încercă să găsească o poziție mai confortabilă în fotoliu.

– Detest să vă plictisesc cu treaba asta. Nu e nimic important, sînt sigur.

Fratele Gabriel se uită la el, întrebător.

– E ca un fel de legătură între oamenii legii, continuă Ritchey. Dacă unul dintre ei îți cere un serviciu, încerci să i-l oferi.

– Binecuvîntați să fie cei ce-aduc pacea, căci ei vor fi numiți copiii Domnului.

Ritchey zîmbi.

– Mă rog, eu am văzut destui care nu prea acționau precum copiii Domnului.

Fratele Gabriel surîse dînd la iveală două șiruri de dinți de un alb strălucitor.

– Îi admir pe păzitorii legii. Cum te pot ajuta?

– Am primit azi-dimineață un telefon din Texas. De la Dallas. M-a sunat un detectiv de la Omuciderei pe nume Lawson. Apoi îi relată povestea pe care i-o spusese Lawson.

Fratele Gabriel nu avu nici o reacție pînă spre sfîrșit, cînd se înfioră ușor.

– Înspăimîntător. O să mă rog pentru sufletele victimei și al bolnavului care a ucis-o. Domnule Hancock, te rog să-i menționezi în pomelnicul de astăzi.

Ritchey întoarse capul, surprins să-l vadă pe domnul Hancock așezat pe un divan, în celălalt capăt al încăperii. Fusese atît de tăcut încît șeriful nu-și dăduse seama că se mai afla în încăpere.

– Desigur, frate Gabriel.

Predicatorul îl privi din nou pe Ritchey.

– Tot nu înțeleg ce legătură are asta cu mine.

– Am să vă spun. Ritchey își schimbă poziția în fotoliu, ferindu-se de privirea pătrunzătoare a fratelui Gabriel. Conform facturii sale telefonice, acest Dale Gordon a sunat de mai multe ori la Templu. De zece ori, mai exact. Lawson voia să știe dacă ați putea aduce unele lămuriri în privința asta.

– Dar cazul e rezolvat, nu-i așa?

– El spunea că vrea doar să pună la punct niște chestiuni mărunte.

– Chestiuni mărunte?

– Așa zicea el.

– Eu detest chestiunile mărunte.

– Sînt sigur că e doar ceva de ordin tehnic.

Fratele Gabriel încuviință, dînd din cap.

– Domnule Hancock, ești amabil să verifici registrul nostru telefonic?

– Desigur.

Hancock se duse către o cabină din lemn, de dimensiunile unei rulote așezate vertical. În spatele ușilor duble se aflau trei monitoare de computer și o mulțime de dispozitive. Hancock se așază la un pupitru și începu să lucreze la una dintre console.

– Din fericire pentru dumneata și pentru colegul dumitale de la Dallas, păstrăm înregistrarea tuturor telefoanelor primite, explică fratele Gabriel.

– Nu-mi închipuiam că asta o să vă creeze neplăceri.

– Nici o problemă. Mai devreme ai refuzat ceva de băut. Până când găsește domnul Hancock înregistrările, poate că te conving să te răzgîndești.

Mai relaxat acum, după ce-și îndeplinise misiunea oficială fără urmări nedorite, Ritchey zise că i-ar prinde bine ceva rece.

– Dacă nu deranjez.

– Nici un deranj. Fratele Gabriel apăsă pe un buton al telefonului. Trimite aici un cărucior cu băuturi răcoritoare, te rog.

Căruciorul trebuie să fi fost pregătit dinainte, fiindcă, de îndată ce fratele Gabriel își formulă cererea, Ritchey auzi ușa din spatele lui deschizându-se.

– A, Mary, adu-l încoace.

Cînd Ritchey întoarse capul, nu reacționează imediat. Mary avea vreo douăzeci de ani, o față mică, încadrată de o mulțime de bucle de păr negru, strălucitor și era îmbrăcată în uniforma albastră a școlii Templului. Culoarea îi punea în evidență trăsăturile frumoase, bujorii din obraji și ochii întunecați. Îi aruncă o privire timidă șerifului, dar atenția îi era îndreptată asupra fratelui Gabriel, în timp ce ducea căruciorul spre biroul masiv.

– Ce dorești, domnule șerif? întrebă predicatorul.

– Aă, orice.

Fata deschise o cutie și turnă băutura acidulată într-un pahar cu cuburi de gheață pe care i-l oferi șerifului, împreună cu un

șervețel de pînză. Acesta luă paharul, evitînd s-o privească, și-i mulțumi în șoaptă.

Fratele Gabriel bătu cu palma brațul fotoliului. Fata ocoli biroul și rămase în picioare lîngă el. Fratele Gabriel își strecură brațul în jurul taliei ei, o trase mai aproape și își puse palma pe abdomenul ei, mărit de o sarcină avansată.

– Mary e una dintre comorile noastre, domnule șerif Ritchey, se laudă predicatorul. De cît timp ești cu mine, Mary?

– De cînd aveam zece ani, răspunse ea cu voce stinsă.

– Am rebotezat-o Mary pentru că îmi amintește de portretele Madonei. Nu-i așa că-i minunată?

Ritchey încuviință tăcut. Paharul rămăsese neatins în mîna lui.

– S-a descurcat excepțional, zise fratele Gabriel, începînd s-o mîngîie. A fost un exemplu pentru ceilalți copii; o elevă bună, o încîntare pentru profesorii ei. De fapt, a excelat în tot ce-a învățat. În tot. O trase în joacă de o buclă, iar ea chicoti. Apoi se aplecă și-o sărută pe abdomenul proeminent. Rîzînd satisfăcut, adăugă: După cum vezi, domnule șerif, sîntem îndrăgostiți unul de celălalt.

Profund jenat, șeriful Ritchey răspunse cu voce răgușită:

– Da, văd asta.

– Sper s-o țin pe Mary cu mine la Templu multă, multă vreme. A, domnule Hancock, mulțumesc.

Asistentul lăsase hîrtia imprimată pe birou. În timp ce o examina, fratele Gabriel continua să mîngîie burtă lui Mary, de sub sînii voluptuoși pînă între coapse, într-un mod ce sugera familiaritate și intimitate. Fata privea capul aplecat al evanghelistului cu adorație și încredere totală.

Max Ritchey își simțea inima în gît. Paharul începuse să se încălzească în mîna lui. Era îngrozit, dezgustat, și în același timp fascinat. Nu-și putea lua ochii de la acea scenă.

– A, da, murmură fratele Gabriel după o vreme. Acum mi-am amintit. Într-adevăr, o poveste foarte tristă. Luă mîna fetei și-o puse pe pieptul lui, mîngîind-o cu afecțiune. Oaspetelui său

uluit îi spuse: Domnule șerif Ritchey, când o să-i relatezi lui Lawson, de la poliția din Dallas, povestea tristă a domnului Gordon, sînt sigur că se va convinge că Dale Gordon era un perversit sexual jalnic și nebun.

14

La două zile după asasinarea lui Gillian Lloyd și sinuciderea lui Dale Gordon, Lawson închidea dosarul cazului. Ultima lui îndatorire oficială era să-i aducă la cunoștință Melinei Lloyd concluziile sale. Deschise o cutie de Dr Pepper, luă o înghițitură și formă numărul.

După ce se salutară cu voce stinsă, el zise:

– Analizele de laborator au confirmat presupunerile noastre. Pe cuțitul lui Gordon era sîngele surorii dumitale. Pe mîner există doar amprentele lui. Se potrivesc cu cele ridicate de pe pervazul ferestrei și de pe paharul din bucătărie. Sperma de pe șortul de pijama e a lui.

– Concentrația de săruri pentru baie găsite pe pielea ei indica faptul că se îmbăiașe cu puțin timp în urmă, poate chiar înainte de-a se culca. Chiar dacă Hart mințise și întreținuse relații sexuale cu ea, dovezile dispăruseră prin spălare. În orice caz, nu se găsiseră probe ale vreunei agresiuni sexuale. Gordon nu o violase. Lawson considera asta drept o mică favoare din partea jigodiei.

– Nu pun la îndoială dovezile materiale, domnule detectiv Lawson. Sînt convinsă, ca și dumneata, că Dale Gordon e vinovatul. Eu îmi pun întrebări în legătură cu motivația lui. De ce-a ucis-o?

– Mă tem că răspunsul a dispărut o dată cu el. Eu am conceputo ipoteză documentată. Gordon era alienat, unul dintre acei indivizi rătăciți care, din nefericire, se strecoară în sistem. Nu avea cazier la poliție. Nu intrase niciodată în vreo belea. Nu se certase cu vecinii sau colegii. Avea o slujbă bună. Avea

chiar un masterat în biologie de la Arlington. Dar, din punct de vedere social, era un proscris. După spusele celor pe care i-am interogat despre trecutul lui – profesori și foști vecini –, n-a avut un model masculin în adolescență. Nu știm ce s-a întâmplat cu tatăl lui. Mama lui, fostă prostituată, era o ființă despotică și o fanatică religioasă care-l agresa emoțional și, putem presupune, fizic. În orice caz, a creat un inadaptat reprimat sexual. De când a murit ea, cu mai mulți ani în urmă, Gordon a trăit singur în apartamentul ăla nenorocit. Dintr-un motiv oarecare, era obsedat de Gillian. Poate că ea a fost cândva politicoasă cu el, iar omul a luat-o drept un act de seducție. Cine știe? Tipul era dezamăgit pe multe planuri, altfel de ce-ar fi adoptat postura de crucificat înainte de-a muri? Oricum, când a văzut-o pe sora dumitale cu Hart, s-a produs în mintea lui un scurt-circuit.

– Și a înjunghiat-o.

– De douăzeci și două de ori. Raportul de autopsie o spune clar. Rănile se potrivesc cu lungimea și forma cuțitului. Lovitura fatală a fost cea de la gât. I-a tăiat artera carotidă, ceea ce explică sîngele abundent. Altă lovitură i-a fost aplicată drept în inimă. Optsprezece răni au fost făcute după ce murise. N-a suferit.

– Trebuia să fi fost eu, zise ea încet.

– Nu te pot lăsa să gîndești așa, Melina.

Mută receptorul la cealaltă ureche și trase o dușcă din cutie. Melina era în stare să poarte vina în suflet toată viața. Nu era normal. Nici corect. Ce idee, să schimbe rolurile; fusese o tîmpenie a naibii de mare pentru niște femei în toată firea, gîndi el.

– Cum a obținut fotografiile cu ea? întrebă Melina.

Lawson nu i le arătase, dar îi vorbise despre ele.

– Printr-o gaură mică, făcută în peretele dintre laboratorul lui și una dintre camerele de examinare de la clinică. Oamenii de-acolo au fost scandalizați.

– Mi se pare normal.

O tăcere lungă cît o zi de post se așternu între ei. Polițistul își drese ușor glasul.

– Mă gîndeam că ai vrea să știi toate astea înainte de-a închide dosarul, îi zise el.

– Nu pare...

Familia unei victime avea întotdeauna rețineri în legătură cu închiderea unui dosar. Chiar și într-un caz clar, precum acesta, rudele nu voiau să admită că persoana dragă lor murise pentru simplu motiv că altcineva dorise ca ea să moară. Se temea să nu audă și acum același refren. Era frînt de oboseală, iar pe biroul lui se aflau deja alte cazuri care așteptau să fie rezolvate. Însă îi plăcea Melina Lloyd. O și respecta. Dăduse dovadă de mult curaj, iar el admira o asemenea atitudine. Se auzi încurajînd-o să spună la ce se gîndea.

– Nu pare ce?

– Nu pare tipic pentru un bărbat închis în sine să comită cu atîta îndrăzneală o crimă. Mi se pare ciudat că Dale Gordon a avut curajul ăsta. A existat ceva în viața lui care să sugereze o violență latentă?

– Nu, dar am descoperit niște convorbiri pe care le-a avut cu un anume predicator de la TV.

– Care dintre ei?

– Fratele Gabriel.

– Blondul, care-și arată mereu dinții?

– Ăla e. Gordon era un fan al lui. Sau poate, un adept. Cartierul general al fratelui Gabriel e în New Mexico. E numit Templul. Oricum, Gordon a sunat acolo de multe ori, însă cele mai multe apeluri au fost luna trecută. L-am trimis pe șeriful de-acolo să facă o verificare.

– Și?

– A vorbit chiar cu predicatorul, care și-a amintit de Dale Gordon. Ăsta-i un tip pe care-l sună mii de oameni, dar știa exact despre cine vorbea șeriful. Se pare că Gordon suna la orice oră – ziua, la miezul nopții, dimineața devreme. Așa reiese din facturile lui telefonice.

– De ce suna?

– Pentru rugăciuni. Mai ales legate de poftele lui.

– Pofte sexuale?

– O să te scutesc de amănuntele pe care mi le-a dat șeriful, așa cum i le-a relatat fratele Gabriel. Treburi dezgustătoare. În orice caz, Gordon a sunat foarte devreme în dimineața zilei în care a fost asasinată Gillian. I-a spus predicatorului că urma să facă un lucru rău. Pînă atunci, „lucru rău“ însemna masturbare, urmată de autoflagelare.

– Doamne Sfinte.

– Cum spuneam, mama lui îl maltratase rău în copilărie. El considera dorința sexuală și fanteziile legate de femei, în cazul ăsta Gillian, drept un păcat. Probabil că-i purta pică surorii dumitale pentru că-l excitase. În mintea lui, ea semnifica pierzania. Îl menținea impur, ceea ce intra în conflict cu fervoarea lui religioasă.

– Așa că a avansat de la masturbare la crimă.

– Treaba e încurcată. O detesta, dar era și obsedat de ea. Cînd a zărit-o cu Hart, a luat-o razna. Fratele Gabriel regreta vestea sinuciderii lui Gordon, însă a recunoscut că nu-l surprinde. El îi dăduse sfaturi lui Gordon în acea noapte, dar nu era sigur că mesajul lui fusese recepționat. Spunea că Gordon trecuse în acea noapte printr-un moment mult mai dificil decît de obicei, așa că însărcinase pe unul dintre consilierii lui să-l sune după cîteva ore. Gordon a pretins că era în regulă, că se simțea mult mai bine decît înainte, că discuția cu fratele Gabriel îi dăduse noi speranțe.

– Dar s-a sinucis la scurt timp după aceea.

– Da.

– Mă bucur că a făcut-o, afirmă ea pe un ton neutru. Dacă Dale Gordon nu s-ar fi sinucis, l-aș fi omorît eu.

Lawson nu-i susținea pe cei care își făceau singuri dreptate, dar nu putea spune cu mîna pe inimă că o condamna pe Melina pentru ceea ce simțea.

Puse raportul autopsiei în dosar. Pentru el cazul era încheiat.

– Cred că am discutat despre toate aspectele.

– Mulțumesc pentru amănunte.

– Am înțeles că ai incinerat cadavrul.

– Ieri. De îndată ce a fost eliberat de la morgă. Întocmisem documentele dinainte. Mîine după-amiază o să aibă loc un serviciu funerar. Melina îi comunică locul și ora.

Lawson nu participa la funeraliile victimei unei crime pe care o investiga, decît atunci cînd cazul nu era rezolvat, și voia să vadă care dintre cei prezenți putea deveni un suspect potențial.

– Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întîmplat, Melina. Îți transmit condoleanțele mele și pe cele ale departamentului.

– Mulțumesc.

După ce închise telefonul, polițistul așeză aproape cu regret dosarul în teancul celor ce așteptau să fie depozitate în arhivă. Închiderea cazului însemna că nu mai avea de ce să ia legătura cu Melina Lloyd. I-ar fi plăcut s-o întâlnească în alte împrejurări. La vreo petrecere, de pildă.

Sigur, ea nu s-ar fi uitat de două ori la un tip scund și robust ca el. Era atrasă mai degrabă de genul Christopher Hart. Așa se întîmplase și cu Gillian. Hart nu stătuse cu mîinile-n sîn. Poate că logodnicul se lăsase amăgit, dar Lawson nu crezuse nici o clipă că Gillian plecase din apartamentul de la hotel al astronautului fără să treacă mai întîi prin patul lui. Un tip ca Hart nu „vorbea“ cu o femeie pînă la două sau trei dimineața. Nu cu o femeie care arăta ca Gillian Lloyd. Și ca Melina.

Întinzînd mîna după următorul dosar, Lawson mormăi:

– Al naibii norocos.

Fratele Gabriel se odihnea în somptuosul său pat. Ținea mîinile împreunate pe piept și ochii închiși.

Dacă i-ar fi avut deschiși, s-ar fi uitat la tavanul pictat de deasupra patului, asemănător celui din camera de primire. Cele două fresce înfățișau viziunea lui asupra vieții de apoi. Imaginea pe care și-o formase el despre rai era mai senzuală decît în religia clasică. Cu excepția razelor de soare ce străpungeau norii, pictura de pe tavan putea fi considerată o reprezentare în ulei a unei orgii romane.

Femeile, surprinse în poziții ostentativ erotice, aveau toate chipuri și forme minunate, și veșminte diafane; atunci cînd aveau.

În schimb, existau puțini bărbați și toți arătau mai degrabă a eunuci decît a gladiatori.

Figura lui Iisus, din centrul picturii, semăna izbitor cu cea a fratelui Gabriel, alias Alvin Medford Conway.

Se născuse în Arkansas, cu patruzeci și șase de ani în urmă, fiind cel mai mic copil al proprietarului unui teren de depozitare a deșeurilor, care avea deja alți șapte copii de îmbrăcat și hrănit. Micului Alvin nu i se acorda prea multă atenție și era lăsat liber să hoinărească pe străzile orașelului. Într-o astfel de expediție fără țintă descoperise biserica.

Originala bisericuță protestantă era situată la marginea orașului, acolo unde Main Street se unea cu autostrada statală. Capela din șindrilă albă era despărțită de cimitirul bine întreținut de un gard scund din țăruși. Turla zveltă, neagră avea o cruce în vîrf. Motivul de mîndrie îl constituiau cele șase ferestre înalte și înguste, cu vitralii, cîte trei de fiecare parte a bisericii. Douăsprezece rînduri de bănci din lemn masiv erau despărțite de un culoar central, acoperit cu un vechi covor roșu ce ducea spre altar.

În spatele balustradei unde se dădea împărtășania se înălța amvonul, iar după acesta, în fiecare dimineață de duminică, stătea în fața enoriașilor preotul. În timp ce enoriașii își agitau din cînd în cînd evantaiele de hîrtie oferite prin bunăvoința biroului de pompe funebre, predicatorul își îndruma turma. Le spunea cum să-și chivernisească banii, cum să-și educe copiii fără să recurgă la bătaie, cum să fie generoși cu cei mai puțin norocoși decît ei, cum să facă să nu mai înjure, să nu bea, să nu joace jocuri de noroc și să nu danseze, cum să înceapă să se spovedească, cum să nu rîvnească la măgarul, la taurul sau la nevasta vecinului.

Tînărul Alvin Conway n-avea habar dacă existau tauri în orașul lor. Nici măcar nu prea știa ce-i ăla un taur, dar acea parte a mesajului era lipsită de importanță. Totuși, restul acelei predici, cea despre omul care rîvnea, avusese o semnificație măreață și modificase cursul vieții tînărului Alvin Conway.

La început, pe băiatul de unsprezece ani îl atrăseseră spre biserică ferestrele cu vitralii. În acea zi de iulie, când afară fusese afiț de cald încît aerul se albise, iar Alvin căuta ceva de făcut ca să-și petreacă timpul pînă la ora cinci, se întîmplase să fie în preajma bisericii. O mai văzuse și înainte, dar nu-i acordase niciodată prea mare atenție. În acea zi înăbușitoare, plictiseala îl îndemnase să se oprească și s-o privească mai de aproape.

Cu picioarele murdare înfipite pe un petic de pămînt plin de buruieni prăfuite, scărpinîndu-și alene o urzicătură căpătată cu o zi înainte, stătea vizavi de biserică și se întreba ce s-ar întîmpla dacă ar arunca o piatră într-una din acele ferestre frumoase, strălucitoare. Ce scandal s-ar fi iscat! Ar fi fost pedepsit, probabil cu cureaua, de tatăl lui. Mama lui ar fi țipat, i-ar fi spus că nu era bun de nimic și că avea să sfîrșească la pușcărie înainte de-a împlini douăzeci și unu de ani, ca și fratele lui mai mare.

Dar merita s-o facă, oricîtă bătaie ar fi luat. Cel puțin le-ar fi abătut atenția babacilor lui de la neîntreruptele certuri provocate de lipsa de bani și de situația surorii lui, al cărei prieten o lăsase gravidă, iar acum era de negăsit. Dacă oamenii l-ar fi dus de urechi pe Alvin acasă, ai lui ar fi fost obligați să-l ia cît de cît în seamă, măcar așa, pentru variație.

Încă mai cîntărea argumentele pro și contra ale trăsnaiei pe care-o pune la cale, cînd auzi dinăuntru bisericii acordurile unei orgi. Traversă cu curaj strada, vag conștient de smoala fierbinte care-i frigea tălpile. Urcă fără zgomot treptele bisericii și întredeschise ușa. Aerul răcoros dinăuntru îi învălui fața înroșită de căldură.

În biserică, o doamnă drăguță așezată în fața orgii era concentrată asupra melodiei pe care o interpreta. Dinspre o ușă din interior, văzu un bărbat intrînd în biserică. Începu să străbată culoarul, distribuind niște cărți enoriașilor. Alvin află mai tîrziu că acelea erau cărți de imnuri religioase, în care erau tipărite notele și cuvintele unor cîntece.

— În această după-amiază cîntî foarte frumos, domnișoară Jones, remarcă bărbatul.

– Mulțumesc, domnule pastor.

Pastorul îl observase pe Alvin ițindu-se prin crăpătura ușii, dar nu-l alungase. Îi vorbise prietenos, îi făcuse semn să intre, îi spusese „fiule“, îl bătuse pe umăr și-l invitasă să vină la slujbă duminică. „O să mă uit după tine“, spusese el.

După acea primă vizită, Alvin venise regulat la biserică. Îi plăcea s-o privească pe doamna de la orgă, care acompania un grup de cîntăreți despre care aflase că formau un cor. Femeia își mișca mîinile și picioarele în același timp. El nu putea pricepe cum de nu se încurca.

Dirijoarea corului, soția pastorului, era o doamnă durdulie, pistruiată, care cînta uneori singură. Avea o voce atît de puternică încît îi tremura gîșua, iar cînd se oprea, toată lumea striga „Amin!“

Alvin nu cunoștea imnurile, dar se ridica în picioare o dată cu ceilalți și își mișca buzele, prefăcîndu-se că și el cîntă. Unii oameni nici n-aveau nevoie de cartea de imnuri. Cunoșteau cuvintele pe dinafară. Cînd se făcea colecta, toată lumea dădea bani. Deoarece banii se obțineau atît de greu în casa lui Alvin, acesta fusese lucrul cel mai surprinzător pe care-l văzuse la biserică.

Familia lui își bătea joc de el, fiindcă devenise micul lor „habotnic“, însă Alvin nu lipsise în nici o duminică de la slujbă în acea vară și nici mai tîrziu, atunci cînd evantaiile cu chipul lui Iisus – nu cuvîntul folosit ca înjurătură, ci altcineva, care trăia în rai, cu Dumnezeu și Sfîntul Duh – fuseseră înlocuite cu radiatoare, pentru a încălzi aerul din biserică.

Predicile pastorului erau, însă, adevărata sursă de căldură. Ele îi înfierbîntau pe toți cei care le ascultau, indiferent de anotimp sau temperatură. Predicatorul impunea atenție prin vocea lui. Cînd vorbea, cei prezenți păreau să nu observe cît de incomode erau băncile și cît de tare le chiorăiau mațele cînd venea vremea prînzului. Ascultau fiecare cuvînt pe care-l rostea. Chiar dacă uneori îi dojenea cu asprime pentru apucăturile lor păcătoase și pentru poftele lor netrebnice, ei îl iubeau și veneau de fiecare dată să-l asculte.

Într-o duminică, la scurtă vreme după ce Alvin fusese primit în familia credincioșilor, pastorul ținuse acea predică usturătoare despre invidie. Băiatul aflase că invidia însemna să vrei ceva ce nu puteai avea. În ceea ce-l privea, el se gîndise la o mînușă de base-ball, la o bicicletă sau la pușca pentru vînat cerbi, pe care unul dintre frații lui mai mari o obținuse recent în mod misterios.

Pe măsură ce asculta, înțelegea că invidia se referea la multe alte lucruri, chiar și la femei. Predicatorul se înfuriase de-a dreptul atunci cînd vorbise despre un tip numit Regele David, care privise o femeie ce se îmbăia. Deși Alvin nu înțelesese toate amănuntele, prinsese esențialul. Nu trebuia să te legi de o femeie care nu era a ta.

În săptămîna ce urmasse, în ultima zi de mai, Alvin Medford Conway împlinise doisprezece ani. Întîi iunie era ultima zi de școală. El sărbătorise începutul vacanței de vară ducîndu-se la pescuit. Cînd ajunsese la locul lui favorit de lîngă rîu, fusese dezamăgit să vadă o mașină parcată în apropiere, la umbra unui ulm înalt. Cineva pusese stăpînire pe bulboana lui preferată. Apoi recunoscuse mașina cu care pastorul se ducea în vizită la bolnavi, nevoiași și la cei căzuți în păcat. Dacă trebuia să împartă bulboana cu cineva, cel puțin acela era pastorul, pe care-l admira pentru puterea pe care-o avea asupra oamenilor.

Exact în clipa în care Alvin se pregătea să-l salute, auzi niște zgomote despre care știa că n-aveau nici o legătură cu pescuitul.

15

Apropiindu-se tiptil, Alvin reuși să vadă un cuplu așezat pe o pătură întinsă în iarbă, care făcea amor. Alvin știa totul despre treaba asta. Într-o seară, pe cînd avea vreo șapte ani, îi auzise pe frații lui sușotind între ei și înțelesese că puneau ceva la cale. După cină, cînd băieții ieșiseră la plimbare, el îi urmărisese pînă la casa unei tîrfe bătrîne și privise prin fereastra deschisă cum frații lui se suiau unul după altul peste ea.

Unul dintre frați îl descoperise pe spion, îl trăsesese înăuntru și-i dăduse o palmă peste cap, fiindcă se purtase ca un spion. Ceilalți râseseră, îl tachinaseră și-l întrebaseră ce credea despre ce-i văzuse făcînd. Alvin rînjise și zisese că i se părea ceva normal, iar frații lui se amuzaseră și mai tare. Apoi, cu ajutorul tîrfei, îi făcuseră o demonstrație.

Totuși, nu-și imaginase că pastorul o făcea ca să se distreze. Nu în aer liber și în plină zi. El crezuse că predicatorul și soția lui o făceau în întuneric, sub așternuturi, după ce spuneau o rugăciune. Însă pastorul făcea amor aproape la fel ca frații lui. La început, lui Alvin i se păruse amuzant să vadă bucle albe ale pastorului ridicîndu-se și coborînd ritmic. Apoi observă frumusețea picioarelor încolăcite în jurul acelui fund alb. Nu i-ar fi trecut deloc prin cap că o doamnă bondoacă precum soția pastorului putea avea picioare atît de zvelte. Pe urmă constată că brațele înlănțuite pe ceafa pastorului nu aveau pistrii. Descoperi că nu soția pastorului era ținta acelui efort intens, ci domnișoara Jones, organista.

Descoperirea îl supărase atît de tare pe Alvin încît nu mai pescuise în acea zi, nici în următoarea. Se refugiase într-o mașină părăginită, abandonată la capătul terenului pentru deșeuri al tatălui său. Fundul șasiului era complet ruginit și prin găurile lui crescuseră bălării. Tapițeria decolorată îl zgîria și era încinsă, dar Alvin petrecu acolo după-amiaza și toată ziua următoare, simțindu-se trădat.

Pastorul era un escroc ordinar. Făcea exact lucrurile pe care le înfiera și împotriva cărora tuna și fulgera. Pastorul nu era mai bun decît pîrlîții lui de frați, care beau, fumau, înjurau, jucau cărți, dansau, preacurveau și nu le păsa dacă se vor duce sau nu în iad.

Alvin se gîndise în mod serios să se ducă în următoarea dimineață de duminică la biserică, să se ridice în picioare și să le spună tuturor credincioșilor despre pastor și domnișoara Jones și despre tot ce-i văzuse făcînd lîngă rîu. Treptat, însă, sentimentul că fusese trădat fu înlocuit de altul, mai puternic: admirația.

Pastorul îi făcuse pe toți să creadă că avea o legătură directă cu Atotputernicul. Predica despre focul și pucioasa care-i așteptau pe păcătoșii acestei lumi, însă nu arătase prea speriat de iad când o călărise pe domnișoara Jones lângă râu, în plină zi. Pastorul avea ce era mai bun din ambele lumi. El avea permisul. Deținea cheia. Găsise soluția unei vieți fericite.

Fără să știe, acel preot decăzut stabilise cursul vieții lui Alvin Medford Conway.

Băiatul înțelesese instinctiv că avea un destin mareț. Pînă atunci, nu știuse cum să și-l împlinească. Acum avea direcția. Își aduse aminte de toți oamenii care veneau în fiecare duminică la biserică pentru a le fi iertate păcatele și lipsa de credință. Își aminti cum nu-și puteau lua ochii de la omul din amvon, cum patosul lui îi ținea țintuiți pe băncile aspre de lemn, cum îl îmbrățișau pe treptele bisericii după slujbă, spunîndu-i cît de important era el pentru viețile lor. Îi dădeau mici dovezi de apreciere. Îi încredințau sufletele lor.

Pastorul zîmbea, le strîngea mîinile și le accepta darurile ca pe o răsplată meritată. Pastorul avea dreptate. Aleluia și amin.

În luna august a acelui an, domnișoara Jones părăsise pe neașteptate orașul. Se șoptea că avea „probleme“ și se dusese să locuiască la rudele ei din Oklahoma. Pastorul și soția lui bondoacă, gravidă cu al patrulea copil, fuseseră transferați la altă biserică din alt oraș. Enoriașii erau nefericiți. Plînseseră la ultima lui predică și-i aduseseră o generoasă ofrandă.

Înlocuitorul era mai vîrstnic și mai urît. Predicile lui erau uscate ca pudra de talc, iar Alvin se îndoia că putea păcăli pe cineva, mai ales pe prăjina lui de nevestă, cu o față de prună uscată și o dispoziție care sugera constipație cronică.

Alvin nu se mai dusese la biserică, dar începuse să predice în fața oglinzii și la bulboana de pescuit. Se străduise să elimine accentul regional din vorbire și își exersase vocea pînă cînd ajunsese să sune ca vocea oamenilor de la televizor. Repetase gesticulația mîinilor. Compusese rugăciuni emoționante și memorase pasaje întregi din Biblie.

Cînd împlinise paisprezece ani, avusese ocazia să-și testeze îndemînarea. O fată din clasa a zecea îl invitase la o slujbă de revigorare a credinței, ce avea loc la biserica de care aparținea. Atunci cînd enoriașii fuseseră invitați să facă mărturisiri spontane, el se ridicase și vorbise, impresionîndu-i pînă la lacrimi pe cei prezenți.

În acea seară, pe cînd se întorceau acasă, Alvin pretinsese că fusese îndemnat de duhul sfînt să se oprească chiar acolo unde erau și să se roage. Fata virase de pe șosea într-un crîng. Cei doi se suiseră în patul din camioneta tatălui ei, pe care o împrumutase în acea seară, și începuseră neprevăzuta ședință de rugăciuni.

Nu se rugau de multă vreme cînd duhul sfînt îl îmboldise să se închine la altarul trupului fetei, adică să-și pună fața între coapsele ei. Fata se închinase la trupul lui într-o manieră asemănătoare. În drum spre casă ea se gîndi că, în mod sigur, Domnul acționa pe căi misterioase. Alvin, la rîndul lui, căpătă certitudinea că se afla pe drumul spre ceva măreț.

Treizeci și doi de ani mai tîrziu, întins într-un pat cu tăblie de aur, zîmbi, amintindu-și de puștiul costeliv, desculț, cu picioarele murdare, bătîndu-se cu frații lui pentru ultima bucată de pui prăjit.

Acum avea bucătarii lui care-i pregăteau mesele. Avea un fizioterapeut care veghea ca hrana bogată în proteine să nu se transforme în grăsime. Avea un croitor ce-i confecționa o garderobă care să-i pună în valoare trupul perfect.

Își iubea trupul, îi plăcea forța ascunsă sub pielea sa netedă. Avea pieptul larg, acoperit cu un păr ce părea muiat în aur. Își trecu alene degetele peste el, bucurîndu-se de senzația înviorătoare, virilă a acelei atingeri. Își întinse cu voluptate picioarele lungi, musculoase, încordîndu-le și relaxîndu-le alternativ. Își ridică mîinile spre tavan și le studie. Arătau destul de puternice pentru a îndoi oțelul și suficient de delicate pentru a legăna un nou-născut.

Potrivit, își zise el în timp ce mîna îi cobora încet spre sex. Testiculele îi erau la fel de tari ca și în noaptea cînd i-o

trăsese fetei coplesite de duhul sfânt, pe patul din camioneta tatălui ei. Își mîngîie penisul și-l simți irigîndu-se cu sînge, lungindu-se, întărindu-se.

Femeia de lîngă el se mișcă, apoi se trezi. Se ridică în capul oaselor și-i zîmbi. Avea un copil. Sfîrcurile ei erau mari și cafenii. El le prefera pe cele mai mici, rozalii, mai virginale, însă trebuia să facă și unele sacrificii.

Femeia se așeză în genunchi pregătindu-se să-l încalece, dar el o opri.

– De data asta, numai cu gura. Foarte încet.

Închizînd ochii, își lăsă gîndurile să-i zboare, iar mintea îl duse din nou la Alvin. Ce componentă din bagajul ereditar al familiei Conway îl făcuse așa de frumos? se întrebă el. Își aducea cu greu aminte cu cine semăna din familie, însă în memoria lui nu exista nici o rudă atrăgătoare.

Părăsise casa părintească la scurt timp după absolvirea liceului și nu se mai uitase niciodată înapoi. Nici măcar nu-i anunțase că pleacă. O vreme, se întrebase ce gîndiseră ai lui cînd se treziseră într-o bună dimineață și constataseră că el dispăruse. Asta dacă observaseră cumva. Probabil că nu, o zi sau două, apoi crezuseră poate că se înecase ori că i se întîmplase cine știe ce. O gură mai puțin de hrănit.

Părinții lui erau probabil morți, dar mai avea cu siguranță frați care trăiau. Îl recunoscuse vreunul din ei la televizor? Puțin probabil, căci ar fi venit să-i ceară bani pînă acum.

În mod sigur era cel mai arătos dintre ei, dar își amintea că fusese permanent tachinat din cauza podoabei lui capilare. Pe vremea aceea, își detesta părul, însă acum se bucura că nu i se închisese la maturitate. Culoarea alb-aurie devenise semnul lui distinctiv. Sugera o comparație cu Arhanghelul Mihail sau cu Gabriel Vestitorul, de la care își luase numele.

Dar asta se întîmplase mai tîrziu, mult mai tîrziu, după ce trecuse prin colegiu și seminar. Se înscrișese doar pentru a învăța dogmele fundamentale, dar studiul îi făcuse mai multă plăcere decît își închipuise. Muncise intens și petrecuse în egală măsură

învăţînd convingerile necredincioşilor şi studiînd teologia. Se hotărîse să pornească o cruciadă în numele uneia din părţi. Dacă voia să învingă, trebuia să cunoască argumentele adversarilor.

După terminarea seminarului, acceptase o slujbă de pastor la o biserică. Curînd constată că îşi irosea talentul în acea mică şi jalnică parohie. Îl plictisea să tot asculte jurăminte, să boteze copii, să-i viziteze pe bolnavi şi să-i îngroape pe morţi. Era atît de uşor să-i determine pe oameni să-i dea de mîncare duminica şi să-i aducă ofrande. I se păru mai interesant să le defloreze fiicele. El era destinat pentru ceva măreţ. De ce să se limiteze la măruntişuri?

Ca atare, se mutase într-un oraş mai mare, la o biserică mai mare. Singura diferenţă consta în calitatea prînzurilor de duminică şi în mărimea ofrandelor. Fiicele erau cam la fel peste tot. Desigur, tuturor le plăcea să facă amor cu el, însă ceea ce le da satisfacţie era plăcerea de a divulga secretul pastorului şi de a contribui la căderea lui în păcat. Fiecare se considera femeia ce-l făcuse să se căiască în genunchi şi aproape să renunţe la preoţie. Le plăcea rolul de cocotă, de Dalila. Cu cît mai perverse credeau că sînt, cu atît mai amuzantă era situaţia.

A treia biserică la care ajunsese avea suficiente fonduri pentru a transmite slujba de duminică dimineată la un post local. Curînd, parohia cîştigă timp de antenă – la o televiziune ce emitea în dialectul zonei şi transmisia se extinse la nivel regional. Avusese un succes atît de mare, încît renunţase la amvonul bisericii şi se consacrase evangheliismului televizat. Dar de ce să se fi rezumat la graniţele statului? De ce să nu se extindă la nivel naţional? Chiar global?

Iar restul, prieteni, e istorie.

Ar fi vrut să rîdă, dar era greu să rîzi cînd aveai o minte a naibii de ageră.

Acum, preoţia îi aducea fratelui Gabriel multe milioane de dolari. Alvin Medford Conway avea adepţi în întreaga lume, care cerşeau pentru a-i satisface pretenţiile. Deţinea controlul asupra minţii nenumăraţilor simpatizanţi, exercitînd asupra

oamenilor o influență la fel de mare, poate chiar mai mare decât un șef de stat.

Cu un an în urmă, apăruse alături de papă la o conferință religioasă internațională, ce avusese loc în Belgia. Bătrînul pontif de la Roma fusese mai puțin aclamat decât fratele Gabriel. Papa și ceilalți lideri religioși reprezentau trecutul. Fratele Gabriel însemna viitorul, speranța noului mileniu. Puterea lui părea nelimitată. Dar, lucru și mai important, avea un plan abil pentru a dobîndi și mai mult.

– Frate Gabriel.

Deschise ochii, auzind prin interfonul invizibil vocea lui Hancock.

– Da.

– Îmi cer scuze că te deranjez, dar apelul pe care-l așteptai tocmai a sosit. Vrei să-l primești?

– Acordă-mi cinci minute.

– Bineînțeles.

– Să termin, frate Gabriel?

Îi zîmbi femeii și-i împinse capul în jos.

– Sigur.

– Ai de făcut colectă?

– Nu în seara asta.

Pierderea era premeditată, dar nici măcar celor puternici nu li se putea cere să lucreze tot timpul.

După ce binecuvîntă femeia și o sărută afectuos pe obraz, o trimise înapoi în clădirea cu dormitoare, unde aceasta ocupa o cameră împreună cu copilul ei. Îmbăiat și înfășurat într-un halat gros din pluș alb, ieși din cameră și se duse la birou. Exact la cinci minute după ce fusese informat despre primirea telefonului, apăsă butonul ce licărea pe tastatura telefonului.

– Aici e fratele Gabriel.

Chiar dacă-și auzea interlocutorul prin difuzorul aparatului, nu-și făcea griji că ar fi putut fi interceptat de altcineva. Camera era izolată acustic și de trei ori pe zi erau căutate eventuale dispozitive de ascultare. Computerul său și rețeaua telefonică

erau și ele protejate de sisteme de securitate, frecvent înlocuite pentru a ține pasul cu cea mai avansată tehnologie... și permanent supravegheate, ca să se prevină vreun act de trădare din partea cuiva aflat în interiorul așezării.

După un scurt schimb de amabilități, cel ce sunase zise:

– Am vești bune și vești foarte bune.

Domnul Hancock îi așeză în față un pahar cu un deget de coniac.

– Ascult.

– Cazul Dale Gordon a fost închis în mod oficial. Din punctul de vedere al poliției din Dallals, ancheta privind asasinarea lui Gillian Lloyd s-a încheiat cu succes.

– Asta-i o veste bună.

– Dale Gordon și-a făcut datoria.

– Și-a făcut-o bine. A fost supus pînă la capăt. Dar poate fi ușor înlocuit. Lucrez deja la treaba asta. Totuși, regret că am pierdut-o pe Gillian Lloyd. Părea candidatul perfect.

– Asta mă aduce la vestea și mai bună. Fratele Gabriel îi îngădui o pauză retorică. Se pare că ai uitat ceva din dosarul lui Gillian Lloyd. Are o soră geamănă.

– O soră geamănă?

În pofta atitudinii relaxate, inima fratelui Gabriel începu să bată mai tare. *Uitase* asta. Atunci cînd citise informația, i se păruse neimportantă. Dar acum era cu totul altceva!

– Leită soră-sa. O cheamă Melina.

– Melina. Îi plăcea cum suna. Aproape biblic. Ar trebui urmărită pista asta. Cu ce obstacole ne confruntăm?

– Cu puține, aș zice.

– E măritată?

– Nu. Și nici nu are o relație serioasă în momentul de față. Gemenele erau foarte apropiate, iar ea e deznădăjduită după moartea lui Gillian. Are nevoie disperată de cineva tandru, iubitor.

Fratele Gabriel chicoti.

– Perfect pentru dumneata.

– Așa mă gîndeam și eu. Există însă un impediment.

La o mie șase sute de kilometri distanță, fratele Gabriel se încruntă. Ducînd paharul la buze, inspiră adînc aroma licorii înainte de a bea.

– Impediment?

– Christopher Hart.

Fratele Gabriel se încruntă și mai tare.

– Ce-i cu el?

– Cred că ea ar putea fi atrasă de omul ăsta.

– Tipul ăsta a pîngărit pe unul dintre cei mai buni candidați ai noștri. Refuz să mai pierd unul din cauza lui.

– S-ar putea să mă înșel. Dar am prins niște zvonuri. M-am gîndit că ai vrea să știi că el ar putea fi un obstacol. Poate singurul.

Fratele Gabriel sorbi iarăși din coniac, ținîndu-l mult timp în gură înainte de a-l înghiți. Apoi zise calm:

– Înseamnă că trebuie făcut ceva.

– O să mă ocup eu.

– Excelent. Te-ai descurcat bine și vei fi răsplătit, domnule Hennings.

– Mulțumesc, frate Gabriel.

– Pace și iubire.

După ce închise, fratele Gabriel îi ceru domnului Hancock să-i aducă dosarul lui Gillian Lloyd.

– E înregistrat pe dischetă.

– Verifică în computer pentru mine, te rog.

Se duse către cabina computerului, sorbind încet din coniac, în timp ce domnul Hancock forma codul dosarului. Atunci cînd fotografia ei apărură pe ecranul monitorului, domnul Hancock comentă nedreptatea de-a o fi pierdut.

– Crezi că sora ei o să fie la fel de potrivită?

– L-ai auzit pe domnul Hennings, el știe mai bine.

Dorind să fie singur cu ea, îi făcu semn domnului Hancock să plece. Se așeză în fața ecranului și citi datele culese din dosarele de la Clinica Waters. Împrospătîndu-și memoria cu

informațiile esențiale despre Gillian, se simți la fel de încălzit de gândul că ea avea o soră geamănă, pe cât îl înfierbîntase coniacul scump.

Atinse ecranul, imaginîndu-și senzația pe care ar fi avut-o dacă i-ar fi mîngîiat obrazul cu degetele.

– Melina, șopti el pe un ton seducător, de parcă i-ar fi vorbit unei iubite. O să fii mană cerească pentru mine.

16

Sînt surprinsă de mulțimea care s-a adunat.

Capela era plină. Jem Hennings se uită peste umăr la lumea care continua să vină.

– Nu știi de ce ești surprinsă, Melina. Gillian avea mulți prieteni. N-aveai de unde să-i cunoști pe toți.

– Voiam să spun că ea ar fi fost încîntată de numărul celor prezenți aici.

– N-am văzut niciodată atîtea flori.

– Sînt minunate, nu-i așa? O să le trimit la un sanatoriu după slujbă. Acasă nu mai am unde să le pun și-ar fi păcat să se piardă.

– Ceea ce mă surprinde pe mine e caracterul religios al serviciului funerar, zise el, privind programul tipărit.

Ea se uită uimită la el.

– Ai fost logodnicul lui Gillian și nu știai că era profund credincioasă?

– Nu mergea la biserică.

– Dar credința era importantă pentru ea. Credeam că știi asta. Ea...

Curios să afle ce-o făcuse să se oprească la mijlocul frazei, Jem întoarse capul și îi urmări privirea.

– Ce caută asta aici? Întrebă el cu dispreț.

– Vrea să prezinte condoleanțe, presupun.

Christopher Hart stătea alături de ceilalți în partea din spate a capelei. Ea avu un șoc văzîndu-l acolo, mai ales după schimbul

de replici de la locuința lui Dale Gordon. Fusese aspră, iar el îi plătise cu aceeași monedă. Melina nu se așteptase să-l mai vadă vreodată.

Privirile li se întâlneau, apoi ea întoarse capul.

– Dacă prezența lui te deranjează, pot să-i cer să plece.

Ea se îngrozi la gândul că Jem ar fi putut crea o scenă la funeraliile surorii ei.

– Să nu îndrăznești!

– Încerc doar să te protejez.

– Ei bine, să n-o faci. N-am nevoie de protecție.

– Nu de astronaut vreau să te protejez, ci de vreo supărare.

Gillian ar fi dorit să am grijă de tine.

Simțindu-se prost fiindcă-l repezise, ea îl luă de mână.

– Mulțumesc, Jem. Ai fost sensibil și un adevărat sprijin pentru mine, iar eu îți sînt recunoscătoare mai mult decît îți închipui.

El îi îmbrățișă umerii și o strînse ușor.

– Dacă te răzgîndești în privința Omului-rachetă, o să fiu mai mult decît fericit să-l dau afară.

Tăcură, dar Melina continua să se întrebe de ce se afla acolo Christopher Hart. Nu numai la ceremonie, dar chiar și în Dallas. Lawson îl eliberase cu siguranță de orice răspundere. Cum de nu se afla deja la Houston. Amintirea serii petrecute cu Gillian și a ceea ce urmase în mod normal ar fi trebuit să treacă pe planul doi față de responsabilitățile sale profesionale și de agenda lui foarte încărcată.

Pînă și faptul că rămăsese în Dallas mai mult decît fusese necesar era surprinzător. Poate că sentimentul de vinovăție îl împinsese să-și prezinte ultimele omagii femeii cu care se culcase în noaptea în care aceasta fusese ucisă.

Spre lauda lui, părea să se poarte respectuos. Nu făcea nimic care să atragă atenția asupra lui. Ba mai mult, încerca să se facă cît mai puțin remarcat. Din cauza celebrității lui, încercarea era zadarnică, însă ea îi admira efortul.

Preotul se apropie și-o întrebă dacă era pregătită pentru începerea slujbei. Ea spera să nu se dea în spectacol față de

ceilalți, dar îi era greu să-și stăpânească lacrimile atunci când fură citite pasaje din Biblie și se cântară imnuri religioase.

Unul dintre colegii lui Gillian, care fusese rugat să-i facă elogiul, vorbi cu multă elocință.

– E încă greu pentru noi să ne dăm seama și cu atât mai puțin să înțelegem că o tânără sensibilă și plină de viață a fost smulsă dintre noi cu atîta cruzime. Cred că Gillian ar fi vrut ca noi să folosim prilejul acestei tragedii pentru a ne aminti în fiecare zi cît de prețioasă și minunată e viața. Cred că aceasta e moștenirea pe care ar fi dorit să ne-o lase.

– Bine spus, are dreptate, șopti Jem, strîngînd-o de mîină.

După binecuvîntare, Melina ieși afară, sub un cer ce amenința cu ploaia. Strînse nenumărate mîini, fu îmbrățișată de multe ori și ascultă tot felul de istorioare legate de sora ei. În cele din urmă, lumea se împrăștie îndreptîndu-se spre parcare.

– Domnișoara Lloyd?

Ultima persoană care se apropie de ea era o femeie de vreo cincizeci și cinci de ani. Avea o siluetă robustă, însă bine proporționată, un aer de om practic și un chip blînd.

– Numele meu e Linda Croft. Lucrez la Clinica Waters. Sora dumitale era o persoană adorabilă. Am întîlnit-o doar de cîteva ori, dar sper să nu consideri o impolitețe faptul că am venit la slujba funerară.

– Deloc, doamnă Croft. Îți mulțumesc că ai venit.

– Nu pot să cred că a murit. Am văzut-o chiar la începutul săptămîinii.

– De fapt, cu o zi înainte de-a fi ucisă a fost la clinică, nu?

– Deci știai că era pacienta noastră?

– Știam că fusese inseminată artificial. Nu-mi divulgați vreo informație confidențială. Între mine și sora mea nu existau secrete.

– Asemănarea dintre voi e nemaipomenită, remarcă femeia. Cînd te-am văzut la capelă, mi s-a tăiat răsuflarea. Îmi ziceam că vestea morții ei trebuia să fi fost o greșeală îngrozitoare.

– Măcar de-ar fi fost.

Linda Croft întinse mîna și-i atinse brațul.

– Îmi pare foarte rău pentru dumneata. E o pierdere teribilă.

– Da, așa e.

Melina îl zări cu colțul ochiului pe Jem care aștepta nerăbdător în parcare, făcîndu-i semn să vină la mașină. Începuse să bureze. El deschisese o umbrelă. Una de un roșu intens. Melina n-ar mai fi putut să vadă vreodată culoarea asta fără să se gîndească la cuvintele scrise cu sînge. Cuprinsă de un fior, zise:

– Îți mulțumesc încă o dată că ai venit, doamnă Croft.

– Crezusem că am avut suficiente necazuri la Waters. După ce s-a întîmplat cu copilul familiei Anderson. O, draga mea. Sper că nu te-am reținut de la alte treburi.

Ca să explice schimbarea abruptă a subiectului, Linda Croft făcu semn spre o siluetă înaltă, mai retrasă.

– Mă tem că-l împiedic să vorbească cu dumneata. A rămas în urmă, așteptînd să termin eu. N-ar fi trebuit să bat cîmpii.

Christopher Hart mergea pe trotuar, prin ploaie. De fapt, părea să n-o fi observat. Ignorîndu-l pe Jem cînd trecu pe lîngă el, nu-și încetini pașii pînă cînd ajunse la portiera unei elegante mașini sport de două locuri. O deschise cu o telecomandă aflată pe inelul pentru chei și se strecură în fotoliul jos. Motorul bubui asurzitor și automobilul se îndepărtă în viteză.

– ... o răpire în urmă cu cîteva luni, domnișoară Lloyd?

– Poftim? Își concentrează din nou atenția asupra femeii. Christopher Hart așteptase să vorbească cu ea? Ce-ar fi avut de spus?

– Nou-născutul luat de la spital? După ce-i atrăsese atenția asupra lui Christopher Hart, Linda Croft reluase discuția de unde rămăsese. Și soții Anderson erau pacienții noștri. Nici în cazul ăsta nu divulg vreun secret. S-a anunțat la știri. Acest cuplu a încercat ani de zile să aibă un copil și pînă la urmă a recurs la inseminare artificială. Excelenții noștri medici au avut succes la a doua încercare. N-am văzut nicicînd doi oameni atît de fericiți. Apoi, a doua zi după ce s-a născut, copilul a fost răpit.

– Acum îmi amintesc. Și a mai fost găsit?

– Din cîte ştiu, nu. Îngrijorată, Linda Croft spuse: N-ar fi trebuit să vorbesc despre asta. Ai oricum destule necazuri. Domnul să te binecuvînteze, domnişoară Lloyd.

– Cine era? întrebă Jem, conducînd-o spre maşina lui. Credeam că n-o să mai scapi de ea.

– O cheamă Linda Croft.

– O prietenă de-a ta?

– N-am întîlnit-o niciodată. Lucrează la Clinica Waters. A cunoscut-o pe Gillian şi a venit să-mi spună cît de rău îi pare că am pierdut-o.

Jem dădu absent din cap.

– Pe el l-ai văzut?

– „El“ însemnînd Şeful?

Jem o privi mirat.

– Deci acum e „Şef“?

Obosită, ea îşi roti capul, încercînd să-şi relaxeze muşchii.

– Toată lumea îi spune Şef, Jem. Pînă şi presa. N-am vorbit cu el.

– Stătea ascuns.

– Dar a renunţat şi-a plecat, ceea ce poate că e mai bine. Nu mai avem ce să ne spunem. După viteza cu care a ieşit din parcare, probabil că acum e la jumătatea drumului spre Houston.

În realitate, ea fusese dezamăgită că nu putuse să vorbească cu el înainte de a pleca. Ar fi dorit să-şi ceară scuze pentru... ei bine, pentru tot, începînd cu acea substituie nefericită şi pînă la purtarea ei la ultima lor întîlnire. Dar scuzele erau doar una dintre cauzele pentru care ar fi dorit să discute cu el, pe celelalte nu voia să le recunoască. De aceea, îi zise lui Jem:

– Nu, *cu siguranţă* e mai bine că a plecat fără să stăm de vorbă.

Maşina demară. O vreme se auzi doar zgomotul ritmic al ştergătoarelor de parbriz. Într-un tîrziu, el spuse:

– Am primit un telefon de la Lawson. Presupun că şi tu. Aşteptă încuviinţarea ei, apoi zise: Ți-a spus că a închis cazul?

– El pare satisfăcut.

– *El* pare satisfăcut. Tu nu ești?

Melina nu era dispusă să vorbească despre asta în acel moment. N-avea chef de vorbă. Cum Jem o privea de parcă aștepta detalii, ea zise oftînd:

– Bănuiesc că nu pot fi la fel de obiectivă ca un detectiv în legătură cu asasinarea surorii mele. Pentru el, ea a fost un număr de dosar. Reprezenta o problemă pe care dorea să o rezolve repede, ca să se poată duce cu amicii la o bere sau să vadă un meci de fotbal, sau să facă dragoste cu soția lui.

– Lawson e înșurat? Aveam impresia că e burlac.

– Ai înțeles ce vreau să spun, zise ea iritată. Afișa o detașare profesională pe care aproape că i-o invidiam.

– De ce?

– Fiindcă aș dori să privesc crima asta cu sînge rece. Mi-aș dori să pot îndepărta emoțiile din ecuație și s-o analizez așa ca Lawson.

– În ce scop, Melina?

Ca să-mi risipesc îndoielile. Ca să mă conving că totul s-a întîmplat exact așa cum spune Lawson. Ca să mă asigur că n-a existat și altceva în motivația lui Dale Gordon. Ca să fiu sigură că n-a fost omis ceva important.

Nu-i împărtăși lui Jem nimic din gândurile ce-o tulburau.

– În nici un scop, presupun. Cazul e închis, se mulțumi ea să constate.

– Dacă vrei părerea mea, mă bucur că tipul care-a omorît-o pe Gillian s-a sinucis.

– Asta a fost și prima mea reacție.

– Tăindu-și venele, i-a scutit pe contribuabili de costul unui proces și-al detenției, iar pe noi de supărarea de-a re trăi întreaga dramă. Îmi pare rău doar că nu i-am dat eu lui Gordon ceea ce merita.

Cu o zi în urmă, ea afirmase un lucru asemănător în fața lui Lawson. Acum și-ar fi dorit să poată discuta cu Dale Gordon pentru a-l întreba de ce-o făcuse. *De ce?* Fusesse vorba doar despre o obsesie sexuală, de actul unui individ foarte bolnav?

Dale Gordon era mort, dar asta nu însemna nimic. Se putea încă specula asupra motivelor lui Gordon. Rezumatul făcut de Lawson n-o convinsese, nu-i rezolvase dilema. Prea se potriveaua totul bine, prea era limpede, deși rămăseseră întrebări fără răspuns, așa considera ea. N-ar fi avut odihnă pînă n-ar fi obținut acele răspunsuri.

De parcă-i citise gîndurile, Jem zise:

- Nu prea te bucuri că s-a terminat, Melina.
- Ba da. Zîmbi vag. Sînt doar foarte obosită.
- Am eu un remediu.
- Și eu - un somnifer.

- La sfîrșit, sigur, admise el. Dar înainte de asta, o masă caldă. Ceva preparat de mine. După un prînz bun și o baie fierbinte o să-ți fac celebrul meu masaj la ceafă și pe spate. Sînt sigur că Gillian ți-a vorbit despre specialitatea mea. Și, pe urmă, somniferul.

- Te-ai supăra prea tare dacă ți-aș spune că pot sări peste etapele preliminare ca să iau doar somniferul?

- Da, fiindcă stafia lui Gillian m-ar bîntui veșnic dacă n-aș avea grijă de tine.

- Jem...

- Nu accept să mă refuzi.

Șeful nu pricepea de ce se simțise obligat să participe la serviciul funerar și de ce era oarecum descumpănit că o făcuse. Sigur, fusese un comportament decent. Intenționase chiar să-i transmită personal Melinei condoleanțe, însă avînd în vedere ultima lor conversație, probabil că procedase mai bine plecînd înainte de-a avea ocazia să vorbească cu ea.

Totuși, nu putea înțelege de ce mai zăbovea acolo. Colaborase la ancheta lui Lawson, furnizîndu-i chiar pista care i-l pusese pe tavă pe asasin. Participase la serviciul funerar. Melina îl văzuse acolo. Își îndeplinise obligațiile morale și sociale. Asta era tot. Asta *trebuia* să fie tot. Cu această gînd, intră în bar.

- Un bourbon cu apă.

Barmanul îi turnă băutura.

– Ia zi, nu cumva ești...

– Nu, nu sînt, dar mă confundă mulți.

Era un bar elegant, dintr-un cartier de lux frecventat de vedete ale sportului, de parveniți și de artiști. Barmanul era obișnuit cu celebritățile și le respecta intimitatea atunci cînd i se cerea. Îi făcu Șefului un semn.

– Rîndul următor e din partea casei.

– Mulțumesc. Dar ăsta îmi ajunge.

Se întîmplă însă că Șeful ceru și al doilea pahar, sperînd că alcoolul va avea efectul anestezic pe care și-l dorea. S-ar fi întors bucuros cu un taxi la Mansion, urmînd să-și recupereze mașina mai tîrziu, dacă ar fi reușit să se cherchelească puțin, să ajungă la acel grad de intoxicare după care să nu-i mai pese de ce gîndea Melina Lloyd despre el.

Dar singurul efect pe care-l avea bourbonul asupra lui consta în aceea că-l făcea să se simtă și mai ticălos.

Reproșul Melinei făcut lîngă apartamentul lui Gordon îl lovisе în plin. El *dorise* să se disocieze de anchetarea crimei. *Mințise* în privința relației lui cu Gillian, Melina pusese punctul pe i – el încercase să nu se implice prea tare. Nu doar în investigație, ci în tot. Mai ales în legătură cu oamenii. Bănuia că psihologii ar fi avut o zi plină dacă s-ar fi apucat să analizeze de ce pentru el era o regulă să țină oamenii la distanță, de ce zona lui de refugiu se dovedea mai mare decît a majorității oamenilor.

De fapt, nu prea era un tip retras. În realitate, îi plăceau oamenii. Era sociabil. Se descurca în societate. Nu-i tremurau genunchii dacă trebuia să vorbească în fața unui public și nu-i displăcea să fie fotografiat. Exista, însă, o limită a accesibilității, pe care și-o impunea. Persoana publică era una, iar cea particulară cu totul alta. Stăvilea intenția oricui de a-l cerceta îndeaproape.

Din punct de vedere profesional, detașarea lui reprezenta o calitate. Pilotase avioane de vînătoare cu mintea limpede,

calm, interzicându-și să se gîndească la potențialul distructiv al aparatului cu care zbura. Era necesară o anume neutralitate atunci cînd comanda un echipaj spațial și lua decizii dificile, ce puteau fi hotărîtoare făcînd diferența dintre succes și eșec, dintre viață și moarte. Însă în viața particulară această neutralitate îi crease probleme. Ea reprezenta motivul pentru care nu avusese niciodată o relație de durată cu vreo femeie, motivul pentru care nu se căsătorise. O căsnicie presupunea o sensibilitate pe care el nu era dispus s-o ofere. Fusesse de o sinceritate brutală atunci cînd le spusese lui Longtree și Abbott că prefera să rămînă independent. Orice altceva în afară de independență i se părea costisitor.

Șeful era conștient de această trăsătură de caracter pe care unii ar fi putut-o numi slăbiciune. Dar, în pofida ei, se simți îngrozitor din cauza celor întîmplate lui Gillian ca urmare a faptului că fusese văzută cu el. Credea oare Melina că el era de piatră? Fusesse chiar revoltat de ușurarea lui Alan Birchman după ce el obținuse de la Lawson permisiunea de a pleca.

„Ai scăpat, domnule Hart“, îi spusese vesel avocatul. „Ești liber să-ți vezi de drum. Noaptea dumitale cu Gillian Lloyd te-ar fi putut costa scump, dar grație domnului Gordon ai scăpat.“

Cuvintele avocatului i se păruseră dezgustătoare. Vorbeau despre două morți. Una, nevinovată. Cealaltă, jalnică. Și amîndouă tragice. Se bucura că nu fusese stînjenit de o anchetă a poliției cu toate consecințele ei, dar nu împărtășea atitudinea blazată a avocatului.

În plus, ceea ce avocatul nu știa era faptul că noaptea petrecută cu Gillian îl *costase* scump. N-avea s-o uite multă vreme. Acea femeie petrecuse cu el ultimele ore ale vieții ei. Asta conferea acelor ceasuri o semnificație deosebită și multă amărăciune.

Hai, descarcă-ți sufletul, Șefule. Nimeni nu-ți poate citi gîndurile, așa că, pentru Dumnezeu, fii sincer cu tine însuși – totul fusese deosebit, și nu doar din cauza sexului. Avusese și pînă atunci femei grozave, dar pe nici una n-o rugase să rămînă la el atunci cînd aceasta voia să plece.

Își amintea că se trezise cînd ea încercase să-l dea la o parte.

– Nu-mi place că te deranjez.

El adormise cu capul ascuns la subsuoara ei, cu obrazul lipit de sîn.

– Trebuie să plec, șopti ea, trecîndu-și degetele prin părul lui, încercînd să-i ridice capul.

El mormăise un protest și își lipise capul de ea. Gillian rîsesese încet.

– Șefule, trebuie să plec.

Dezmeticindu-se, el ridicase capul.

– Cum așa?

– E tîrziu.

– Sau prea devreme. Depinde cum privești lucrurile.

Îi privise sîinii delicați și suflase ușor peste un sfîrc, care reacționase. Ea îi șoptise numele suspinînd, iar el se întinsese cît era de lung lîngă trupul ei incredibil de frumos.

– Nu vreau să pleci. Rămîi.

– N-ai prefera să dormi singur pînă mîine dimineață?

El se apropiase încet, iar Gillian simțise că era excitat. Ochii ei căpătaseră nuanța fumurie care devenise, în cîteva ore, culoarea lui preferată. Aplecîndu-și capul, îi șoptise: „Rămîi“. Buzele lui se apropiaseră de sfîrcul ei întărit. Ea gemuse încet, excitată.

– Nu joci cîstit, Șefule.

– Trișez al naibii de mult.

Instinctiv, ea își arcuise trupul ca să sporească presiunea erecției lui, iar el murmurase:

– Ca și tine.

Zîmbindu-i, el își strecurase palmele pe sub brațele ei, ridicîndu-i-le deasupra capului. Coapsele ei se relaxaseră și se depărtaseră. El îi fixă mîinile și o pătrunsese.

– Hmm. Nu cred că o să plec curînd.

– O să mai vii?

Ea își răsucise șoldurile pentru a primi atacurile lui blînde.

– Fără discuție. O să vin sigur.

– Domnule.

Şeful se dezmetici, neştiind de câte ori îl strigase barmanul.

– Scuze.

– Încă un rînd?

– Aveţi cafea?

– Făcută acum trei ore.

– Perfect.

I se aduse cafeaua, care se dovedi oribilă. Fixînd lichidul uleios, vedea zîmbetul lui Gillin şi-i auzea vocea, o gusta, o simţea. Îşi putea aminti totul. Totul.

Nu, nu chiar totul, îşi zise el îndîrjit. Exista acel *ceva* care continua să-i scape. Ceva important care persista şi nu-i dădea pace. Despre ce dracu' era vorba? Care era problema din subconştientul lui care nu voia să dispară? Apăruse în timpul discuţiei lui Lawson cu ei. Ceva ce spusese cineva făcuse să apară un gînd supărător care dispăruse aproape imediat, lăsînd totuşi în mintea lui o umbră ce stăruia încă.

Dar ce era şi cine spusese acel *ceva*? Lawson? Hennings? Melina?

Orice-ar fi fost, acela era motivul pentru care nu plecase din Dallas, care îl determinase să rămînă pentru serviciul funerar, motivul pentru care nu putea întoarce spatele celui episod din viaţa sa, cel care transformase acea poveste într-un episod, în loc să rămînă un simplu incident nefericit. Era o ameninţare la adresa neimplicării sale caracteristice şi totodată un lucru al naibii de important. Iar el nu-şi dădea seama ce dracu' era!

Barul se aglomerase. Zgomotul devenise mai puternic. Şeful nu înregistra ce se petrecea în jurul lui. Era concentrat asupra imaginii acelei camere strîmte de la sediul poliţiei. De parcă ar fi urmărit o piesă de teatru, scotea la lumină fiecare mişcare a celor prezenţi şi asculta dialogurile. Cu o acurateţe a memoriei aproape perfectă, trecu totul în revistă. O dată şi încă o dată.

Abia în timpul celei de-a treia evocări, înţelese. Şi atunci, aproape că se prăbuşi de pe scaunul de la bar. Privea ţintă, fără să le vadă, formele, dimensiunile şi culorile sticlelor cu băuturi aliniat în spatele barului. Nu auzea rîsul femeii aşezate pe

scaunul de lângă el. Năucit de ceea ce memoria sa ținuse pînă atunci secret, era neatent la înghesuiala și la glumele rostite în jurul lui.

Ascunzîndu-și fața în mîini, murmură cu amărăciune:

– Ticălosul.

– Șefule. Hei, amice, ai pățit ceva?

Șeful ridică încet capul și-l privi pe tînăr fără să înțeleagă, apoi îi adresează un zîmbet trist.

– Am participat la niște funeralii. Ale unei femei.

– Ei, bătrîne, scuze.

Șeful îi mulțumi dînd din cap.

– Hai să facem socoteala.

Se simțea ușurat. În sfîrșit pricepuse de ce se simțea ancorat în acea tragedie, însă habar n-avea ce putea face.

17

Pereții încăperii aveau culoarea alb-verzuie a piureului de cartofi ce stătea în frigider de mai multe zile. Nu existau ferestre. Linoleumul de pe podea apucase și vremuri mai bune. Plăcile de insonorizare din tavan erau pătate, iar unele se încovoiaseră. Computerul era însă nou, doar tastatura părea uzată. Lucy Myrick refuzase să se despartă de ea cînd vechiul echipament fusese înlocuit cu o generație mai nouă de computere. Folosea de atîta timp aceea tastatură, încît literele și simbolurile de pe clape se șterseseră. Cineva care nu cunoștea ordinea lor n-ar fi putut s-o folosească. Femeia și-ar fi împrumutat mai degrabă periuța de dinți decît tastatura.

Lucy Myrick nu semăna deloc cu agentul FBI tipic. Părul de culoarea morcovului îi creștea direct proporțional cu procentajul umidității din atmosferă și era blestemul vieții ei. Caloriile păreau s-o disprețuiască, deoarece, deși consuma cu miile în fiecare zi, nici una nu voia să-i rămînă în trup. Era „subțire ca o șină“, pentru a o cita pe bunica ei. Dată fiind înălțimea ei peste medie – un metru și șaptezeci și cinci – și

coama ei zburlită de culoarea focului, fusese comparată răutăcios cu un chibrit aprins. Totuși, înfățișarea ei neobișnuită n-o împiedicase să-și realizeze visul. Se purta amabil când era tracasată și plină de energie când era descurajată. Hotărîrea și perspicacitatea ei o făcuseră să fie admisă în cadrul FBI. Absolvise academia și obținuse permisul de portarmă, însă arma ei preferată era computerul.

Nu se gîndise niciodată să facă muncă de teren. Din cauza aspectului ei, n-ar fi fost luată în serios nici de polițiști, nici de infractori. Activitatea sub acoperire nu intra în discuție – s-ar fi potrivit ca nuca-n perete în orice misiune. Oricum, nu era atrasă de o astfel de muncă. Pe ea o interesau informațiile. Combinînd posibilitățile computerelor cu interesul ei pentru criminalistică, dobîndise postul de analist de informații.

În esență, ea era cercetător. Studia dosarele poliției din toate punctele de vedere, făcea comparații între crime, căuta paralelisme și moduri similare de operare, încerca să găsească anumite coincidențe acolo unde nu se aflau și conexiuni care păreau să nu existe. Treaba ei era să descopere criminali în serie sau grupuri de criminali care, altfel, n-ar fi fost aduși niciodată în fața justiției. Lucy își caracteriza munca prin două vorbe: „caută și distruge“.

Era aproape de sfîrșitul zilei de lucru. Căscă, se întinse și aruncă o privire la ceasul din perete. Avea de ales: ori pleca la sfîrșitul programului, urmînd să se confrunte cu traficul de vîrf din Washington, ori mai lucra puțin, pînă cînd aglomerația se mai domolea. În oricare dintre cazuri, ar fi ajuns acasă cam la aceeași oră. În orice caz, nu voia să ajungă prea tîrziu ca să nu piardă programul de la televizor, care începea la opt. Din programul săptămînal, emisiunile din acea seară îi plăceau cel mai mult. Acea seară...

Brusc, se aplecă în față, concentrîndu-se asupra informației care tocmai apăruse pe ecran. O citi de trei ori și, de fiecare dată, inima îi bătu mai tare. Era o sarcină pe care i-o dăduse Tobias. Voia să-i facă pe plac, pentru că el... ei bine, fiindcă el era Tobias, iar ea îi purta o dragoste puternică.

Zece minute mai târziu, o lua la fugă pe scări, fără să mai aștepte ascensorul. Ar fi putut să sune la biroul lui Tobias și să-i ceară să nu plece pînă la sosirea ei, însă o amuza ideea de a năvăli la el cu răsuflarea tăiată, cu obrajii înfierbîntați de entuziasm, umflîndu-și pieptul costeliv.

Și exact așa procedă. Tobias tocmai își lua trenciul din cuier.

– Mă bucur că te-am prins, zise ea pe nerăsuflăte.

Cînd el se întoarse, abdomenul ei începu să tresalte.

– Ce s-a întîmplat, domnișoară Myrick?

Domnișoară Myrick. Nu doar Myrick, așa cum i se adresau ceilalți colegi. Nu știa dacă acest formalism era un semn bun sau rău. Poate că el nici nu-i cunoștea prenumele. Sau poate că nu îndrăznea să fie prea familiar. Cel puțin așa-i plăcea ei să creadă.

Hank Tobias nu era doar cel mai arătos negru pe care-l văzuse ea vreodată, ci și cel mai arătos bărbat. Jucase în echipa de fotbal a colegiului. Fundaș. Și, dacă era să dea crezare microbiștilor din birou, fusese destul de bun pentru a ajunge profesionist.

Cu toate acestea, el optase pentru o carieră alături de oamenii legii. Era isteț. Se îmbrăca minunat. Și, cel mai grozav lucru, era celibatar. Viața lui amoroasă făcea obiectul unor constante speculații, dar opinia generală era că Hank Tobias n-avea timp pentru o relație serioasă, fiind prea devotat muncii lui. Pe Lucy explicația asta o satisfăcea.

– Să-mi pun trenciul sau să-l las în cuier? întrebă el privind hîrțiile imprimate din mîna ei. Se întreba cît de importante erau și cam cît timp ar mai fi trebuit să rămînă la birou ca să le citească.

– Lasă-l în cuier.

– Mă temeam că o să spui asta. El agăță trenciul și se așează în spatele biroului. Ce-ai acolo?

– Clinicile pentru infertilitate. Mi-ai cerut să urmăresc legăturile dintre copiii concepuți acolo și răpiri.

– Ai găsit ceva?

– Doar răpirile te interesează? Alte infracțiuni nu?

– Ca de pildă?

– Crime.

Tobias întinse mîna după hîrtii.

– Dallas, îi spuse ea cînd el începu să cerceteze hîrtille. Gillian Lloyd. Femeie, tip caucazian, treizeci și cinci de ani. A fost găsită înjunghiată mortal în patul ei, cu trei zile în urmă. Poliția din Dallas a atribuit crima unui anume Dale Gordon, care era angajat la...

– Lasă-mă să ghicesc.

– Bine. Clinica Waters, mai exact, unde Gillian Lloyd era pacientă.

Tobias ridică ochii de pe hîrtii.

– Ce fel de pacientă?

– Nu există informații, dar se poate presupune...

– Nu presupune niciodată.

– Da, domnule. Roși atît de intens încît pistrii nu i se mai distingeau. O să cercetez motivul vizitelor lui Gillian Lloyd la clinică.

– Căsătorită?

– Celibatară.

El se ridică de la birou și se duse la un fișet. Lucy îi privi coapsele în timp ce recapitula restul informațiilor, iar el scotocea după alt dosar. Găsind ce căuta, ridică mapa pe care o avea în mînă.

– Răpirea copilului Anderson. Tot în Dallas. Se uită prin materialele din dosar pentru a-și îmbroscăta memoria. Ce crezi? Tot Clinica Waters. Cuplul a conceput prin inseminare artificială. Femeia a dat naștere unui băiat normal. Două zile mai tîrziu, copilul a fost răpit de la spital.

– Ca și în cazul cuplului din Kansas City, de anul trecut. Dar în Dallas s-a întîmplat mai recent, nu-i așa?

– Anul ăsta, în februarie.

– Însă din cîte îmi amintesc, zise Lucy, clinica din Kansas City nu făcea parte din rețeaua Waters.

– Nu, dar era asemănătoare. Oferea aceeași gamă de servicii cuplurilor sterile.

– Sau femeilor singure care vor să aibă un copil.

Și ea se gîndise la posibilitatea asta. Pînă atunci, în viața ei nu apăruse nici un Domn Potrivit. Nici vreun Domn Măcar Apropiat, la drept vorbind. Dacă voia un copil, putea să-l aibă fără concursul unui partener.

Tobias închise dosarul cu un gest hotărît.

– Anunță biroul din Dallas că o să mă duc acolo în seara asta. Vreau să vorbesc cu detectivul care a investigat cazul Lloyd.

– Se numește Lawson.

– Lawson. Vreau să-mi dea tot sprijinul cînd o să-l interoghez pe Dale Gordon.

– Ah, îmi pare rău, domnule Tobias. N-am apucat să-ți spun.

Tobias nu fu deloc încîntat să audă că Gordon își luase viața.

– Fir-ar să fie.

– S-a sinucis la cîteva ore după crimă. În apartamentul lui s-au găsit probe materiale. Sîngele victimei pe cuțitul despre care s-a stabilit ulterior că a fost arma crimei. Ampretele lui la locul faptei. Sperma lui pe șortul ei.

– Ce simplu, zise el calm și se adînci în gînduri. Lucy profită de ocazie ca să-i admire chipul încruntat de concentrare. Chiar prea în ordine, nu? Îți amintești de ceva, domnișoară Myrick?

Slavă Cerului că-și amintea.

– Cazul din Oakland, California. Cred că la sfîrșitul anului 1998. Octombrie sau noiembrie. Kathleen Asher, o celibatară de vreo treizeci de ani, a fost ucisă la cîteva zile după ce a născut în urma unei inseminări artificiale. Criminalul a fost găsit mort la cîteva ceasuri, după ce-și trăsese un glonț în cap.

– Foarte bine. Crezi că se poate vorbi de același stil?

– Aș dori să mai fac cercetări. Să sap mai adînc. Poate că mi-au scăpat niște cazuri similare. Acum, după ce știm legătura pe care-o căutăm, aș vrea să mă întorc la alte dosare, să întind o plasă mai largă.

– Bine. Lasă alte probleme și concentrează-te asupra acestei chestiuni. Dacă afli ceva ce-ar putea avea o legătură cît de vagă cu aceste cazuri, informează-mă.

– Dacă dau de ceva, o să afli imediat. Oricît de vagă ar părea informația.

Ignorîndu-i privirea de îndrăgostită, Tobias răsfoi din nou paginile cu informații adunate de Lucy în legătură cu crima din Dallas.

– Serviciul funebru a avut loc azi. Cea mai apropiată rudă e Melina Lloyd, sora ei. O discuție cu ea ar putea fi foarte utilă.

– Vrei s-o cauți la telefon?

– Da, însă nu pot vorbi cu ea acum. Stabilește o oră pentru mîine dimineață. Insistă asupra urgenței, dar nu-i spune motivul exact.

– Sigur. Încercînd să-și alunge dezamăgirea din voce, ea zise: Deci pleci oricum? N-ar putea să discute cu ea cei din Dallals?

– Sînt sigur că ar putea, numai că, înainte de asta, ar trebui să vorbesc eu cu agenții de-acolo. Dacă vorbesc chiar eu, cîștig timp. În plus, vreau să discut personal cu ea, să-mi dau seama ce fel de om era Gillian Lloyd.

– Biata femeie, spuse Lucy, dînd din cap. Sper că și-a revenit. A trebuit deja să facă față unui șoc săptămîna asta.

– Mă întreb cum o să se împace cu ideea că uciderea surorii ei ar putea face parte dintr-o conspirație.

Tobias era lîngă telefon, intenționînd să-și pregătească deplasarea la Dallas.

– Ce fel de conspirație? întrebă Lucy.

Cu receptorul în mînă, el răspunse îndîrjit:

– E treaba noastră să aflăm.

– Melina. Jem bătu în ușa băii și-i repetă numele. Te simți bine?

Ea își înăbuși un suspin și se strădui să răspundă cu o voce normală:

– Mă simt bine.

– Să-ți mai aduc ceva? Mai vrei un pahar cu vin?

– Nu, mulțumesc.

Dacă și-ar fi dat seama că plîngea, ar fi insistat s-o liniștească, însă ea nu-și dorea decît să fie lăsată în pace.

– Să mă chemi dacă ai nevoie de mine, îi spuse el prin ușă.

Ea își stăpîni suspinele pînă cînd fu aproape sigură că Jem plecase, apoi reîncepu să plîngă cu lacrimi amare. Îi curgeau din ochi, se prelingeau încet pe obraji, apoi picurau în cadă. Trupul i se scutura de hohote care vălureau suprafața apei.

Sentimentul pierderii o copleșise pe de-a-ntregul – minte, trup, suflet. Îl trăia intens cu toată ființa. Și totuși, moartea surorii ei i se părea uneori ireală. Îi era imposibil s-o accepte, în pofida serviciului funebru din acea după-amiază.

Însă era reală. Văzuse cadavrul.

Gîndindu-se la viitor, nu vedea decît săptămîni și luni de tristețe. O îngrozea gîndul că trebuia să le trăiască. Perspectiva era descurajantă, epuizantă. De vreme ce pierderea era reală, își dorea să poată dormi un an sau doi și să se trezească doar după ce durerea ar fi fost de domeniul trecutului.

În cele din urmă, încetă să mai plîngă, iar lacrimile ei nu mai provocară decît mici încrețituri la suprafața apei. Extenuată, își sprijini capul de marginea căzii și închise ochii.

Țîrîitul telefonului o trezi din amorțeală. În primul moment intenționează să-l lase să sune, apoi hotărî că era mai bine să răspundă acum decît să fie nevoită să sune pe cineva mai tîrziu. Întinse mîna după receptorul fără fir pe care-l luase cu ea în baie.

– Alo.

În același timp răspunse și Jem la derivație.

– Alo.

– O caut pe domnișoara Melina Lloyd.

– Eu sînt. Vorbesc eu, Jem. Așteptă ca el să închidă, apoi zise: Sînt Melina Lloyd.

– Îmi cer scuze că te deranjez, domnișoară Lloyd. Înțeleg că ai organizat azi un serviciu funerar pentru sora dumitale, Gillian.

– Cine e la telefon?

– Numele meu e Lucy Myrick. Lucrez la FBI.

Înghetă. Lacrimile de pe obraji se uscară instantaneu. Rămase complet nemișcată. Putea auzi pocnetele bulelor de

spună din jurul ei. Voia să tragă mai aproape grămada de clăbuc, ca pe o mantie. Apa i se păru dintr-o dată rece, deși cu numai câteva clipe în urmă se bucurase de căldura ei relaxantă. Dar nu șocul o paralizase și-o înfiorase. În mod inexplicabil, se așteptase la acel telefon sau la ceva asemănător. Înțelesese cumva că asasinatul nu putea fi explicat așa de ușor. Chiar și atunci când Lawson închisese dosarul, în sinea ei știuse că mai era ceva, că ancheta detectivului fusese incompletă, că el descoperise doar ce era evident, că misterul continua să înconjoare uciderea surorii ei.

Înghiți în sec.

– Cu ce te pot ajuta, domnișoară... îmi cer scuze.

– Myrick. Vorbesc în numele agentului special Hank Tobias. Ar dori să vorbească cu dumneata mâine. Cît mai repede.

– Despre ce?

– La ce oră ți-ar conveni?

– Trebuie să fie în legătură cu uciderea surorii mele.

– De ce spui asta?

– Pentru că mi-am plătit impozitele și n-am incitat pe nimeni la revoltă. Încă, i-o trînti Melina. Te rog să nu faci pe sfioasa cu mine, domnișoară Myrick. Asasinarea surorii mele e singura infracțiune cu care am avut legătură săptămîna asta. Pentru care alt motiv m-ar căuta FBI-ul?

– Îmi pare rău că te-am iritat. Sincer. Da, domnul Tobias vrea să te vadă în legătură cu uciderea surorii dumitale.

– Detectivul Lawson, de la poliția din Dallas, răspunde de acest caz. El deține mai multe informații decît mine, mai ales în ce privește aspectele tehnice.

– De fapt, domnul Tobias vrea să discute cu dumneata niște chestiuni mai personale.

– Mai personale decît să fii înjunghiată mortal cu un cuțit de bucătărie?

Ignorîndu-i sarcasmul, Myrick continuă cu blîndețe:

– Sora dumitale a fost pacientă a Clinicii Waters, corect?

– De cînd e asta treaba FBI-ului?

– Ce oră ți-ar conveni mâine, domnișoară Lloyd?

Deși era pe punctul de a izbucni din nou, Melina se opri. Lucy Myrick era doar un mesager. Chiar dacă știa motivele întâlnirii cerute de Tobias, n-avea să le divulge.

– Ora nouă. La mine acasă. Îi dădu adresa.

– Va fi acolo. Îl va însoți agentul Patterson, de la biroul din Dallas.

– De unde vine domnul Tobias?

– De la Washington.

– D.C.?

– Exact. Domnul Tobias se va întâlni cu dumneata mâine dimineată la ora nouă, domnișoară Lloyd. Noapte bună.

Gînditoare, Melina apăsă butonul de închidere a liniei, apoi se lovi ușor cu receptorul în frunte. FBI? Tocmai de la Washington? Vor să afle despre Clinica Waters? Ce dracu'...

– Melina! Jem ciocănea în ușa băii.

– Ies într-o clipă.

Cam asta a fost baia relaxantă, își zise ea în timp ce se ștergea și ieșea din cadă. Dintre toate sugestiile lui Jem, doar baia îi plăcuse. Ar fi preferat să fie singură în acea seară, însă el își dăduse toată silința s-o răsfețe.

Așa cum promisese, o făcuse să bea un pahar cu vin și să asculte muzică, în timp ce el pregătea masa. Vinul și muzica împreună cu zgomotul hipnotic al ploii de afară o calmaseră. Nu simțise că-i era foame, dar spaghetele preparate de Jem fuseseră delicioase. După masă, ea se oferise să spele vasele, însă el insistase ca ea să se cufunde într-o baie cu spumă. Din păcate, ceea ce-ar fi trebuit să fie cea mai relaxantă parte a serii se transformase într-un moment tensionat, în urma telefonului primit de la Lucy Myrick.

Cînd ieși din baie, înfășurată într-un halat din flanel, Jem o aștepta în dormitorul alăturat. Ca să-și ascundă neliniștea provocată de conversația telefonică, îi zîmbi.

– Ai avut dreptate. Exact asta îmi trebuia.

– Cine a fost?

– Cine? întrebă ea, făcînd pe nevinovata. Apoi își dădu seama că nu ardea lumina. El o stinsese și aprinsese lumînări în toată camera. Melina apăsă butonul veiozei de pe noptieră.

– La telefon.

– Aha. N-o cunosc. O clientă de-a lui Gillian. A fost plecată din oraș și-a auzit vestea abia azi după-amiază, cînd s-a întors.

Nu intenționase să-l mintă, dar nu voia să spună nimănui, nici măcar lui Jem, despre interesul manifestat de FBI față de asasinarea lui Gillian pînă cînd nu afla despre ce era vorba.

– Trebuia să răspund eu mai devreme, ca să nu fii deranjată la baie.

– Oricum, mă înfierbîntasem. Era timpul să ies.

– Acum e timpul pentru marea finală.

– Ai fost ocupat, remarcă ea, măsurînd cu privirea lumînările și patul făcut.

– Dacă tot eram aici, zise el nepăsător. Unele flori s-au ofilit. Le-am dus pe toate la bucătărie.

– Mulțumesc. O să le duc la coșul de gunoi mîine dimineată.

După întîlnirea cu agentul special Tobias de la FBI, gîndi ea.

Jem se așează pe marginea patului și bătu cu plama locul de lîngă el. Melina ezită.

– Nu te simți obligat să-ți respecti promisiunea, Jem. S-a făcut tîrziu.

– Nu foarte tîrziu.

– Dar trebuie să fii la fel de obosit ca și mine.

– N-o să mă cert cu tine, Melina. Ți-am promis un masaj la ceafă și pe spate și asta am de gînd să fac.

Decît să înceapă o dispută care ar fi creat ostilitate și ar fi secătuit-o de puțină energie care-i mai rămăsese, Melina se așează lîngă el pe marginea patului și se întoarse cu spatele.

– Cinci minute. Pe urmă tu pleci, iar eu mă vîr în pat să fac nani.

– După cinci minute o să mă rogi să te mai masez.

Melinei nu prea-i convenea situația. De fapt, nu se împăca deloc cu ea. Era falsă. El îi coborî gulerul halatului pînă la umeri,

ca să aibă acces la ceafa ei. Când își puse mînile pe pielea ei, Melina își dădu seama că le unsese cu ulei.

– Văd că mai porți medalionul.

Jem insistase ca ea să-l accepte. „Gillian ar fi vrut să-l ai tu“, îi spusese el.

La început îl refuzase. Pe urmă acceptase, iar acum se bucura că procedase așa. Bijuteria avea să-i amintească mereu jurămîntul ei de a se răzbuna. Dacă hotărîrea ei ar fi slăbit vreodată, putea pipăi pietrele roșii, amintindu-și de cuvintele scrise cu sînge pe pereții dormitorului. Gîndindu-se la ele, mușchii i se încordară. Jem își dădu seama.

– Ai nevoie de masajul ăsta. Mușchii tăi sînt numai noduri.

Ea își trase capul de lîngă gura lui, care se apropiase prea mult de urechea ei.

– Asta n-ar trebui să te surprindă, ținînd cont de cele întîmplate.

– Ai avut niște zile infernale, așa e. Apoi, adăugă: Dar Gillian e moartă, Melina. Trebuie să învățăm să trăim cu gîndul ăsta. Relaxează-te.

Degetele mari i se afundaseră la baza gîtului ei. Era o senzație plăcută, iar ea i-o spuse. El chicoti.

– Ți-am spus că sînt bun.

– N-ai exagerat.

– Gillian se dădea în vînt după masajele mele.

– Înteleg de ce.

– Erau adesea un preludiu amoros.

În mintea ei, afirmația i se păru teribil de nepotrivită, dar o luă drept o glumă.

– Îmi dai mai multe informații decît vreau, Jem.

El rîse și extinse masajul spre umeri.

– Știi, e amuzant, Melina.

– Ce?

– Faptul că am putut fi păcălit de substituirea pe care-ai pus-o la cale, tu și cu Gillian în seara dinaintea morții ei. În calitate de logodnic, ar fi trebuit să vă deosebesc.

– N-ai bănuیت nici o clipă că eu ți-am răspuns la ușă, cu prosopul pe cap?

– Nu. Nici măcar cînd te-am sărutat.

– Te-am oprit cînd ai încercat să mă săruți mai apăsător. Nu te-aș fi lăsat să mă săruți așa.

– A fost destul de apăsător. Mîinile lui încetară s-o mai maseze și rămaseră pe umerii ei. Destul de apăsător ca să mă excite, preciză el.

Melina sări de pe pat și se răsuci cu fața spre el, strîngîndu-și halatul la gît.

– E revoltător să-mi spui așa ceva.

El rîse.

– Te tachinam. Întinzînd mîna, el stăruie. Melina, te rog. Doar nu crezi că am vorbit serios, nu?

– Cred că e timpul să pleci.

– Melina, ce Dumnezeu. A fost o glumă.

– N-a fost amuzantă.

El își înclină capul.

– Nu, îmi închipui că n-a fost. Cînd ridică privirea spre ea, încercă să arate ca un copil plin de remușcări, expresie pe care ea o catalogă cautăată și ofensatoare. Îmi pare rău.

– Accept scuzele. Acum, te rog, spune noapte bună ca să mă pot culca.

Se întoarse și părăsi dormitorul. Pașii ei rapizi, ca și atitudinea în general sugerau că trebuia să o urmeze. Jem se opri doar să-și ia haina de pe spătarul sofalei. Ea îi ținea ușa din față deschisă.

– Încă o dată, mulțumesc pentru că ai pregătit masa, spuse ea cu răceală.

– De ce am senzația că sfîrșim această zi tristă într-o notă amară?

– Este o zi tristă, Jem. O zi foarte tristă. Cît a mai rămas din ea vreau să fiu singură, să mă cufund în tristețea mea. De cînd au apărut polițiștii ăia la ușă, n-am fost o clipă singură. Vreau să-mi jelesc sora.

El dădu din cap.

– Unele lucruri sînt prea intime pentru a putea fi împărtășite.

– Mulțumesc pentru înțelegere.

Cînd ajunsese în dreptul ei, se opri.

– O să trec mîine dimineată pe-aici, să văd ce mai faci.

– Mîine dimineată mă duc la sala de gimnastică.

– Ești sigură că o să faci față unui antrenament?

– Exercițiile or să-mi facă bine.

– Atunci o să te cauț în cursul zilei.

– Sună mai întîi.

Îl suporta tot mai greu. Voia să-l vadă plecat. Imediat.

El se aplecă și-o sărută pe obraz. Ea făcu un efort să se ferească.

– Noapte bună.

Jem ieși în ploaie și alergă spre mașina lui. Ea închise ușa, o încuie, apoi se sprijini de ea, trăgînd adînc în piept aerul purificator. Nu era de-ajuns. Se întoarse grăbită în baie, curățîndu-se cu frenezie de atingerile lui și de uleiul pe care-l folosisese. Își frecă pielea pînă cînd dispăru orice urmă.

– Faimosul masaj la ceafă, pe dracu', mormăi ea presărîndu-și pudră pe umeri.

Brusc, se opri. Fie că urechile îi jucau feste, fie că auzise într-adevăr un zgomot, venit din cealaltă parte a casei. Ascultă cu atenția încordată. Cînd zgomotul ca de zgîrietură se repetă, ea îl localizează în dormitor. Se duse acolo și înțelese că nu era decît o creangă de copac ce bătea în fereastră, împinsă de vîntul în rafale.

Grație FBI-ului, făcuse o criză de nervi. Și nu era firesc? Văzuse în ultimele zile mai mult sînge decît în toată viața; mai întîi pe cel al surorii ei, la locul crimei, apoi în apartamentul sordid, ca de pe altă lume, al lui Dale Gordon.

Se învîrți prin dormitor, suflînd în lumînările pe care le aprinsese Jem. Îi aminteau de locul acela oribil, cu un altar sinistru, cu perdeaua ce despărțea baia de restul camerei și de nebunul care trăise acolo.

Avea fotografii, spusese Lawson. Gordon o pozase pe Gillian în cele mai intime momente de la Clinica Waters. Era

prea dezgustător să se gîndească la asta. I se făcu pielea ca de găină, iar ea își frecă brațele prin țesătura halatului.

Nici somnul, atît de dorit, n-avea să vină dacă nu se calma și singura cale de a se liniști era să nu se mai gîndească la nimic. Contrar celor spuse lui Jem, n-avea intenția să ia vreun somnifer. Nu voia să ia medicamente, mai ales că Tobias urma să fie acolo a doua zi de dimineată, la ora nouă. Era o întîlnire la care dorea să aibă mintea limpede. Omul venea să caute răspunsuri la niște întrebări. Nu știa că și ea avea întrebări de pus.

Vin, își aminti ea. Poate că un pahar de vin ar relaxa-o suficient ca să poată dormi, fără să fie mahmură de dimineată. Ea și Jem nu goliseră sticla la masă.

Fără a aprinde lumina, se duse în bucătărie și luă sticla de vin din frigider. În timp ce-l închidea cu șoldul și întindea mîna liberă după un pahar, ușa din spate fu deschisă cu o izbitură. Primul lucru pe care îl văzu fu sîngele.

Din nou sînge.

18

Melina închise frigiderul ca să se stingă lumina becului din interior și izbi sticla de o poliță. Vinul de California și cioburile se împrăștiaseră pe halatul ei și pe podea.

Flutură gîtul ciobit al sticlei spre silueta însîngerată, de lîngă canatul ușii.

– Pleacă de-aici sau te lovesc. Chem poliția.

Bărbatul pătrunse împleticindu-se în încăpere. Sîngele îi picura dintr-o tăietură urîță de pe obraz și din alta, deasupra ochiului umflat.

– Nu ți-l recomand pe Lawson în rol de polițist-minune.

– Șefule!

Melina lăsă din mînă sticla spartă și, fără să-i pese de cioburile de pe podea, alergă spre el. Mai întîi închise ușa, ca să nu intre ploaia, apoi îl conduse către un scaun din bucătărie.

– Ce ți s-a întîmplat? Ai avut un accident?

– Lasă-l în pace, zise el în timp ce ea întindea mîna spre comutator.

– De ce?

– Fiindcă nu sînt sigur că n-am fost urmărit pînă aici și...

– Ai venit cu mașina?

Hart de-abia se ținea pe picioare.

– Nu. Martorii m-au vîrît într-un taxi. I-am cerut șoferului să mă lase la colț și de-acolo am venit pe jos.

– Ai spus „martori”? La ce?

– Mai tîrziu. Fără lumini. Dacă mă caută pe mine, e foarte posibil să te caute și pe dumneata, iar cu luminile aprinse sîntem o țintă grozavă.

– Țintă? Pentru cine? Cine sînt „ei”? Despre ce naiba vorbești?

În timpul acestei conversații dezlîinate, ea căuta un prosop pentru vase. Uitase pe moment unde le ținea, dar găsi în cele din urmă șertarul și scoase mai multe. Un ciob de sticlă i se înfipse în călcîiul gol, dar ea nu se opri să-l scoată. Aplică prosopul pe obrazul însîngerat al lui Christopher Hart. El gemu cînd simți apăsarea.

– Ticălosul a redechis rana pe care mi-a făcut-o Hennings.

– Ce ticălos? Începe cu începutul și fă-mă să înțeleg. Cine ți-a făcut asta?

– Am fost atacat la ieșirea dintr-un bar de pe Greenville Avenue.

– Atacat? Un jaf? Ai anunțat poliția?

– Nu.

– De ce nu?

– Ai un calmant?

– Oh...

– Orice.

– Stai aici.

Protejîndu-și călcîiul în care-i intrase ciobul, Melina ieși în goană din bucătărie.

Căută înnebunită într-un dulăpior din baie, aruncînd în chiuveță mai multe flacoane cumpărate fără rețetă și cîteva medicamente expirate. Pînă la urmă, găsi ce căuta.

Cînd se întoarse cu sticluța în mînă, îl văzu pe Șef stînd în pragul ușii de la baie, sprijinindu-se cu o mînă însîngerată de toc și ținînd prosopul pe obraz cu cealaltă mînă.

Ea scutură o tabletă în palmă.

– Pentru o durere de dinți. De anul trecut.

– Ce-i asta?

După ce ea îi spuse, el dădu din cap și prinse pilula cu două degete.

– Am mai luat din astea. Tot pentru dinți.

– E o doză medie, dar nu știu dacă își pierde sau nu efectul în timp, ca vitaminele.

Umplu un pahar cu apă de la robinet și i-l întinse. Șeful înghiți tableta și-i înapoie paharul.

– Mulțumesc.

– Scoate-ți jacheta și stai aici.

Melina lăsă jos capacul toaletei. Dezbrăcîndu-și jacheta de piele, el îi arără becul puternic de deasupra capului.

– Asta-i o cameră interioară, îi explică ea. De afară nu se vede lumina. Vreau să-ți văd fața.

El se așeză și își dădu capul pe spate. Tăietura nu prea lungă, era însă adîncă.

– Trebuie cusută.

– Ai niște leucoplast?

– Cred că da.

– Atunci se rezolvă. Pune mai întîi ceva pe rană.

– Ești sigur? Ar putea rămîne cicatrice. Zău, cred că trebuie...

El arată spre dulăpiorul deschis unde era o sticlă cu dezinfectant. Melina tamponă rana cu el, făcîndu-l pe Hart să scape o înjurătură.

– La școala de astronauți vă învață limbajul ăsta? întrebă ea.

– E un curs obligatoriu.

– Trebuie să-l fi absolvit cu brio.

– Primul la toate testele.

După ce curăță rana, ea îi dădu un tampon de tifon îmbibat cu dezinfectant.

– Pentru tăietura de deasupra ochiului. N-arată chiar așa de rău, dar trebuie curățată.

Melina hotărî că numai leucoplastul nu era suficient, așa că pregăti un bandaj pe măsuta de toaletă.

– Ai o armă, Melina?

Uluitoarea întrebare fu rostită în timp ce ea tăia o fișie de leucoplast de pe bobină. Aceasta îi căzu din mînă.

– Armă? Ca, de exemplu, un pistol?

– Ai?

– De ce?

– Ai?

– Nu.

– Termină-ți treaba. Avem de vorbit.

Lucrînd rapid, ea unse amîndouă rănile cu un antibiotic, apoi o acoperi pe cea de pe obraz cu un petic de tifon, peste care lipi strîns leucoplastul.

– Probabil că o să se îmbibe curînd cu sînge. O să ți-l schimb.

Nu-i trecu prin minte să-l întrebe dacă va sta acolo pînă cînd va fi nevoie să-i schimbe pansamentul. Nu-l întrebă nici cît avea de gînd să rămînă sau dacă în urma atacului hotărîse să vină la ea. Părea un lucru stabilit că ea și cu Șeful erau implicați în treaba asta – orice-ar fi însemnat *treaba* respectivă – și că el avea să mai zăbovească o vreme acolo. Asta o făcea să se simtă în siguranță, dar și dezorientată.

În siguranță, pentru că se bucura că are un aliat, pe cineva inteligent și calm, cineva care, chiar și bătut și sîngerînd, nu intra în panică, ci rămînea cu mintea limpede, în fine, cineva care-i împărtășea revolta și poate o parte din vină, în legătură cu crima. Tulburată, fiindcă acel cineva era Șeful Hart, a cărui simplă prezență într-o cameră îi provoca o agitație lăuntrică. Cînd era în apropiere, ca acum, îi provoca niște reacții fizice stînjenoare. Cum ar fi, de pildă, tremurul degetelor cu care

încercase de două ori pînă să reușească să mai lipească o fișie de leucoplast peste bandaj.

Conștientiză faptul că stătea între coapsele lui, că se apleca spre fața lui, că îl atinge și că voia să facă toate astea.

Cînd termină de fixat leucoplastul, își retrase în grabă mîinile și se depărtă de el. Era tot ce putea face ca să evite să-și ștergă mîinile umede pe halat, ori să-și strîngă gulerul la gît sau să schițeze un gest de nervozitate care i-ar fi dat de gol reacția stupidă, adolescentină.

– Încearcă să apeși puțin bandajul, spuse ea.

El se ridică și examinează rezultatul în oglindă, atingînd într-o doară pansamentul.

– Mulțumesc.

– Ce punem la ochi?

– Poate niște gheață.

– Mă-ntorc imediat.

Intră din nou șchiopătînd în bucătărie și merse în vîrful picioarelor printre cioburile mari de sticlă, sperînd să nu calce pe cele mai mici, pe care nu le vedea în întuneric. Remarca lui despre posibilitatea de a deveni o țintă o făcuse excesiv de prudentă; așa că nu aprinsese lumina. Umplu în grabă o pungă cu cuburi de gheață din frigider și o înfășură într-unul dintre prosoapele care nu era pătat de sînge.

Cînd se întoarse îl auzi avertizînd-o din dormitor:

– Sînt aici.

Era tolănit într-un fotoliu dintr-un colț întunecat al camerei, cu un picior așezat pe taburet și cu celălalt pe podea. Își pusese jacheta peste genunchi. Părea complet epuizat.

– Ți-e foarte rău, nu-i așa?

El îi zîmbi strîmb, luă punga improvizată de gheață și și-o puse pe ochi.

– Ar trebui să mă simt mai în formă ca să-mi fie foarte rău.

Melina îi luă jacheta de pe genunchi, o scutură și o agăță în cuier. Apoi se întoarse spre el și-l întrebă:

– Vrei un prosop pentru păr?

– O să se usuce.

– N-ai și alte răni? Vînătăi sau coaste rupte? Vreun cucui? O comotie? Vreo hemoragie internă?

El dădu din cap.

– Doar ce se vede.

– N-ar trebui să mergi la spital ca să fii sigur?

– Ai lăsat urme de sînge pe covor.

Uitîndu-se în jos, ea văzu urmele ce marcau drumul ei spre ieșirea din dormitor și înapoi.

– Am călcat pe un ciob de sticlă.

– Așa pățești dacă mă ameninți cu o sticlă spartă.

– Nu știam că ești dumneata. Vizitatorii mei sună de obicei la ușa din față, nu intră trîntind de perete ușa din spate.

– Ce-ți face piciorul?

– Ciobul a rămas în călcîi.

– Mai bine vezi cum îl scoți.

– Dar vreau să aud...

El n-o mai asculta. Închisese ochii. Poate că pilula calmantă fusese mai puternică decît crezuseră sau pur și simplu era extenuat.

Melina se așază pe capacul toaletei și își puse piciorul pe genunchi, ca să-și examineze călcîiul. Ciobul era destul de mare ca să se vadă, așa că îl scoase cu o pensetă. Curăță locul ce sîngera cu același antiseptic folosit pentru rănila Șefului și acoperi tăietura cu un plasture.

Șchiopătînd, se întoarse în dormitor. Hart sforăia încet. Melina se așază pe marginea patului, aproape de locul unde stătuse lîngă Jem Hennings cu mai puțin de o oră în urmă.

Multe se întîmplaseră între timp. Dar mai presus de toate surprizele care surveniseră de cînd îi urase lui Jem noapte bună – apariția bruscă a lui Christopher Hart, faptul că fusese atacat, rănila lui, întrebarea despre armă – cel mai ciudat i se părea faptul că el putea să adoarmă și să sforăie liniștit într-o asemenea situație.

Timp de zece minute, Melina nu se mișcă. Stătea tăcută pe pat și-l privea cum doarme. Apoi, de parcă fusese programat să se scoale după ce dormise exact șase sute de secunde, ochii lui se deschiseră. Văzînd-o, îi zîmbi și șopti:

– Bună.

– Bună.

Întinzînd o mînă spre ea, zise tărăgănat:

– De ce stai așa departe?

– Eu... Apoi, dîndu-și seama de greșeala lui, zîmbi în chip de scuză și-i aminti cu blîndețe: Eu sînt Melina.

El își lăsă mîna jos, brusc întristat și își schimbă poziția în fotoliu, trecîndu-și degetele prin păr.

– Știam asta.

– Pentru o clipă, cred că ai uitat.

Ocolind răspunsul, el întrebă:

– Am sforăit?

– Nu, ai avut o stare comatoasă.

– Scuze.

– Ar trebui să încerci să te mai odihnești vreo opt ore. Doar dacă n-ai o comoție; în cazul ăsta, trebuie să stai treaz.

– Ți-am spus că n-am nici o comoție.

– În regulă. După o scurtă pauză, ea întrebă: Cum de-ai știut unde locuiesc?

– Mi-a dat adresa Lawson. Ți-am trimis flori.

– Aha. N-am citit încă toate cărțile de vizită. Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Șeful își privea țintă vârful cizmei. Manșetele pantalonilor erau umede, observă ea, dar în cizme nu-i intrase apă. Părea să nu-i pese de picăturile de sînge care pătaseră pielea încălțărilor. Într-un tîrziu, el o privi.

– De unde-ai știut?

– Ce?

– Despre mine și Gillian.

– Că v-ați culcat împreună?

El dădu scurt din cap.

– Ea mi-a spus. Când a ajuns acasă, în noaptea aceea.

Şeful îşi privi din nou vârful cizmei.

– Nu l-am minţit pe Lawson când i-am spus că nu ştiu la ce oră a plecat. Nu şi-a luat rămas-bun. Îi aruncă o privire scurtă înainte de a relua examinarea cizmei. A plecat pe furiş, în timp ce dormeam.

– S-a gândit că era mai bine să se retragă. Poate ar fi fost stînjenitor să mai zăbovească pînă dimineată. El o privea de parcă ar fi aşteptat continuarea explicaţiei. Unii bărbaţi nu suportă dimineata ce urmează după o noapte de amor. Gillian a crezut că doreai să te scoli singur.

– A crezut greşit.

– Aha. Mă rog. Cîteva scurte pauze despărţiseră replicile. N-avea de unde să ştie asta. Nu era familiarizată cu protocolul vizitelor de o noapte. Simţi privirea sfredelitoare a ochilor albaştri. E adevărat, insistă ea. Din punctul ăsta de vedere, ne deosebeam.

– Aşa spunea şi ea.

– Serios?

– Jucînd rolul tău, se descria drept impulsivă. Spunea că Melina Lloyd acţionează aşa cum simte pe moment.

Ea zîmbi cu tristeţe.

– Asta mă descrie destul de bine pe mine, dar nu pe Gillian. Ea era mult mai precaută. Ar trebui să te simţi flatat, Şefule. Şi-a încălcat propriile criterii culcîndu-se cu dumneata. Trebuie să fi fost cu totul deosebit pentru ea.

– Atunci de ce a...

– Ți-am explicat de ce-a plecat fără să-şi ia rămas-bun.

– Da, da, mormăi el. Spui că a ajuns aici între două şi trei?

– S-a scuzat că întîrziase, dar eu eram trează şi-o aşteptam.

– Ca să auzi cum s-a derulat seara?

– Da.

– Şi? întrebă el.

Melina se zbîrli la el.

– Ce vrei, o notă? Un calificativ? Pe o scară de la unu la zece? Sau ar fi de-ajuns o simplă clasificare gen admis-respins? Nu ți se pare cam pueril?

– Schimbarea rolurilor între gemene nu e tot așa? întrebă el, ridicînd vocea.

Dînd din mîină a lehamite, ea se ridică în picioare.

– Aici ne depărtăm de la subiect.

Uitînd să-și menajeze piciorul, își lăsă greutatea pe călcîi și se strîmbă.

– Te doare piciorul?

– De ce-ai venit aici, Șefule? Ce s-a întîmplat în seara asta de-ai venit să-mi spargi ușa?

– Am fost la un bar pe...

– Greenville. Asta mi-ai spus-o.

– Eram în drum spre mașină cînd m-au atacat doi tipi.

– Și te-au bătut măr.

– Da, și încercau să mă vîre într-o camionetă, promițîndu-mi că or să mă ucidă. Cred că s-ar fi ținut de cuvînt dacă n-ar fi apărut altă mașină în parcare. Atunci au sărit în camionetă și-au întins-o. Oamenii din cealaltă mașină și-au dat seama că eram rănit și s-au oferit să mă ajute; au vrut să cheme poliția. Eu le-am spus că era o ceartă de familie și că preferam s-o rezolv singur. I-am rugat să mă ducă la un taxi... Restul îl cunoști.

– Ai putea să-i descrii pe agresori?

– Purtau ochelari de schi.

– Ochelari? Doamne Sfinte. Ai văzut numărul camionetei?

– Era prea întuneric. N-am observat nici măcar statul. Mașina avea o culoare închisă. N-aș putea preciza care.

– N-au încercat să-ți ia ceva? întrebă ea, uitîndu-se la ceasul aviatorului.

– Nu erau hoți, Melina. Mi-au spus de la început că voiau să mă ucidă, și chiar i-am crezut. Nu erau niște amatori. Eu nu sînt laș, dar... Amintindu-și că ea îl numise exact așa, adăugă pe un ton sec: În ciuda părerii tale. În orice caz, tipii ăia m-au convins. M-ar fi omorît.

Şeful nu era genul de om care să exagereze pericolul unei băţai. N-avea nevoie de efecte speciale pentru a atrage atenţia. Reuşea asta fără să-şi dea silinţa. Nu trebuia să inventeze poveşti cu dragoni scoţînd foc pe gură ca să arate ca Făt-Frumos.

– De ce crezi că te-au ales pe dumneata?

– N-am fost ales dintr-o mulţime, Melina, zise el, pierzîndu-şi răbdarea. Aia stăteau şi mă aşteptau. Pe *mine*, nu pe altcineva.

– Ți-au spus pe nume?

– Nu ascultîi ce-ţi spun?

– Bine, bine. Te cunoşteau. Asta-i o treabă foarte serioasă. De ce n-ai anunţat imediat poliţia?

El îşi muşcă buza, apoi continuă să vorbească pe un ton blînd, dar apăsător:

– Gîndeşte-te puţin. Acum trei zile, Gillian a fost ucisă în patul ei. Ea fusese o ţintă. Cuvintele scrise pe pereţi făceau aluzie la mine şi la faptul că mă culcasem cu ea. Treaba asta a iritat pe cineva.

– Pe Dale Gordon.

El rîse batjocoritor.

– În seara asta nu m-a atacat vreo afurisită de fantomă. Poate că tu crezi în coincidenţe, însă eu, nu. În ce mă priveşte, cred în cauză şi efect. Dacă bate un clopot, cauţi o cauză, un motiv pentru care bate. Mi s-a inoculat prin antrenament ideea de-a urmări semnalele de avertisment şi a le acorda imediat atenţie. Sigur, uneori poţi înţelege greşit semnalele. Uneori poate fi vorba despre o alarmă falsă. Dar trebuie să verifici. Semnalele de avertisment sînt transmise cu un scop, acela de-a te avertiza asupra unui pericol. Eu consider că o crimă, o sinucidere şi o tentativă de asasinat sînt semnale de avertisment care transmit că ceva nu se potriveşte deloc în toată povestea asta.

– Crezi că uciderea lui Gillian şi atacul din seara asta au vreo legătură?

– Da. Mai mult, şi dumneata crezi asta. El tăcu şi o privi insistent, după care continuă: Dacă nu mă înşel în privinţa

dumitale, ai considerat că explicația lui Lawson a fost puțin cam prea exactă. Nu ești total de acord că lucrurile s-au petrecut așa cum susține el. Nu ești convinsă că Dale Gordon a acționat de unul singur. Am dreptate?

Privirile lor se înfruntară. Melina se crispă. Apoi îl întrebă pe un ton moale:

– Vrei un ceai?

19

Ceai?

– Eu beau uneori ca să mă relaxez.

– Ai încercat vreodată whisky?

– După un calmant?

– E și mai bine.

– Să văd ce am. Melina părăsi încăperea. În absența ei, Șeful studie camera în care se afla. Era feminină, dar fără zorzoane. Ordonată, însă nu exagerat. Pe noptieră văzu o fotografie înrămată a gemenelor. Se ridică din fotoliu, luă fotografia și compară cele două chipuri zîmbitoare.

– Poți să spui care sînt eu?

Melina se întorsese cu două pahare înalte.

– Nu. Mulțumesc.

Ea ezită înainte de a-i da băutura.

– Nu, mulțumesc?

El luă paharul.

– Nu, nu vă pot deosebi. Și mulțumesc pentru băutură.

– Cu plăcere.

– Văd că ai acceptat sugestia mea.

– A durat mai puțin decît să prepar un ceai. Făcu semn spre poză. Eu sînt cea din dreapta.

El privi din nou instantaneul, dădu din cap și murmură:

– Fir-ar să fie.

Puse fotografia înrămată pe noptieră, apoi se întoarse la

fotoliu. Melina stătea pe pat, cu spatele sprijinit de tăblie, și continua să se uite la poză.

– Încă n-am jelit-o.

– N-ai avut timp.

– Așa cred.

– O să te lovească brusc. Pe neașteptate. Ca o grămadă de cărămizi care-ți cad în cap. Vei înțelege că a dispărut cu adevărat. Abia atunci vei suferi.

– Vorbești din experiență, Șefule? Ai pierdut pe cineva apropiat?

– Pe mama. Acum șapte ani. A fost greu.

– Când au murit părinții noștri, Gillian și cu mine ne-am sprijinit reciproc, ca să putem depăși situația.

– Deci ați fost doar voi două? Nu mai ai frați sau surori?

– Doar noi două. Acum, doar eu. Își trecu gînditoare degetul peste buza paharului. Apoi ridică privirea spre el: Dar tatăl dumitale?

– Trăiește. Era tot ce voia să spună despre acest subiect, iar Melina intuitiva ceva, fiindcă nu mai insistă. După o tăcere lungă ce puse capăt discuției despre cei morți, el remarcă: E o situație ciudată, Melina.

– Adică? Sînt de acord cu dumneata, însă care e motivul exact pentru care crezi că e ciudată?

– De obicei, cînd am norocul să împart patul cu o femeie minunată, bînd ceva, nu vorbesc despre moarte, morți și mistere nerezolvate.

Ea zîmbi, însă fără a fi amuzată.

– Nici pentru mine nu mai e nimic normal. Uciderea surorii mele a schimbat totul.

– Atunci o să fii de acord cu mine că, de cînd am întîlnit-o pe Gillian, de cînd voi două ați schimbat rolurile, s-a ales praful de viața mea.

Melina sări din pat ca arsă, dezgolindu-și un picior și scutindu-l astfel pe Șef să se mai întrebe dacă mai purta ceva pe dedesubt. Trînti paharul pe noptieră și-l înfruntă înfuriată:

– Știi ce mi-a trecut acum prin minte? Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu erai *dumneata*.

– Ai dreptate. Afirmatia lui calmă o ului. Se așteptase la o ripostă. Cum aceasta nu veni, nu-i mai rămase nimic de spus. S-a consumat accesul de furie? Ești pregătită să mă asculți?

Ea își reluă îmbufnată locul pe pat, încrucișându-și brațele la piept. Șeful o întrebă politicos dacă voia să-i mai toarne de băut. Ea refuză.

– Bine, începu el, atunci hai să dăm totul pe față, să privim și să aflăm dacă putem găsi vreun sens. De acord?

– De ce faci asta? întrebă ea. În ziua aceea, la poliție ai spus clar că îți displace implicarea în toată povestea, că ești un martor nevinovat și că abia aștepți să pleci.

– La început, așa am gândit. Nu voiam să fiu târît într-o porcărie în care n-aveam nici un amestec. Dar ai dreptate. A fost o dovadă de egoism din partea mea să gîndesc așa. Acum simt altfel.

– De unde schimbarea asta bruscă? După ce ai fost amenințat cu moartea? Sau vreo muștrare de conștiință?

– O muștrare conștientă, zise el zîmbind. Melina nu reacționează la zîmbeul lui. În regulă, ceartă-mă. O merit. M-am purtat ca un tîmpit.

– Te eschivezi.

El ezită, apoi zise încet:

– N-aș vrea să-ți împărtășesc motivul pentru care mă aflu aici.

– Are legătură cu Gillian?

– În parte. În mare parte.

Nu dădu explicații, însă, din fericire, ea acceptă versiunea prescurtată.

– Altceva?

– Cred că acela care a ucis-o pe Gillian a încercat să măucidă și pe mine în seara asta. Reușise să-i capteze atenția. Melina îl asculta. Ostilitatea ei nu mai era atît de puternică. Cel puțin m-au făcut să cred că urma să fiu ucis. S-ar putea să fi fost doar o încercare de intimidare.

– Deci recunoști că ești speriat.

– Mai mult iritat. Poate de vină e doar sîngele meu indian care clocotește, dar nimeni nu mă atacă pe întuneric, încercînd să mă răpească și spunîndu-mi că o să mor fără să ia o bătaie zdravănă de la mine.

Ea se gîndi cîteva clipe, apoi înălță mîinile cu un gest neputincios.

– Dar ucigașul lui Gillian e mort, Șefule.

– Te satisface ideea că Dale Gordon a acționat de unul singur?

– E rezonabilă.

– Atunci ce căutai la el acasă, seara trecută?

Melina îl privi surprinsă.

– Am trecut și eu pe-acolo, mărturisi el. Banda galbenă care înconjură locul se afla tot acolo, însă eu m-am dus cu speranța că o să mă conving că nebunul ăla e singurul răspunzător de uciderea lui Gillian. Te-am văzut stînd în mașină și fixînd cu privirea atît de intens locul ăla înfiorător, încît nici nu m-ai observat cînd am trecut. Faptul că erai acolo mi-a întărit bănuiala că lui Lawson i-a scăpat ceva. În toată treaba asta e ceva mai mult decît nebunul ăla jalnic.

– M-am dus acolo sperînd același lucru, mărturisi ea. Să mă luminez. Să găsesc o logică acestui sfîrșit. Ceva.

– Și-ai plecat...?

– Cu aceeași senzație ca și dumneata. Trebuie să mai fie ceva. Nu cred că individul ăla sinistru a acționat din proprie inițiativă. Mai curînd a fost manipulat.

– Crezi că cineva știa că era obsedat de Gillian și s-a folosit de asta ca să-l pună s-o ucidă?

– Cam așa ceva.

– Dar cine? De ce? Gillian nu avea dușmani.

Hart termină restul de whisky din pahar. Nici băutura, nici calmantul nu-i atenuase pulsația dureroasă din obraz. Simțea cum i se umfla ochiul, deși ținea pachetul cu gheață peste el. Constatînd că nu-i folosea, îl puse deoparte.

– Există doi bărbați, indieni americani, care am venit să mă vadă.

Îi povesti despre cele două întâlniri avute cu Dexter Longtree și George Abbott. Melina asculta fără să comenteze.

– Abbott nu-i decît lingău, dar Longtree e un șef. Face parte dintr-un consiliu intertribal, are o mare influență și mulți bani. Sperau să mă convingă să intru într-un grup pe care-l formează ei.

Îi descrie Asociația Indienilor Americani și obiectivele acesteia.

– Vor să fiu purtătorul lor de cuvînt.

– Sună grozav.

– Pe dracu’.

– Nu-i așa?

– N-am fost niciodată implicat în problemele indienilor.

Și n-o să fiu niciodată capul lor de afiș, adică o marionetă.

– Crezi că la asta s-au gîndit?

Îndoiala ei îl indispușe.

– Eu... Da! Au încercat să-mi forțeze mîna ca să-mi iau un angajament chiar atunci și acolo. Le-am spus să-și vadă de drum. Oricum, ceva în sensul ăsta. Pe urmă m-a sunat Longtree, la cîteva minute după ce fusesem interogată de Lawșon, și a făcut o aluzie neclară la „împrejurări nefericite“ și la „necazuri cu poliția“, crezînd că acestea m-au făcut să mă răzgîndesc.

Nu trebuia să-i spună mai multe pentru ca ea să priceapă despre ce era vorba. Se încruntase și îl privea curioasă.

– Crezi că cei care te-au atacat au fost trimiși de Longtree.

– Mi-a trecut prin minte.

– Erau indieni?

– N-aș putea spune. Amintește-ți că purtau ochelari.

– Dar e lipsit de sens, Șefule. Ei nu te vor mort. Vor să fii susținătorul lor.

– Cum spuneam, poate că mi-au transmis doar un mesaj dur. Privind-o cu atenție, adăugă: Fiindcă n-am ținut seama de primul.

– Primul? Ea îi căută privirea, apoi exclamă încet: Uciderea lui Gillian?

El se duse către pat și se opri în fața ei.

– Ar fi putut-o folosi?

– Adică s-o fi pus să se culce cu dumneata?

– Cam așa ceva.

Ea rîse scurt.

– Ți-ai pierdut mințile? În primul rînd, ea n-ar fi acceptat niciodată să se prostitueze pentru cineva.

– Nu sugerez...

– Și în al doilea rînd, n-a fost ideea ei să schimbăm rolurile în seara aia, ci a mea. I-am explicat treaba asta lui Lawson, dar dumneata n-ai fost prezent la discuție. Eu am sugerat ca Gillian să se întâlnească cu dumneata. Ea a respins inițial ideea. Am sunat-o însă mai târziu și-am făcut presiuni asupra ei.

– De ce a cedat pînă la urmă?

– Presupun că voia să te întâlnească. Sau...

– Ce?

– Nimic. Ea își întoarse privirea. Nu știu de ce s-a răzgîndit.

– Prostii, zise el furios. Nu aveți secrete una față de alta.

Mereu ai spus asta.

– Dar nici nu ne trădam secretele.

– Acum nu mai contează. Ea e moartă.

Melina izbucni mîniată:

– Mulțumesc foarte mult, dar nu-i nevoie să-mi amintești de asta. De fapt, vreau să pleci. Acum.

Detesta s-o vadă cu lacrimi în ochi, dar insista atît pentru protecția ei, cît și pentru a lui. Fără voia lor, fuseseră amestecați în ceva misterios și potențial periculos. El trebuia să știe despre ce era vorba. Trebuia să rezolve situația, chiar dacă asta însemna s-o rănească vremelnic pe acea femeie atît de greu încercată prin moartea surorii ei. În înconjură umerii cu brațul.

– Melina, Longtree sau altcineva ar fi putut ajunge la Gillian între ora prînzului și momentul în care s-a hotărît să se întâlnească cu mine?

- Să ajungă la ea?
- Poate că au amenințat-o.
- Mi-ar fi spus. Ar fi chemat poliția.
- Și dacă o ispiteau cu bani?
- Devii tot mai jignitor.
- Șeful insistă.
- Ar fi putut apela la conștiința ei civică, convingînd-o că ar fi făcut un serviciu unei minorități?
- Nu. Gillian făcea acte de caritate. Susținea numeroase cauze. Dar nu avea o înclinație deosebită pentru indienii americani.
- Pînă cînd s-a culcat cu mine.
- Ticălosule. Se zbatu să se elibereze din strînsoarea lui, înșă el n-o lăasă.
- Melina, de ce s-a răzgîndit Gillian?
- Nu știu!
- Ba știi, stăruie el. De ce-a mers cu mine în noaptea aia?
- Ți-am spus.
- O minciună. De ce s-a răzgîndit?
- Din cauza înseminării artificiale!
- Strigătul ei fu urmat de o tăcere, în care se auzea doar răsuflarea lor șuierătoare.
- Ce dracu-i asta?
- Înseminare artificială. Gillian s-a supus în acea zi acestei proceduri. Ia, te rog, mîna de pe umerii mei.
- Șeful îi dădu drumul imediat.
- Da, am auzit asta. Cînd eram cu toții la secția de poliție.
- E cale lungă pînă la conspirația șefului Longtree al dumitale, nu?
- De ce s-au dus ea și cu Hennings la o clinică pentru tratarea infertilității?
- A fost doar ea. Voia să aibă un copil. A fost înseminată cu sperma unui donator anonim.
- Voia un copil, dar nu neapărat cu Hennings?
- Asta mi-a spus la prînz în ziua aceea.

El se ridică și începu să se plimbe prin încăpere, sperînd că mișcarea îl va ajuta să-și pună gîndurile în ordine.

– Tot nu înțeleg ce legătură avea asta cu mine.

Ea își mușca buza de jos, ca și cum ar fi evaluat oportunitatea continuării acestui subiect.

– Ce e, Melina?

– Bănuiesc ceva. Dar e doar o *bănuială*, zise ea apăsător. Ai înțeles?

– Am înțeles.

Melina trase adînc aer în piept.

– Cuplurile care recurg la metode alternative de concepție...

El dădu din cap, îndemnînd-o să continue. Experții recomandă să aibă relații sexuale în aceeași zi.

El o privi întrebător așteptînd ca ea să continue. Pentru că n-o făcu, el completează punctele rămase în suspensie.

– În regulă. Asta înțeleg. Pentru ambii parteneri, dar mai ales pentru bărbat, e un lucru sănătos, psihologic vorbind.

– Corect.

– Atunci de ce n-a rămas Gillian acasă în seara aia, ca să se culce cu Hennings?

– El e steril. A făcut vasectomie.

Semnificația celor spuse de ea îl tulbură. Se lăsă pe taburet.

Pe un ton mai blînd, Melina zise:

– Gillian nu te-a însoțit în noaptea aia cu intenția fermă de-a se culca cu dumneata. N-ar fi folosit un bărbat în felul ăsta, mai ales fără asentimentul și buna lui știință. Dar în noaptea aia, cînd s-a întors acasă, mi-a spus cît de mare a fost atracția reciprocă dintre voi. Cel puțin asta a fost impresia ei, că atracția era reciprocă.

El încuviință.

– Poate că în sinea ei – și-ți amintesc că nu e decît o presupunere, care ar putea fi total greșită – Gillian s-a gîndit că ai putea fi un donator de spermă potrivit. Trecu cîteva clipe, apoi adăugă: Deși, dacă ați folosit ceva...

El ridică ochii spre ea, dar îi fu greu să-i susțină privirea.

- Ați folosit? întrebă ea.
- Sigur.
- Înțeleg.
- Ea nu ți-a spus?
- Nu despre asta. Aveam prezervative.
- Aha.

El își întoarse privirea și, o vreme, nici unul nu mai spuse nimic. Tăcerea era stînjenitoare. Șeful vorbise cu băieții despre prezervative încă din liceu, dar nu discutase niciodată despre asta cu o femeie și în nici un caz în afara patului.

Simți o mare ușurare cînd Melina reluă discuția:

– Gillian nu mai avea de ce să se întâlnească cu dumneata mai tîrziu, Șefule, îl asigură ea cu blîndețe. Procedura fusese o experiență foarte importantă pentru ea. Ca să se elibereze de tensiunea acelei zile, a mers cu dumneata, pentru a se amuza. La asta m-am gîndit și eu de la început și-am îndemnat-o să se ducă. Să nu se mai gîndească la inseminare și să scape de tensiunea deciziei pe care o luase. Ea s-a dus. Te-a întîlnit. V-ați simțit atrași unul de altul și ați acționat în consecință.

– Asta-i doar un rezumat al faptelor.

– Ea nu făcea parte din nici un plan. Nu acționa la îndemnul lui Longtree sau al altcuiva.

– Ai dreptate. Oftînd, el se ridică de pe taburet și se lăsă greoi în fotoliu. N-am avut nici o clipă impresia că încerca să mă păcălească. Eu eram șovăielnic. Cu un aer absent, își trase cămașa din pantaloni și începu să se frece pe abdomen. Deci ce ne rămîne?

– Ți-e foame?

– Ce? Pe urmă, dîndu-și seama că ea observase gestul lui necontrolat, zise: Nu, nu mi-e foame. Mă doare. Își deschise nasturii cămășii. Examinîndu-și bustul, descoperi niște pete întunecate pe coaste.

Cînd înălță capul o surprinse studiindu-l cu interes.

– Ai vînatăi.

– Nu-i mare lucru.

– Gillian mi-a spus că ești minunat.

El înghiți în sec.

– Cum?

– Ea a spus „minunat“. Țasta-i cuvîntul pe care l-a folosit.

Șeful nu reuși să găsească nici un răspuns. Nu știa ce să zică.

Ochii ei zăboveau în zona centurii lui, ceea ce-l intimidă. Era jenat să afle că Gillian vorbise despre el. Și-ar fi dorit să știe ce anume spusese și cît de amănunțită fusese conversația celor două surori. Două surori, chiar gemene fiind, aveau o limită atunci cînd își destăinuiau viața sexuală.

Deși Melina considerase puerilă curiozitatea lui, ar fi dat orice ca să afle cum îl evaluase Gillian. Grozav? Slab?

După un timp care i se păru o veșnicie, ea își ridică privirea și se uită drept în ochii lui. Totuși, nu și-o putea imagina pe Gillian zicînd: „Am făcut sex oral cu el“.

Gîndurile Șefului erau atrase către acea amintire erotică, prima din multele rămase după noaptea petrecută împreună la hotel. Era acolo, la periferia spiritului său, cochetînd cu el, torturîndu-l, excitîndu-l împotriva voinței lui.

Dar Melina îl întrebasese ceva, iar el înțelegea că trebuie să-i dea un răspuns potrivit.

– Lawson? Ce zisese ea despre detectiv?

– Mai devreme ai comentat stupiditatea lui.

– Vorbeam serios, spuse el, recunoscător pentru divagație. Poate că e un tip corect și un detectiv destul de priceput. Cred că a abordat cazul cu intenții bune, dar e foarte aglomerat. Lucrează mult și e prost plătit. Cu cît poate rezolva mai repede un caz, cu atît mai bine. A luat de bune probele existente.

– Probe care erau cam prea evidente.

– Exact. Pentru cineva care a trecut printr-un dezastru psihic și a comis o crimă cu sînge rece, Dale Gordon era teribil de organizat. A lăsat la vedere toate probele, astfel încît ultimul imbecil să ajungă la concluzia că el era asasinul.

Gheața din pungă se transformase într-un lichid răcoros,

dar îi calmă oarecum durerea când o aplică pe ochi. Apoi Melina îl pocni cu un upercut verbal:

– În fine, poate că FBI o să facă puțină lumină în misterul ăsta.

El scăpă punga cu gheață din mână.

– Ai chemat FBI-ul?

– Nu. Ei m-au sunat pe mine. Or să vină aici la ora nouă. Ea aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră. Poți să rămii aici.

20

M-a mințit.

Auzind aceste cuvinte, fratele Gabriel se încruntă. Detesta din principiu telefoanele primite la miezul nopții, dacă nu le aștepta. De obicei, dormea ca un prunc, iar apelurile nocturne îi tulburau odihna. Pe deasupra, aduceau și vești proaste. Telefonul recent al lui Dale Gordon era o probă în sensul ăsta.

Gordon sunase în pragul isteriei, ca să raporteze întâlnirea lui Gillian Lloyd cu astronautul. Ce noapte lungă și fără somn urmasse! Până la urmă, totul fusese în regulă, iar lucrurile continuaseră să meargă bine și în timpul anchetei poliției.

Acum ce mai era?

Încercînd să atenueze șocul veștilor proaste, domnul Hancock îi adusese o ceașcă de ciocolată fierbinte. El luă o înghițitură. Era așa cum îi plăcea – fierbinte și stropită cu rachiu de mentă. În vreme ce căldura i se răspîndea în trup, spuse:

– Presupun că te referi la Melina Lloyd.

– Da, răspunse Jem Hennings. M-a mințit.

– Ce fel de minciună ți-a spus?

– A fost contactată de FBI.

Fratele Gabriel puse jos ceașca de ciocolată, supărarea lui transformîndu-se în panică.

– De unde știi?

– Eram acolo și am răspuns la derivația telefonului. Ea

credea că am închis, însă eu am ascultat. A căutat-o o femeie care vorbea în numele agentului special Hank Tobias.

– De la biroul din Dallas?

– Din Washington.

Vestea era tot mai rea.

– Diavolii, şuieră fratele Gabriel.

– Aşa e. Sînt sigur că ei or să aducă pe lume Anticristul.

– Prostii, i-o trînti fratele Gabriel. Nu sînt aşa de puternici şi nici aşa de inteligenţi.

Erau nişte paraziţi, asta erau. Dar nişte paraziţi ale căror minciuni puteau zdruncina credinţa. Lui nu-i era teamă de acea agenţie guvernamentală. Credea că talentele şi puterea lui de convingere depăşeau pe ale lor. Cu toate astea, acorda o mare atenţie obstacolelor pe care ei le-ar fi putut ridica în calea plăcutei sale activităţi religioase, dacă şi-ar fi pus în minte s-o facă.

Fusese pastor la prima biserică din cariera sa pe vremea cînd avusese loc sinuciderea în masă de la Jonestown. Evenimentul îl fascinase. Jim Jones fusese vorbit de rău în mass-media, condamnat de mai multe guverne, blamat de oamenii de rînd. Pîna şi pastorul Alvin Conway îşi începuse predica dintr-o dimineată de duminică printr-o rugăciune, împreună cu enoriaşii, pentru sufletele care o luaseră pe căi atît de greşite. Însă el avea o mare stimă, nemărturisită, pentru liderul acelui cult, fiindcă exercitase o asemenea influenţă şi determinase foarte mulţi oameni să facă un gest atît de dramatic.

După episodul Jonestown, instituţiile însărcinate cu respectarea legii îşi concentraseră şi mai mult atenţia asupra liderilor religioşi şi a adepţilor acestora. Dezastrul sectei davidienilor din Waco, Texas, le iritase. FBI-ul şi alte agenţii nu voiau ca un alt David Koresh să le facă oamenii de rîs la CNN şi în faţa întregii lumi. Părea că aceste agenţii guvernamentale aveau pică pe orice lider spiritual care se bucura de o puternică susţinere în minţile şi sufletele oamenilor.

El avea adepţi devotaţi printre angajaţii acestor agenţii. L-ar fi înştiinţat imediat despre orice investigaţie sub acoperire

avînd ca obiect activitatea lui. Însă cea mai bună tactică era să evite stîmirea curiozității.

– Tobias se întîlnește cu Melina mîine dimineață la ora nouă, îi spuse Hennings.

– Zici că ea a mințit?

– Cînd am întrebato cine a sunat, a născocit o poveste. Nu voia ca eu să știu despre întîlnirea ei cu agentul Tobias.

Fratele Gabriel își îngustă ochii.

– Ce te face să crezi asta?

– Păi, m-a mințit.

– I-ai dat vreun motiv să n-aibă încredere în dumneata?

– După trădarea lui Gillian, am tratat-o cu toată blîndețea.

Jem Hennings fusese detașat la Dallas a doua zi după prima vizită a lui Gillian la Clinica Waters. Ea se dusese acolo doar pentru a afla dacă era posibil să aibă un copil prin inseminare artificială, folosind sperma unui donator. După ce-o văzuse, Dale Gordon raportase entuziasmat la Templu că găsise alt candidat ideal pentru Program.

Hennings fusese trimis direct la Dallas, ca să-și înceapă noua misiune. Se infiltrase în viața ei împrietenindu-se mai întîi cu una dintre colegele lui Gillian de la firma comercială unde lucra. Pînă la urmă se descurcase și-i fusese prezentat. Hennings se pricepea să-și facă treaba și avea experiență. Nu durase mult pînă cînd el și Gillian începuseră să se întîlnească.

El nu abordase niciodată cu ea problema copiilor, însă cînd ea o adusese în discuție și-l întrebese ce părere avea despre femeile singure care nășteau în urma unei inseminări artificiale, Hennings o încurajase, fără să se arate prea entuziasmat.

Sigur, nu se punea problema ca el să fie părintele copilului ei. O condiție preliminară pentru păstrarea poziției lui Hennings la Templu era vasectomia. (Fratele Gabriel nu găsise încă o cale de-a elimina relațiile sexuale dintre adepți precum Hennings și candidații selecționați pentru Program.)

Gillian Lloyd fusese a treia candidată pe care Hennings trebuia s-o convingă să accepte procedura de inseminare artificială. Celelalte două născuseră deja. O reușită excelentă.

Ei își pusese ră mari speranțe în Gillian, însă ea trădase Programul dăruindu-se astronautului. Cel puțin așa era de presupus, iar în cadrul Programului nu se admiteau riscuri de acest gen.

Pierderea ei fusese o decepție teribilă, dar speranța reînviase prin sora ei geamănă, Melina. Hennings continua să vorbească:

– Tobias vrea să-i pună Melinei niște întrebări despre Clinica Waters.

Fără să ridice vocea, dar pe un ton ferm, fratele Gabriel zise:

– Această întâlnire nu trebuie să aibă loc. Înțelegei asta, nu?

– Desigur.

– Pot avea încredere că te descurci?

– Mă descurc.

– Nu e specialitatea dumitale. Aș putea trimite pe altcineva...

– Mă descurc, repetă Hennings, pe un ton ferm. Apoi, coborînd glasul, adăugă: Cu tot respectul cuvenit.

Fratele Gabriel zîmbi și luă satisfăcut încă o înghițitură de ciocolată. Nimic nu era mai eficient pentru a motiva un om decît competiția. Hennings s-ar fi străduit de două ori mai mult ca să fie sigur că n-avea să fie trimis alt adept pentru a îndrepta greșelile lui.

– Și în legătură cu cealaltă problemă a noastră de la Dallas?

După o ușoară ezitare, Hennings răspunse:

– Din nefericire, rămîne o problemă.

Fratele Gabriel își îndreptă privirea spre domnul Hancock, care ridică semnificativ din sprîncene.

– Înțelesesem că s-a rezolvat aseară.

– Și eu la fel, domnule, zise Hennings. S-a făcut o încercare.

Au fost aduse niște pagube.

– Eu nu la „pagube“ mă gîndisem.

– Nici eu. Împărtășesc dorința dumitale de a-l elimina.

Oare gelozie simțise fratele Gabriel în vocea lui Jem

Hennings? Se părea că, atunci cînd avea de-a face cu Christopher Hart, Hennings nu-i respecta cu strictețe ordinele. Era mînat de gelozie, după noaptea pe care Gillian o petrecuse cu faimosul astronaut. Se hotărî să exploateze situația.

— Mă îmbolnăvește gîndul că ei doi au fost împreună. Am văzut niște fotografii de-ale ei. Ce ten avea! Și un chip foarte senzual. Detest gîndul că el a mîngîiat-o. Că a pătruns-o. Dumneata erai singurul pe care-l desemnasem pentru această plăcere deosebită.

— Da, domnule, spuse Hennings cu voce încordată.

— Un celibatar cu faima colonelului Hart trebuie să fi avut multe femei. Știe cum să ofere plăcere.

— Probabil.

Fratele Gabriel zîmbi discret, gîndindu-se la strălucita lui capacitate de a manipula oamenii. I se părea chiar prea ușor.

— În orice caz, continuă el, mă uimește faptul că omul care a pîngărit-o pe Gillian a noastră a rămas nepedepsit.

— Nu pentru multă vreme, frate Gabriel.

— Satana s-a folosit de el. Înțelegi asta, nu-i așa?

— Da.

— Redă-mi încrederea în dumneata, Jem.

Jem Hennings îi ceru binecuvîntarea, iar fratele Gabriel i-o acordă. După ce închise telefonul, se întoarse către domnul Hancock, care observă imediat proasta dispoziție a șefului.

— Urîță treabă. Foarte urîță.

Fratele Gabriel goli ceașca de ciocolată, apoi o împinse înfuriat la o parte.

— Vreau ca situația din Dallas să fie sub control.

— Sînt convins că așa va fi.

— Ce știi despre înlocuitorul lui Gordon?

— Clinica are cinci candidați pentru acel post. Doi dintre ei sînt oamenii noștri.

— Ai grijă ca unul din ei să obțină slujba. E o clinică activă. Vreau să am pe cineva acolo.

— Desigur.

Cu gîndul la Melina Lloyd, se juca absent cu un prespapier,

din cristal. Christopher Hart determinase dispariția unui bun de preț. Nu era pregătit să mai piardă unul, deși Hennings îi spusese deja că detectase niște „vibrații” între ei. Fratele Gabriel începea să fie îngrijorat de ideea că Jem Hennings nu era în stare să ducă la bun sfârșit sarcina de-a o manipula pe Melina. Poate că era mai circumspectă decât sora ei geamănă. Dacă așa stăteau lucrurile, Hennings n-avea voie să facă vreo greșală.

– Să-ți mai aduc ceva, frate Gabriel?

Domnul Hancock știa întotdeauna când se simțea apăsător de enorma greutate a responsabilităților sale.

– Ce-mi recomanzi, domnule Hancock?

– Pe Leslie, afirmă Hancock fără ezitare. Era evident că se gândise deja la asta. O fată minunată. Blondă. A venit la noi anul trecut, din Iowa.

– A, da. În minte îi apărură imaginea unei fete înalte și robuste de la țară, cu pistrui pe nas.

– Am interceptat de curând o scrisoare pe care a trimis-o părinților ei, îi spuse domnul Hancock. Din nefericire, lui Leslie îi e dor de casă.

Pastorul izbucni mîniat:

– Trăiește ca o prințesă, într-un palat. Cum poate să-i fie dor de Iowa? Mai mult decât orice, detesta ingratitudea.

– După cum spune în scrisoare, se simte singură, neapreciată și neiubită.

Fratele Gabriel se ridică de la birou și porni ca o vijelie spre dormitor.

– Cheam-o pe Leslie, domnule Hancock. În seara asta și eu mă simt singur, neapreciat și neiubit.

– Melina?

Ea murmură ceva neinteligibil în pernă. Șeful o scutură de umăr.

– Haide. Mișcă-ți fundul. Au sosit.

Ea se răsuci și deschise ochii clipind.

– Ce? Cine?

– Tipii de la FBI.

Melina dădu pătura la o parte, se ridică în patru labe și se întinse spre fereastră – totul dintr-o singură mișcare. Ridică jaluzeaua și privi prin crăpătură. Lângă trotuar era parcată o berlină bleumarin, din care coboriseră doi bărbați – un negru și un alb. Se uitară în susul și în josul străzii, ca și cum ar fi vrut să facă o evaluare a zonei, apoi porniră pe alee.

Melina privi ceasul de pe noptieră. Îl pusese să sune la ora opt treizeci. Era opt și douăzeci și cinci.

– Sînt matinali băieții.

– Am auzit cînd s-a oprit mașina. Asta m-a trezit.

Șeful acceptase propunerea ei de-a rămîne acolo peste noapte. Dormise în camera de oaspeți, însă era limpede că avusese o noapte grea. Ochiul învinețit se umflase și era aproape închis, iar pe bandajul de pe obraz apăruse o pată întunecată în centru. Șeful avea pantalonii pe el, însă era desculț și fără cămașă.

– Îmbracă-te repede, zise el și îi aruncă o pereche de pantaloni și un tricou, luate la nimereală din dulap. Nu cred că e bine să știe că mă aflu aici.

Deși nu-i plăcea că Șeful cotrobăise prin dulap și-i dădea ordine, își zise că avea dreptate. Nu-i putea primi pe cei de la FBI în cămașa de noapte. Oricum era destul de neplăcut că nu apucase să se machieze și să-și bea cafeaua.

Era clar că nici Șeful n-avea mintea limpede. Se uita zăpăcit la genunchii ei.

– Șefule.

El înălță capul, ușor nedumerit.

– Trebuie să mă îmbrac, zise ea, arătînd spre hainele pe care el i le aruncase.

– A, da. Mă duc în camera de oaspeți. Întorcîndu-se în grabă, el o porni spre ușă.

– Șefule?

El întoarse capul.

– Ce e?

– De ce nu vrei ca ei să știe că ești aici?

El îi arată rănile de pe față.

– Asta ar cere o explicație. Pînă acum nu avem nici una. Grăbește-te.

Melina se îmbracă în timp record și tocmai se încălța cu o pereche de teniși cînd auzi soneria. Trecînd pe lîngă camera de oaspeți, observă că ușa era întredeschisă. Își aranjă părul în timp ce traversa camera de zi, apoi puse mîna pe clanță exact în momentul în care soneria se auzi pentru a doua oară.

– Scuze, spuse ea gîfîind, în timp ce deschidea ușa.

– Domnișoara Lloyd?

Ochii ofițerului federal se îndreptară spre mica pasăre imprimată pe tricoul ei. Ea își trecu jenată mîna peste ea.

– Ați venit mai devreme cu o jumătate de oră.

– Ne cerem scuze. Traficul n-a fost atît de aglomerat pe cît ne așteptam. Eu sînt agentul special Hank Tobias. Dînsul e agentul Patterson.

Cei doi își scoaseră în același timp legitimațiile. Melina se dădu la o parte și le făcu semn să intre.

– Luați loc.

Tobias se așează acolo unde-i indicase ea. Agentul observă ținuta ei neglijentă.

– Te-am trezit cumva?

– Mărturisesc că da. N-am reușit să adorm pînă după ora trei. De cînd a fost asasinată sora mea, nu prea am dormit noaptea.

– Înțeleg, zise abătut Patterson. Condoleanțe.

– Mulțumesc.

– Nu ai prieteni sau pe cineva din familie care să stea cu dumneata?

Ea se gîndi la Șef, care stătea ascuns în camera de oaspeți. Nu-i era nici prieten, nici rudă, așa că răspunsul ei nu va fi chiar o minciună.

– Am prieteni care s-au oferit să stea cu mine, însă mie îmi place intimitatea.

– Poate că e o decizie înțeleaptă. Tobias zîmbi, însă Melinei nu-i lăasă impresia că așa reacționa el de obicei. Suferința e ceva foarte intim.

– Doriți cafea? Mie mi-ar prinde bine.

– Și mie. Domnule Patterson?

– Ar fi grozav. Ești amabilă.

– Durează mai puțin de un minut. Apoi o să putem discuta.

Abia aștept să aud ce-aveți să-mi spuneți.

– Și noi la fel.

Îi lăsă pe cei doi în camera de zi și se duse în bucătărie. Uitase complet de mizeria de-acolo. Camera putea fi declarată zonă calamitată. Pe podea erau cioburi de sticlă, vin vărsat și sînge, atît al ei, cît și al Șefului. Masa era plină de prosoape pătate de sînge.

Să pășească pe podea, chiar și încălțată, era riscant. Sticla se sfărîma sub tălpile de cauciuc ale tenișilor ei. Luă mătura și fârașul din oficiu și se pregăti să curețe locul, cînd își făcură apariția Tobias și Patterson.

– Ce s-a întîmplat aici? întrebă Tobias.

Melina nu le putea spune adevărul fără să le atragă atenția asupra prezenței Șefului.

– Eu, ăă, am avut un mic accident aseară.

Tobias, un om evident obișnuit să ia în considerare toate faptele, continua s-o privească.

– S-a stins lumina în timpul furtunii, improviză ea o explicație. Întunericul brusc m-a surprins aici. Am scăpat din mînă o sticlă cu vin și am călcat pe un pahar spart. Sfirși ridicînd din umeri, cu un aer autocritic. Eram prea obosită aseară ca să mai fac curat.

Tobias se uita la petele de sînge de pe podea și la prosoapele mînjite.

– Te-ai tăiat la picioare.

– Mi-a intrat un ciob în călcîi.

– Ai fost la spital?

– La spital? A, nu, n-a fost așa de grav. Doar o tăietură mică.

– Și-a curs atîta sînge?

Ea își mută privirea de la el la Patterson, apoi din nou la Tobias. Rîzînd nervos, răspunse:

– Știi doar cât de rele pot fi uneori înțepăturile astea. Credeam că n-o să se mai oprească sîngerarea.

– Ar trebui să fii mai atentă, Melina.

– Așa e. Sînt de acord. În mod sigur ar trebui să fiu mai atentă.

Întorcîndu-se în grabă spre polița dulapului, trase cafetiera de pe mașina de gătit.

– În avionul cu care ați venit, ați luat micul dejun, domnule agent Patterson?

– Suc, cafea și o brioadă, dacă asta se poate numi micul dejun.

Ea întoarse capul și le zîmbi dezarmant celor doi. Ca atare, nici unul dintre ei nu se aștepta să se întîmple ceea ce urmă.

Aranjamentul floral de pe poliță se ofilise cu cîteva zile înainte. Cu o seară în urmă, Jem îl adusese în bucătărie, pentru a fi aruncat la gunoi. Florile erau veștede și întunecate la culoare. Apa de la fundul vasei era vîscoasă și începuse să emane un miros neplăcut.

Ea întinse mîna spre buchetul care avea încă agățat un șnur roz cu o carte de vizită, se întoarse și aruncă vaza grea, cu flori cu tot, în capul lui Tobias. Îl lovi în tîmplă, crăpîndu-i pielea.

– Ce dracu'!

Omul răcni de durere și se dădu înapoi pînă la masă, izbind un coș cu fructe care căzu pe podea. Portocalele și merele se rostogoliră printre cioburi și flori ofilite stropite cu apă stătută.

În vreme ce Tobias se chinuia să-și recaperte echilibrul, Patterson se năpusti asupra ei. Melina îl evită și încercă să sară peste Tobias ca să fugă pe ușă, dar acesta întinse brusc mîna și-o prinse de gleznă. Ea căzu în față, se lovi de tocul ușii și începu să strige.

Apărut brusc, Șeful o trase într-o parte și intră în bucătărie cu o crosă de golf în mînă. Cei doi fură uimiți să-l vadă, iar el profită de situație. Răsucindu-se cu toată forța, îl plesni pe Patterson cu crosa de golf peste coaste. Patterson se prăbuși.

Şeful îl izbi din nou cu putere în ceafă. Omul scoase un mormăit şi îşi pierdu cunoştinţa, dar spinarea lui îi servi de trambulină lui Tobias, care se aruncă asupra Şefului.

– Melina, fugi!

Abia apucă să rostească avertismentul, că Tobias îl şi înşfăcă şi-l azvîrli pur şi simplu în perete. Scăpă din mînă crosa de golf şi-ar fi fost cu siguranţă doborât, însă găsi ca prin miracol destulă putere ca să-şi proiecteze cotul în gîtul lui Tobias. Acesta se dădu înapoi împleticindu-se, apoi îşi lăasă capul în jos şi atacă, împingîndu-l pe Şef prin uşă, pînă în hol. Pe urmă sări înapoi. Tobias trînti uşa închizînd-o, se răsuci şi întinse o mînă spre Melina, în vreme ce smulgea cu cealaltă un pistol dintr-un toc ascuns sub haină.

Fuse rapid, însă nu atît de iute încît Melina să nu poată reacţiona. Ea puse mîna pe crosa de golf. Înainte ca el să scoată mîna de sub jachetă, ea îl pocni peste încheietură, rupîndu-i osul.

Şeful reveni spărgînd uşa şi aplică o lovitură de karate peste ceafa lui Tobias. Mîna inertă scăpă pistolul, bărbatul dădu ochii peste cap, genunchii i se muie şi se prăbuşi ca un sac de ciment.

Patterson încă nu-şi revenise.

Şeful îşi puse mîinile pe genunchi şi îşi roti capul între umeri. Respira greu, zgomotos. Tuşi, apoi îşi şterse nasul sîngerînd cu dosul palmei.

– Sper din suflet că ai avut un motiv întemeiat să strigi.
– Ăştia nu sînt de la FBI.
– Eşti cît de cît sigură?
– Unul din ei mi-a spus Melina.
– Ți-a spus Melina.
– Nu crezi că asta nu prea stă în firea unui agent FBI dur şi respectabil?

– Poate. Dar eu n-aş putea numi asta un motiv întemeiat ca să ataci un agent federal.

– Asta nu-i tot. Aseară mi s-a spus că Patterson e de la

biroul din Dallas. Când l-am întrebat a zis că a sosit de la Washington azi-dimineață...

– Am auzit.

– De ce-ar minți un agent FBI?

– Rahat, zise el, părînd astfel să rezume părerea lui despre întreaga situație, mai ales a nasului său, care continua să sîngereze. Mă dau bătut. De ce?

– Nu știu.

Acum, după încheierea luptei, instinctul ei de conservare diminuă, iar bunul-simț își reintra în drepturi. Poate că imaginația ei fusese exacerbată. În urma evenimentelor din acea săptămîină, era posibil să fi reacționat exagerat, să fi căutat cu atîta înverșunare balauri încît să nu-i mai recunoască pe băieții buni. Dacă așa stăteau lucrurile, nu numai ea ar fi avut necazuri, ci și Șeful.

– S-ar putea să mă înșel, spuse ea descumpănită.

Hart îngenunche lîngă Tobias și-i scoase din buzunar micul portact negru. Se uită la el, apoi i-l întinse Melinei.

– Pare adevărată.

Fotografia de pe legitimație părea autentică. Ea își acoperi gura și murmură:

– Ah, fir-ar să fie.

Șeful se ridică în picioare și, preț de cîteva clipe, se priviră adînc în ochi. Într-un tîrziu, el zise:

– Eu nu cred.

– Nici eu, spuse ea, respirînd ușurată.

El dădu din cap în direcția dormitoarelor.

– Adu cheile.

21

Doamne...!

Exclamația neterminată fusese rostită de agentul FBI Patterson atunci cînd se întîlni cu agentul special Hank Tobias în bucătăria Melinei Lloyd.

Timp de câteva clipe, cei doi evaluează în tăcere pagubele. În cele din urmă, Patterson se întoarce către agentul de la Washington, ca să-i ceară o părere mai avizată.

– Ai vreo idee?

Tobias strivi cu tocul pantofului o petală ofilită.

– În afară de faptul că aici a avut loc un fel de altercație, nimic nu mi-e clar.

După ce constatasese că Melina Lloyd nu răspundea la țîrîitul soneriei, Tobias încercase ușa din față și constatasese că era descuiată. O deschisese și o strigase pe Melina. Vocea îi fusese absorbită de tăcerea casei pustii.

Oare îl păcălise? Ezitarea de a fi interogat semnifica de obicei implicarea, de un anume gen, într-o infracțiune. Dar dacă ea fusese obligată să-și lase casa nesupravegheată și descuiată, asta putea avea alte semnificații. Și nu se putea gândi la nimic bun. Sau – posibilitatea asta îl umplu de spaimă – Melina avusese o soartă asemănătoare cu a surorii ei.

În tăcere, făcîndu-i semne cu mîna, pătrunse împreună cu Patterson înăuntru. Despărțindu-se, Tobias o luase spre acea parte a casei ce cuprindea camera de zi, sufrageria și bucătăria. Patterson se furișase pe hol. Strigaseră curînd unul la altul că locuința era pustie. Tobias își vîrîse pistolul în toc și stătea în pragul ușii de la bucătărie, încercînd să-și dea seama, în timp ce-l aștepta pe Patterson, ce naiba se întîmplase acolo.

Își îndreptă bărbia spre cealaltă aripă a casei.

– Cum arată în partea aia?

– Sînt două dormitoare. S-a dormit în amîndouă. În baie e un prosop de bucătărie pătat cu sînge. Bandaje. Picături de sînge uscat pe covor și pe fața de pernă într-o cameră ce pare a fi de oaspeți. O pungă plină cu apă.

– Apă?

– S-ar putea să fi fost gheață.

– Asta pare logic. Dacă a fost cineva lovit în cap cu vaza aia.

Patterson încuviință.

– Despre asta-i vorba. Ușa dulapului e deschisă, dar nu s-a

umblat în el, și nici în sertarele biroului. Cutia cu bijuterii e plină. Nu sînt semne de furt. Nici de bătaie, în afară de cele de-aici.

În vreme ce analiza în gînd informațiile din raportul verbal al lui Patterson, își trecu absent mîna peste cravata scumpă din mătase. Era argintie și se potrivea perfect cu cămașa, care se asorta cu dungile albe ale costumului său bleumarin. Nu avea alt hobby în afară de exercițiile zilnice în sala de gimnastică. Nu pleca în vacanță spre destinații exotice. Nu avea barcă, nici schiuri, nici vreun set de crose pentru golf. Conducea mașina justiției, care era singurul său vehicul. Trăia singur într-un mic apartament, folosind al doilea dormitor în chip de dulap suplimentar. Hainele erau unica lui slăbiciune și le purta ca un manechin.

– Deci toată acțiunea a avut loc aici, cugetă el cu voce tare.

– Numai dacă nu mi-a scăpat ceva.

– O să arunc și eu o privire, zise Tobias.

– N-o să mă simt ofensat.

În loc să pornească în direcția dormitoarelor, Tobias se îndreptă cu băgare de seamă spre celălalt capăt al bucătăriei, călcînd pe lîngă pereții încăperii ca să nu deranjeze ceva ce-ar fi putut deveni mai tîrziu probă a unei infracțiuni de care nu știa încă nimic. Acoperi minierul ușii din spate cu o batistă și o deschise.

– Garajul e gol. Unde-i mașina ei? întrebă el retoric.

– Vrei să sun la poliție?

– Așa aș zice.

– Și ce să le spun?

– Al naibii să fiu dacă știu. Nu sînt semne de intrare prin efracție. Nici vreun cadavru.

– Să fie vorba despre o răpire?

– Probabil, admise Tobias cu un aer absent.

Patterson puse mîna pe telefon.

Agentul special părăsi bucătăria, trecu prin camera de zi, care era în ordine, și ieși pe hol. Intră mai întîi în dormitorul

pentru oaspeți; dormise cineva de curînd acolo. Observă pe fața de pernă o pată de sînge. Și încă ceva. Tobias se aplecă să privească mai atent. Stabili ce era și reținu informația în memorie, dar lăsă totul neatins, pentru a fi colectat și catalogat de către poliție.

Ieși de-acolo și intră în dormitorul principal, unde se opri lîngă patul femeii. Cămașa de noapte părea să fi fost scoasă la repezeală, nu sfîșiată într-o luptă violentă. Numai una dintre pernele de pe pat avea imprimată urma unui cap. Dormise singură.

Remarcă fotografia înrămată de pe noptieră și tocmai o studia cînd apărură Patterson.

– Sînt pe drum. Apoi, observînd ce-i reținuse atenția lui Tobias, zise: Am văzut-o mai devreme. Uimitor, nu?

Tobias aflase că surorile Lloyd erau gemene. Îi spusese Lawson, cînd se întîlniseră în acea dimineață: „Se puteau substitui fără probleme una alteia. Eu nu le-aș fi putut deosebi. Cu excepția faptului că Gillian era moartă.”

La cererea lui Tobias, detectivul de la Omucideri le furnizase și cîteva informații despre trecutul celor două.

– Amîndouă au avut succes în carierele lor. Amîndouă – celibatate. Nici una n-a mai fost căsătorită. Deși Gillian era logodită.

– Ce știi despre el?

– Un tîmpit, zisese Lawson laconic. Rămîne între noi.

– Poți să fii mai exact?

– Un tîmpit autentic.

Dacă tot ce le spusese Lawson ulterior despre Jem Hennings era adevărat, descrierea se potrivea. Tobias zisese:

– Sînt sigur că i-ai verificat alibiul.

– E curat. În plus, nu avea nici un motiv s-o facă. Părea sincer tulburat.

– Și Melina? dorise Tobias să știe.

– În ce sens?

– Ea avea vreun motiv?

Detectivul negase energic.

– Nici măcar o asigurare pe viață. Gemenele hotărâseră să fie moștenite de niște organizații de caritate. După plata funeraliilor și a facturilor restante, toate bunurile lui Gillian au ajuns acolo.

– Melina s-a împăcat cu situația asta?

– N-am întrebat-o, n-am crezut că e cazul. Ele și-au donat și moștenirea de la părinți, acum câțiva ani. Nu reprezenta o avere, dar era o sumă frumoasă. Nici una din ele nu s-a atins de un cent din banii ăia.

La sfârșitul întâlnirii, Lawson afirmase:

– Dacă părerea mea înseamnă ceva pentru voi, Melina Lloyd e curată ca lacrima.

– Nu ea a fost ultima persoană care a văzut-o pe Gillian în viață?

– Ba da, zisese detectivul. În afară de ucigaș. Dacă vă gândiți la o conspirație, pariez pe boasa mea stîngă că ea nu-i implicată.

Tobias plecase de la acea întâlnire cu o imagine clară a Melinei și a surorii ei. Era evident că gemenele aveau același sistem de valori. Și, așa cum demonstra și fotografia aceea, asemănarea fizică era aproape perfectă.

– Lawson n-a exagerat, remarcă el, căutîndu-și în haină telefonul mobil.

– Vrei să-l suni?

– Cazul lui a fost închis, dar e un gest de politețe... Cît vorbesc eu cu el, sună la serviciul de circulație și află-i numărul mașinii. Să vedem dacă o putem găsi. S-ar putea să fie parcată în fața vreunui magazin, unde s-o fi dus să cumpere detergent, ca să scoată petele de sînge de pe covor.

– Chiar crezi că a făcut mizerie în casă și asta a împiedicat-o să-și amintească de întâlnirea cu noi?

Tobias se gîndi la crimele și răpirile care îl determinaseră să caute un numitor comun. Niște femei fuseseră înjunghiate cu cruzime, aparent fără motiv, apoi criminalii se sinucisera înainte de-a putea fi interogați. Nou-născuții dispăruseră fără urmă. Numitorul comun: clinicile pentru tratarea infertilității. Implicațiile erau înspăimîntătoare.

Cu un aer grav, Tobias răspunse întrebării lui Patterson.
– Nu. Nu cred.

Extrem de iritat, Jem Hennings bătea cu stiloul în carnetul de pe birou. Bursa se deschisese, negocierile erau în toi, iar el ce făcea? Își pierdea timpul prețios, aducător de venituri, evaluînd pagubele.

În ultimele cîteva zile, veștile proaste îl inundaseră asemenea valurilor înspumate ale oceanului. De cînd fusese descoperit cadavrul lui Gillian, se simțea de parcă și-ar fi ținut mereu răsuflarea. I se părea tot mai greu să ia o gură de aer, iar acum avea senzația că plămîinii erau pe cale să-i plesnească.

– În regulă, ce n-a mers bine?

– El era acolo.

– Cine?

– Astronautul.

Stiloul lui Jem își opri bătaia rapidă.

– Christopher Hart era cu Melina? În casa ei?

Hart le dăduse cu o seară în urmă papucii forțoșilor āstora care rasoliseră treaba încercînd să-i facă de petrecanie. Trebuia să pară opera unor ecologiști care se împotriveau programului spațial fiindcă obținuse fonduri ce-ar fi putut fi cheltuite mai cu folos pentru protejarea planetei. Jem compusese scrisoarea ce urma să fie descoperită asupra lui Hart atunci cînd avea să-i fie găsit cadavrul plutind în Trinity, cu un glonț în cap.

Însă Hart avusese noroc. Cînd trecătorii deveniră martori, „ecologiștii” cu ochelari de schi fugiseră. Întorcîndu-se mai tîrziu cu altă mașină și fără ochelari, nu-l mai găsiră acolo pe Hart.

Jem puse oamenii să-l caute în tot Dallasul, de la parcare barului, unde-și lăsase mașina peste noapte, pînă la hotelul Mansion. După ce-i raportase fratelui Gabriel veștile proaste, nu mai dormise toată noaptea. Și în tot timpul āsta, Hart stătuse bine mersi la Melina.

Resentimentele față de Hart îl ardeau pînă în adîncul sufletului. Cu o seară în urmă, Melina îl dăduse afară din casă, invocînd extenuarea și dorința de-a fi singură. *E limpede că aversiunea ei față de musafiri nu era valabilă și pentru Chris-*

topher Hart, își zise Jem cu amărăciune. Un motiv în plus ca să-l urască. Însă ura lui Jem era mai presus de gelozie. Hart îi strica reputația în ochii fratelui Gabriel. Din cauza lui, risca să piardă încrederea și respectul acestuia. Era un motiv întemeiat ca să-l ucidă.

Uitînd de bursa titlurilor de valoare și de venitul potențial pe care-l pierdea pentru clienții săi și pentru sine, ignorînd notele telefonice care-i erau vîrîte sub nas de o secretară insistentă și prefăcîndu-se că nu vede semnalul luminos de pe ecranul computerului ce-l atenționa că-i sosise un E-mail, Hennings mormăi amenințător în receptor:

– Ia-o de la început și spune-mi ce s-a întîmplat.

Era mai rău decît se așteptase.

– Melina și-a dat seama de ceva?

– Fie asta, fie că nu-i plac oamenii de la FBI.

Banditul fusese recrutat pentru sarcina aia de însuși fratele Gabriel, care-l botezase și-l înrolase în armata lui de elită, dîndu-i numele Joshua, războinicul din Vechiul Testament. Jem nu-i cunoștea adevăratul nume. Nimeni nu i-l știa. Omul avusese atîtea pseudonime încît uitase și el cum îl chema de fapt.

Joshua se făcuse remarcat în Haiti, unde se ocupase de treburile murdare ale lui Duvalier. Nu ezita să ucidă. Ba chiar îl pasiona. Cealaltă slăbiciune a lui era fratele Gabriel, pe care îl adora. Acesta îi cîștigase dragostea și loialitatea necondiționate după ce-i eliberase fratele, alt mercenar, dintr-o închisoare din Malaysia. Joshua ar fi trecut și prin foc pentru fratele Gabriel.

Jem îi înțelegea loialitatea și-i admira dibăcia de criminal, însă în acel moment era în stare să-l strîngă de gît.

Joshua se plîngea că se alesese cu un cucui la tîmplă, ca dovadă a antipatiei Melinei față de FBI.

– Cred că și încheietura mîinii mi-e ruptă. Nu știu ce-a înverșunat-o împotriva noastră.

– Trebuia să obții legitimațiile cu o seară înainte.

– Dar sînt cele mai bune pe care le puteam procura, susținu Joshua. Adevăratul Tobias ar fi avut de furcă pînă să-și dea seama că sînt false.

– Atunci, trebuie să fi spus voi ceva nepotrivit.

Jem îl puse pe Joshua să-i relateze întâlnirea pas cu pas, cuvânt cu cuvânt.

– Asta e, cretinule, şuieră el când Joshua ajunsese la partea cu zborul lui Patterson de la Washington. Ştia că el vine de la biroul din Dallas.

– Nu mi-ai spus asta.

– Ba ți-am spus.

– Nu mi-ai spus, insistă Joshua cu răceală.

– Ei bine, așa v-ați dat de gol.

Joshua îi descrie lupta.

– Cum ne-am venit în fire, am și întins-o.

– Și nu era nici urmă de Melina sau Hart?

– O roiseră. Mașina ei dispăruse.

Joshua ratase neutralizarea lui Hart și o lăsase pe Melina să dispară. Poate că atîta îndoctrinare spirituală îl vlăguise. Ce altă explicație putea exista pentru faptul că o dăduse în bară – și încă rău – în ultimele două misiuni pe care le avusese?

Ăsta era riscul pe care ți-l asumai folosindu-te de oameni maleabili. Cei care puteau fi manipulați atît de ușor nu beneficiau de o inteligență deosebită. Dale Gordon, de pildă. Fusesse un geniu în știință și în același timp devotat Programului. Dar, de îndată ce-și îndeplinise misiunea, devenise irecuperabil. Din nefericire, fusese atît de stupid încît să nu distrugă fotografiile și informațiile adunate despre Gillian. Așa intrase clinica în vizorul anchetatorilor.

Jem Hennings n-ar fi făcut o asemenea greșeală. Îl rodea și acum faptul că fratele Gabriel ordonase uciderea lui Gillian și sinuciderea lui Gordon fără ca măcar să-l consulte. Fusesse sincer șocat atunci când ajunsese la ea acasă și-i văzuse cadavrul. Cuvintele scrise pe perete îi dăduseră primul semn că includerea ei în Program fusese pusă sub semnul întrebării, însă abia după întâlnirea cu Lawson, când auzise descrierea lui Dale Gordon făcută de Chistopher Hart, înțelesese ce se întîmplase și de ce.

Fratele Gabriel nu putea fi învinuit. De vină era Gordon care nu examinase cu atenție situația și nu fusese mai meticulos. *Gordon, idiot blestemat*, își zise el. Dacă n-ar fi dovedit

neglijență, Jem n-ar fi fost nevoit să aibă de-a face cu alt incompetent.

– M-ai dezamăgit, Joshua, zise Jem.

– Trebuia să-l fi împușcat din prima pe tip și să fi înhățat fata cînd ne-a deschis ușa. Ar fi fost mai ușor. Tot teatrul ăla s-a dovedit de rahat, zise Joshua batjocoritor.

Jem îi ignoră accentul critic, referitor la strategia pe care-o propusese.

– N-am altceva de făcut decît să-i raportez fratelui Gabriel eșecul vostru.

Acest nume impunea teamă și respect. Fratele Gabriel era purtătorul de cuvînt al Domnului, singura persoană de pe Pămînt căreia Dumnezeu îi încredințase viitorul omenirii, pînă și cel mai puternic bărbat ar fi fost neputincios în fața amenințării cu dezaprobarea lui. A te opune fratelui Gabriel echivala cu a ridica pumnul spre Dumnezeu.

– N-am eșuat, îl contrazise Joshua, nu atît de pocăit pe cît ar fi dorit Jem. Avem și altă soluție, îți amintești?

Și Jem își aminti. Îl supărase atît de mult nereușita lor încît aproape uitase planul de rezervă!

– Ești sigur că o să mergă?

– O să mergă. Ei nu pot dispărea. Ce vrei să le facem? Ei și tipului?

Era o întrebare foarte nimerită. Cît de multe ghicise Melina și cît reușise să pună cap la cap? În afară de el, cine-ar mai fi putut ști că FBI-ul urma s-o viziteze în acea dimineață? Dacă el s-ar fi confruntat cu situația asta, cum ar fi explicat-o? Și dacă ea anunțase poliția sau FBI-ul?

Îi trebuia timp să se gîndească, să pună lucrurile în ordine, să analizeze situațiile neprevăzute.

– După ce afli unde sînt, nu faci nimic pînă nu mă anunți pe mine, îl instrui pe Joshua.

Ordinul nu se potrivea cu mercenarul și cu tovarășul lui, oameni de acțiune, care-i purtau acum o dușmănie de două ori mai mare lui Christopher Hart. Jem putea încuraja resentimentul ăsta.

– Christopher Hart e un dușman al Programului. A pîngărit-o pe Gillian Lloyd. S-ar putea s-o fi pîngărit deja și pe Melina.

– Trebuie distrus.

– Asta ni s-a cerut să facem.

Vocea lui Jem vibra de virtuoasă ferveare. Spera că exprimase conotațiile spirituale ale pedepsirii lui Hart, în timp ce, în sinea lui, spera ca tipii ăia să-l pulverizeze pe ticălos, făcîndu-l să sîngereze în cizmele de cow-boy.

– Stați cît mai aproape de ei, fără să fiți văzuți. Acum vă cunosc fețele. Dacă vă văd, sînteți terminați.

Joshua se simți ofensat.

– Nu sînt idiot.

– Totul dovedește contrariul, zise Jem în șoaptă. Ține-mă la curent.

De îndată ce închise, apăru și secretara, fluturîndu-i altă notă pe sub nas.

– Nu poate aștepta?

– Nu cred, răspunse ea gîngurind. Apoi se întoarse și se depărtă cu un aer afectat.

– Domnul Hennings?

Jem se roti cu tot cu scaun. În biroul său intraseră doi bărbați. Unul era înalt, negru, îmbrăcat impecabil și îl privea în ochi pe Jem atît de imperativ încît acesta îl observă pe celălalt doar cu coada ochiului. Prezența lui părea neînsemnată.

Jem fu cît pe ce să-și dea drumul în pantaloni, însă reuși să se ridice în picioare, afișînd un zîmbet amabil, dar întrebător.

– Sînt Jem Hennings. Cu ce vă pot fi de folos?

Bărbatul scoase un mic portvizit din piele.

– Sînt agentul special Tobias, de la FBI.

22

Ai un comisionar personal? întrebă Șeful amuzat după ce ea încheie conversația la telefonul mobil.

– Ce-i rău în asta?

– Nimic. De fapt, sînt impresionat, Melina.

Ea îi aruncă o privire fioroasă, iar el se prefăcu înspăimîntat.

– Doar n-o să-mi dai cu o vază în cap, nu?

Fără să ia în seamă replica lui, Melina se ridică de pe pat. Spațiul dintre cele două paturi duble era atît de îngust încît el fu nevoit să-și tragă genunchii într-o parte pentru ca ea să poată trece.

– Mă bucur că o să-mi facă ea cumpărăturile. I-am spus de ce am nevoie. Ea o să tîrguiască și-o să-mi trimită totul aici, cu un taxi.

– În mod obișnuit, n-ai asemenea pretenții. Nu ți-a cerut o explicație?

– Își închipuie, probabil, că am o relație cu cineva. Printre clienții ei se numără oameni bogați și celebri. Nu i-ar fi păstrat mult timp dacă ar fi scormonit după informații și ar fi divulgat secrete. Discreția e esențială.

– Ca și în meseria ta. Gillian mi-a explicat că nu destăinuieți secretele unui client altcuiva.

– S-ar repercuta nefavorabil asupra afacerii.

– Tot nu mi-ai explicat de ce ai nevoie de haine de lux.

– Cei care ne caută vor urmări cumpărăturile făcute cu cărți de credit, dar poate că nu se vor gîndi la firma Neiman. Tot trebuia să-mi iau niște haine de schimb, or asta mi s-a părut cea mai bună soluție. M-ai atenționat să nu uit cheile. Le-am luat. Dumnezeu știe cînd o să pot merge acasă, iar ăsta cam bate la ochi, zise ea, arătînd spre tricoul pe care-l purta.

Își roti privirea prin camera mohorîță, impersonală. După ce se opriseră la un bancomat și luaseră destui bani ca să le ajungă pentru cîteva zile, trăsaseră la un motel de pe autostrada interstatală, care avea o parcare înțesată de camioane cu remorcă. Li se dăduse o cameră standard.

Îl privi în cele din urmă cu un aer abătut.

– Șefule, ascultă. S-ar putea ca asta să fie casa mea pentru o vreme, ceea ce nu înseamnă că și dumneata trebuie să locuiești aici.

– Ce-ți face clavicula? întrebă el, mai mult pentru a-i atrage atenția că-și masa osul.

Lăsă mâna în jos.

– Bine. Nu trebuia să-ți spun că știam despre aventura dumitale cu Gillian. Dacă nu te-aș fi făcut mincinos și laș, ai fi plecat liniștit de la întâlnirea cu Lawson.

– Crezi că e fisurată?

– Clavicula? Nu.

– Ruptă?

– Nu, spuse ea, dînd iritată din cap. Probabil că o să se învinețească, dar asta o să fie tot. Frîngîndu-și mîinile, adăugă: Mă detest fiindcă te-am tîrît în porcăria asta.

El oftă resemnat.

– Vrei neapărat să vorbim despre treaba asta? În regulă, n-am nimic împotrivă. Nu m-ai tîrît dumneata, Melina. Am fost implicat de la bun început. Poate fără să-mi dau seama, dar asta e realitatea. Pe Gillian au ucis-o pentru că a locuit o vreme cu mine. Se pare că urmez eu. În ambele cazuri, vreau să cunosc motivul.

– NASA te-ar proteja. Oricine te-ar fi atacat aseară, n-ar mai avea același curaj dacă NASA ar apărea în spatele dumitale. Îl rugă să sune la FBI.

– Și ce să le spun?

– Că în primul moment ți-ai închipuit că ne-au atacat hoții azi-dimineață.

– Hoții! exclamă el, rîzînd scurt.

– Ai sărit în apărarea mea. Cînd ți-ai dat seama de greșeală, te-ai îngrozit. Eu am fugit înainte să mă poți reține.

– Și crezi că ei or să înghită povestea asta? întrebă el ironic. Exclus. Iar eu refuz să mă ascund după NASA. Arătînd spre fața lui rănită, adăugă: Asta-i o bătălie personală.

– Cum te mai simți acum?

– N-ai vrea să știi.

Nasul nu-i mai sîngera. Imediat după ce ajunseseră la motel, el se spălase și ea îi înlocuise pansamentul de pe obraz.

Ținuse o pungă cu gheață la ochi și umflătura se micșorase vizibil. Dar încă mai arăta ca un fost boxer care își supralicitase forțele.

– Îmi pare rău, Șefule.

– Mă rog, cel puțin de data asta le-am tras-o și eu.

În ciuda glumelor lui și a insistenței cu care afirma că fusese implicat de la început, ea tot se simțea răspunzătoare.

– Și mașina dumentale?

– Rămîne acolo, în chip de momeală. Nu mă pot duce după ea.

– Or s-o caute și pe-a mea acum. Ce putem face?

– La asta mă gîndesc, zise el, bătîndu-se peste frunte.

– Grozavă pereche de proscriși sîntem. Se așeză din nou în fața lui și rîse cu tristețe. Nu mi-aș fi imaginat sub nici o formă că o să port o conversație ca asta.

El zîmbi.

– Nici eu.

– Nu știu cum să mă port cînd mă ascund de cineva.

– Cred că o să învățăm stînd împreună.

– Tot ce se poate.

El scoase telefonul mobil din buzunarul jachetei și sună la Mansion. Îi explică recepționarului că fusese nevoit să plece pe neașteptate și își exprimă dorința ca bagajele să-i fie trimise cu un taxi în locul unde se afla în acel moment. Dădu adresa motelului, dar nu-i preciză numele.

– Cît mai repede posibil, vă rog. După ce închise, zise: Deja m-am dat de gol.

Ascultîndu-l absentă, Melina se lovea gînditoare cu telefonul peste obraz.

– Nu cred asta.

– Ce?

– Că Tobias și Patterson erau agenți federali. Știu, știu, legitimațiile păreau autentice. Dar escrocii știu cum să facă rost de niște falsuri reușite.

– Într-un singur fel putem afla. Sunînd la FBI.

– Sună la FBI. Vorbiseră în același timp. Așa pățeam și cu

Gillian, îi spuse ea, în timp ce forma numărul informațiilor interurbane.

Ochii li se întâlneau. Orice referire la sora moartă le alunga zîmbetele. Și acum se întâlneau la fel.

– Pot să uit, temporar, zise el încet. Dar îmi revine în minte ca o amintire șocantă.

– Și mie.

Potrivit indicației afișate pe ecranul telefonului trebuia să apese un buton dacă voia ca numărul să fie format automat. Ea se conformă, apoi îi spuse încet Șefului:

– Gillian s-a simțit foarte bine.

Înainte ca el să-i ceară amănunte, i se făcu legătura.

– Da, încerc să dau de agentul special Hank Tobias. Aveți numărul lui?

– Vă pot face legătura direct cu biroul lui.

Ea acoperi microfonul.

– O, Doamne. E adevărat.

– Deci ne-am ars.

I se răspunse pe un ton clar, răspicat. Ea ceru să vorbească cu Tobias, dar i se spuse că nu era disponibil.

– Vă poate ajuta altcineva?

– Domnișoara... Se concentrează și își aminti ca prin miracol numele ei. Myrick.

– Rămîneți la aparat.

Melina se uită la Șef și dădu din cap, plină de căință.

– O să-mi asum întreaga răspundere. A fost greșeala mea, Șefule. O să mă asigur că ei înțeleg...

Fu întreruptă de o voce pe care o recunoscuse imediat.

– Sînt Lucy.

– Am văzut-o pe Melina aseară, răspunse Jem Hennings la întrebarea lui Tobias. De ce? Despre ce e vorba? I s-a întîmplat ceva? O, Doamne, să nu-mi spui că a pățit și ea ceva.

– Nu trebuie să tragem concluzii pripite, îi zise Tobias calm. Am avut o întîlnire cu ea azi-dimineață, iar ea nu era acolo. Încerc doar să dau de urma ei.

– Ai avut o întâlnire cu Melina? De ce? Ce-a făcut?
 Ocolind răspunsul, Tobias îl întrebă:
 – Știi cumva unde-ar fi putut să se ducă azi-dimineață?
 Am sunat la biroul ei. N-a lăsat nici un mesaj.
 – La sala de gimnastică. Mi-a spus că voia să facă puțină mișcare în dimineața asta.
 – La ce sală?
 – Îmi pare rău, nu știu la ce club e înscrisă.
 După ce îi ceru lui Patterson să afle amănunte, Tobias se întoarse către Jem Hennings.
 – La ce oră ai văzut-o aseară?
 Hennings se uita încurcat când la Tobias, când la Patterson, care vorbea în șoaptă la telefonul mobil.
 – Ah. Ia să vedem... pe la zece, zece și jumătate. Am luat masa la ea acasă. Ne-am odihnit o vreme. Melina era frântă. Ultima săptămână a fost un coșmar pentru ea. Ai aflat despre logodnica mea, Gillian, nu-i așa? Sora Melinei.
 – Am avut o lungă discuție azi-dimineață cu caporalul-șef Lawson.
 – Aha. Deci știi. Anchetați asasinarea lui Gillian?
 – Voiam doar să-i punem cîteva întrebări domnișoarei Lloyd.
 – Despre ce?
 – De aseară n-ai mai vorbit cu ea?
 – Nu. I-am spus că o s-o caut în cursul zilei de azi, dar nu ne-am făcut nici un plan.
 – Era singură când ai plecat de la ea?
 – Contrar voinței mele. Făcuse o baie prelungită și se pregătea să se bage în pat. De fapt, m-a dat afară ca să se poată culca. Eu unul cred că ar fi trebuit să stea cineva cu ea. Cel puțin vreo cîteva zile. Însă ea e foarte independentă. Nici nu voia s-audă de așa ceva.
 Tobias avea o expresie impasibilă. Patterson încheie convorbirea și raportă că una dintre angajatele Melinei fusese de acord să sune la sala de gimnastică pe care aceasta obișnuia s-o frecventeze.

– Nu-i stă în fire să nu se prezinte la o întâlnire, continuă Hennings. E o profesionistă. Meseria ei e să stabilească întâlniri. Dar bănuiesc că, după cât a suferit săptămîna asta, nu se mai poartă ca de obicei.

– În ce sens?

– E neatentă. Distrată. O să fie dezolată cînd o să afle că a uitat de întâlnirea cu dumneata. Poți încerca s-o suni la telefonul ei mobil, zise Hennings, străduindu-se să se facă util. Am numărul.

– Și eu îl am. Tobias sunase de mai multe ori, dar îi răspunsese doar robotul.

– Dacă ai sunat-o, probabil că ai dat peste robot, spuse Hennings. Gillian se enerva de fiecare dată cînd Melina nu răspundea. Ține telefonul închis ca să nu-și deranjeze clienții.

– Pari s-o cunoști la fel de bine ca pe logodnica dumitale.

– Erau atît de apropiate încît, dacă o cunoșteai pe una, aproape că știai totul și despre cealaltă. Eu m-am îndrăgostit de Gillian, dar am ajuns s-o consider pe Melina sora mea, așa că vreau s-o ajut pe cît pot, zise Hennings pe un ton grav. Despre ce e vorba? Are vreo problemă?

Tobias scoase o carte de vizită din buzunarul hainei și i-o dădu brokerului.

– Ai putea să ne dai o mîină de ajutor dacă o să afli ceva despre ea.

– Asta-i tot?

– Deocamdată.

– Aș vrea să știu ce se întîmplă.

– Dorim doar să stăm de vorbă cu ea.

– O să Țineți legătura cu mine? întrebă Hennings neliniștit.

– Bineînțeles.

Pe culoar, în timp ce se îndreptau spre ascensor, Patterson zise:

– Lawson n-a exagerat. Tipul e un tîmpit autentic.

– Care se poticnește dorind să fie de ajutor.

– Crezi că a mințit spunînd că a plecat aseară de la ea? A fost acolo azi-dimineață?

– Nu știu asta, dar un bărbat a dormit în patul din camera de oaspeți.

– De unde știi?

– Tipul are păr de culoare deschisă și ondulat.

– Poftim?

Telefonul mobil al lui Tobias sună.

– Da.

– Mi-am câștigat dreptul la iubirea dumitale.

– De ce, domnișoară Myrick?

Tocmai am vorbit cu Melina Lloyd.

– Negru, un metru optzeci și cinci înălțime, îmbrăcat trăsnet. Astea-s vorbele ei. Magnific. Tot vorba ei. Gen Denzel Washington. Melina îi repeta Șefului trăsăturile fizice ale lui Hank Tobias, așa cum i le descriesese Lucy Myrick. Pe Patterson nu-l cunoaște, fiindcă el lucrează la biroul din Dallas.

– Așadar, când l-ai întrebat pe acel Patterson din casa dumitale despre zborul de azi-dimineață, el a mințit.

– Poate că pînă la urmă n-o să fiu trimisă într-o închisoare federală.

– Nici eu nu cred, fu de acord Șeful. Fiindcă Tobias al nostru nu era așa de înalt și în nici un caz nu semăna cu Denzel Washington.

– Costum ponosit, pantofi ieftini. În nici un caz n-aș considera „trăsnet“ o asemenea îmbrăcămintă.

– Cum ar face oricine are un comisionar personal.

– Vrei, te rog, să încetezi cu asta?

– Comisionarul tău își cunoaște meseria. Se uită la fesele ei. Măsura e perfectă.

Hainele noi fuseseră aduse cu o jumătate de oră în urmă. Ea nu specificase clar dimensiunile, așa că vînzătoarea de la Neiman trimisese două perechi de pantaloni, o fustă și pulovere asortate. Adăugase o jachetă subțire de lînă, trei seturi de lenjerie intimă, două perechi de pantofi și o cămașă de noapte. O sacoșă mai mică fusese umplută cu produse cosmetice și obiecte de toaletă, împreună cu un bilet nerușinat de la comisionar, pe care

scria „Distrează-te!”. Melina făcuse repede un duș și își pusese o pereche nouă de pantaloni, schimbându-și tricoul cu un pulover din cașmir.

Fără să ia în seamă complimentul Șefului, îi spuse că domnișoara Myrick îi promisese să ia imediat legătura cu Tobias.

– M-a asigurat că el o să sune, așa că mi-a cerut să las telefonul deschis.

– Ce-o să-i spui?

– Habar n-am. Contez pe inspirația de moment.

– Cine mai știa despre întâlnirea cu el?

– Nimeni.

– A fost cineva.

– Lucy Myrick a sunat aseară, când eram în cadă. Jem și cu mine am răspuns...

Privirile li se întâlniseră ca atrase de magnet.

– Hennings era acolo când ai primit telefonul?

– M-a întrebat mai târziu cine-a sunat.

– I-ai spus?

– Am inventat o poveste.

Ochii Șefului căpătară o expresie grăitoare, dar nu continuă discuția, pentru că începu să sune telefonul ei. Verifică apelul pe ecran, dar nu recunoscă numărul. Cel puțin nu era al lui Jem. Chiar că nu știa ce i-ar fi putu spune acum. La al patrulea apel, răspunse.

– Alo.

– Domnișoara Lloyd? Sînt agentul special Tobias.

– Îmi cer scuze că am ratat întâlnirea.

– Eu am sosit la nouă.

– Prea târziu, după cum s-a dovedit.

– Te simți bine?

– Am avut și zile mai bune.

– Ce s-a întîmplat azi-dimineață? Am intrat în casa dumitale.

Am văzut mizeria, sîngele. Ești rănită?

– Nu.

– Dar colonelul Hart? E rănit?

Îl săgetă cu privirea pe Șef, care-i urmărea replicile. El

ridică din sprâncene întrebător, neștiind de ce se oprișe. Ea dădu ușor din cap.

Fiindcă Melina nu-i răspunse la întrebare, Tobias zise:

– Aș dori foarte mult să vorbesc cu dumneata. Spune-mi unde te afli.

– Nu încă. Mai întâi vreau să aflu de ce te interesează uciderea lui Gillian.

– Pentru că a fost pacientă a Clinicii Waters.

– Clinica are mulți pacienți. În afară de sora mea, nici unul nu a fost înjunghiat mortal săptămîna asta. De ce-a avut parte de o asemenea soartă, domnule Tobias?

– Asta încerc să aflu.

– Trebuie să ai o bănuială.

– Nu în acest moment.

– Ceva tot ți-a atras atenția asupra morții lui Gillian.

El ezită, apoi zise:

– O serie de alte crime.

– Crezi că Dale Gordon a fost un criminal în serie?

– Nu. Am verificat asta, spuse el sec. El are legătură doar cu moartea surorii dumitale.

– Atunci elementul comun îl constituie faptul că toate victimele au fost pacienți ai unei clinici din rețeaua Waters? Țasta e răspunsul, nu-i așa?

– S-ar putea, numai că nu toate clinicile respective sînt afiliate la Waters, explică el. Una din paciente se trata la un cabinet particular. O a doua s-a dus la altă clinică privată, cu o reputație la fel de solidă ca și Waters. O asemănare izbitoare între cazul surorii dumitale gemene și un altul din Oakland, California, o constituie faptul că amîndouă au fost inseminate artificial cu cîteva zile înainte de asasinarea lor, ca și faptul că suspiecții și-au luat viața înainte de-a putea fi interogați de către autorități.

– Doamne, zise ea cu un tremur în glas. Despre cîte crime de genul ăsta este vorba?

El se abțînu să răspundă. O vreme, cei doi tăcură. Ochii

albaștri ai Șefului o priveau întrebător. Într-un târziu, Tobias zise:

– Pentru moment, asta-i tot ce pot spune, domnișoară Lloyd.
N-ai vrea să te întâlnești cu mine și cu agentul Patterson?

– Am încercat o dată. N-a mers.

– Cine-a fost la dumneata acasă azi-dimineață?

– Nu știu cine erau. Dumneata ai aflat? I-ai întreb?

– Să-i întreb?

– Când ați ajuns la mine acasă.

– Casa era pustie, domnișoară Lloyd.

– Plecaseră, exclamă ea.

Șeful își îndreaptă spatele. *Plecaseră?* repetă el în șoaptă.

Tobias o întrebă dacă impostorii rămăseseră în casă după ieșirea ei.

– În stare de inconștiență. Pe podeaua bucătăriei, îi spuse Melina.

El rumegă informația câteva clipe, apoi îi ceru să-i descrie pe cei doi. Melina îi făcu o prezentare sumară, consultându-se din ochi cu Hart în privința înălțimii și greutateii. El îi confirmă afirmațiile dînd din cap.

– Am fost păcălită. La început.

– Și pe urmă?

– Pe urmă, nu. Cel puțin am fost suficient de prudentă ca să plec de-acolo.

– Am găsit mare mizerie în bucătărie și urme de sînge pe covorul din dormitor.

Ea îi relatează cum se tăiasă la călcîi cu o noapte în urmă.

– Dormi cu picioarele pe pernă, nu cu capul? o întrebă el.

– Poftim?

– Pe perna din dormitorul pentru oaspeți era sînge. Și un fir de păr. Presupun că amîndouă aparțin colonelului Hart.

Ea nu-l contrazise, nici nu-i confirmă bănuiala.

– Am citit dosarul întocmit de Lawson, domnișoară Lloyd. Știu că Hart și-a petrecut seara dinaintea asasinatului cu Gillian. Ei doi s-au mai întâlnit înainte de acea seară?

– Ai dosarul lui Lawson? Credeam că a fost clasat în mod oficial.

– Eu l-am redeschis oficial.

– Înțeleg.

– Care-i treaba? E vreo problemă?

– Ținem legătura. Melina închise și trânti telefonul, de parcă i-ar fi ars mîna.

– Ce s-a întîmplat? Șeful părea încordat ca un arc întins.

– N-or s-o lase să se odihnească în pace, zise Melina, poate mai agitată decît era necesar. Slavă Cerului că am incinerat-o. Altfel, probabil că ar fi exhumat-o. A, apropo, știe că ești cu mine.

– Pe cine suni acum?

Ea luase din nou telefonul și formă rapid numărul.

– La Clunkers.

– La Clunkers?

23

Am localizat-o, îi raportă Jem domnului Hancock. Oamenii mei o urmăresc chiar în clipa asta. Te rog să-i spui fratelui Gabriel că situația e sub control.

Jem era cam îmbufnat pentru că nu luase direct legătura cu fratele Gabriel, fiind nevoit să-l folosească pe Hancock drept intermediar.

– O să-l informez imediat după încheierea întîlnirii pe care o are în clipa de față, deși nu va fi surprins să afle că lucrurile au reintrat în normal. Are toată încrederea în dumneata, domnule Hennings.

– Asta-i o veste bună. Jem spera ca încrederea fratelui Gabriel să-i atenueze amărăciunea din glas. Așa se și întîmpla.

– E și una proastă?

– Cred că e un lucru la care fratele Gabriel ar trebui să se gîndească bine înainte de a trece la fapte.

– Continuă.

– Christopher Hart e tot cu ea. Făcu o pauză, pentru impresie, apoi adăugă: Acum împart o cameră într-un motel jalnic pentru șoferi de camioane. Sînt sigur că fratele Gabriel va ajunge la aceeași concluzie ca și mine în privința incompatibilității Melinei cu Programul.

Cu un aer abătut, domnul Hancock îl asigură că va transmite informația.

– Nu că aş pune la îndoială judecata fratelui Gabriel, zise Jem, deși exact asta făcea, dar mă întreb dacă e corectă o asemenea abordare conservatoare.

Mai devreme, fusese nevoit să raporteze al doilea eșec al lui Joshua. Comunicase și vestea proastă că astronautul petrecuse noaptea în casa Melinei și se luase la bătaie cu Joshua ca s-o protejeze. Atunci i se ceruse să-i supravegheze îndeaproape, dar Joshua nu mai trebuia să acționeze înainte de a-l anunța pe el. Din cauza interesului manifestat de FBI, fratele Gabriel înclina să creadă că ei ar fi greșit în materie de prudență.

Jem înțelegea dorința fratelui Gabriel de a nu trezi suspiciuni. Însă în ceea ce-l privea, ardea de nerăbdare să-l vadă pedepsit pe Hart, fiindcă se culcase cu logodnica lui. Și de-abia aștepta ca Melina să-și primească pedeapsa cuvenită pentru că-l respinsese cu o seară în urmă.

Domnul Hancock răspunse la sugestia lui cu o tipică afirmație neutră:

– De îndată ce fratele Gabriel se va decide în privința celei mai bune soluții menite să contribuie la rezolvarea acestei probleme, vei fi informat, domnule Hennings.

– O să fiu pregătit.

Jem închise telefonul, cu senzația că scorul era strîns. Nu raportase o victorie deplină, însă recomandarea lui nu fusese categoric respinsă. Mai devreme sau mai târziu Hart avea să se confrunte cu situația, deși poate că nu atît de repede pe cît ar fi dorit Jem. Și sădise sămînța îndoielii în legătură cu Melina. Planurile pentru participarea ei la Program riscau să fie blocate.

Din punct de vedere fizic, ea era ideală. Calitățile ei morale reprezentau cu totul altă chestiune. Melina fusese

dintotdeauna mai activă sexual decît Gillian. Insinua că avusese mulți amanți, recrutați chiar și dintre faimoșii săi clienți. Dacă încă nu se culcase cu Hart, era mai mult decît probabil că avea s-o facă.

Gîndul la cei doi îl înfuria pe Jem, mai ales de cînd Melina îl respinsese cu dispreț în seara precedentă și-i spusese clar că ea nu împărtășea sentimentele pe care Gillian le nutrise față de el. Probabil că-l dăduse afară fiindcă-l aștepta pe Hart. Foarte bine, Jem Hennings avea, cu siguranță, să supraviețuiască – ba chiar să prospere – și fără ea.

Era, totuși, legat prin jurămînt să-i aducă la cunoștință fratelui Gabriel carențele ei.

Fratele Gabriel aplica o pedeapsă rapidă pentru ticăloșie morală! Firește, spiritul și brațul Atotputernicului se aflau în spatele ei. Pînă la urmă atît Hart, cît și Melina aveau să primească ceea ce meritau.

Între timp, n-aveau cum să scape.

Șeful își miji ochii în spatele ochelarilor de soare.

– De unde știi că o să iasă?

– Nu știu. Dar clinica e închisă zilnic de la unu pînă la două și jumătate. Bănuiesc că în acest interval pleacă personalul la masă.

El și cu Melina stăteau pe o bancă de fier, în spatele unui copac mare, ce se înveșmîntase în culorile toamnei. Petice de pajiște și răzoare de flori erau legate prin alei de beton ce formau modele geometrice în parcul de formă perfect pătrată. Amplasat în centrul unui complex medical, acesta era înconjurat, pe toate cele patru laturi, de clădiri identice cu trei etaje. Clinica Waters ocupa etajul doi al uneia dintre ele.

Bagajele îi fuseseră aduse la motel de un șofer de taxi, care nu se abținuse să nu facă o remarcă sarcastică la adresa drasticei scăderi a nivelului său de confort.

– Ai rămas fără parale, este? Apoi, observînd tăieturile și vîntăile de pe fața lui, întrebuse: Sau ai fost jefuit?

– Mi-a rămas suficient ca să te plătesc.

- Douăzeci de dolari.
- Ia treizeci și cinci, și nu m-ai văzut în viața ta.
- Patruzeci, și uit și de mama.

După un duș fierbinte și după ce-și schimbă hainele, se simțise puțin mai bine, deși, la răstimpuri, obrazul care-i pulsa dureros îl împiedica să uite de rană. Deși Melina îl pansase, el considera că tăietura se închisese suficient de mult ca să nu mai fie nevoie de alt bandaj. Însă ochiul umflat nu suporta lumina soarelui nici măcar dinapoia lentilelor fumurii.

Disconfortul era suficient pentru a-i justifica starea de spirit. Dar nu și-o putea explica pe cea a Melinei. De când vorbise cu Tobias, părea înnebunită de spaimă. Avea de gând să-și acopere urmele. Plătiseră camera de motel cu bani gheață. Plecaseră fără gând de întoarcere, deoarece abandonaseră mașina ei acolo.

– Dacă te aștepți la o cursă de urmărire, s-ar putea să avem necazuri, o avertizase Șeful în timp ce ascundea bagajele lor pe bancheta din spate a mașinii recent achiziționate.

Clunkers, despre care vorbise ea mai devreme, se dovedise a fi o firmă prăpădită de închiriere a mașinilor. Nu aveau vehicule fabricate în ultimul deceniu, deși ofereau garanții în privința stării de funcționare și a siguranței în exploatare.

– Proprietarul de la Clunkers a fost coleg de liceu cu mine și cu Gillian, îi spusese Melina. Am păstrat legătura, iar el îmi datorează un serviciu.

– Ce-ai făcut pentru el?

– Îți amintești de Prietena Anului din revista *Playboy*, de anul trecut?

– Foarte bine.

– Am escortat-o pe ea și pe însoțitorii ei când au trecut prin Dallas. Cu acest prilej i-am făcut rost fostului meu coleg de un exemplar al revistei cu autograf.

– Nu cred să fi fost prea complicat. Probabil că ea a semnat mii de exemplare.

– Nu și dacă el i-a cerut să semneze și să adauge un „Tu ești aici“.

– Aha.

Cînd prietenul ei adusese mașina, ea intenționase să plătească pentru cîteva zile în avans, dar el s-a opus categoric.

– Nici vorbă, Melina. Rezolvăm asta mai tîrziu. Omul o asigurasă că nimeni n-o să afle de afacerea încheiată de ei în acea zi.

Părăsind motelul, Șeful îi luase cheia de contact.

– Lasă-mă să conduc eu de data asta.

– Numai eu știu unde trebuie să ajungem.

– Eu conduc mai bine și mai repede. O să-mi spui tu unde mergem. Trecuse la volan, punînd astfel capăt discuției.

Deși orice om al legii care i-ar fi căutat numărul de înmatriculare ar fi găsit mașina parcată între două camioane din spatele motelului, în timpul drumului, ea continuase să se uite cu atenție, pe geamul aburit din spate. Acum îi scruta bănuitoare pe toți cei care traversau parcul.

Neastîmpărul ei era contagios.

– În caz că va trebui să compar în vreun proces în viitorul apropiat, zise el, aș vrea să știu dacă facem ceva ilegal.

– Nu sînt sigură. Evitarea FBI-ului e o infracțiune?

– Adică încercarea de a te eschiva pentru a nu depune mărturie?

– E o infracțiune?

– Obstrucționarea justiției este.

– Asta facem noi?

– Porți același gen de bikini.

Ea întoarse repede capul.

– Ce?

El și-ar fi dorit să poată citi în ochii din spatele lentilelor. Ca și atunci cînd fusese cu Gillian. Își amintea că voise ca Gillian să-și scoată ochelarii de soare, ca să-i poată vedea culoarea ochilor. Văzuse ochii Melinei, însă îl interesa mai mult expresia privirii.

– I-am observat cînd m-am dus în baie să fac duș. I-ai pus la uscat pe vergeaua perdelei. Au același model ca și cei pe care-i purta Gillian.

– Folosea același comisionar.

– Mi-am închipuit.

Conversația lîncezea. Sau așa credea el. După un moment, ea spuse:

– De ce naiba vorbești despre asta acum cînd nu știm cum să ne salvăm pielea?

– A fost doar o remarcă inofensivă. Ca să mai omorîm timpul cît așteptăm.

– Și lenjeria mea ți s-a părut cel mai potrivit subiect?

– Îl aveam în minte. N-a trebuit niciodată să dau jos lenjeria cuiva de pe vergeaua perdelei.

– N-ai mai trăit pînă acum cu o femeie?

– Nu.

– Nu mi-aș fi închipuit.

El dădu din cap.

– Dumneata ai trăit vreodată cu un bărbat?

– Nu.

– Atunci, cît timp o să fim colegi de cameră, o să am grijă să las jos colacul closetului.

Ea rîse.

– Mulțumesc. E un gest foarte drăguț din partea ta.

Sunetul rîsului ei, înclinarea capului, arcuirea gîtului, zîmbetul... Uitîndu-se la ea, simțea cum i se strînge inima, și numai așa se putea stăpîni să n-o mîngîie. Se bucură că semăna cu Gillian, fiindcă îi plăcuse totul la Gillian. Chipul, forma lui, părul, nuanța pielii, zîmbetul, toate îl atrăseseră. Din clipa în care o văzuse, se simțise atras irezistibil.

Dar îi plăcea și Melina, și tocmai de aceea și-ar fi dorit să nu arate exact ca Gillian. Era cel puțin deconcertant și straniu să-i placă amîndouă, iar ele să semene atît de mult încît să pară una și aceeași persoană. Risca să-și iasă din minți.

Trebuia să-și amintească în permanență că ea nu era Gillian. Lîngă el se afla acum Melina, nu Gillian, cea care se cuibărise lîngă el în pat, fierbinte și satisfăcută, șoptindu-i cu voce dulce, somnoroasă:

– Șefule.

– Da.

– N-aș fi vrut să ratez asta pentru nimic în lume.

El o trăsesese mai aproape și-o sărutase pe umăr, fără să știe că acelea erau ultimele cuvinte pe care avea s-o audă rostindu-le. După aceea, adormiseră. A doua zi dimineată se trezise singur, dar hotărât să-i audă vocea și să-i vadă din nou chipul pe perna lui. Cît mai des posibil.

Acum privea chipul. Numai că era al Melinei. I se părea tot mai greu să le separe în minte.

– Iat-o, zise Melina.

Un grup de persoane îmbrăcate în halate albe părăsea clădirea prin ușile turnante.

– E doamna cu păr cărunt, nu? Îmi amintesc că v-am văzut discutînd după înmormîntare.

În timp ce o urmăreau cu privirea, Linda Croft se desprinsese de grup, îndreptîndu-se către o aripă a patruleterului ce servea drept garaj cu mai multe niveluri. Melina se ridică de pe bancă și porni ca din pușcă.

– Să mergem.

Garajele erau de obicei niște locuri ce-ți dădeau fiori, iar filmele de la Hollywood le sporiseră proasta reputație, făcîndu-le scene ale tuturor atrocităților posibile. În afară de Linda Croft, nu se mai afla nimeni la nivelul oranj. Ea își descuia mașina cînd Melina și cu Hart se apropiară. Femeia tresări speriată.

– Doamnă Croft, sînt Melina Lloyd. Îți amintești?

Asistenta își duse mîna durdulie la piept, vrînd parcă să-și potolească bătăile inimii.

– Sigur. Domnișoara Lloyd.

Melina își scoase ochelarii.

– Îmi pare rău că te-am speriat.

– Bine că ești dumneata și nu un cuțitar. Își îndreptă privirea spre Șef.

– El e Christopher Hart, zise Melina. Colonelul Hart, Linda Croft.

– Te-am văzut la înmormîntare și te-am recunoscut de la

emisiunile de știri, spuse ea. Îmi pare bine, domnule colonel Hart.

– Și mie.

– Ce-ai pățit la față? Dacă nu sînt prea indiscretă.

– Am fost tîlhărit aseară.

– Îngrozitor! Ți-au luat ceva?

– Puțin din mîndria mea.

Ea îi întoarse zîmbetul.

– Te reținem de la vreo treabă?

– Mă duc să mănînc acasă, deci am ceva timp. Trebuie să-mi hrănesc și pisicile.

– N-o să te reținem mult, o asigură Melina. Vreau doar să te întreb ceva. Ceva despre care mi-ai vorbit la înmormîntarea lui Gillian.

Linda Croft își înclină capul, curioasă. Melina continuă:

– Ai considerat întristător faptul că doi dintre pacienții clinicii căzuseră victime unor crime. Gillian a fost ucisă. Copilul unui cuplu a dispărut.

– Al soților Anderson.

– Mie și colonelului Hart ni se pare foarte interesantă coincidența asta.

Linda Croft își mută privirea de la unul la altul.

– Cum adică „interesantă?”

Femeia devenea prudentă. N-aveau să ajungă nicăieri dacă Melina nu observa acest lucru. Însă era limpede că fusese pe fază, fiindcă schimbă imediat tactica:

– Soții Anderson trebuie să fi fost distruși. Vreau să iau legătura cu ei și să le transmit compasiunea mea pentru ce li s-a întîmplat. De-abia acum îmi dau seama cît de mult trebuie să fi suferit cînd le-a fost răpit copilul.

– A, mă rog...

– Așa că mă întrebam dacă ai putea să-mi spui cum să dau de ei.

– Te referi la adresa lor?

– Sau numărul de telefon. L-aș fi căutat singură, dar nu-mi amintesc prenumele domnului Anderson.

Șeful cuprinse cu brațul umerii Melinei și-o trase mai aproape de el.

– Melina, cred că, fără să vrem, am pus-o pe doamna Croft într-o situație delicată.

Pricepînd aluzia, ea zise:

– O, Doamne, nu m-am gîndit la asta. Ar însemna să încalci vreun regulament?

– Mă tem că da, răspunse femeia, evident mîhnită fiindcă nu putea să-i ajute. N-avem voie să discutăm despre pacienții noștri sau să dăm informații. Orice imixtiune în intimitatea lor ar contraveni deontologiei profesionale. Serviciile pe care le oferim sînt de o natură atît de personală, încît probabil că înțelegeți necesitatea discreției.

– Desigur. Șeful simți trupul Melinei sprijinindu-se de el, de parcă ar fi suferit o mare deziluzie. Mi-am închipuit că, de vreme ce presa a acordat o atenție așa de mare răpirii copilului Anderson, povestea e cunoscută de toată lumea.

– Nu, soții Anderson au fost neclintîți în hotărîrea lor de a nu-și divulga adresa și prenumele.

– În împrejurările date, e de înțeles motivul. Nici eu n-aș fi vrut ca asasinarea lui Gillian să fie atît de mult mediatizată. Zîmbi întristată. Numai că prea puțini oameni înțeleg dubla pierdere pe care-am suferit-o eu, a lui Gillian și-a copilului pe care l-ar fi putut avea. O dată cu ea, a murit și speranța mea de-a avea un nepot sau o nepoată. Mă gîndeam că cineva care a suferit la fel de mult ar putea...

Prefăcîndu-se sleită de puteri, făcu o pauză și trase adînc aer în piept.

– Îmi pare rău că te-am deranjat, doamnă Croft. Iartă-mă că te-am pus într-o situație atît de delicată. Ai fost foarte amabilă că ai venit la înmormîntarea lui Gillian. N-o să te mai reținem. N-aș vrea să-ți strici programul. Mulțumesc.

– La revedere, doamnă Croft, zise Șeful, atingînd ușor mîna femeii. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

O conducea pe Melina spre ieșire, cînd Linda Croft bîigui:

– Le-am trimis periodic cărți poștale.

Ei se întoarseră încet. Înainte de-a continua, Linda Croft își umezi cu nervozitate buzele.

– Mici mesaje de încurajare. Cunoașteți stilul. Fruntea sus. Viitorul e promițător. Lucruri de genul ăsta. Soții Anderson sînt atît de amabili încît îmi răspund, deci locuiesc tot la adresa pe care-o am eu. E trecută în agenda mea de acasă. Puteți merge cu mine.

Casa ei se afla într-o zonă a Dallasului cunoscută sub denumirea „străzile M“, deoarece acolo toate numele de străzi începeau cu litera M. Era un cartier rezidențial mai vechi, dar în ultimii ani devenise iarăși modern. Pe măsură ce pensionarii vindeau sau decedau, persoane singure și tinere familii cumpărau vechile case și le renovau. Situată între două case recent modernizate, vila Lindei Croft părea o matroană din alte vremuri ce încerca să-și păstreze demnitatea.

– Casa Albei ca Zăpada, remarcă Melina cu un aer absent, în vreme ce Șeful oprea mașina lîngă trotuar.

Linda Croft le făcu semn din pragul porții mici, apoi deschise ușa arcuită din față, situată între două ferestre încadrate de șipci verticale.

– Du-te dumneata. Te descurci mai bine decît mine.

– E vorba despre relația aia bărbat-femeie, zise el.

– E problema *dumitale* bărbat-femeie. Mecanismul hormonal nu funcționează la fel de bine pentru toată lumea.

El coborî și porni în fugă pe alee. Linda Croft dispăruse deja înăuntru, pentru a-și anunța pisicile că mama venise acasă.

– Intră, domnule colonel Hart.

Pătrunse direct în camera de zi. Era plină cu fotografii de familie, pernițe pentru ace și mirosea a pisică. În timp ce aștepta, mîțele, cel puțin șase, începură să-i dea tîrcoale, răsucindu-și cozile în jurul gleznelor lui. Linda Croft se întoarse din spatele

casei, întinzându-i o foaie liniată pentru scrisori, pe care era scrisă cu cerneală violetă o adresă.

— E împotriva regulamentului, dar domnișoara Lloyd are inima zdrobită de moartea surorii ei. După părerea mea, oamenii sînt mai importanți decît regulamentele. Poate că o discuție cu cei care au fost acolo o va ajuta.

— Melina îți mulțumește. Și eu îți rămîn recunoscător.

Șeful îi strînse mîna. Ea i-o reținu o clipă sau două mai mult decît permitea politețea.

— Îmi amintești de soțul meu.

— A fost un om norocos.

Ea roși, așa cum se cuvenea.

— Era foarte frumos. Avea ceva sînge de indian. O picătură sau două de Cherokee, adăugă ea cu un zîmbet. N-ai fi crezut că o să treacă pragul casei mele un om așa de celebru.

— Eu sînt cel care mă simt onorat.

Își luă rămas-bun. În timp ce cobora pe alee, ea strigă după el:

— Ai grijă de tăietura aia, să nu rămîi cu vreo cicatrice.

Șeful se sui în mașină și-i dădu Melinei hîrtia, apoi rămase o clipă privind fix prin parbriz, dincolo de capota mată și zgîriată a mașinii.

— Ce este? întrebă ea.

— Mă simt mizerabil.

— Mai vrei o aspirină?

— Nu fizic. Mă deranjează felul în care am manipulat-o.

— Înțeleg ce vrei să spui, oftă ea. E ca și cum am fi păcălit-o pe zîna bună a Cenușăresei.

— A, mulțumesc. Asta mă face să mă simt mult mai bine.

El porni mașina, depărtîndu-se de trotuar. Barul unde fusese nevoit să-și abandoneze automobilul se afla la doar cîteva străzi mai încolo. Și modelul sport pe care-l avea el și rabla pe care o conducea în acel moment erau automobile, dar asta reprezenta singura asemănare dintre ele. Tînjea după viteza și ușurința cu care manevra mașina lui și era tentat să treacă pe lîngă parcare unde-o lăsase, doar ca să vadă dacă se mai afla acolo în bună

stare. Se îndoia că, dacă i-ar fi așteptat cineva, i-ar fi recunoscut în mașina aia, dar nu-și putea asuma riscul. Rezistînd tentației, ocoli un cvartal și porni către autostradă.

– Depinde de unghiul din care privești lucrurile, zise Melina, care se gîndea tot la manipularea Lindei Croft. Procedînd așa, am putea preveni uciderea altei femei sau răpirea copilului altui cuplu.

– Ăsta-i motivul pentru care faci investigația de una singură? Ca să preîntîmpini alte crime?

– Nu-i un motiv suficient?

– E foarte nobil. Îi aruncă o privire. Dar ești sigură că, dincolo de chestia asta, nu se ascunde dorința de răzbunare?

Cu glasul îngroșat de o hotărîre neclintită, ea răspunse:

– E și răzbunare. Cu siguranță.

– Ce-i cu gunoiul ăsta? Tobias se încruntă dezgustat. Mai văzuse în cariera lui și alte coșmelii, multe dintre ele mai dezordonate și mai murdare decît apartamentul lui Dale Gordon. Însă puține aveau un aspect atît de respingător.

– Materiale despre ziua de apoi, îi explică detectivul Lawson, în timp ce Tobias răsfoia o broșură cu copertele uzate.

Era plină de ilustrații înfățișînd nenorocirile care aveau să se abată peste oameni la sfîrșitul lumii. Decapitări. Eviscerări. Copii străpuși de săbii.

– Gordon era obsedat de apocalipsă. Ți-am vorbit despre telefoanele pe care i le-a dat aceluia personaj, fratele Gabriel.

După ce plecaseră de la firma de brokeraj unde lucra Hennings, Tobias și Patterson se întîlniseră cu detectivul acasă la Melina Lloyd și-i relataseră episodul cu cei doi impostori. Mîhnit, Lawson recunoscuse că, deși Dale Gordon fusese ucigașul lui Gillian Lloyd, cazul nu i se mai părea la fel de limpede ca la început. Le sugerase celor doi agenți federali să cerceteze apartamentul lui Gordon, sperînd că, în mizeria de-acolo, ei vor găsi o direcție spre care să-și îndrepte investigațiile. Lăsîndu-i pe ceilalți criminaliști să adune probe, cei trei plecaseră împreună la apartamentul lui Gordon.

Tobias își amintea foarte bine de predicatorul de la televizor.

– Fratele Gabriel a intrat în conflict cu unii lideri religioși. Aceștia îl acuză că ar fi șeful unei secte.

– S-ar putea, opină Lawson. N-ar fi exclus nici ca bisericile tradiționale să fie geloase pe numărul adeptilor lui. Din Europa, Asia, Africa. El nu e prezent doar aici. Poate fi întâlnit pretutindeni.

– Te-ai documentat, nu glumă.

Tobias era impresionat de cercetările făcute de Lawson. Arăta ca un mardeiaș bătrîn, dar în pofida acestei înfățișări, avea o minte ageră.

– Mi-a reținut atenția fascinația lui Gordon față de fratele Gabriel, explică detectivul. Consilierii care primesc apelurile telefonice la Templul din New Mexico mi-au spus că Gordon suna atît de des încît nu mai știau cum să scape de el, deși au recurs la o exprimare eufemistică. Vorbesc prea mult despre pace și iubire ca să bîrfească un discipol. Mai ales unul mort. Oricum, susțineau că Gordon părea preocupat de Armagheddon.

– Nu sînt expert în culte religioase, dar avem specialiști în domeniul ăsta, spuse Tobias. Le-am citit cu regularitate rapoartele. Dale Gordon se încadrează în profilul unui sectant. Dispreț față de sine. Inadaptare socială. Fratele Gabriel trebuie să fi reprezentat pentru el atît ideea de tată, cît și aceea de salvator, un om care-l iubea și-l accepta, cu toate păcatele lui. Cînd i s-a alăturat, a devenit parte integrantă dintr-o mare familie de credincioși. Aceasta i-a conferit imediat lui Gordon o identitate. Devotamentul față de fratele Gabriel a devenit viața lui, excluzînd orice altceva.

– Nu chiar orice altceva, zise Patterson din celălalt capăt al încăperii întunecoase.

Mai-tînărul agent FBI se apropie, avînd în mînă un teanc de fotografii.

– Le-am găsit în spatele unor scînduri căzute sub pat. Probabil că le-ați trecut cu vederea, îi zise el lui Lawson.

Lawson își dresе glasul cu un aer afectat. Avea aproape

tot atîția ani de experiență ca și vîrsta lui Patterson. Oamenii legii din provincie îi purtau pică FBI-ului, atunci cînd oamenii săi veneau și le luau cazurile – mai ales unul deja clasat. Sperînd ca detectivul să nu-și manifeste fătîș acest resentiment, Tobias comentă cu diplomatie:

– E ușor să omiți ceva în grămada asta de gunoi. Ce-avem aici?

Întinse mîna după fotografii. Spre lauda sa, Patterson dădu și el dovadă de diplomatie, împărțind teancul de poze între Tobias și Lawson.

– Nuduri de femei.

Tobias le examină sumar, tot mai înfuriat pe mortul în casa căruia se aflau.

– Nu e pornografie obișnuită, nu-i așa?

Nu încăpea nici o îndoială că femeile nu știuseră că erau fotografiate. Unele purtau halate scurte, de genul celor folosite pentru un consult medical. Altele n-aveau nici o haină pe ele. Toate erau tinere și păreau sănătoase.

– A făcut pozele la clinică.

Lawson le vorbi despre orificiul pe care îl descoperise în peretele laboratorului.

– Astea trebuie să fi fost alte paciente. Am găsit cîteva poze ca astea, cu Gillian Lloyd, zise Lawson. Acolo, la altar.

– Altar pe dracu', spuse Patterson. Sper că Dumnezeu n-a fost într-o dispoziție milostivă cînd a murit nemernicul ăsta.

Tobias se încruntă auzind comentariul deplasat al tînărului agent, dar nu-l dojeni.

– Să conchidem în acest caz că Gillian Lloyd nu era singura obsesie a lui Gordon?

Lawson își înălță umerii masivi.

– Ce slujbă avea Gordon la clinică? întrebă Patterson.

– Aici vine partea frumoasă. Așa înțelegea Lawson să-i avertizeze că urmau să audă ceva neplăcut.

– Gordon era androlog. N-auzisem de cuvîntul ăsta. A trebuit să-l caut în dicționar. E vorba despre tehnicieni de

laborator care lucrează cu mostrele din băncile de spermă și din clinicile pentru combaterea sterilității. Se ocupă de depozitare, congelare, spălare etc., cu alte cuvinte de toate procedurile necesare pentru pregătirea spermei în scopul inseminării artificiale, de un fel sau altul. Intrauterin sau *in vitro*. Făcu o pauză și oftă, dîndu-le răgazul să-și imagineze despre ce era vorba. Avînd în vedere ceea ce am aflat despre el, simt că mi se face rău cînd mă gîndesc că mînuia... asta. Înțelege?

– Da, înțeleg. După un moment de gîndire, Tobias zise: Știi ce mai înțeleg?

– Trebuie să percheziționăm clinica aia.

Tobias îi aruncă o privire lui Patterson.

– Ești fruntașul clasei.

24

Străbătînd încăperea cu pași mari, George Abbott își rodea o unghie, mîncată deja pînă la carne.

– Nu înțeleg de ce.

– Ți-am explicat doar.

Dexter Longtree măsura dimensiunile biroului fără mobilier, folosindu-se de cizmele sale ca etalon. De la vîrf la călcîi, de la călcîi la vîrf, parcurgea încet distanța.

– Ei bine, iartă-mă, Dexter, zise Abbott rîzînd nervos. Poate că eu nu comunic atît de bine cu eul meu spiritual ca dumneata. Nu cred în visuri și viziuni. Las tîmpeniile astea în grija bătrînilor tribului.

Longtree înălță capul și-l privi pe Abbott cu asprime.

– Fără supărare, mormăi el.

– Fără supărare. Longtree continuă să măsoare încăperea cu pasul pînă cînd acoperi distanța dintre cei doi pereți. Scoțînd un creion și o bucată de hîrtie din buzunarul de la piept al cămășii, scrise rezultatul. Era doar o aproximare, dar contribuia la întocmirea planului primului sediu al AIA.

– Nu sugerez decît că ar trebui să-l presăm ceva mai mult, continuă Abbott.

– Nu-i nevoie să-l presăm.

– Acum are proaspătă în minte discuția cu noi. Dacă trece prea mult timp, o să uite și că a auzit vreodată de AIA. Acum e momentul să acționăm, să facem presiuni.

– Ne-am spus tot ce era de spus.

– Un tip de talia lui Hart e asaltat din stînga și din dreapta de oameni care-i cer servicii, ba una, ba alta. Să scrie o carte. Să țină un discurs. Să viziteze o școală. Să dea un autograf. El nu le poate face pe toate, așa că răspunsul la orice solicitare e negativ.

Abbott plesni din palme.

– Îți spun, Dexter, doar cei care insistă obțin ceva de la el.

Longtree termină de numărat bornele electrice și își făcu o însemnare pe hîrtie.

– Hart nu vrea să fie rugat.

– Pe dracu', oricui îi face plăcere, îl contrazise Abbott, atacînd altă unghie. Am putea să ne ducem la Houston. Să plecăm mîine. Sau cel tîrziu poimîine. Va trebui să mergem cu mașina. N-avem bani pentru avion. Poate o să petrecem o noapte pe drum, și la dus, și la-ntors. O să-l invităm la masă. Într-un loc drăguț. Cu fețe de masă albe, vin alb, tot tacîmul. Să-l convingem că nu sîntem sălbatici. Apoi o să-i adresăm rugămintea. Îi aruncă o privire lui Longtree. Presupun că nu vrei să-ți tai părul.

Longtree ascultase planul lui George abia stăpînindu-și rîsul.

– Ar fi o călătorie inutilă, George. Christopher Hart va veni la noi.

Abbott își depărtă mîna de la gură.

– Va veni la noi? La *noi*? Vorbim despre același tip? Vocea lui căpătă o notă stridentă. De-abia aștepta să scape de noi.

Longtree îi ghicise gîndurile lui Abbott. El credea că tot ce spunea lumea despre Dexter Longtree nu era probabil o minciună, că bîrfele aveau un sîmbure de adevăr. În majoritatea

cazurilor, șeful Longtree reprezenta o forță de care trebuia să se țină seama. Era puternic. Pătimaș. Hotărît. Autoritar.

Însă uneori o lua puțin razna. Avea o pană în minus la boneta de războinic. O săgeată aruncată dintr-o tolă plină. Ceilalți își loveau tîmplele și își scuturau capul cu un aer întristat.

– Asta-i tragedia, explicau bătrînii. Uneori îl mai tulbură.

Deși Abbott era elev cînd se întîmplase, auzise cum înnebunise Longtree. Își revenise treptat și cu multă suferință, dar părea predispus la recidive. Fără îndoială că Abbott credea că în acel moment avea o astfel de criză.

În fond, putea să creadă ce dorea.

– George, nimic din ce-am spune noi nu l-ar convinge pe Christopher Hart să ni se alăture. Va lua decizia cînd va fi pregătît. Doar el. Va veni de undeva din sinea lui.

Dar Abbott nu-l asculta. Se gîndea deja la altceva.

– Am putea majora avansul. Să-i mărim onorariul.

– Oferta noastră a fost rezonabilă și corectă.

– Poate ar trebui să-i acordăm o primă, ca la atleții profesioniști. Nu știi de unde-o să găsim bani. Cheltuielile cu locul ăsta aproape că ne vor lichida contul. Poate că ar trebui să amînăm închiderea spațiului.

– În cazul lui Hart, nu banii sînt problema.

– Nu, în cazul lui Hart problema e că nu vrea să fie indian. Abbott scuipă o așchie de unghie de pe vîrfurile limbii. Pe dinafară poate părea indian, dar în inima lui e alb. Mi-ar plăcea să-i spun ticălosului ăsta îngîmfat să se ducă-n mă-sa.

O umbră de zîmbet alunecă peste chipul lui Longtree.

– Bună idee, George. Foarte convingătoare. Sînt sigur că în felul acesta l-am atrage de partea noastră. Iritat, Abbott lovi cu piciorul o cutie goală de răcoritoare, pe care fostul locatar o uitase acolo, făcînd-o să se rostogolească cu zgomot pe podeaua goală. Ai dreptate. Avem nevoie de încrezutul ăla. Asta mă face să revin la ideea mea inițială. Să-l presăm. Să facem apel la conștiința lui.

– Christopher Hart e un om cu conștiința curată.

Din nou, Abbott îi nesocoti vorbele.

– Ce zici de asta? Ne gîndim la un stimulent material, care nu ne-ar costa nimic pe moment. O casă în rate, sau o mașină. Asta e! O mașină. Poate că vorbim cu Fred Eagle ca firmă lui să ne doneze o mașină nouă.

– Ți-ai dori un purtător de cuvînt care a trebuit să fie mituit? Corupția din rezervații, privind jocurile de noroc și contractele de construcții, era una dintre problemele aflate pe agenda de lucru a grupului. De altfel, Hart n-ar putea fi mituit.

Abbott își aruncă mîinile în sus, declarîndu-se învins.

– Atunci ce propui?

– Să mergem direct la agenția imobiliară și să depunem banii pentru închirierea acestui spațiu înainte să fie revendicat de alții.

– Fără un angajament al lui Hart? Vrei să pornim treaba fără el?

– Avem asigurat sprijinul lui, George.

– De unde știi?

– Știu.

– Dintr-o viziune de-a dumitale?

Insensibil la înțepăturile lui, Longtree porni spre ieșire.

– Eu știu. Colonelul Hart nu știe. Dar va afla. Curînd.

Jem Hennings coborî din mașină, răspunzînd vag la salutul angajatului din parcare. Portarul în uniformă o luă înainte și-i ținu ușa deschisă. Jem îi mulțumi cu o înclinare a capului, apoi reacționează cu întîrziere.

– Cine ești dumneata? Un nou angajat?

– E prima mea zi de lucru, domnule. Mă numesc Harry Clemmet.

– Sînt Jem Hennings. De la etajul șaptesprezece, apartamentul D.

– Da, domnule Hennings. Vă rog să mă anunțați dacă aveți nevoie de ceva.

Deja mă perie pentru un bacșiș gras de Crăciun, își zise Jem, continuîndu-și drumul prin hol. Se afla la jumătatea drumului spre ascensor cînd îl strigă Harry.

– Sînteți un om foarte norocos, domnule Hennings.

Jem nu se simțea deosebit de norocos în acea zi. De fapt, nu fusese deloc o zi plăcută. Era preocupat și n-avea nici un chef de conversație cu personalul de serviciu. Dar nu se știa niciodată cînd ar fi putut avea nevoie de vreun ajutor. Se întoarse. Portarul rînjea la el cu toată gura.

– Norocos?

– Da, domnule. V-am cunoscut logodnica.

Nu-i spusese Harry zîmbărețul că era în prima lui zi de lucru? Jem se întoarse încet înapoi.

– Cum puteai s-o cunoști? Unde-ai întîlnit-o, Harry?

Simțînd că ceva nu era în regulă, noul portar îngăimă:

– În... în după-amiaza asta. Cînd a trecut pe-aici să ia niște lucruri pentru dumneavoastră.

După ce părăsi blocul turn unde locuia Jem, Șeful anunță că trebuia să ajungă la o înțelegere.

– În legătură cu ce? întrebă ea.

– Cu cazarea. M-am săturat de moteluri proaste și ieftine, Melina.

– Dar ai stat doar într-unul.

– Ceea ce e deja prea mult.

– Și era curat.

– Ceea ce nu mi se pare o minune.

Se instalară într-un apartament de hotel, tot modest după standardele lui, dar cu cîteva trepte mai sus față de motelul de pe autostradă.

– N-ai folosit o carte de credit, nu? îl întrebă ea după ce revenise de la recepție.

– Bani gheață. Recepționarul m-a întrebat care e numărul mașinii.

– Îl știai?

– Nu. I-am dat unul fictiv, dar el n-a verificat. Mi-a făcut cu ochiul și mi-a urat ședere plăcută. Crede că am venit aici pentru o escapadă amoroasă. Un nebun.

Evident. Fiindcă recepționarul le repartiză o cameră cu un singur pat dublu. Nici unul din ei nu remarcă asta. În funcție de turnura pe care o vor lua evenimentele acelei seri, era posibil să nu rămână peste noapte acolo. Dacă totuși înnoptau la hotel, exista o canapea în salon. Ea ar fi dormit acolo. Pentru că era deprimant să-și petreacă noaptea în aceeași cameră cu Șeful din mai multe motive, la care se gîndea cu jenă. Date fiind împrejurările, pînă și ideea intimității cu el părea nepotrivită. Ironia sortii făcea ca aceleași circumstanțe să-i readucă pe amîndoi acolo.

Cine putea contesta că era atrăgător? Pînă și respectabila Linda Croft fusese impresionată de farmecul lui natural. Oricărei femei aflate în imediata lui apropiere i-ar fi trecut prin minte cîteva idei romantice, chiar dacă probabilitatea de a le pune în practică era nulă.

Desigur, intimitatea dintre ea și Șef nu intra în discuție. În acel moment. În acea situație. Și ținînd seama de identitatea fiecăruia dintre ei.

– Simt nevoia să mă răcoresc, zise ea îndreptîndu-se spre camera de baie.

Cînd ieși după cîteva minute, îl găsi pe Șef așezat pe marginea patului, uitîndu-se la televizor. Îi făcu semn să se apropie și mări volumul sunetului.

– Nu asta-i tipul?

Ea se așeză lîngă el.

– Ba da.

Chipul fratelui Gabriel umplea ecranul televizorului. Era prezentat în cea mai favorabilă lumină. Îmbrăcat într-un costum crem închis, cu o cămașă bleu și cravată asortată, părea să iradieze puritate trupească și sufletească. O flacără lăuntrică îi lumina ochii verzi.

– Frumos, nu?

– Așa s-ar părea. Dacă-ți place genul de englez blond.

Ea se încruntă ironic la el, apoi urmări ceea ce spunea fratele Gabriel.

„Vă simțiți răătăciți și singuri chiar printre cei care pretind că vă iubesc. Înțeleg acest sentiment de înstrăinare. Părinții voștri nu sînt niciodată mulțumiți de voi. Pretențiile șefilor voștri sînt exagerate. Copiii nu vă respectă. Așa-zișii voștri prieteni vă ponegresc și vă trădează. Uneori, chiar și partenerii voștri de viață vă ridiculizează și vă fac să vă simțiți neînsemnați. Ascultați-mă, zise el, coborîndu-și vocea gravă la un ton și mai jos, confidențial. Mă ascultați, copiii mei? Dacă auziți sunetul vocii mele, percepeți glasul celui care vă iubește *cu adevărat*. Ascultați ce vă spun, fiindcă de asta depinde viitorul vostru în eternitate.“

Făcu o pauză retorică, apoi continuă, accentuînd cuvintele.

„Pentru mine nu sînteți neînsemnați. Eu vă iubesc. Nu-mi doresc decît să vă apăr de disprețul celorlalți. Al părinților, al șefilor, profesorilor, prietenilor, soțiilor, soților, ale căror declarații de iubire sînt false. False, sublinie el.

Vreau să vă aduc la mine și să vă adopt în familia mea. Ea e mare, într-adevăr. Numără deja milioane de membri. Dar am păstrat locuri pentru voi. Doar pentru voi. Locurile voastre speciale vor rămîne neocupate dacă nu le acceptați.

Știu ce gîndiți. Cum poate fratele Gabriel să mă cunoască pe mine? Ascultați ce vă spun. Aceste îndoieli sînt prășila diavolului. Nu le păstrați în voi. Alungați-le! Fiica mea, fiule, iubiților, spuse el încet, eu vă cunosc. Vreau să edificăm împreună noua ordine mondială.“

– „Noua ordine mondială?“ Ce înseamnă asta?

– Șșt. Melina îi făcu semn să tacă.

Ascultară emisiunea pînă la capăt, cînd fratele Gabriel rosti o rugăciune de binecuvîntare plină de înflorituri retorice. Pe ecran apărură o adresă de E-mail și una de Internet, suprapuse peste imaginea Templului, cu un apus strălucitor de soare în fundal. Telespectatorii erau îndemnați să-și procure lucrări de documentare.

– Care de bună seamă oferă răspunsuri la toate problemele vieții.

– Da. Mă întreb de unde le-a obținut, adăugă Șeful, reducînd volumul sunetului.

– Se adresează celor de teapa lui Dale Gordon răspîndiți în toată lumea.

– Și multor altora, Melina. Și printre cei angrenați în programul spațial există cîțiva care pretind că el le-ar fi schimbat viețile.

– Glumești!

– Fiica unuia dintre colegii mei e înscrisă la școala lui.

– Cum poate o persoană inteligentă să admită ideea că un singur om deține toate răspunsurile?

– Simplu, zise el, dînd din umeri. Le spune ce vor ei să audă. Invocă cele mai rele temeri ale lor – refuzul și neacceptarea. Doar el le înțelege valoarea. Este singurul care-i prețuiește. Dacă ei i se alătură, vor face parte din elită.

– Incredibil. Însămîntător.

– Nu chiar incredibil, dar cu siguranță însămîntător. Multă lume și-a închipuit că Hitler avea dreptate. El e exemplul perfect al puterii pe care un om o poate exercita asupra minților multora. Dar gîndește-te la toți liderii mai mărunți de secte care au devenit între timp cunoscuți. Melina își frecă înfiorată brațele, dar nu din cauza temperaturii scăzute din încăpere. Tipul ăsta nu se consideră un profet sau un pastor. El e zeitatea doctrinei lui. El deține secretul vieții și, dacă-l urmezi, îi devansezi pe toți ceilalți.

Ea pufni cu dispreț la auzul acestei idei.

– Undeva pe drumul său, el l-a ocolit cu totul pe Dumnezeu.

– Ești credincioasă, Melina?

Calmul vocii lui îi reținu atenția. Răspunse cu solemnitate:

– Da. Dumnezeata nu ești?

– Eu cred în știință.

După ce cîntări o clipă spusele lui, ea îl întrebă dacă dorise dintotdeauna să fie astronaut.

– De cînd mă știu am fost fascinat de spațiul cosmic, am vrut să învăț cît mai multe despre planete și Lună, despre constelații. În adolescență obișnuiam să ies pe furiș noaptea din

casă și să mă duc cu bicicleta la periferia orașului, acolo unde cerul era senin. Cercetam stelele ceasuri întregi, sperînd să zăresc un meteorit, un balon meteorologic sau un satelit. Primii astronauți au fost eroii mei. Prin urmare, cred că se poate spune că, în străfundul minții mele, mi-am dorit dintotdeauna să fiu cosmonaut. Însă nu-mi închipuiam că am vreo șansă.

– De ce?

– Pînă la absolvirea liceului, am trăit într-o rezervație.

– Și?

– Și perspectivele erau limitate.

– Atunci de ce nu faci ceva în sensul ăsta?

El o privi cu atenție.

– În ce sens?

– Să te alături celui grup de sprijin. Șeful se încrunță.

Spune, ce te împiedică? Longbush ăla?

– Longtree.

– Îi pui la îndoială integritatea?

– Parțial. El scutură din umeri, încercînd parcă să scape de povara întrebărilor ei. Nu știu.

– Dacă nu știi, poate că ar trebui să afli.

– Nu-i vorba doar despre el.

– Atunci despre ce? Nu-ți dau bani destui?

– Nici asta. Mi-au spus că sînt liber să fac și altceva, cîtă vreme interesele mele nu intră în conflict cu politica lor.

– Mie mi se pare că n-ai decît de cîștigat.

– De ce discutăm despre asta? întrebă el arțăgos. Eu m-am hotărît. I-am refuzat.

– Dar nu ești mulțumit de decizia dumitale.

– Ce te face să crezi asta?

– Faptul că mă repezi. De ce ești așa țișnos, Șefule? Dacă ai luat o hotărîre în deplină cunoștință de cauză, de ce te încrunți la mine cînd vorbesc despre asta? Melina îl privi provocator, iar el fu incapabil să se uite în ochii ei. Ți-e teamă că te vor dezamăgi, că te vor părăsi? Apoi, cu o voce mai blîndă, întrebă: Sau îți închipui că n-o să te ridici la înălțimea așteptărilor lor?

El ridică din sprîncene și fluieră încet.

– Oho! Arunci cu săgeți otrăvite, Melina.

– Ha, ha. Ce umor indian! Îl privi cercetător cîteva clipe.
Asta e, nu-i așa?

– Asta, care?

– Ești un tip supradotat care detestă eșecul, Șefule, spuse ea, pe un ton de blîndă mustrare. Ar trebui să-ți îngădui cîteva mici eșecuri și să-ți dezvoltî toleranța față de propria persoană atunci cînd faci o greșală.

El se aplecă, apropiindu-și fața de a ei.

– *Dumneata* ai făcut-o?

– Ce?

– Ai fost îngăduitoare față de tine?

Ea inspiră adînc.

– Fiindcă am inversat rolurile în seara aia?

– Ai făcut-o?

După o vreme, ea zise:

– Depun eforturi în acest sens. Dar e greu și, pînă în prezent, complexul de vinovăție s-a dovedit mai puternic.

– Îți admir sinceritatea.

– Mulțumesc.

– Atunci îți propun să schimbăm subiectul.

– N-am nimic împotrivă.

Șeful își îndreaptă încet spatele.

– Cînd mă aflu în cosmos, la ultima mea misiune, am spus o rugăciune. Ea rămăsese nemîșcată, ascultîndu-l cu atenție. El dădu jenat din umeri. De fapt, cred că nu prea era o rugăciune. Nu ceva de genul ăsta, zise, făcînd semn cu capul spre televizor. Nimic din ce se-aude în mod obișnuit la biserică. Restul echipajului dormea. Eu mă uitam afară. La tot ce mă înconjura. Era ceva atît de vast, de... Făcu o pauză, incapabil să găsească cuvintele potrivite pentru a descrie întinderea universului. E atît de frumos, Melina. Prin comparație, mă făcea să mă simt inutil. Mic și neînsemnat. Dar în același timp... legat. Legat de ceva chiar mai copleșitor decît însuși spațiul cosmic. Cum ar fi Dumnezeu, bănuiesc. Așa că eu, of, am rostit în minte, înțelegi, un fel de mică rugă de mulțumire pentru că era acolo și fiindcă

eu fusesem ales pentru a privi o imagine mică, rarefiată a sa. După o clipă, ridică privirea spre ea. Asta e.

– E de-ajuns.

Ea strînse din pleoape, pentru a ține în frâu lacrimile ce amenințau să-i inunde ochii, și înghiți nodul din gât. Sub nici o formă n-ar fi dorit să-l pună într-o situație delicată după ce el își deschisese sufletul în fața ei. Simțea nevoia să-i spună că era măgulită pentru că el îi împărtășise o amintire atât de intimă, însă n-o făcu. Voia să-i atingă obrazul aspru și să-l asigure că nu trebuie să se simtă rușinat fiindcă avusese o revelație, dar se abținu. Iar să-l atingă ar fi fost riscant din mai multe puncte de vedere. În schimb, zise încet:

– Poți să te bizui pe știință și, în același timp să fii credincios, Șefule.

– Da. Probabil.

Își dresе glasul și se ridică în picioare, se duse la marginea patului, apoi se propti în tăblie și se întinse pe cuvertură, fără să se descalțe. Își scoase telefonul mobil și sună la biroul lui, apoi la casa din Houston, dar nu primi răspuns la nici unul dintre mesaje.

Mai dădu un telefon la hotelul Mansion și întrebă dacă exista vreun mesaj pentru el. Ascultă. Simțind că se uita la ea, Melina îi aruncă o privire peste umăr. El închise telefonul.

– Tobias.

– Te-a căutat?

– Probabil că Lawson i-a spus unde stau. Mi-a lăsat vorbă să-l sun cît mai curînd posibil. Spunea că e ceva urgent.

– Ai de gînd să-i telefonezi?

El clătină din cap.

– Dacă o fac, mă implic oficial într-o anchetă a FBI-ului. Mai devreme sau mai tîrziu, presa o să afle. Aș prefera să acționez neoficial. Dar poate că ar trebui să păstrăm numărul pe care l-a lăsat. Pentru orice eventualitate.

Cînd îi citi numărul, ea spuse:

– E numărul lui de telefon mobil.

– Ți-l amintești?

– Mă pricep la așa ceva. Asta îmi amintește că în memoria

telefonului lui Jem erau introduse mai multe numere. Unele erau inscripționate. Altele, nu. Mi le-am notat repede, în caz că mă lasă memoria. Le putem verifica mai târziu. Poate că unul dintre ele o să ne ajute să aflăm de ce m-a atacat.

– Deci crezi că Hennings a tras cu urechea la conversația ta, atunci când ai stabilit întâlnirea cu Tobias?

– Nu putea fi altcineva. Trebuie să fi fost Jem.

– Numai dacă nu ți s-au interceptat convorbirile telefonice. Asta era o idee alarmantă.

– De către cine? De ce?

– Nu spun că așa s-a întâmplat. Acum fac pe avocatul diavolului, enunțând câteva posibilități.

Ea se gîndi o clipă, apoi dădu cu încăpăținare din cap.

– Jem e implicat. Știu asta.

– Intuiție feminină?

– Poate că da, însă e o senzație foarte puternică. Din dimineața în care a fost descoperit cadavrul, el s-a purtat foarte ciudat. Amintește-ți că la biroul lui Lawson a pretins că s-a opus dintotdeauna inseminării artificiale. Gillian îmi spusese exact contrariul. Că de fapt Jem o îmboldea să aibă un copil. Așa că fie a mințit-o pe ea, fie pe noi.

O vreme, rămase cu privirea pierdută.

– Altceva? insistă Șeful.

– Minte în legătură cu logodna. Gillian mi-ar fi spus dacă aveau de gînd să se căsătorească. Sînt absolut sigură de asta. Jem mi-a prezentat niște scuze neconvingătoare cu privire la motivul pentru care își juraseră să păstreze secretul, însă mințea.

– Dacă minte în privința logodnei, ce altceva mai încearcă să ascundă?

– Exact asta mă îngrijorează.

– E posibil să fie răspunzător în vreun fel de uciderea ei?

– Detest un asemenea gînd, dar mi-a trecut prin minte, recunosc eu.

Expresia care apără pe chipul Șefului o făcu să se bucure că nu se număra printre dușmanii lui. Spera să nu ajungă niciodată în postura asta. Pielea părea să i se fi întins pe oasele feței, scoțînd și mai mult în evidență tăieturile și vînațiile.

– Te dor rănilor?
– N-am nimic.
– Ești sigur?
– Da. El o cîntări cu privirea. Poate că ți-ai ratat vocația.
– De infirmieră?
– De anchetator. Să-l informez pe Tobias despre rezervele tale?

– Cum vrei. Melina se întinse pe partea opusă a patului și își trase perna sub cap. Doamne, mă simt epuizată!

– Munca de detectiv e o treabă obositoare.

În apartamentul lui Jem fusese teribil de nervoasă, așteptîndu-se să apară fie el, fie poliția. Riscase să fie arestată pentru că intrase acolo, dar acțiunea se dovedise a fi o pierdere de timp.

– Speram să ajung la vreun rezultat. Dacă Jem Hennings are o latură întunecată, și-o ascunde bine. Sînt sigură că în apartamentul lui nu exista nici o probă care să indice vreo legătură cu ucigași plătiți sau ce-or fi fost indivizii care-au venit azi-dimineață la mine acasă.

– Ceva de citit?

– *Forbes*, *Money*, *Robb Report*, reviste pe care te aștepți să le găsești la un agent de bursă. Nici un calendar, agendă, registru de adrese ori listă de telefoane. Nici chitanțe sau bilete. De fapt, nu exista nici o bucată de hîrtie. Locul era curat ca lacrima.

– I se potrivește. Așa trebuie să arate o locuință de burlac.

– Am fost o dată acolo cu Gillian, la cină. Am observat atunci că totul lucea de curățenie. Bucătăria lui părea un laborator. În primul moment am pus asta pe seama faptului că avea o prietenă. Însă e limpede că așa trăiește de obicei.

Se opri și dădu din cap cu tristețe.

– Totdeauna l-am considerat un tip nervos și constipat, dar acum, după ce am aflat mai multe despre el, nu-mi dau seama cum de-a putut s-o atragă pe Gillian.

– Ea îl iubea?

Ea se gîndi puțin înainte de a-i răspunde și își alese cu grijă cuvintele:

- Mai degrabă își impusese să creadă că-l iubea.
- De ce?
- Zău, Șefule, îmi vine greu să discut cu dumneata viața amoroasă a lui Gillian.
- N-am dreptul s-o cunosc? Am petrecut o noapte împreună. Ce s-a întâmplat între noi nu mi s-a părut a fi sordid. Nu-mi place să consider asta drept o înșelătorie.
- Muștrări de conștiință?
- Din cauza lui Hennings? Nu. Dacă Gillian l-ar fi iubit cu adevărat, atunci, da. Dar nu cred asta, așa că nu se pune problema, zise el hotărât.
- Ea se apropia de patruzeci de ani, ceea ce, să recunoaștem, pentru o femeie e ca un telefon ce dă deșteptarea. E momentul bilanțului. Cred că Gillian vedea în Jem ultima sa șansă de-a stabili o relație adevărată.
- Nu mi se pare un motiv prea serios.
- De fapt, nu prea stă în picioare.
- I-ai împărtășit rezervele tale în privința lui Hennings? o întrebă el.
- Deseori. Chiar și în ziua aia, în timpul mesei.
- Aș vrea să știu ce era în mintea ei în noaptea aceea, zise el calm. Și-a exprimat vreun regret când a ajuns acasă?
- Ea întoarse capul spre el. Ochii lui albaștri o sfredeleau.
- Nu-ți pot spune secretele ei, Șefule.
- Nu sînt secrete. Eu am fost acolo.
- Atunci dumneata...
- Dar vreau să aud ce-a spus. Ai afirmat mai devreme că se simțise foarte bine. Ți-a zis că am făcut duș împreună?
- Nu. De fapt, a intrat sub duș imediat ce-a ajuns acasă.
- N-am făcut duș împreună.
- Ea se uită la Șef cu o disperare amestecată cu furie.
- A, înțeleg. A fost o capcană. Ai vrut să verifici cât știu eu în realitate.
- Îmi pare rău.
- Du-te dracului! Ea încercă să se ridice, dar el îi prinse mîna, reținînd-o pe pat.

– Te rog, Melina. Vorbește-mi. Spune-mi ce gîndea ea. Te rog.

El voia să afle ce simțise Gillian în noaptea aia, dar ea intuise și *nevoia* lui de a ști. Probabil că avea legătură cu motivele care-l determinaseră să se implice în continuare, deși, în orice moment s-ar fi putut retrage, lăsînd-o să investigheze singură crima. De aceea, hotărî că el merita să cunoască cîteva din gîndurile lui Gillian.

Dar nu putea discuta despre asta în timp ce-l privea, așa că își trase mîna și întoarse capul pe pernă, uitîndu-se în tavan.

– Mi-a spus că nu a fost sedusă, ci dimpotrivă, ea a preluat inițiativa. Așa îți amintești și dumneata? Simți încuviințarea lui. Se temea să nu te dezamăgească din cauza asta.

Îl simți din nou clătinînd din cap înainte de a rosti cu o voce răgușită:

– N-a fost cazul.

– Atunci e bine.

El aștepta mai mult. Cînd ezitarea ei de-a continua deveni evidentă, el o întrebă:

– Ce mai e, Melina?

– Șefule...

– Te rog.

Ea inspiră adînc, apoi expulză brusc aerul:

– Bărbații... s-ar putea...

– Continuă. Bărbații s-ar putea...

– Făli.

– Cu ce?

Ea rîse încet.

– Cu totul.

– Mai exact?

– Știi bine. Îl fixă cu privirea, apoi se uită din nou în tavan.

– De cîte ori a...

– Aha. Pe urmă, după o scurtă pauză: Gillian ți-a spus de cîte ori?

– Nu explicit.

– De mai multe ori.

– Am bănuît.

– Atunci cum putea să fie îndrăgostită de Hennings? Ea îi aruncă rapid o privire. Adică, o persoană poate greși o dată, Melina. Să acționeze sub imperiul momentului și să regrete imediat. Să-și zică: *O, Doamne, ce-am făcut?* și să fie cuprinsă de remușcări. N-a fost așa. Ți-a spus Gillian cît de...

– Șefule, te rog să încetezi.

– ... intensă a fost trăirea aia? Cum nu mă puteam sătura de ea?

Ochii lui ardeau cînd o priveau peste patul care, dintr-o dată, devenise prea îngust pentru ea.

Tulburată, se ridică în capul oaselor, puse picioarele pe podea și-i întoarse spatele. Se uită la ceasul de la mînă.

– Probabil că o fi ajuns acasă. Ar trebui să plecăm. Se ridică de pe pat și începu să-și adune lucrurile. Ia-ți bagajele. S-ar putea să nu ne mai întoarcem aici.

În timp ce-și strîngeau hainele în tăcere, percepeau ecourile tăcute ale subiectelor pe care le discutaseră și ale multor lucruri ce rămăseseră nerostite.

După ce termină, Melina verifică dacă nu uitase nimic, apoi se apropie de ușă, cu amîndouă mîinile ocupate.

– O deschid eu. Șeful veni în spatele ei. Aproape. Întinzîndu-se pe lîngă ea, puse mîna pe clanță, dar n-o apăsă. Melina.

Ea îi simțea respirația în păr și căldura trupului pe spinare.

– Ai cunoscut-o pe Gillian mai bine ca oricine.

Ea dădu scurt din cap.

– Cum ar fi putut să-l iubească pe Hennings și să se culce cu mine?

Trecu mult timp pînă să-și regăsească glasul, și chiar și-atunci de-abia se auzi.

– Nu putea. În seara aia n-a fost vorba despre Jem. Sau despre inseminare. Sau despre dorința de-a avea un copil. N-a pomenit decît de dumneata.

El se aplecă ușor în față, pînă cînd ea simți mai mult decît căldura trupului său pe spinare; îl simți pe el.

- Aveam nevoie să aud asta.
- Nu, Șefule, îl imploră ea cu o șoaptă răgușită.
- Ce?
- Nu uita că eu sînt Melina. Nu Gillian.

25

Tony și Candace Anderson locuiau într-un cartier elegant din nordul Dallasului, cu peluze bine întreținute. Fiecare garaj avea cel puțin două vehicule, dintre care unul era o camionetă. Proprietarii de case din această zonă își puteau permite să-și dea copiii la școli particulare, să schieze în vacanță la Vail și să frecventeze clubul select din apropiere.

- Frumoasă zonă, remarcă Șeful.
- Hm.

Probabil că Melina nu observase. Se temea de primirea pe care soții Anderson ar fi putut să le-o rezerve. Așteptaseră pînă spre sfîrșitul după-amiezei înainte de a veni acolo, deoarece era mai sigur că îi vor găsi pe amîndoi acasă.

Casa lor, cu o arhitectură modernă, era amplasată la capătul unei fundături scurte. Aleea îi conduse pe Șef și pe Melina în fața unei uși, construită mai ales din sticlă tăiată oblic, astfel că-l văzură pe Tony Anderson apropiindu-se înainte de-a deschide ușa. În interiorul casei lătră un cîine, însă fără tragere de inimă și deloc amenințător.

- Domnul Anderson? întrebă Melina.
- Eu sînt.

Era de înălțime potrivită cu o înfățișare mai puțin obișnuită. Tenul lui sugera că petrecuse mult timp în aer liber; trupul lui zvelt, athletic ducea cu gîndul la practicarea tenisului sau golfului. Amical, dar cu prudență, îi privi pe amîndoi întrebător.

- Numele meu e Melina Lloyd. Domnul e Christopher Hart.

Anderson se uită la bărbatul de lîngă ea, chipul său bătut de vînt exprimînd deopotrivă surpriza și curiozitatea.

- Astronautul?
- Tony!

Candace Anderson ar fi putut fi șefa galeriei echipei Dallas Cowboys. Avea și silueta, și chipul și ochii mari, ca de căprioară. Purta niște blugi ponosiți, rupți la genunchi, și o bluză tricotată, ce-i ajungea pînă la talia îngustă. Însă cu toată frumusețea ei, chipul purta amprenta tristeții, iar ochii de căprioară aveau o privire rănită. Veni timid spre soțul ei și rămase aproape de el, de parcă ar fi căutat apărare și sprijin.

– În primul moment n-am știut de unde să te iau, îi spuse Tony Anderson.

– Încîntat de cunoștință.

Tony părea plăcut impresionat că-i strîngea mîna, dar și surprins.

– Ah, ea e soția mea, Candace. Candace, domnul Christopher Hart. Și domnișoara... Scuze.

– Lloyd. Melina Lloyd. Putem să vă răpim cîteva minute? Ne pare extrem de rău că nu v-am anunțat înainte de-a veni încoace. Dar mă temeam că n-ați fi acceptat să ne întîlnim dacă vă sunam în prealabil.

– Pentru ce să ne întîlnim?

Vocea lui Tony Anderson deveni brusc tăioasă, ceea ce însemna că înțelesese deja motivul vizitei lor. Își puse protector brațul în jurul lui Candace. Melina zise:

– În legătură cu răpirea fiului dumneavoastră.

Candace își lăsă bărbia în piept. Orice urmă de amicitie dispăru din atitudinea lui Tony. Deveni ostil.

– Ești reporter, domnișoară Lloyd?

– Nu, sînt o victimă. Sau cel puțin sora mea a fost. A murit asasinată în urmă cu cîteva zile.

– Am citit despre asta în ziare.

Candace înălță capul și se uită la Melina.

– Era sora dumitale geamănă.

– Da. Eu cred că între răpirea fiului dumitale și uciderea surorii mele există o legătură.

Candace o privi curioasă.

– Și Gillian a fost pacienta Clinicii Waters.

– Asta e? Asta-i legătura? întrebă Tony cu asprime. Întinse mîna spre ușă. Mă îndoiesc.

Şeful făcu un pas înainte.

– Vă rog, am putea să intrăm?

Celebritatea avea avantajele ei. Rareori îşi exploata faima, dar în acel moment se simţea îndreptăţit s-o facă.

– Vă rog. E foarte important pentru Melina. Poate că şi pentru dumneavoastră.

– N-o să stăm mult, adăugă ea.

Tony se uită la Candace, care dădu încet din cap. Cei doi îi conduseră într-o cameră aflată în vecinătatea bucătăriei. Se vedea că tocmai terminaseră de cinat. Farfuriile se aflau încă pe masă. Încăperea în care intrară era confortabilă, cu un televizor cu ecran mare, rafturi pline cu cărţi şi un retriever auriu, care stătea încolăcit pe covoraşul din faţa şemineului. Cîinele se uită alene la Şef şi Melina, apoi îşi continuă moţiala. În timp ce luau loc, Tony închise politicos televizorul.

El se așeză pe canapea lângă soția lui și-i cuprinse mîna între palmele sale. Încrezătoare, ea îşi vârî umărul sub brațul lui. Păreau foarte devotați unul altuia.

Cu excepția durerii vizibile pricinuite de pierderea suferită, Şeful îi invidia. Îi plăcea acea cameră confortabilă, cîinele, evidenta intimitate fizică şi sentimentală dintre cei doi soţi. La fiecare gest al ei, bărbatul reacţiona cu o armonioasă mişcare de răspuns, de parcă trupurile lor s-ar fi deprins să se regleze unul după celălalt fără efort. Puteau comunica printr-o privire. O atingere părea grăitoare. Relația lor era într-adevăr de invidiat.

În acel moment, Şeful se gîndi la sine. Ca să ajungi să comunici cu altă persoană la un asemenea nivel, trebuia să renunţi la toate zidurile de apărare.

Tony deschise discuția:

– Nu ne face nici o plăcere să discutăm cu străinii despre răpirea lui Anthony. Exceptînd cazul în care cineva ar deţine informații ce ne-ar putea ajuta să-l găsim.

– Din nefericire, mă aflui aici ca să caut mai multe informații decît pot să dezvălui, recunosc Melina.

– Nu ştiu cum te-am putea ajuta.

– Sora mea Gillian a fost inseminată artificial la Clinica Waters, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte de uciderea ei. Colonelul Hart și cu mine credem că există o legătură între crime și clinică.

Tony se întoarce către Șef:

– Ce loc ocupi dumneata în toată povestea asta?

– Bună întrebare. Am petrecut aproape toată noaptea cu Gillian. Ea a plecat din camera mea foarte târziu și a fost ucisă cu puțin timp înaintea zorilor.

Tony părea jenat să-i pună întrebarea, dar Candace o formulă:

– Dumneata ai fost donatorul ei de spermă, domnule colonel Hart?

– Spune-mi Șeful. Nu, n-am fost eu.

– Sora mea a recurs la un donator anonim, explică Melina. Iartă-mi lipsa de delicatețe, dar trebuie să întreb: Pentru a-l concepe pe Anthony a fost folosită sperma dumitale?

– Nu mă deranjează întrebarea, răspunse Tony. Mi-am pierdut de mult timp senzația de rușine. Din clipa în care un cuplu intră într-o clinică specializată în combaterea sterilității, trebuie să-și lase mândria și modestia la ușă. Pentru că tehnicile folosite pentru concepere, testele la care ești supus, sinceritatea cu care trebuie să răspunzi la cele mai personale întrebări despre viața ta sexuală și obiceiurile intime ajung pînă la urmă să te facă insensibil.

Răspunsul la întrebarea dumitale e negativ. Eu sînt steril. Medicii cred că din cauza medicamentelor care mi s-au administrat în copilărie. Oricum, eu secret o cantitate neglijabilă de spermă. Nu am scrupule în privința utilizării unui donator. De fapt, după ce am epuizat toate celelalte posibilități, eu am fost cel care a sugerat-o pe asta.

Trăsăturile fizice și preocupările donatorului au coincis în mare măsură cu ale mele, deși aspectul acesta nu ne interesa cu adevărat nici pe mine, nici pe Candace. Noi voiam doar un copil sănătos. Făcînd abstracție de acea tehnică biologică, Anthony era copilul meu. Fiul meu.

Atît Şeful, cît şi Melina se prefăcură că n-aud scrîşnetul din vocea lui, provocat de emoţie. Dar lacrimile din ochii lui Candace erau mai greu de ignorat.

– Îmi pare foarte rău că vă pun într-o situaţie delicată, zise Melina cu sinceritate. Dacă n-ar fi fost vorba despre ceva teribil de important, n-aş fi făcut-o.

– În regulă, spuse Candace. După răpirea lui Anthony, şi noi am căutat nişte răspunsuri. Mi se pare firească nevoia ta de a şti exact ce s-a întîmplat cu sora dumitale geamănă.

Pe urmă, le relatează ceea ce ei ştiau deja. În cea de-a doua zi de viaţă, copilul sănătos şi în perfectă formă, în greutate de trei kilograme şi patru sute de grame, fusese răpit de la spital.

– Eu şi cu băiatul ne aflam într-o cameră separată, explică ea. Tony ieşise să ia ceva de mîncare. Anthony dormea într-un pătuţ aşezat lîngă patul meu. Se apropia ora mesei, aşa că m-am gîndit să mă duc la toaletă înainte ca el să se trezească. Am intrat în WC. N-am stat mai mult de două sau trei minute. Cînd am ieşit, pătuţul era gol.

Ultimele cuvinte de-abia se auziseră. Făcea eforturi supraomeneşti ca să-şi păstreze calmul. Şeful observă că şi Melina îşi stăpînea cu greu emoţia. Se lupta cu lacrimile şi îşi apăsase buzele cu degetele, dorind parcă să le oprească tremurul.

Tony continuă povestea:

– Videocamerele de supraveghere au înregistrat o femeie îmbrăcată cu un halat, care a intrat în cameră şi a ieşit cu o grămadă de rufe murdare, după toate aparenţele. Presupunem că l-a învelit pe Anthony în lenjeria aia. A fost suficient de isteată ca să-şi ferească faţa de videocamere, de parcă ar fi ştiut unde erau amplasate. Dar s-a văzut îndeajuns pentru a se putea stabili că nu făcea parte din personal.

FBI-ul a confruntat fotogramele ei cu bazele lor de date. Au făcut studii pe calculator, pentru a determina rasa, vîrsta aproximativă şi-aşa mai departe. Dar n-au ajuns la nici un rezultat. Nu se potrivea cu nici o descriere a altor suspecţi de răpiri.

— Deși cineva atât de inteligent și curajos putea să-și schimbe cu ușurință înfățișarea, interveni Candace.

— Nici unul din șoferii mașinilor aflate în acea zi în parcare a spitalului n-a furnizat vreun indiciu. Anchetatorii locali și cei federali au examinat toate posibilitățile. S-a presupus că femeia a fost luată de cineva la oarecare distanță de spital, apoi cei doi au plecat împreună cu Anthony. Părase ceva atât de normal, încît nu atrăsese atenția nimănui. În orice caz, n-au existat martori ai vreunei întâmplări neobișnuite petrecute în preajma spitalului.

— N-ați primit vreo cerere de răscumpărare? întrebă Melina.

— Oricine l-ar fi răpit pe Anthony, dorea copilul, nu bani.

Șeful se aplecă și întrebă amabil:

— Ce te face să spui asta, Candace?

— Știu că băiatul e în viață. Simt asta.

— S-au făcut cercetări minuțioase pentru găsirea ... trupului său, zise Tony cu greutate. Anchetatorii s-au gîndit că poate cineva îmi purta pică sau că a fost vorba de vreo grupare radicală ce a protestat în felul ăsta împotriva inseminării artificiale. Nu s-a găsit nici urmă de băiat. Nici vreo pătură de spital, scutece, brățară de identificare, nimic. Eu și Candace credem că fost luat de cineva care își dorea un copil.

Vorbise din nou cu voce spartă și de astă dată Candace fu cea care-l domoli. Își trase mîna dintr-a lui și își puse brațul subțire pe umerii lui, îmbrățișîndu-l și șoptindu-i ceva cu tandrețe.

Șeful observă că Melina renunțase la efortul de a se stăpîni și lăsase lacrimile să-i curgă pe obraji. Părea extrem de vulnerabilă, plîngînd în tăcere, dar cu multă simțire, cu inima frîntă de drama familiei Anderson și poate că, întrucîtva, și de a ei.

În scurta perioadă de cînd o cunoscuse, ea dovedise o extraordinară bravură, hotărîre, autocontrol și curaj adevărat. Era ușor să admiri o femeie înzestrată cu o asemenea forță. Dar stîrnea și mai multă admirație atunci cînd compasiunea o făcea să plîngă nestîngherită.

O vreme, nimeni nu vorbi. Cîinele se sculă și se îndreptă agale spre cei doi. De parcă ar fi fost obișnuit cu aceste scene înduioșătoare, el scheună și își puse capul masiv pe coapsa lui Tony. Din reflex, bărbatul îl mîngîie și-l scărpină după urechi. Apoi cîinele se întoarse și se instalează din nou în fața șemineului, punîndu-și botul pe labe și privindu-și cu tristețe stăpînii.

Deprimat, Șeful își mută privirea de la fidelul animal la imaginile de pe ecranul televizorului. La emisiunea fără sonor erau înfățișate o casă incendiată și trei victime.

În cele din urmă, Melina își șterse lacrimile și întrerupse tăcerea:

– Bărbatul care a ucis-o pe sora mea se numea Dale Gordon. Era angajat la Clinica Waters.

– Am citit în ziare, zise Candace. Dar nu-mi amintesc să fi lucrat cineva cu numele ăsta acolo.

– Un tip înalt, uscățiv, preciză Șeful, amintindu-și cum arăta Gordon atunci cînd el și cu Gillian intraseră în restaurant în acea seară. Cu părul blond și rar. Ochelari de vedere cu lentile groase. Cu un aer nătîng.

– Aha!

Exclamația lui Candace atrase toate privirile asupra ei. Chipul ei era mai însuflețit decît fusese la sosirea lor.

– Îmi amintesc de el. Insista să vorbească cu mine ori de cîte ori aveam programare la clinică. Întorcîndu-se spre soțul ei, spuse: Ți-l amintești și tu, iubitul. Mi-a adus un ursuleț de pluș la spital.

Tony își aduse brusc aminte.

– Tipul ăla?

Șeful schimbă o privire rapidă cu Melina.

– Gordon a venit la spital cu un cadou pentru copil? A intrat în camera duminică?

– Da. A fost foarte amabil. Mi-a făcut o poză cu Anthony în brațe. Încă de la început, din momentul în care am devenit pacientă, părea să manifeste un interes sincer pentru... Fața lui Candace Anderson se făcu albă ca varul. Termină fraza cu un aer pierit... un interes sincer pentru mine.

– Și pentru Gillian, zise Șeful, remarcînd că Melina era incapabilă să vorbească.

Își cuprinsese umerii cu brațele de parcă i-ar fi fost frig. El le povesti soților Anderson despre întîlnirea lui și-a lui Gillian cu Gordon și despre reacția ciudată a bărbatului.

– Era evident supărat fiindcă o văzuse cu mine. A sfîrșit prin a o ucide pentru ceea ce el trebuie să fi considerat infidelitatea ei. Își asumase oarecum rolul de protector al ei.

– Și eu am avut aceeași impresie, zise Candace. Numai că părea foarte bucuros după ce a reușit însemințarea, iar eu am născut.

– A fost foarte emoționat cînd l-a văzut pe Anthony, spuse Tony. Aproape că-i venea să plîngă. Ni s-a părut jenant.

– Mie mi-a fost milă de el, continuă Candace. Credeam că era doar un bărbat singur, care se interesa personal de succesele clinicii fiindcă n-avea propria sa familie.

Tony reveni la subiectul inițial:

– Credeți că are vreo legătură cu răpirea lui Anthony?

– E posibil, nu? răspunse Melina.

– Dar s-a sinucis, nu-i așa? Tot mai îndurerată, Candace își strînse soțul de mînă. Dacă știa unde e Anthony, informația asta a murit o dată cu el.

– Nu neapărat, zise Șeful posomorît. Clinica aia deține cheia tuturor enigmelor.

– Ce vrei să spui?

– De unde știi?

Melina se uită la el, stupefiată.

– Tony, zise Șeful, dă mai tare sonorul, te rog. Trebuie să auzi știrea asta.

Anderson întinse mîna după telecomandă, iar ei prinseră sfîrșitul frazei.

„... cadavrul a fost găsit în această seară, după ce victima lipsise de la întîlnirea săptămînală cu partenerii de bridge.”

O femeie înlăcrimată vorbea printre sughițuri la microfonul ce-i fusese vîrît sub nas.

„N-a lipsit niciodată. Cînd am văzut că nu mai apare în seara asta, am știut că s-a întîmplat ceva. Am venit aici și-am găsit-o.“

Întorcîndu-se cu fața spre videocameră, jurnalista preciză că nu fusese stabilit mobilul crimei.

„Anchetatorii de la secția omucideri au declarat că victima pare să fi fost lovită mortal, probabil cu ciocanul descoperit lîngă trupul ei.“

Camera schimbă prim-planul jurnalistei cu o imagine mai amplă, înfățișînd activitatea din fundal. O targă ce ducea un sac închis cu fermoar se îndrepta spre o ambulanță.

„Poliția face investigații și interoghează vecinii, dar nimeni nu afirmă că a văzut...“

Deodată, Melina își pierdu răsuflarea, văzînd ce atrăsese atenția Șefului – o casă asemănătoare cu aceea a Albei ca Zăpada. Era chiar vila Lindei Croft, cu șipci verticale la ferestre și ușa din față cu arcadă.

Melinase întoarse către el, cu o expresie de oroare întipărită pe chip. Lacrimile care făceau să-i strălucească ochii erau ale unui om grav ofensat.

– Ticăloșii!

Șeful se ridică în picioare, apoi se aplecă și-i luă mîna. O trase lîngă el și le spuse soților Anderson:

– Voi nu ne cunoașteți. Credeți, probabil, că sîntem nebuni. Dar vă asigur că nu e așa. Victima acelei crime... zise el, arătînd spre televizor. Am vizitat-o azi. A lucrat la Clinica Waters. Ea e cea care s-a abătut de la deontologia profesională și ne-a dat adresa voastră. Cineva n-a vrut ca noi să ne întîlnim și să ne împărtășim părerile.

Candace își apăsă degetele pe buzele palide.

– Asta înseamnă că Dale Gordon n-a reprezentat sfîrșitul acestei afaceri.

Șeful dădu afirmativ din cap.

– Oricine s-ar afla în spatele ei, e mai important decît acel jalnic pervers. Vă sfătuiesc să plecați de-aici în seara asta. Luați-vă cîinele și dispăreți.

– Dar poliția? întrebă Candace. N-ar trebui să-i sunăm? Să anunțăm FBI-ul?

– Desigur, dar o să fac eu asta, din alt loc. Agentul Tobias e...

– De la Washington? Îl cunoaștem, zise Tony. Ne-a pus cândva niște întrebări.

– Deci l-ați recunoaște?

– Sigur. E un bărbat frumos.

– Bine. Le povesti pe scurt ce se întâmplase în acea dimineață acasă la Melina.

– Tony... Candace se agăța de brațul soțului ei, temătoare.

Dar el nu mai ezită nici o clipă. Se duse la un birou din celălalt capăt al camerei și scrise ceva pe o foaie de hârtie, apoi o rupse din carnet și i-o întinse Șefului.

– Numărul telefonului meu mobil. Numai Candace îl cunoaște. Oriunde mergem, îl luăm cu noi. Țineți-ne la curent.

Prinse mâna Șefului ca să i-o strângă, dar se uită la Melina și zise:

– Dacă aflați ceva despre fiul nostru, indiferent ce, vrem să știm.

– Aveți cuvântul meu că așa voi face.

Pe drum, în timp ce se aflau în mașină, Șeful zise:

– Slavă Domnului că au avut destulă încredere în noi încât să plece dracului de-acasă. Mi-au plăcut.

– Și mie. Foarte mult. Și Linda Croft mi-a plăcut. Trebuia s-o fi avertizat asupra posibilului pericol! Își acoperi fața cu mâinile și suspină: O, Doamne, Șefule. Noi i-am provocat moartea.

– N-am ucis-o noi, Melina. Nu eu. Nici dumneata. Întinse mâna și-i cuprinse genunchiul. Și eu mă simt la fel de rău, dar nu noi am ucis-o, după cum n-am omorât-o nici pe Gillian. Altcineva a intrat în casa ei și-a lovit-o cu un ciocan.

– Așa-zisii agenți FBI?

– Ei ar fi primii suspecți.

Gîndindu-se cît de neajutorată și înspăimîntată trebuie să

fi fost Linda Croft în fața celor doi bărbați, ea își pierdu cumpătul și începu să hohotească.

— Era așa de blîndă și inocentă. Asta face ca totul să fie atît de îngrozitor, strigă ea, răpusă de durere. Femeile nevinovate și copiii sînt victimele acestor crime. Sora mea. Măcelărită în timp ce dormea, cînd era total lipsită de apărare. Băiețelul soților Anderson, furat ca un ... ca un măr din piață. Cine putea să facă așa ceva? Numai un monstru ar fi fost în stare să provoace atîta suferință cu premeditare. Își strînse pumnii și se lovi peste coapse.

— Melina...

— Bieții oameni. Acei oameni frumoși, tineri, sănătoși sînt distruși! Și nu ispășesc o pedeapsă pentru vreo greșeală teribilă. Singurul lor păcat a fost că-și doreau un copil, strigă ea, înlăcrimată.

— Melina, încetează!

— Nu pot, nu pot, suspină ea.

— Ba da, poți. Poți.

Fie din cauza glasului său calm, fie pentru că o strîngea aproape dureros de genunchi, ea își reveni treptat în fire. După ce inspiră adînc de cîteva ori, se uită la el și dădu din cap, pentru a-l anunța că-și recăpătase stăpînirea de sine.

— Ai terminat? întrebă el.

— Îmi cer scuze.

— Nu-ți cere, zise el zîmbind strîmb. Dacă te liniștește asta, îți spun că și mie mi-ar prinde bine să mă descarc.

Însă n-o făcu, și probabil că din cauza asta el zbura cu rachete, în vreme ce ea n-avea nici un chef să comande un echipaj de astronauți. Povestea lui Candace Anderson îi provocase exteriorizarea emoțiilor. Care atinseseră paroxismul la aflarea veștii că Linda Croft fusese ucisă. Niciodată nu trăise un asemenea amestec încîlcit de turbare și disperare, amplificat de sentimentul propriei neputințe. Nu-și dorea decît să știe în ce direcție trebuie să-și îndrepte acea furie mistuitoare.

Își șterse fața cu mîinile, încercînd să înlăture urmele unei

crize neobișnuite pentru ea. Își dădu părul pe spate. Pe deplin stăpînă pe sine, zise:

– Șefule, vreau să știu de ce i s-a întîmplat asta lui Gillian. Vreau să știu de ce a fost răpit copilul soților Anderson. Vreau să știu cine se află în spatele întregii povești.

– Clinica.

– În ce scop? Oamenii de-acolo au menirea de a ajuta femeile să facă copii. În afară de asta, Tobias mi-a spus că nu toate clinicile care au legătură cu crimele sînt incluse în rețeaua Waters. Factorul comun par să-l constituie pacienții, nu instituțiile.

– Numitorul comun e inseminarea artificială.

– Ca în cazul lui Gillian.

– Ca în cazul lui Gillian.

Numele căzu ca o cortină între ei. Ea se întrebă dacă menționarea numelui ei avea vreo legătură cu gestul de a îndepărta mîna Șefului de pe genunchiul ei. Dar n-ar fi putut stărui asupra acestei chestiuni. Trebuia să se gîndească la lucruri mult mai importante.

Scoțîndu-și telefonul mobil, formă un număr. I se răspunse la al doilea apel.

– Tobias.

– Sînt Melina Lloyd.

26

Mandatul de percheziție fusese prezentat la Clinica Waters cu puțin timp înainte de închiderea instituției. Personalului i se ceruse să rămînă pe loc. Oamenii urmau să fie interogați individual de către polițiștii Tobias și Patterson. Toți păreau profesioniști devotați și cetățeni educați în spiritul respectului față de lege, acest lucru fiind valabil și pentru cei patru medici și andrologul care fusese angajat cu o zi în urmă, în locul lui Dale Gordon.

Lanțul de clinici extins la nivel național își avea sediul central la Atlanta. Comitetul de conducere urma să ajungă în acea seară cu avionul la Dallas. O percheziție într-o instituție, efectuată de o agenție însărcinată cu respectarea legii, era o problemă de imagine publică pentru orice firmă. Când instituția respectivă înlesnea crearea vieții umane, interesul sporea în mod îngrijorător.

Când primi telefonul de la Melina, Tobias era ocupat cu supravegherea percheziției. O întrebă unde se afla în acel moment.

– Detectivul Lawson e cu dumneata? întrebă ea.

– De ce?

– E acolo?

– Da.

– Spune-i că ar trebui să se intereseze de crima care a avut loc pe strada McCommas.

– Ce crimă?

– Știe el. Sau cineva din departamentul lui. S-a anunțat deja la știri. Numele victimei e Linda Croft. A fost angajată la Clinica Waters. Am vorbit cu ea ieri.

– Iisuse! murmură Tobias. Rămîi la telefon. Nu închide. Acoperi microfonul aparatului și-l strigă pe Lawson, care veni din altă încăpere a clinicii. Știi ceva despre vreo crimă petrecută pe strada McCommas?

– Am auzit de ea.

– Victima a lucrat aici. Melina Lloyd a vorbit ieri cu ea.

Detectivul nu mai avea nevoie de explicații suplimentare.

– Mă ocup eu de asta, spuse Lawson, apoi se întoarse și părăsi încăperea.

Tobias relua conversația la telefon.

– Se ocupă Lawson de treaba asta. Unde ești, domnișoară Lloyd? Colonelul Hart mai e cu dumneata?

– Notează-ți adresa asta.

Îi dădu în grabă numărul unei case.

– Stai puțin. Ce-i asta?

– Adresa de-acasă a lui Tony și Candace Anderson. Ți amintești de ei? Ei ți-au reținut numele.

– Cuplul al cărui copil a fost răpit. Le-am pus cîteva întrebări.

– Dar ai omis să-i întrebi dacă au avut un vizitator neobișnuit la spital.

– Neobișnuit?

– În afară de membrii familiei și prietenii apropiați, ghici cine-a venit să-i vadă la spital, le-a adus daruri și-a făcut poze mamei și copilului? Dale Gordon.

Tobias își trecu mîna prin părul tuns scurt. Nu-și aducea aminte dacă-i întrebase pe nefericiții soți chiar și despre vizitatori. Despre străini, da. *Ați văzut pe cineva stînd la pîndă în hol? Sau în afara acestei camere? V-a amenințat recent cineva?*

La vremea respectivă, nu se gîndise la Gordon sau la altă persoană care avea legătură cu clinica. Încercase să descopere o pistă în acea criză a răpirilor de nou-născuți, crezînd că vinovații făceau parte dintr-o filieră ce se ocupa cu vînzarea copiilor.

– Soții Anderson nu vor fi acasă, îi spuse Melina Lloyd. Și-au părăsit locuința pentru a se ascunde, așa cum am făcut și eu, așa cum ar fi trebuit s-o sfătuiesc și pe Linda Croft să procedeze de vreme ce autoritățile par incapabile să-i protejeze pe oamenii buni împotriva celor răi.

Tobias nu comentă observația ei critică.

– Totuși, continuă ea, dacă trimiți pe cineva la adresa soților Anderson, s-ar putea să-i prinzi pe bărbații care au venit la mine acasă azi-dimineață, cei care, după toate probabilitățile, au ucis-o pe Linda Croft. E doar o sugestie, desigur. N-am pretenția să te învăț eu cum să-ți faci meseria, domnule agent Tobias. Dar am fost sunată aseară de la biroul dumitale, iar de azi-dimineață nu fac decît să alerg ca să-mi salvez viața. Am stat de vorbă cu Linda Croft și după cîteva ceasuri și-a pierdut viața. Dacă această cursă continuă, Tony și Candace Anderson vor fi următorii pe lista dumitale de victime.

Tobias nu-și lăsă mîndria rănită să-i întunece mintea. Notă adresa, i-o repetă Melinei pentru verificare, apoi i-o dădu unui ofițer de poliție, ordonîndu-i să trimită imediat o mașină acolo.

– Unde ești, Tobias? întrebă Melina.

El îi spuse.

– Percheziționăm clădirea, deși nu putem verifica fișele medicale fără o hotărâre judecătorească, iar asta o să ia ceva timp. Sper s-o obțin mâine.

– Mai exact, ce cauți?

– Percheziționăm laboratorul.

– Locul de muncă al lui Gordon.

– Da.

– Ce făcea el acolo? În afară de niște poze nenorocite printr-o gaură din perete.

El ezită înainte de-a răspunde.

– Prepara eșantioanele de spermă înghețată.

– Pentru inseminare.

– Și fertilizare *in vitro*. Le-am cerut medicilor să suspende procedurile de inseminare cu spermă înghețată pe parcursul investigației amănunțite pe care urmează s-o efectuăm.

– Ce fel de investigație amănunțită?

– Această clinică din rețeaua Waters oferă toate serviciile. În afara eșantioanelor de la alte bănci de spermă, recurg și la propriile resurse. Am de gând să interoghez fiecare donator.

– N-or să considere treaba asta drept o violare a intimității?

– Probabil. Dar vreau să compar imediat fiecare eșantion înregistrat și depozitat aici cu alt eșantion, obținut într-un mediu supraviețuit și cu testul ADN efectuat.

În timpul pauzei ce urmă, Melina reflectă asupra acestei informații. Într-un târziu, ea zise:

– Pentru a determina dacă fiecare eșantion din bancă provine chiar de la donatorul specificat pe etichetă.

El îi dădu un răspuns evaziv:

– Nu pot continua ancheta pînă cînd nu mă lămuresc cum stau lucrurile.

– Cu alte cuvinte, trebuie să testezi fiecare eșantion ca să vezi dacă sperma cu eticheta „Donator XYZ“ provine chiar de la donatorul XYZ și nu de la donatorul ABC.

Era prea isteată ca să nu-i creeze probleme. El avea o părere proastă despre Dale Gordon, mai ales după ce văzuse fotografiile ascunse în apartamentul lui. Cum se explica interesul manifestat de un tehnician de laborator față de pacienți? Era doar un pervers care făcea pe ascuns fotografii unor femei goale? Sau nu se limita numai la asta?

Tobias înclina spre cea de-a doua posibilitate. Dacă sperma unui donator era manipulată sau substituită în momentul inseminării artificiale, consecințele inimaginabile care ar fi decurs de aici ar fi avut un răsunet uriaș. Posibilitatea comiterii unei asemenea atrocități împotriva unei femei sau a unui cuplu care nu bănuia nimic era înspăimântătoare.

De parcă i-ar fi citi gândurile, Melina Lloyd zise:

– Crezi că sperma a fost înlocuită, nu-i așa?

Nedorind să stîrmească panica în rîndul publicului, el spuse:

– Nu știu.

– Dar e posibil.

– S-a mai întîmplat, admise el rezervat. Cu cîțiva ani în urmă, un ginecolog...

– ...a populat o regiune întreagă cu progeniturile sale. Își folosea sperma în locul celei aparținînd donatorului sau a partenerului. Îmi amintesc. Și crezi că Dale Gordon făcea același lucru?

– El e primul pe care-l vom testa.

– Pornind de la ceea ce a rămas pe pijama.

– Da. O să facem o comparație cu eșantioanele depozitate aici.

– El era în măsură să facă substituirile, observă ea calm. Fără ca nimeni să știe sau măcar să bănuiască.

– Te rog să nu te grăbești cu concluziile, domnișoară Lloyd. Dă-mi voie să menționez că Gordon nu se încadrează în profilul unui egocentrist care ar face așa ceva. De fapt, se situează la polul opus. Colegii lui de-aici pretind că era un om de știință meticulos. Avea niște fișe excelente. Detesta orice imixtiune care l-ar fi distras de la munca sa. Andrologul angajat în locul lui susține că n-a văzut niciodată un laborator atît de bine întreținut. După spusele personalului de-aici, părea să fie un cercetător

devotat muncii lui și avea sentimentul că, desfășurînd o activitate pusă în slujba vieții, contribuia la edificarea umanității.

– Așa credea și doctorul Frankenstein.

– Asta-i doar una dintre ipotezele pe care am luat-o în calcul, sublinie Tobias. S-ar putea să fiu departe de adevăr. Recunosc că am mai greșit.

– Eu nu cred asta. Acest om de știință exemplar, constructor al societății mi-a ucis sora, iar eu am de gînd să aflu de ce.

Remarca ei îi atinse un punct sensibil.

– Domnișoară Lloyd, unde te afli? Ești martora mai multor crime. Dacă nu te prezinți cu informațiile ce-ar putea ajuta la elucidarea lor, s-ar putea să fii învinuită de obstrucționarea justiției.

– Da, mi-a mai vorbit cineva de asta.

– Atunci o să... La dracu! înjură el. Vorbea de unul singur.

Melina îi repetă Șefului replicile lui Tobias, pe care n-avusese cum să le audă. Glasul îi tremura cînd îi vorbi despre Gordon.

– Iisuse! Oare el înlocuia sperma?

– Tobias are în vedere mai multe variante, dar asta e esența chestiunii.

– Asta înseamnă că Gillian... S-ar fi putut ca ea să...

Îngropîndu-și fața în mîini, Melina gemu:

– O, Doamne!

– Ți-e rău?

Ea își scutură cu violență capul și-i făcu semn să tragă pe dreapta. Mașina nu se opriase cînd ea împinse portiera și ieși împleticindu-se afară. Pînă să coboare el și să ocolească mașina, ea își golise conținutul stomacului.

El îi puse o mîină pe ceafă și îi susținu fruntea cu cealaltă palmă. Ea încercă să-l îndepărteze, însă Șeful rămase nemișcat. O mai zgîlțîiră cîteva convulsii. Cînd greața încetă, el o ajută să se îndrepte și o sprijini cu spatele de aripa automobilului.

– Te simți mai bine?

Îi dădu la o parte cu blîndețe o șuviță de păr de pe obrazul umed și rece. Evitîndu-i privirea, ea răspunse:

– Mă simt îngrozitor.

– La fel ca și mine cînd m-am aruncat cu simulatorul? Sau cînd am fost aruncat cu simulatorul? Nu fi caraghioasă! Scoase o batistă din buzunarul pantalonilor și-i tamponă buzele.

– Mulțumesc. Cred că asta-i o premieră în viața mea – să vomit în fața unui bărbat.

– Ai avut un motiv întemeiat să ți se facă rău.

Cînd ridică privirea spre el, Șeful văzu lacrimi sticlindu-i în ochi. Reflectau farurile mașinilor ce treceau vîjiind pe bulevard.

– Gillian era atît de bucuroasă și încrezătoare în succesul procedurii, spuse ea. Își dorea din tot sufletul un copil. Crezi că greșea cu ceva? Trebuia pedepsită pentru asta?

– Melina. O înlănțui cu brațele și-o îmbrățișă strîns. Știi că nu așa se procedează.

– Atunci cum a putut un lucru atît de frumos, de minunat să fie mînjit și transformat în ceva atît de revoltător?

– Nu poți fi sigură că Gillian...

– Nu, nu pot fi sigură. Se înfioră. Nici măcar nu pot să concep că Gordon a folosit propria lui spermă. La gîndul ăsta simt că mi se face rău.

El continua s-o țină strîns în brațe, mîngîindu-i părul, apoi îi dădu drumul și-o ajută să se urce în mașină.

– Acum, încotro? întrebă el, înscriindu-se în trafic.

– Acasă.

Șeful o privi cu surprindere, în vreme ce ea zîmbea strîmb.

– Acolo *vreau* să merg. La cada mea. La patul meu. La perna mea.

– Dar ți-e teamă.

– Îmi doresc s-o fi alertat și pe Linda Croft. Dacă procedam așa, și-ar fi putut lua niște măsuri de precauție.

El conducea mașina fără să aibă o anume destinație în minte.

– Sînt sigur că Lawson ori Tobias ți-ar asigura protecția.

– Nu e o soluție, ripostă ea prompt. Dacă m-ar ține sub

cheie, nu m-aș putea mișca. În plus, nu mi-ar spune decît ce-ar vrea ei să știu. N-aș avea nici o putere. N-aș putea să ajung pînă la...

– La ce?

– Nimic.

– La cel care a ordonat uciderea lui Gillian?

Atunci cînd ea se uită la el, îi citi răspunsul în ochi.

– Nu trebuie să rămîi alături de mine, Șefule, spuse ea calm. Cînd am vorbit cu Tobias n-am pomenit de dumneata. El bănuiește că ești cu mine, dar eu nu i-am confirmat supoziția.

– Mulțumesc.

– Dumneata nu ești implicat.

– Ce tot spui acolo? Întrebă el înfuriat. Sînt implicat în cel mai înalt grad. Nu m-ar deranja să ajung eu primul la persoana răspunzătoare de întreaga poveste.

– S-ar putea să avem necazuri.

– Sînt gata să-mi asum riscul ăsta.

– Ar putea deveni o relatare teribilă de presă, care ți-ar putea influența viitorul și ți-ar distruge întreaga carieră de la NASA.

– Și avocatul mi-a spus același lucru. Dar nu m-a convins să renunț, și nici dumneata nu poți să faci nimic. Dacă asta devine o problemă, va trebui s-o tratez ca atare, nu?

– S-o tratez ca atare, murmură ea. Asta mi-a spus și Jem aseară. „Gillian e moartă, Melina. Va trebui să luăm lucrurile așa cum sînt.“

– Știi, cu cît aud mai mult de jigodia asta, cu atît îl detest mai abitor.

Ea scoase o bucată de hîrtie din geantă și luă în mîna telefonul mobil.

– Ia să vedem pe cine obișnuiește să sune Jem.

– În timp ce faci asta, eu o să cumpăr ceva de mîncare.

Întră pe aleea de lîngă un Burger King și se așeză la rîndul de la ghișeu.

– Pentru mine doar o Cola, te rog.

– Cu zahăr și cofeină?

– Bineînțeles.

Șeful comandă un cheeseburger, cartofi prăjiți și două pahare mari de Cola. Pînă să vină cu mîncarea, Melina sunase deja la două dintre numerele găsite în memoria telefonului lui Hennings, care se dovediseră a fi numerele de rezervă de la biroul lui și de la robotul de-acasă. După ce formă a treia secvență de cifre, închise repede și puse telefonul la piept. El mușcă din sandviș.

– Ce e?

– Numărul lui Gillian. Am auzit vocea ei înregistrată.

Șeful fu tentat să-i ceară Melinei să formeze din nou numărul, ca să-i audă și el glasul, dar se răzgîndi. L-ar fi descumpănit, așa cum era limpede că o tulburase și pe ea. Ea rămase mult timp cu privirea ațintită în gol, apoi formă cu încăpăținare numărul următor de pe listă. În vreme ce aștepta să sune, luă o înghițitură din băutura rece.

Cînd i se răspunse la telefon, Șeful observă că ea era să se înece cu Cola.

– Poftim? zise ea.

Melina se întinse repede peste scaun și puse telefonul la urechea lui, ca să poată auzi vocea feminină de la capătul liniei atunci cînd repetă:

– Ați sunat la Templu. Pace și iubire.

Hotărîită, Melina apăsă pe butonul de închidere a telefonului. Șeful zise:

– Țsta-i numele lăcașului predicatorului...

– Fratele Gabriel.

– Al reședinței lui din New Mexico.

– Numărul e în memoria telefonului lui Jem. Sună adesea acolo.

Șeful răsuci cheia în contact, și mașina începu să huruie. Trase maneta schimbătorului de viteze spre marșarier, iar vehiculul țîșni din parcare. Roțile scrișniră, scoțînd fum, cînd Șeful opri lîngă o ladă de gunoi ca să arunce resturile de mîncare. În clipa următoare, el apăsă pedala accelerației și îndreptă mașina spre banda rapidă a șoselei.

— Hennings e într-adevăr credincios? Întrebă Șeful în timp ce intra pe rampa unde se plătea taxa de autostradă.

— Deloc. A fost chiar surprins de slujba de înmormântare oficiată la cimitir.

— Presupun că ar putea fi o coincidență interesul manifestat atît de el, cît și de Gordon față de predicile fratelui Gabriel.

— Mă îndoiesc. Dacă ar fi fost o coincidență, Jem ar fi menționat-o.

— Nici eu nu cred. Doar că gîndesc cu voce tare.

— Dacă are numărul înregistrat în memoria telefonului, înseamnă că interesul lui e mai mult decît trecător. Aș spune că e vorba de devoțiune.

— Ce știi despre Hennings? Despre familia lui?

— Părinții lui au murit, nu are nici frați, nici surori. Doar un văr îndepărtat, care trăiește la Londra.

— Toate astea pot fi niște minciuni de complezență spuse de un om care vrea să-și ascundă trecutul. De unde e originar?

— El spune că din Oregon.

— Dar nu ești sigură?

— Nu sînt sigură de nimic. E cumplit, nu? Să fii apropiat de cineva și să nu-l cunoști deloc.

— Ar fi trebuit să fie cumnatul tău.

— Exclus. Mai devreme sau mai tîrziu, Gillian s-ar fi dumirit în privința lui.

Cînd ajunseră la ieșirea de pe rampă și încetîniră ca să plătească taxa, ei trăseseră concluzia că, într-o anume măsură, Jem era implicat în toată povestea. Crima. Dale Gordon. Atacul asupra Șefului. Bărbații din casa Melinei. Linda Croft.

— E mai mult decît un participant ocazional, zise încordat Șeful, de-abia mișcîndu-și buzele. Cred că ticălosul joacă un rol esențial în întreaga poveste.

— Nu înțeleg, zise Melina consternată. Jem e steril.

— Sau așa pretinde el.

— Ce bărbat ar susține așa ceva? Și cum se leagă toate astea de fratele Gabriel?

Aveau mai multe întrebări decît răspunsuri. Sperau să-l sperie pe Jem cu ele.

– Ești un pasager teribil, Melina, remarcă Șeful când opri la un stop.

– Iar dumneata conduci nebunește.

– Spuneai să ne grăbim. M-am conformat. Numai că aș fi preferat să conduc mașina mea.

– Doamne ferește. Acum sînt și eu recunoscătoare pentru rabla asta.

De fapt, se bucura că-i cedase locul la volan. Ea era un conducător auto priceput, care avea puțină răbdare cu șoferii mocăiți, dar nu și-ar fi asumat niciodată riscurile pe care și le permitea el. El șofa bine, însă mult prea repede și cu o cutezanță ce-o făcuse de mai multe ori să tresară de spaimă. Dar dacă în felul ăsta reduceau durata călătoriei, cu atît mai bine. Era nerăbdătoare să-l înfrunte pe Jem.

– Acum vin încoace.

Jem se simțea ușurat fiindcă putea să-i dea o veste bună domnului Hancock. Ultimele sale informații nu fuseseră atît de optimiste.

– Ești sigur?

– Au luat-o pe drumul cel mai drept dinspre nordul Dallasului. Ar putea să se ducă și în altă parte, dar, după toate aparențele, vin să mă vadă pe mine.

Omisese cu bună știință să menționeze vizita Melinei și a lui Hart la soții Anderson. Atunci cînd Joshua și prietenii lui ajunseseră la casa de la periferie, familia Anderson dispăruse, iar în față era parcată o mașină a poliției. Un obstacol nedorit, dar nu fatal. Cuplul avea să iasă în cele din urmă la lumină.

Pe de altă parte, ce rost ar fi avut să-i atragă atenția fratelui Gabriel asupra acestei situații? Pentru el n-ar fi fost decît un alt motiv de îngrijorare.

Nici despre Linda Croft nu spusese nimic. El dăduse acel ordin. De îndată ce Joshua îi raportase ce avea de gînd să facă Melina după ce pătrunsese în apartamentul lui fără să forțeze ușa, el îl instruisese pe Joshua s-o reducă definitiv la tăcere pe infirmieră. Era puțin probabil ca femeia să știe ceva ce s-ar fi

putut dovedi dăunător, însă el prefera să elimine pînă și acea posibilitate.

Fusese o zi dificilă, plină de evenimente. Din cauza Melinei și a prietenului ei indian, fratele Gabriel era împovărat cu tot soiul de necazuri. De ce să agraveze situația, vorbindu-i despre Linda Croft și soții Anderson? Scutindu-l de alte neplăceri, îi făcea fratelui Gabriel un serviciu.

— Sînt la cîteva minute distanță de mine, îi spuse domnului Hancock. Potrivit ultimului raport, se aflau la intersecție. Or să ajungă aici... Ah, sună interfonul. Te rog să nu închizi, domnule Hancock.

Se duse la interfonul de lîngă ușă și ridică receptorul.

— Da.

— Aveți oaspeți, domnule Hennings.

— Da, pe cine?

— Tînăra doamnă care a venit mai devreme și a pretins că e logodnica dumneavoastră.

Jem îl dojenise cu asprime pe noul portar pentru că o lăsase pe logodnica lui în apartament, din moment ce aceasta murise de patru zile.

— E și un domn cu ea, adăugă omul pe un ton respectuos.

— Trimite-i sus, te rog.

— Da, domnule Hennings.

— Încă ceva, Harry. Or să vină curînd încă doi domni. Cînd ajung, trimite-i și pe ei sus. Nu-i nevoie să mai suni.

— Sigur domnule.

— Să nu-i spui domnișoarei Lloyd despre ceilalți doi.

— Am înțeles, domnule.

Jem reluă convorbirea cu Hancock.

— Sînt aici, urcă la mine. Joshua e la mică distanță în urma lor.

— Femeia nu trebuie agresată, domnule Hennings.

— Mi-ai spus deja.

— Fratele Gabriel a insistat în aces sens. Nu vrea ca ea să fie rănită. Mă rog, nu grav.

— Înțeleg, zise el, deși nu pricepea.

De ce nu alegea fratele Gabriel răul cel mai mic? De ce s-o cruțe pe Melina? Programul n-avea nevoie de ea. Existau mii de alte femei pe lume, la fel de potrivite ca și ea, dar care ar fi fost mult mai ușor de stăpînit.

Probabil că fratele Gabriel nu putea s-o considere, „femeia care a scăpat“, așa cum ar fi procedat un om obișnuit. El nu făcea parte din tagma oamenilor obișnuiți. Pentru fratele Gabriel, Melina era o piatră de încercare într-o misiune de inspirație divină. Ca atare, ea avea nevoie de îndrumare spirituală, îndoctrinare și disciplină. Era admirabil din partea lui că voia s-o mîntuiască și nu considera sfidarea ei drept un afront personal.

Jem nu avea o asemenea noblete sufletească. Îi venea tot mai greu să fie îngăduitor. Nu putea pune insultele ei repetate pe seama unor deficiențe spirituale. Erau niște jigniri strigătoare la cer, pe care pur și simplu nu le putea trece cu vederea și nici ierta.

– Nu-ți face griji, domnule Hancock, zise el cu blîndețe. Oamenii ăștia sînt profesioniști. Joshua știe ce are de făcut.

– N-am nici o îndoială în privința asta.

Hancock închise primul. Jem hotărî atunci că, la prima ocazie cînd urma să mai transmită un raport, avea să ceară cu insistență – nu să solicite – o întrevvedere între patru ochi cu fratele Gabriel. Îi displăcea faptul că informațiile lui erau filtrate de Hancock, un om pe care el îl considera doar un secretar onorabil.

Totuși, la gîndul că Melina și Christopher Hart se îndreptau spre el, neplăcerea provocată de arogantul domn Hancock cedă locul unor chestiuni mai presante.

27

Cînd intrară în hol, portarul îi întîmpină cu un aer mohorît. Nu devenise mai prietenos după ce vorbise cu Jem.

– Mi-a spus că puteți să urcați, domnișoară Lloyd.

– Mulțumesc.

– M-ai pus într-o situație foarte neplăcută față de domnul Hennings. De ce m-ai mințit că sînteți logodnica lui?

– Deci... domnul Hennings știe că am fost în apartamentul lui mai devreme?

– Da, domnișoară.

– Grozav, mormăi Șeful.

În drum spre ascensor, el privi nervos peste umăr. Ea făcu la fel și văzu că omul din parcare tocmai le băga mașina în garajul cavernos de la subsol. Ar fi preferat s-o fi lăsat în fața blocului, dar din păcate nu se gîndiseră să ceară acest lucru.

Temerile ei erau la fel de mari ca ale Șefului. Cînd intrară în lift, el apăsă pe butonul fiecărui etaj. Ea îl privi întrebător.

– De ce faci asta?

– Crezi că am fost urmăriți?

– Nu sînt sigură. N-am observat, dar...

După o scurtă pauză, el spuse:

– Nu-ți pot explica de ce, însă am senzația că n-am fost nici o clipă singuri.

– Și eu am aceeași impresie.

– Dacă ne urmărește cineva, vreau să-i îngreuiez cît mai mult sarcina, zise el, arătînd spre discurile luminate de pe panoul liftului.

– Ia toate precauțiile pe care le dorești. Acum, dacă stau să mă gîndesc, Jem trebuie să fie furios fiindcă i-am scotocit prin apartament. Nici măcar n-a sunat ca să mă întrebe de ce am făcut asta.

– Nu-i a bună; remarcă Șeful în timp ce ascensorul începu să urce.

Liftul oprea la fiecare etaj, iar ei se simțeau în pericol de fiecare dată cînd se deschideau ușile. Mai existau două ascensoare, așa că nu riscau să-i incomodeze pe ceilalți locatari ai blocului. În orice caz, nimeni nu aștepta liftul la vreunul din etaje.

Cînd se opriră la etajul cincisprezece, Șeful îi făcu semn să coboare.

– Apartamentul lui Jem e la șaptesprezece.

– Știu.

Ea nu mai comentă și ieși din lift. El o îndrumă în direcția semnului de ieșire slab luminat de la capătul coridorului. Când ajunseră acolo, Șeful împinse ușa ce dădea spre casa scării. Înainte s-o închidă, aruncă o privire în urmă. Culoarul din spatele lor era pustiu.

Becul de pe coridor împrăstia o lumină discretă, indirectă, care le permitea locatarilor să vadă pe unde mergeau, dar în același timp avea și un aspect estetic. În schimb, în casa scării, iluminatul era strict funcțional. Lămpile fluorescente alb-albastre îi făcuseră pe ea și pe Șef să se simtă ca sub fasciculul unui reflector.

Șeful îi făcu semn cu mâna să păstreze tăcerea. Singurul sunet care se auzea era produs de respirația lor ușoară. După ce trecură cel puțin șaiszeci de secunde, Melina ridică o privire întrebătoare spre Șef. El dădu din cap și-i transmise prin semne să rămână nemișcată și tăcută încă puțin.

Într-un târziu, Șeful își împinse bărbia în sus. Pășind fără zgomot, urcară cele două șiruri de trepte pînă la etajul șaptesprezece. La ușă, Șeful se opri și se uită la ea. *De acord?* șopti el. Melina ridică din umeri nehotărîtă, apoi se răzgîndi și dădu cu putere din cap.

Șeful deschise ușa. Liniștea ce domnea în coridor era tulburată doar de sunetele înăbușite ale unui televizor, care se auzea dintr-un apartament. În timp ce ei încă mai ezitau, o ușă se deschise la capătul holului, și Jem Hennings ieși afară. Cu un amestec de nerăbdare și iritare se uită spre ascensoare, apoi își consultă ceasul.

În clipa în care dădu să se întoarcă în casă, aruncă o privire de-a lungul coridorului și avu o reacție întîrziată cînd îi zări.

– Ce faceți pe scară?

– Ne menținem în formă.

Mergînd unul lîngă altul, Melina și Șeful se apropiară cu prudență de el.

– Mă întrebam de ce durează atît de mult. Portarul m-a sunat acum cinci minute. Ascensoarele ajung rareori așa de greu.

Jem își plimbă privirea de la ea spre Șef. Proverbialul musafir nepofit.

– Și eu mă bucur să te văd, Hennings. Ai de gând să ne inviți înăuntru sau trebuie să discutăm pe hol, unde vecinii ar putea auzi cum ai pus la cale uciderea Melinei azi-dimineață?

– Uciderea? repetă el rîzînd. Asta dovedește cît de bine informat ești.

Cu un gest al mîinii, le făcu semn să intre. În clipa în care ea făcu un pas înainte, Șeful îi puse o mînă pe braț.

– După dumneata, Hennings.

Jem rîse din nou, de parcă ar fi auzit o glumă bună. Cu toate astea, intră în apartament înaintea lor. Șeful trase ușa după el, iar ea observă că o lăsase puțin crăpată. Probabil că asigura astfel o cale de ieșire fără piedici, deși, în orice confruntare cu Șeful, Jem ar fi fost cu siguranță învins.

– Doriți ceva de băut? întrebă cordial gazda.

– Asta nu-i o vizită de curtoazie.

– Nu, Kemo Sabe, răspunse el adresîndu-i Șefului un zîmbet compătimitor. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte un asemenea gînd. Voi doi ați fost ocupați, făcînd pe detectivii toată ziua, nu-i așa? Cînd se întoarse către ea, zîmbetul îi dispăru, ca și falsa cordialitate. Nu ți-ai acoperit prea bine urmele cînd ai pătruns în apartamentul meu, Melina.

– Nu mi-am propus nici o clipă lucrul ăsta. Am obținut ce căutam.

– Ce anume?

– O cheie. Numai că nu știu cum s-o interpretez.

Jem se lăsă pe spătarul canapelei și își întinse brațele lateral, vrînd parcă să spună că-i stătea la dispoziție.

– Dale Gordon, Jem, zise ea fără altă introducere.

– Ce-i cu el?

– Îl cunoșteați.

– Da.

Își dăduseama că Șeful, ca și ea, era oarecum surprins de sinceritatea lui. Nu se așteptaseră ca el să fie atît de amabil. De fapt, Șeful intenționase să obțină chiar și cu forța adevărul de la

Jem Hennings, în cazul în care el ar fi răspuns evaziv la întrebările lor.

Franchetea lui Jem o făcea pe Melina și mai prudentă. El n-ar fi admis că-l cunoscuse pe asasinul logodnicei lui dacă n-ar fi fost sigur de protecția cuiva și de faptul că acest adevăr n-o să fie adus niciodată la cunoștința autorităților.

– Cu ce ocazie l-ai cunoscut, Jem? Știu că tu și cu Gillian nu erați prieteni cu el.

– În nici un caz. Se înfioră ușor. De fapt, omul mă înspăimînta. Relația noastră era strict profesională. Gordon, ca și mine, a lucrat pentru aceeași instituție.

– La Clinica Waters? întrebă Șeful.

– Nu, Șefule. Ea pricepuse mai repede. Lucrează pentru fratele Gabriel.

– Știi, Melina, zise Jem, încrucișându-și nepăsător gleznele și brațele, dintre voi două, am considerat întotdeauna că tu ești mai reușită. Mai puțin flexibilă și încrezătoare. O idee mai inteligentă.

Ea reveni la subiectul discuției, fără să ia în seamă afirmațiile lui provocatoare.

– Ce faci pentru fratele Gabriel?

– Încă nu ți-ai dat seama? o întrebă el țîțîind ironic. Dacă tot ai devenit detectiv amator în ultima vreme, credeam că ai rezolvat misterul pînă acum. Mai ales după ce ai vorbit cu Linda Croft și soții Anderson. Ai obținut toate piesele acestui puzzle, numai că n-ai reușit să asamblezi imaginea.

Melina era sigură că Șeful voia la fel de mult ca și ea să știe cum aflate despre întâlnirile lor cu Linda Croft și soții Anderson, dar își impuse din nou să nu se abată de la subiect.

– A substituit Gordon sperma lui...

– Sperma *lui*? Dumnezeu, nu! Ce idee sinistrală!

– Atunci pe-a ta.

El rîse.

– Eu sînt steril. Îți amintești?

– Deci măcar treaba asta e adevărată?

– Da, Melina, măcar treaba asta e adevărată. Am făcut o

vasectomie cu ani în urmă. E obligatoriu, declară el pe un ton practic. M-au sterilizat înainte de a-mi încredința slujba asta.

Șeful întinse mâinile și-l înhăță pe Jem de gulerul cămășii, scuturându-l cu putere, așa cum făcuse și în biroul lui Lawson.

– Prea multă vorbărie! Care-i misiunea ta, Hennings?

– Sînt observator. Îi supraveghez cu atenție pe cei selectați.

– Selectați?

– Cum a fost Gillian. Cum o să fie în curînd Melina. Întoarse capul spre ea și-i adresă un zîmbet care o făcu să se înfioare. N-o să-ți mai ofer nici o explicație atîta timp cît sălbaticul ăsta n-o să-și ia mâinile de pe mine.

Ea îi făcu un semn scurt Șefului. Acesta îi dădu drumul lui Jem, însă nu părea cîtuși de puțin domolit.

Jem rămase impasibil. Cu o mulțumire de sine enervantă, își îndreptă cămașa, își aranjă gulerul și trase mînele. Abia după aceea continuă:

– Dacă femeia e căsătorită sau are o relație stabilă cu un bărbat, observatorul ei poate fi un vecin sau un coleg de serviciu. Cineva apropiat, care să n-o scape din ochi. Cum a fost cazul lui Candace Anderson. Supraveghetorul ei era femeia care-i făcea curățenie în casă de trei ori pe săptămînă. Dar pentru femei singure, de genul lui Gillian, trimit bărbați ca mine, pentru a le deveni prieteni.

– Ea ți-a fost repartizată?

– După prima ei vizită la clinică.

– Deci întîlnirea voastră a fost premeditată?

– Da, Melina, răspunse el răbdător, cu un aer superior. Am fost trimis la ea. Ca un înger păzitor. Ezita în privința inseminării artificiale, așa că eu am încurajat-o. Am asigurat-o că era o idee grozavă și că eu, ca prieten al ei, aveam s-o susțin îndeaproape. Din ziua în care a fost inseminată, trebuia s-o copleșesc cu atenții. Dar nu mi s-a oferit această ocazie, nu-i așa? Întîmplător, în seara cînd am venit să celebrăm evenimentul, mi-am irosit afecțiunea cu tine.

– De ce a fost ucisă Gillian, Jem?

În loc să-i dea un răspuns direct, el continuă explicația în felul său:

– Dacă Gillian n-ar fi fost fertilizată de prima dată, aş fi îndemnat-o să facă o nouă tentativă. Dacă prima încercare ar fi avut succes, ei bine, atunci aş fi avut grijă de ea pe durata sarcinii. Aş fi tratat-o ca pe o prinţesă, fiindcă într-adevăr fusese aleasă pentru a fi înnobilită. Gillian s-ar fi simţit adorată. M-aş fi îngrijit să primească tot ce şi-ar fi dorit sau ar fi avut nevoie. Aş fi supravegheat-o, ca să mă asigur că nu periclita în nici un fel sănătatea fătului pe care-l purta în pîntece şi că nu se depărta de la calea cea dreaptă. În acel moment se uită la Şef. Însă, desigur, a călcat strîmb. Ai întinat-o. Ai făcut-o inutilă pentru Program.

Şeful îşi strînse pumnii.

– Deci e adevărat. Ai pus la cale uciderea lui Gillian fiindcă şi-a petrecut noaptea cu mine.

Făcu un pas ameninţător spre Jem, dar Melina întinse braţul, să-l oprească.

– Nu, Şefule. Vreau să aud. Oricît de greu mi-ar fi, vreau să aud întreaga poveste.

– Mulţumesc, Melina. Jem îl privi dispreţuitor pe Şef, apoi i se adresă ei din nou: Cei selectaţi nu au voie să întreţină relaţii intime cu altcineva în afară de prietenii ori supraveghetorii lor.

– Pentru că numai aceia sînt sterili, zise ea.

– Ah! exclamă el. Începi să faci progrese.

În timp ce totul prindea contur în mintea ei, Melina dădea încet din cap.

– Subiecţii sînt selecţionaţi. Gillian. Candace Anderson. Femei tinere şi sănătoase.

Jem zîmbi.

– Superioare din toate punctele de vedere.

O lumină se aprinse în ochii Şefului.

– Manipulaţi genetic copiii.

– Candace Anderson e o femeie frumoasă, nu-i aşa? întrebă retoric Jem. Un exemplar cu un fizic perfect. Şi foarte inteligentă. Binecuvîntată cu un talent înăscut pentru muzică. Sperăm s-o putem folosi din nou. Aşa cum o să procedăm şi cu tine, Melina. Acum. O vei înlocui pe Gillian. Ea a căzut pradă propriei senzualităţi, aşa că tu ai fost selectată să preiei ştafeta.

Glasul lui era ciudat de tărăgănat.

– Gillian ar fi fost perfectă. Dale Gordon a recunoscut imediat lucrul acesta. Era treaba lui, înțelege, să remarce posibilele candidate, apoi să le examineze. O sarcină ușoară, de vreme ce avea acces la fișele lor medicale. Din punct de vedere fizic, Gillian era ideală. Și înzestrată cu o inteligență superioară. În plus, n-avea o relație statornică, ceea ce ar fi putut deveni supărător. Una peste alta, ea era cea mai potrivită candidată pentru Program. Acum e rîndul tău, Melina.

O lovi înflăcărat peste mâini, strîngîndu-le între palmele sale umede. Zîmbind extaziat, zise:

– Mă bucur atît de mult pentru tine.

Apoi îi explodează capul.

28

Șeful execută un placaj cu tot corpul, care-o expedie pe Melina la podea, lăsînd-o fără suflare. El ateriză deasupra ei. La cîțiva centimetri distanță zăcea decapitat Jem Hennings. Fereastra largă ce dădea spre cerul de deasupra Dallasului fusese spartă.

Șeful înregistrează totul într-o fracțiune de secundă. O răsuci pe Melina, apoi întinse mîna după cablul de alimentare al veiozei și îl smulse din priză. Camera se cufundă în întuneric.

– Cine... unde...

– Eu aș zise că de pe acoperișul clădirii de vizavi, răspunse el bîlbîielii Melinei.

Trebuia s-o înțeleagă. Oricine-ar fi fost împrôscat cu sînge și așchii de oase ar fi făcut pînă acum o criză de isterie. Ea era fie o femeie a naibii de curajoasă, fie șocată. Iar asta însemna că putea să cedeze nervos în orice moment.

– Ai pățit ceva?

Ea îl privi tăcută, pînă cînd el repetă întrebarea și-i rosti numele răspicat.

– Nu. Nu.

– Nu te mișca.

– Șefule...

– Stai așa...

El se duse pînă la bucătărie și se întoarse cu un sul de prosoape din hîrtie.

– Șterge-ți fața. Repede. Ea făcu ce i se spusese, curățîndu-și în grabă obrazii și fruntea. Șeful rupse colțul unui prosop și frecă petele rămase.

– Scoate-ți jacheta.

Ea se supuse în tăcere. El constată mulțumit că puloverul de sub jachetă era curat.

– Eu sînt murdar?

Ea îl privi cu atenție.

– Nu pot... nu pot... nu cred.

Cît timp trecuse? Douăzeci de secunde? Treizeci? Patruzeci?

– Trebuie să ieșim de-aici.

– Noi sîntem următoarele victime?

– Nu dumneata. Le ești necesară pentru Program, îi răspunse el sarcastic.

– Mai bine mor.

– Eu prefer să trăiesc. Haide.

O ajută să se ridice în picioare. Fugiră spre ușă, cu corpurile aplecate. Cînd ajunseră acolo, el smulse receptorul interfonului din furcă.

– Cum îl cheamă pe portar?

– Ăă, Henry. Harry, se corectă ea, chiar în clipa cînd omul răspunse.

– Ajutor! Au înnebunit! răcni Șeful în receptor. Aici a izbucnit un incendiu. Harry, mă auzi? Ajutor! Foc! Foc!

Apoi dădu drumul receptorului, lăsîndu-l să atîrne lîngă perete. O înhăță pe Melina de mîină și ieși în goană pe hol. Pînă să ajungă la ușa de la casa scării, aflată la capătul coridorului, alarma de incendiu începuse deja să țiuie asurzitor. În spatele lor ușile se deschideau una după alta.

Cunoscînd firea omenească, el se temea că locatarii aveau să ezite înainte de a renunța la tihna din apartamentele lor atîta timp cît pericolul nu era confirmat. Mai conta și pe reținerea

concețâtenilor săi în relațiile cu vecinii. Se îndoia că și-ar fi dat cineva seama că nu locuia acolo.

Dînd nebunește din brațe, Șeful strigă:

– Fugiți, toată lumea. Coboriți la parter. A izbucnit un incendiu la apartamentul D, de unde se întinde cu repeziciune.

Un locatar de la un etaj inferior, care reacționase la alarmă și se aventurase pînă în casa scării, strigă în sus:

– Chiar e un incendiu?

– La șaptesprezece D, îi răspunse Melina. Ieșiți cu toții pe palier!

Pînă să coboare ei mai multe șiruri de trepte, mulțimea se îmbulzea deja pe scări, adică exact ce sperase Șeful să se întîmple atunci cînd dăduse alarma.

– Ce facem cînd ajungem jos? îl întrebă Melina cu sufletul la gură.

– Al naibii să fiu dacă știu. Sper să se producă o agitație suficient de mare ca să ne putem strecura afară. În orice caz, ține-te de mîna mea.

Ea îi strînse mîna în chip de răspuns, în timp ce ajuta o femeie îmbrăcată într-un sari să coboare treptele cu doi copii somnoroși.

Chiar înainte de-a ajunge în hol, Șeful auzi sirenele urlînd. Cînd intrară în hol, văzură agenții de pază însărcinați cu securitatea clădirii îndrumînd lumea spre o ieșire laterală. Sosiseră deja două mașini de pompieri. Oameni în uniforme de protecție săriră din ele și porniră în fugă către intrarea unde Harry bîlguia ceva înnebunit. Șeful se bucură că portarul era ocupat și nu-i observase în mulțimea care se îngrămădea în fața ușii înguste a ieșirii de serviciu.

– Lasă-ți capul jos, îi spuse el în timp ce se strecurau spre ușă.

Înaintară cu ochii în pămînt. Cînd ajunseră în fața ușii, el o trase spre marginea gloatei, dar rămaseră intenționat în umbră, în vreme ce personalul de securitate îndruma lumea spre trotuarul de vizavi, în parcare clădirii din care bănuia el că fuseseră trase focurile de armă.

Se opri brusc, recunoscînd două figuri familiare în mulțimea de locatari. Cei doi se uitau disperați în jur, dar nu fiindcă s-ar fi temut de incendiu. Studiau fețele celor ce ieșeau din clădire. Șeful o întoarse pe Melina și schimbă direcția.

– Nu te uita înapoi. Fii atentă. Falșii agenți FBI. Pun pariu că ei au tras.

– Dar de ce să-l împuște pe Jem? Erau la ordinele lui, nu?

– Așa își închipuia el.

Neliniștită, ea își mușcă buza de jos.

– Ce facem?

– Păi am putea încerca să discutăm cu ei.

– Bună idee, zise ea sarcastic.

– Sau l-am putea suna pe Tobias. Ori pe Lawson. Unul din ei ne-ar ajuta.

– Însă ne-ar și reține.

În sinea lui, Șeful recunoștea că el și Melina erau niște proști fiindcă nu profitau de protecția pe care FBI-ul și poliția locală ar fi putut să le-o asigure. Își riscau viețile – în primul rînd el. Acum, după ce Hennings fusese înlăturat, probabil că următorul glonț avea numele lui scris pe el. Făcuseră deja două încercări eșuate de a-l pedepsi pentru că o „întinase“ pe Gillian, înlăturînd-o astfel din Program. Și se revoltă la gîndul că Melina era vizată pentru a-i lua locul.

Sigur, tot ce spusese Hennings putea să fie doar trîncăneala unui nebun. Exista posibilitatea ca el și amicul lui Gordon, perversul sexual, să fie niște fanatici care răstălmăciseră mesajul bine intenționat al fratelui Gabriel pentru a-și justifica planurile aberante.

Dar poate că nu, iar asta era o perspectivă îngrozitoare. Dacă fratele Gabriel autorizase acest program de manipulare genetică, exista riscul declanșării unei catastrofe la nivel global. Șeful se văzu nevoit să admită necesitatea de a anunța autoritățile.

Pe de altă parte, nu cunoștea încă toate aspectele. În acel moment, era încă vorba despre o cruciadă personală și nu voia ca altcineva să poarte lupta în locul lui. Poate că acea mîndrie

nepotrivită, ori pur și simplu încăpățînarea, reprezenta o moștenire de la strămoșii lui, care de-abia acum ieșea la iveală. Oricum ar fi fost, hotărî să se bizuie pe curajul său.

– Eu zic să mizăm totul pe-o carte, dar e cauza dumitale, Melina, spuse el calm, făcîndu-se cu greu auzit în vacarmul din jur. Gillian a fost sora dumitale.

– A fost sora mea *geamănă*. E o chestiune personală.

– Și pentru mine.

– Atunci asta-i răspunsul dumitale.

– În regulă.

Dar acum, după ce luaseră hotărîrea, nu puteau ieși din acea situație dificilă, care era și primejdioasă. El crease haos cu speranța că vor ieși neobservați din clădire. Dar strategia lui avea cîteva neajunsuri majore. În primul rînd, mergeau pe jos. Nu puteau să recupereze rabla din garajul blocului, fiindcă intrarea era blocată de mașinile pompierilor. Pe deasupra, avea să se afle curînd că alarma declanșată fusese un șiretlic pentru a acoperi uciderea lui Jem Hennings. Urmîndu-i șirul gîndurilor, Melina zise:

– Trebuie să plecăm de-aici.

– Cît mai repede. După ce-or să descopere cadavrul lui Hennings, toți purtătorii de insigne oficiale ne vor căuta ca să ne pună întrebări. Portarul Harry n-o să ne uite așa de ușor. Mai ales pe dumneata. Se uită la pantofii ei fără toc. Dacă o să fie nevoie, poți să alergi?

– Da. Fac asta de trei ori pe săptămînă.

– Care-i cea mai apropiată zonă comercială? Cu trafic intens și lume multă.

– Pe strada Oak Lawn. Pe-acolo, spuse ea, făcînd un semn discret cu capul.

– Sînt chiar în spatele dumitale. Ia-o încet din loc. Încearcă să nu atragi atenția.

O prinse ușor de talie. Porniră agale prin mulțimea ce se învîrtea de colo-colo, unii dintre locatari exprimîndu-și deja scepticismul în legătură cu izbucnirea unui incendiu și formulînd

critici la adresa tehnologiei nesigure care declanșa deseori alarme false.

Ajunseseră aproape de marginea gloatei când Șeful întoarse capul, ca să verifice dacă erau urmăriți. Îl zări pe negrul care se dăduse drept Tobias, la vreo douăzeci de metri distanță. Își întindea gâtul și își răsucea capul în stînga și-n dreapta, supraveghind masa de bărbați, femei și copii ce părăsiseră blocul.

Deodată, omul se întoarse și-l văzu pe Șef. Acesta nu avu timp să-și aplece capul. Privirile li se întîlniră.

– Fugi! zise el Melinei, împingînd-o ușor, exact în clipa în care auzi un strigăt în spatele lor.

Ea o luă imediat la goană prin parcare. Nu ezită nici cînd ajunseră la gardul viu, ci îl sări ca un atlet și continuă să fugă cît o țineau picioarele. Strada era pustie. O traversară în goană. El auzi roți scrișnind în spatele lor, întoarse capul și văzu că bărbații care-i urmăreau evitaseră în ultimul moment să se ciocnească de o camionetă.

Întîmplarea le distrase atenția îndeajuns cît să-i permită Melinei să se arunce într-un gard viu înalt și des ce marginea un loc viran. Acolo nu ajungeau luminile străzii. Din cauza terenului accidentat, Șeful aproape că se ciocni de stîlpul unui indicator metalic, dar reuși să-l evite, lovindu-se doar în rotulă.

– Pe-aici, zise Melina cu răsuflarea tăiată, cînd ajunseră la capătul îndepărtat al terenului.

Îl conduse pe terasamentul unei linii secundare de cale ferată spre un alt loc viran, care avea în centru o casă pustie. După ce înconjurară imobilul, el îi luă mîna și o opri. Se lipiră amîndoi de peretele exterior. Lemnul avea un miros stătut, de mucegai, și emana o duhoare de mortăciuni intrate în descompunere.

– E în regulă? șuieră el încercînd să-și recapete suflul.

– Ne mai urmăresc?

– Nu vreau să-mi asum riscuri. Cît mai e pînă acolo?

– Două-trei blocuri. Vezi luminile?

Deasupra acoperișurilor și-a vîrfurilor copacilor, el zări strălucirea luminilor din centrul comercial.

– Să mergem.

Multe dintre casele vechi din zonă deveniseră sediile unor firme – magazine de antichități, saloane de coafură, birouri de avocați – care erau închise la acea oră. Se deplasau la adăpostul întinericului, ascunzându-se pe după copaci, garduri și arbuști.

Ea îl întrebă peste umăr:

– Și când ajungem acolo...?

– Oprești primul taxi pe care-l vezi.

Taxiurile nu erau ușor de găsit într-un oraș ca Dallasul, unde numărul mașinilor aproape că-l depășea pe acela al locuitorilor. El conchise că ar fi avut mai multe șanse să găsească unul pe lângă restaurante și baruri, unde oamenii preferau să ia un taxi pînă acasă decît să riște o amendă consistentă.

Își croiră drum printr-o parcare aglomerată, care deservea mai multe restaurante. Oameni care se duceau sau se întorceau de la cină le aruncau priviri curioase. Șeful nu-i luă în seamă. Se bucura că trotuarele erau aglomerate și pe stradă circulau o mulțime de mașini.

– O să încercăm să ne pierdem printre oameni, zise el, luînd brațul Melinei.

Dacă n-ar fi fost transpirația ce le curgea pe fețe, ar fi putut trece drept o pereche ce se întâlneau ca să iasă în oraș.

– Acolo, spuse el, observînd un taxi care oprise la intrarea unui restaurant.

Se strecurară prin traficul intens și traversară în fugă strada, suindu-se pe bancheta din spate de îndată ce trei japonezi coborîră din taxi.

– Încotro? îi întrebă șoferul.

– Deocamdată, ia-o spre sud, pînă la autostrada 45.

Șeful o împinse pe Melina în spătarul banchetei. Nu mai fu nevoie s-o avertizeze să-și aplece capul.

– Acolo, șopti ea. Sub litera R a firmei restaurantului.

Falsul Tobias și partenerul său păreau deplasați în mulțimea de tineri, transpirați cum erau, cu piepturile umflate de efort, păcăliți. Șeful îi ținu sub observație pînă cînd taxiul se îndepărtă.

– Nu ne-au văzut, o înștiință el, prăbușindu-se epuizat pe banchetă. Rămase cu ochii închiși o vreme, străduindu-se să inhaleze cât mai mult aer. Într-un târziu, întrebă: Cum te simți?

Ea își ridicase poalele jerseului, folosindu-l drept prosop. Avea fața îngropată în el. În clipa aceea, el observă că-i tremurau umerii.

– Melina.

Întinse brațul și-o trase mai aproape de el.

– Ați fost în vreun soi de cursă? întrebă șoferul.

– Da. Într-un blestemat de maraton. Acum vezi-ți de treabă și condu mai departe.

– Ce ți-a căsunat pă mine?

Ignorându-l pe șoferul curios, Șeful își trecu degetele prin părul umezit de transpirație al Melinei.

– E-n regulă. Nu plînge. Ești în siguranță.

Cînd ea înălță capul, Șeful fu surprins să constate că nu plîngea deloc. Rîdea.

– Nu știu ce se-ntîmplă cu mine! exclamă ea în șoaptă. Tocmai am văzut capul zdrobit al unui om. Am anunțat un fals incendiu. Am fost urmărită de niște tipi răi, care-aveau de gînd să ucidă pe unul din noi sau pe amîndoi. Mă feresc de FBI. Și eu rîd?

Însă, de-abia termină de vorbit, că fața i se schimonosi și lacrimile îi țîșniră din ochi.

Luîndu-i ceafa în palmă, Șeful îi apăsă capul pe pieptul lui și continuă să-l maseze, în timp ce ea sughița și suspina amar.

Șeful nu-i plăcea să vadă o femeie plîngînd. Lacrimile însemnau emoții care trebuia evitate – teamă, înfrîngere, suferință, dezamăgire, furie. Cînd o femeie izbucnea în plîns, îți doreai să fii oriunde în altă parte, mai ales dacă erai răspunzător pentru acele lacrimi.

Însă pe el nu-l deranja reacția Melinei. Avea tot dreptul să se descarce printr-o porție zdravănă de plîns. Pînă atunci, vădise un curaj extraordinar. Ar fi angajat-o în echipajul lui în orice

moment. Dovedise că nu-și pierdea cumpătul într-o situație de criză.

Acum, după ce criza trecuse, era îndreptățită să reacționeze astfel.

O strînse mai tare, proptindu-și bărbia în creștetul capului ei și-i mîngîie spatele cu o mînă în timp ce cu cealaltă o ținea de ceafă. O lăsă să plîngă pînă îi secară lacrimile. Nu se mișcă pînă cînd nu fu sigur că ea se potolise. Apoi îi puse un deget sub bărbie și-i ridică fața.

– Ți-e mai bine?

– Mai întîi vomîț, pe urmă mă pun pe plîns. Grozav partener mai sînt!

El zîmbi, iar ea îi răspunse cu un surîs. Își sprijinea ceafa pe brațul lui îndoit. După ce-i șterse o lacrimă cu buricul degetului mare, rămase cu mîna lîngă obrazul ei. Cealaltă și-o puse pe porțiunea de piele dezvelită dintre poala jerseului ei ridicat și centura pantalonilor.

Buzele ei fremătară, într-o inspirație rapidă.

Nu și-ar fi luat ochii de la ea decît dacă i-ar fi spus cineva că se stinsese soarele. Brusc, simți mîna ei, pînă cu cîteva clipe în urmă strînsă pumn, așezată undeva sub cureaua lui.

I se uscască gîtul, dar reuși să-i șoptească numele:

– Melina...

– Ia zi, ăă, nu te supăra sau mai știi eu ce, zise șoferul, da' vreau să știi pînă unde mergem înainte de-a o lua pe autostrada 45.

Melina se mișcă prima. Cu regret, el își îndreptă spatele și se depărtă de ea. Pe urmă, ea își netezi puloverul, își șterse obrajii înlăcrimați cu dosul palmei și își dădu la o parte părul din ochi.

Șeful îi spuse șoferului în ce direcție s-o ia.

– Mergi spre est.

El o urmărea pe Melina, care se prefăcea fără succes că acel moment – nu știa cum altfel să-l numească – nu avusese loc, însă Șeful intuia că, dacă n-ar fi fost întrerupți, probabil că

ar fi sfișit prin a-și apăsa buzele pe scobitura gâtului ei, acolo unde se cuibărise un pandantiv cu rubine.

Melina se agita, nervoasă. Părea că nu știa încotro să-și îndrepte ochii. Până la urmă, își adună forțele și se uită la el.

– Unde mergem?

– Nu ți-e frică să zbori cu avionul, nu-i așa?

29

Fratele Gabriel era la ora de rugăciune.

Conform ritualului, se ruga de trei ori pe zi – înainte de micul dejun, înainte de cină și înainte de culcare. Rugăciunile din acea seară erau exuberante, fiindcă avusese o zi rodnică. Predica pe care o înregistrase în cursul după-amiezei pentru emisiunea lui de televiziune se dovedise extrem de inspirată.

Vorbise despre necazuri. Nu despre Necazurile, scrise cu majusculă, din Apocalipsa Noului Testament, ci despre micile neplăceri care apar în viața de zi cu zi. Le împărtășise adeptilor săi soluția pentru a rezolva acele sîcîitoare supărări.

„Dați-mi-le mie, îi implorase el, pe cel mai sincer ton cu putință. Lăsați-le să cadă pe umerii mei.“ Le explicase că acel transfer era posibil doar dacă cei care se simțeau împovărați aveau încredere absolută în el și în capacitatea lui de a le ameliora calitatea vieții.

De fapt, nu-i era prea greu să-și propăvăduiască ideea, fiindcă el însuși credea în ea.

El putea îmbunătăți viețile oamenilor. Demonstrase o perfecțiune la care adepții săi ar fi trebuit să aspire. El le oferea iubire celor privați de ea. Promisiunea unei noi ordini mondiale, pe care le-o făcuse nu o dată, dădea speranțe celor deznădăjduiți. El era bunăvoința personificată.

Bunăvoința personificată. Hmm. Frumoasă expresie. Trebuia s-o țină minte.

În curtea de sub balconul său, copiii se jucau. În fiecare

seară după cină, timp de treizeci de minute, erau liberi să facă tot ce le plăcea. În afară de urmărirea programelor de la televizor.

Cu excepția emisiunilor care-l aveau pe el ca invitat, televizorul era interzis în acea așezare. Ca și ziarele, posturile de radio și cărțile, dacă nu le aproba el personal. Voia ca nimic să nu tulbure mințile celor care, în virtutea meritelor lor personale, erau îndreptățiți să trăiască la Templu și să lucreze nemijlocit pentru misiunea lui.

În seri senine și blânde ca aceea, copiii aveau voie să se joace în curte, ceea ce reprezenta o ocazie ideală pentru ei să-l vadă rugîndu-se. Nu trebuia să existe nici o îndoială în mințile lor cu privire la devoțiunea lui. Spera să cultive în fiecare dintre ei dorința de a atinge acel nivel.

Copiii erau supravegheați de mamele lor sau de înlocuitoarele acestora, dar el insistase ca fiecare dintre ei să aibă deplină libertate de-a se juca așa cum îi plăcea. Cum altfel ar fi putut depista forța și înzestrările fiecăruia dintre ei? Băiatul ăla va deveni oare un om de știință? Avea fata aia calitățile unui vindecător? Joel era un atlet înnăscut, Margaret – o intelectuală. William avea talentul să se înconjure de prieteni fideli. Sarah era o bună actriță, dar și un bun diplomat atunci cînd se iscau dispute. Întrezărea el oare în David calitățile unui om întreprinzător? Avea oare Jennifer remarcabile însușiri de lider?

Firește, băieții îl interesau mai mult decît fetele. Acestea urmau să devină femei, iar principala lor îndatorire era evidentă. Însă fratele Gabriel trăia cu picioarele pe pămînt. Femeile pătrunseseră cu greu în industrie, politică, comerț, în fiecare domeniu al societății, mai cu seamă în America de Nord și în Europa Occidentală. Atîta timp cît se va menține tendința respectivă, el trebuia să-și adapteze planurile la situația de fapt. Fetele erau pregătite să pătrundă în aceleași domenii de activitate ca și băieții. În realitate, existau zone de interes în care ele îi devansau chiar pe colegii de sex masculin.

Îi studia pe toți, le urmărea tipul de comportament, atent la depistarea slăbiciunilor care i-ar fi putut elimina din cadrul Programului. Numai foarte puțin dintre copii nu corespundeau

standardelor lui, ceea ce vorbea de la sine despre calitatea procesului de selecție pe care-l proiectase el.

În genunchi, cu capul plecat, cufundat în rugăciune, el își petrecea serile planificînd viitorul fiecărui copil. Lua în considerare toate schimbările ce urmau să aibă loc atunci cînd aveau să fie trimiși în lumea largă ca să pună în aplicare planurile pentru care fuseseră creați. Gîndul în sine îi dădea ameteți.

– Amin.

Se ridică în picioare și luă de jos pernița rusească pentru rugăciuni. Cineva observă că el nu se mai ruga și îl salută. El făcu semn cu mîna. Imediat, toții ochii din curte se ațintiră asupra lui. Se întreceau să-i capteze atenția.

– Uită-te la mine, frate Gabriel.

Joel aruncă o minge de baschet care trecu prin coș. O vedetă în devenire a NBA? Dacă asta urma să se întîmple, se gîndea cît de mulți tineri l-ar fi considerat un model. Cîte vieți ar influența, pe cîți i-ar fi putut converti. Își notă în minte să aducă un antrenor care să dezvolte înzestrarea lui Joel. Îl aplaudă cu entuziasm.

– Bună treabă, îi strigă el băiatului.

Leslie, țărăncuța din Iowa, ridicase privirea spre el cu orgolioasă venerație. De cînd îl vizitase, atitudinea ei se îmbunătățise considerabil. I se raportase că nu se mai simțea părăsită și nu mai tînjea după cei de-acasă. Se dedicase cu trup și suflet studiilor și treburilor casnice.

El îi făcu semn cu ochiul, iar ea roși, așa cum se cuvenea. În pat, dovedise o senzualitate lumească, trădîndu-i originea țărănească. Ce bucățică grozavă era!

Însă deocamdată nu putea s-o cheme din nou. Celelalte ar fi devenit geloase.

Mary, fata cu un superb păr negru, cîrlionțat, își pusese amîndouă mîinile pe burta umflată. Era dulce precum un fruct copt, gata să crape. Sub bluză, sfîrcurile la fel de mari ca niște degete păreau pregătite să-i dea copilului să sugă.

Deodată, fratele Gabriel se simți răvășit de dorință. Sarcina ei era prea avansată pentru o relație sexuală normală, dar existau

și alte căi de-a obține plăcerea. Se hotărî să trimită după ea mai târziu. Mai făcu un semn cu mîna și se întoarse ca să intre în casă.

Bunăvoința personificată. Cuvintele îi trecură din nou prin minte. Sloganul ăsta ar fi arătat bine pe un panou, scris cu litere de aur sub o fotografie a lui, înfățișîndu-l cu brațele întinse într-un gest de iubire nemărginită.

Domnul Hancock îl aștepta cu un aperitiv preparat exact așa cum îi plăcea lui. După ce-i luă perna de rugăciune și-i oferî băutura, domnul Hancock zise:

– Te-a sunat cineva din Dallas.

Fratele Gabriel își privi asistentul cu înțeles, iar domnul Hancock încuviință discret. După ce luă o înghițitură din pahar, acesta ridică receptorul.

– Da, Joshua.

– M-am ocupat de problema dumitale.

– Ascult.

Din cauza caracterului delicat al acelei convorbiri, nu deschise difuzorul telefonului. Nici n-avea să pună întrebări sau să facă declarații care l-ar fi putut incrimina ulterior. Avea toată încrederea în diversele măsuri de securitate și în dispozitivele care le asigurau. Dar exista întotdeauna o posibilitate ca ele să nu fie atît de sigure pe cît ar fi trebuit. Nu te puteai bizui cu totul pe tehnologie. Iar pe oameni, nici atît.

Joshua zise:

– Individul ăla credea că primim ordine de la el. Nu i-a trecut prin minte că, de azi după-amiază, am început să primim ordine direct de la dumneata. Un papagal nenorocit!

Fratele Gabriel știa din experiență că oamenii ardeau de dorința de a-i face pe plac. Cu cît îi lăuda mai puțin, cu atît mai tare se străduiau să-i intre în grații. De exemplu, dacă dorea să obțină în pat maximum de plăcere de la o femeie, arbora o mină plictisită și distrată. Atunci ea se dădea peste cap ca să-i aprindă simțurile. Același lucru se putea spune și despre bărbați. Dacă nu părea impresionat, ei se lăudau cu isprăvile lor, iar el afla ce voia să știe fără să fie nevoit să-i tragă de limbă.

Cum era de așteptat, după o scurtă pauză, Joshua continuă:
– A fost un coș înscris de sus. Nici o șansă de scăpare.

Fratele Gabriel regreta că-l pierduse pe Jem Hennings. În ultimii câțiva ani, Hennings fusese un colaborator valoros. Dar se transformase brusc într-o povară. Era primejdios de aproape de ancheta declanșată în urma asasinării lui Gillian Lloyd. Dale Gordon trecuse fără probleme drept psihopat. Dar autoritățile aveau să studieze amănunțit implicarea lui Hennings, ceea ce le-ar fi putut conduce la porțile Templului.

Mai mult decât atât, Hennings rezolvase problema Linda Croft de capul lui, fără să ceară aprobare. Bineînțeles, el era de acord cu modul în care acționase Hennings. Dar, cum putea un simplu adept să fie atât de insolent încât să ia de unul singur decizii de o asemenea importanță?

Henning își făcuse bine treaba, însă nu era de neînlocuit. Mai fuseseră și alții antrenați pentru acest gen de activitate și așteptau cu nerăbdare să primească o însărcinare. Nu mai avea rost să se gândească la Jem Hennings. Fratele Gabriel îl alungă din minte.

– Ce vești ai despre cealaltă chestiune?

Ezitatea lui Joshua era grăitoare. Fratele Gabriel sorbi din băutură, încercînd să-și stăpînească nerăbdarea. În cele din urmă, Joshua mormăi:

– S-ar putea spune că batem pasul pe loc.

Deci Christopher Hart era încă în viață, iar Melina Lloyd nu fusese capturată. Îl năpădi un val de furie.

– De ce?

– N-avem de-a face cu niște fraieri, să știi.

– Eu am de-a face, i-o trînti fratele Gabriel. Strîngea atât de tare paharul în mînă, încît risca să-l spargă. Sper că nu vrei să mă dezamăgești, zise el subliniind fiecare cuvînt pe un ton amenințător. Domnul din seara asta...

– Da, domnule.

– M-a dezamăgit. Presupun că nu vrei să faci la fel.

Joshua nu excela prin inteligență, însă înțelegese aluzia la Jem Hennings.

— Nu, domnule.
— Atunci te sfătuiesc să-mi aduci vești bune pînă mîine dimineață.

Încheie convorbirea brusc, apoi dădu pe gît înfuriat restul de băutură.

— Încă unul? întrebă Hancock.
— Da. Și pe urmă vreau s-o trimiți pe Mary la mine.
— Pe...
— Mary, Mary, repetă el iritat. O știi.
— Dar, frate Gabriel, e gravidă în opt luni și jumătate.
— Știu în cîte luni e! strigă el. De ce se ceartă toată lumea cu mine în scara asta?

Își simțea venele încordate sub pielea capului și a gîtului. Rareori își pierdea cumpătul. Și mai rar i se întîmpla asta în prezența domnului Hancock. Se întoarse, ca să nu fie nevoit să vadă expresia ofensată de pe chipul asistentului său. Nici nu voia ca domnul Hancock să fie martorul lipsei lui de control. Să te pierzi cu firea era o slăbiciune omenească. Dar pentru fratele Gabriel, orice formă de manifestare a slăbiciunii reprezenta un stigmat.

Din cauza acelei femei, își zise el cu amărăciune. Se gîndea la Gillian Lloyd. Furia lui, toate ghinioanele din ultimele cîteva zile puteau fi puse pe seama ei și a nopții pe care-o petrecuse cu astronautul. Iar acum, sora ei geamănă se dovedea a fi la fel de enervantă.

— Domnule Hancock, spuse el deodată.
— Da, domnule.
— Ai terminat de verificat trecutul lui Melinei Lloyd?
— Încă studiez problema, domnule. N-am vrut să vă prezint raportul înainte de a fi sigur că e complet.

— Îți apreciez meticulozitatea, zise el, încercînd să-și repare greșeala față de asistentul său. Dar de îndată ce vei fi sigur că ai toate datele, te rog să mă informezi neîntîrziat. Vreau să știu tot ce se poate ști despre femeia asta, începînd cu ziua în care s-a născut.

— Desigur, domnule. O să mă apuc de treabă imediat după ce o s-o chem pe Mary. Vreți să cinați acum sau mai târziu?

— O să sun când mi se face foame.

— Da, domnule.

Intră în dormitor și închise ușa după el. Așteptînd-o pe fată, măsura încăperea cu pași mari, gîndindu-se nu la ea, ci la Melina. Probabil că și ea era o tîrfă, cum fusese și Gillian, își zise el cu dispreț.

Nici o femeie, oricît de atrăgătoare, nu valora cît toate necazurile pe care le provoca. Nu era mai însemnată decît un tînțar într-o seară de vară. Ce absurditate să-și închipuie că Programul ar avea de suferit dacă Melina n-ar participa la el. Programul era mai important decît ea și decît toate femeile din lume. O muiere nu-i putea stăvili evoluția și nici măcar să i-o stînjenească.

Dar mîndria nu-i permitea s-o scoată pur și simplu din calcul și s-o uite. Situația declanșase o competiție a voințelor, un război nedeclarat între ei. Dacă el capitula, ce mesaj ar fi transmis? Ce exemplu le-ar da soldaților de pe cîmpul de luptă care se confruntă în fiecare zi cu obstacole, în timp ce-și îndeplinesc misiunea? Și-ar pierde credința în el dacă ar auzi că fusese învins de o biată femelă. Șefi de state din întreaga lume îl sunau ca să-i ceară sfaturi și cuvinte de încurajare. Un bărbat cu puterea pe care o deținea el nu putea îngădui ca lumea să spună despre el că ar fi fost anihilat de o femeie. Impactul negativ al unei asemenea capitulări ar fi fost teribil. Așa ceva era inadmisibil.

Melina Lloyd refuzase să accepte destinul pe care și-l alesese sora ei și se aliase cu FBI. Din cauza ei îl pierduse pe Jem Hennings, care fusese un bun de preț pentru Program. Se atașase de același bărbat care o pîngărise pe Gillian. Pentru toate aceste păcate, ea trebuia să fie adusă în fața lui ca să-și primească pedeapsa.

Abia după aceea, cînd ea și-ar fi manifestat căința, el s-ar fi gîndit s-o ierte, s-o binecuvînteze, s-o îmbrățișeze și s-o facă membră a familiei sale. Pînă la urmă, ea ar fi acceptat darul

bunăvoinței lui. Sigur că ar fi acceptat. Cine n-ar fi vrut să se numere printre aleșii săi?

El avea să conducă lumea.

— Ce-i aici?

Șeful plătise șoferului de taxi, care-i lăsase, după cum se părea, în mijlocul unei pustietăți. Contururile Dallasului licăreau în depărtare pe linia orizontului, la nord.

Regiunea era atît de izolată încît șoferul se speriasc. Se grăbise să plece, răsucind roțile într-o întoarcere bruscă, și dispăruse în direcția din care veniseră. Drumul pe care o luaseră în clipa în care părăsiseră autostrada se termina într-o fundătură, la locul unde se aflau acum ea și cu Hart.

El o luă de mîină și aproape că o tîrî către o clădire acoperită cu tablă ondulată.

— Mă lași pe mine să vorbesc.

— Bine. Oricum, mi-a pierit graiul.

Clădirea semăna cu o cutie de conserve tăiată pe lungime și așezată cu partea concavă în jos. Un reflector industrial strălucea în mijlocul fațadei, luminînd suprafața betonată din fața construcției, ce se întindea pe o distanță de cîțiva metri.

Ea observă că în stînga lor se afla o pistă de aterizare. În spate era o beznă deplină. În fața lor, un ciobănesc german își dezvelise colții.

— Șefule!

Melina îl trase cu putere de mîină, oprindu-l pe loc. În aceeași clipă, pe ușa îngustă a cutiei de conserve ieși un bărbat. Ștergîndu-și mîinile cu o cîrpă de un roșu spălăcit, el își miji ochii în lumina reflectorului de deasupra capului. Se părea că nu-i considera o amenințare, pentru că-i comandă cîinelui să se potolească. Apoi li se adresă:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Sînt Christopher Hart.

Mîinile unsuroase ce țineau cîrpă înțepeniră. Omul rămase cu gura căscată. Șeful păși în lumină, pentru ca bărbatul să-l vadă mai bine.

— Ia te uită, fir-aș al naibii.

– Nu știam dacă mai ești aici și ai prăvălia deschisă.

– E deschisă. Nu prea avem de lucru. Ce-ai pățit la față?

Șeful nu-i dădu nici o explicație. Nu-i spuse nici măcar o minciună. Cei doi se priviră câteva clipe, apoi Șeful făcu prezentările:

– Melina, el e Pax Royston. Pax, ea e Melina.

Bărbatul dădu scurt din cap.

– Doamnă.

– Încântată de cunoștință.

În acele împrejurări, replica ei politicoasă suna ridicol. Nu se afla la o petrecere, iar între cei doi bărbați exista o tensiune subtilă, de origine necunoscută.

În vreme ce interlocutorul lor îi cîntărea din priviri, ea îl examina pe Pax. Era îmbrăcat într-o salopetă pătată de ulei, care se închidea cu un fermoar în față. Chipul lui avea ridurile adînci ale unui fumător înrăit, îmbătrînindu-l prematur.

Omul aruncă o privire dincolo de ei, căutînd, evident, mijlocul de transport care-i adusese acolo.

– Ați fost parașutați ?

– Am venit cu taxiul.

– Cu taxiul, repetă el, ca și cum cuvîntul îi era străin. De la Dallas?

– Ești singur aici?

– Doar eu și Bandit. Le aruncă o privire curioasă. Vreți să intrați?

În contrast cu lumina puternică de afară, interiorul era întunecos. Avură nevoie de câteva clipe pînă să-și obișnuiască ochii. La un televizor alb-negru, așezat pe un butoi de două sute de litri, se transmitea un meci de hochei. Rex dădu sonorul mai încet. Bandit miroși curios mîna Melinei, apoi, acceptîndu-i prezența, porni în grabă spre un castron cu apă și începu să lipăie zgomotos.

– Îi îngrozește pe oameni, dar e inofensiv pentru un cîine de pază, spuse Pax.

– Înseamnă că sîntem norocoși. Ea îi zîmbi, iar Pax îi întoarse zîmbetul.

– Vreți niște cafea?

– Un avion, spuse Șeful, punînd capăt brusc flecăreliei. Am nevoie de un avion.

Singurele avioane parcate în hangar se aflau în diverse stadii de dezmembrare. Era limpede că Pax lucra la unul dintre ele cînd sosiseră ei. Un bec aprins într-o carcasă metalică atîrna deasupra unui motor dezmembrat. Părți din el zăceau împrăstiate pe o carpetă veche, roasă la margini.

– Cu un singur motor, continuă Șeful. Nu ceva elegant.

– Unde mergeți?

– Ai așa ceva sau nu? întrebă Hart, fără să ia în seamă curiozitatea lui Pax.

– Da, am unul. În spate.

– Se poate zbura cu el?

– Ești zburător?

Șeful îi aruncă o privire rezervată.

Pax dădu din umeri.

– Atunci se poate zbura cu el.

Melina tot nu-și putea explica animozitatea tacită dintre cei doi, însă era evidentă, profundă. Șeful îi ceru lui Pax cheile avionului.

– Vreau să-l verific.

Pax porni agale către un birou cu pereți de sticlă. Șeful se întoarse spre ea.

– Poate că are să-ți vîndă ceva de mîncare. Băutură la cutie, ce mai crezi că ai nevoie. Și nu uita să te duci la toaletă. O să ne oprim să alimentăm aparatul de zbor, însă drumul va fi lung între pauze.

– Mergem în New Mexico, nu-i așa?

Pax se întoarse cu cheia și cu o bucată de hîrtie avînd scris pe ea numărul de pe coada avionului.

– E dincolo de ușa din spate, la dreapta. Este un aparat mic, simpatic. Reparat de curînd.

– Mulțumesc.

Melina și cu Pax îl priviră pe Șef străbătînd hangarul, printre avioane și băltoace de benzină și ulei. Ușa din spate se închise cu zgomot în spatele lui. Pe urmă, Pax se întoarse către ea.

– Ce zici de-o cafea?

– Nu, mulțumesc. Dar aș lua cîte ceva pentru călătorie. Niște gustări și băuturi răcoritoare, dacă ai.

El o conduse la două automate vechi pentru răcoritoare și gustări.

– Băuturile sînt reci, dar nu garantez că mîncarea e proaspătă, spuse el, arătînd spre pachetele învelite în celofan, atîrnate de un cîrlig înăuntru automatului. Am uitat cînd a venit ultima dată furnizorul.

Ea începu să caute monede în poșetă.

– Nu te mai osteni. Cu o cheie, Pax deschise automatele. Servește-te.

În timp ce alegea marfa, Melina zise:

– N-am zburat niciodată cu Șeful.

– Nu trebuie să-ți faci probleme. E un pilot excelent. Are niște reflexe excepționale.

– Ați fost colegi în armată?

– S-ar putea spune și așa.

– Înainte să te lansezi în afaceri, ai lucrat și dumneata la NASA?

Bărbatul pufni auzind-o.

– Nu, doamnă.

– Dar vă cunoașteți de mult?

– Dinainte de-a o da în bară. Făcu semn spre unul din automate. Plăcînțelele alea cu nucă sînt destul de bune.

– Îmi ajunge cît am luat, îi zise ea, dezamăgită că Pax nu-i explicase ce însemna „datul în bară” cu Șeful.

Care fusese cauza? O femeie? Un avion? Avusese loc vreo încăierare între ei, ca să vadă cine era cel mai bun pilot? Poate că Pax fusese respins de la programul spațial și îl pizmuia pe Șef care se dovedise mai norocos.

Prevenitor, Pax căută peste tot o pungă, pe care o descoperi în cele din urmă în cutia de gunoi.

– Am cumpărat ieri niște alimente, îi explică el, vîrînd gustările și răcoritoarele în punga de plastic. Mai mult hrană pentru ciîne. A furisitul ăsta mănîncă aproape cît un cal.

Auziră deschizîndu-se ușa din spate și cizmele Șefului bocănind pe podeaua din beton în timp ce el se întorcea în hangar.

– Arată bine, îi spuse el lui Rex.

– Ți-am zis.

Șeful se întoarse către ea și-o întrebă dacă fusese la toaletă. Melina clătină din cap.

– Du-te. După ce o să dau niște telefoane, o să putem pleca de-aici.

– Pe-acolo. Pax îi arată o ușă. Dar te avertizez că nu e chiar o toaletă pentru doamne.

Avea perfectă dreptate. Chiuveta și scaunul closetului erau ruginite. Pe podea se așternuse un strat de funingine unsuroasă. Posterul prins cu piuneze pe perete înfățișa nu doar o singură femeie goală, ci un întreg ansamblu, toate în aceeași atitudine vulgară. Și mai trivială era inscripția de pe autocolantul lipit pe suportul pentru prosoape de hîrtie.

Melina folosi toaleta, apoi se spală pe față și pe mîini cu o coajă decolorată de săpun. Cînd aruncă o privire fugară în oglinda crăpată de deasupra chiuvetei, rămase cu gura căscată. Pe față și pe gît avea niște pete întunecate. Se aplecă să privească mai atent. Era sînge. Sîngele lui Jem. Și pe pîr se vedeau urme.

Reprimîndu-și panica, inspiră adînc, apoi își vîrî capul sub robinet. Apa era foarte rece, dar ea își ținu capul sub șuvoiul ce bolborosea pînă cînd acesta rămase limpede, necolorat de sînge.

Își șterse părul cu niște prosoape de hîrtie, apoi își trecu degetele prin el, aranjîndu-l cît de cît. Nu mai zăbovi să se dichisească. Orice încercare de a-și ameliora înfățișarea ar fi fost zadarnică. Ar fi trebuit să procedeze metodic. I se părea că trecuseră ani de zile de cînd făcuse dușul din acea dimineață, la motelul pentru camionagii. Și nici nu avea asupra sa propriile obiecte de toaletă. Bagajele lor rămăseseră în mașina aflată în garajul blocului lui Jem.

Cînd ieși din toaletă, Șeful continua să vorbească la telefonul mobil. Îi observă părul umed, dar se abținu să-i pună vreo întrebare. Pătrunse în biroul murdar unde Pax stătea într-un

fotoliu rotativ. Bandit era lângă el, cu capul pe coapsa lui Pax, care-l mîngîia între urechi.

– Cred că din cauza asta nu se dă la oameni, remarcă el, zîmbindu-i drăgăstos ciobănescului german. Prea l-am răsfațat. Am făcut din el un molîu.

– Se pare că ai stabilit o relație profitabilă pentru amîndoi.

Pax arată spre părul ei ud.

– Trebuie să fie pe undeva un prosop.

– O să se usuce repede.

Ochii Melinei rătăciră prin birou, oprindu-se asupra unei fotografii în care Pax era în compania unei femei, iar în spatele lor se zărea firma luminoasă de la Golden Nugget Casino.

– Aceea e doamna Royston?

– Nu, o prietenă.

– Te duci des la Vegas?

– Louisiana e mai aproape, zise el, referindu-se la cazinourile din Bossier City. Mergem acolo de cîte ori avem ocazia. Stăm la un pahar de vorbă. Ei îi plac automatele pentru băuturi. În timp ce vorbea, îl privi pe Șef prin peretele murdar de sticlă al biroului. Voi sînteți...?

Ghicindu-i gîndul, ea dădu din cap.

– A avut o relație cu sora mea.

El se arată surprins.

– Serios?

– Hmm.

– Eu credeam...

– Nu.

Pax mormăi ceva ininteligibil. Privirea lui sceptică era greu de suportat, așa că, riscînd să se dea de gol, ea întoarse capul. Întrebarea lui îi aminti de scena petrecută pe bancheta din spate a taxiului. O scenă foarte periculoasă, foarte nepotrivită, foarte prostească, dar care, spre regretul ei, nu fusese dusă pînă la capăt.

Flecăreala lor se încheie cu un schimb jenat de replici. Ea se arată interesată de o hartă a statului Texas de pe perete, în timp ce Pax continua să-l mîngîie pe Bandit.

Cîteva minute mai tîrziu, Șeful termină de vorbit la telefon și se apropie de birou, dar rămase în prag. Vîrî mîna în buzunarul blugilor și scoase trei bancnote de o sută de dolari, pe care le aruncă pe biroul lui Pax.

— Aștia-s toți banii pe care îmi pot permite să-i cheltuiesc, fiindcă n-aș vrea să-ți plătesc cu cartea de credit.

Luat prin surprindere, Pax aruncă o privire spre Melina, dar ea nu-i dădu nici o explicație. Ținînd seama de dorința Șefului, îl lăsa pe el să vorbească. Ceva nu era în regulă acolo. Melina nu știa ce anume, dar de teamă să nu spună vreo prostie și să perturbe un echilibru fragil, se hotărî să tacă din gură.

— Știi că sînt solvabil pentru restul de plată, îi spuse Șeful mecanicului. O să-ți plătesc cînd aduc avionul înapoi.

— Am încredere.

— Sper, pentru că o să-ți spun ceva important. Făcu o pauză, ca să se asigure că Pax îl urmărea cu atenție. Ia-ți cîinele și prietena și părăsește orașul în noaptea asta. Du-te la Bossier City. La Vegas. Du-te oriunde, numai pleacă de-aici.

Melina își dădu seama că Șeful trăsese cu urechea la conversația lor în timp ce vorbise la telefon. Pax se încruntă iritat.

— Ai de gînd să-mi spui ce dracu' se întîmplă?

— Nu, îi răspunse Șeful sec. Ai zis că ai încredere în mine. Sper să fie așa. Nu pune întrebări, fă ce ți-am spus. Pleacă. Imediat. Sînt șanse mari să apară aici doi tipi, iar atunci o să vrei să fii departe.

Pax îl studie o clipă, apoi zise:

— Nu te-am văzut de ani de zile. N-am primit nici un semn de la tine. Pe urmă aterizezi la miezul nopții dintr-un afurisit de neant, arătînd ca un copil molestat pe un afiș, cu o femeie superbă după tine, care pare epuizată — scuză-mă că am observat asta, Melina. Intri cu pași apăsăți în hangarul meu, purtîndu-te de parcă ai fi însuși Dumnezeu, pe urmă închiriezi un avion pentru care nu poți plăti. În sfîrșit, îmi ceri să părăsesc locul unde-mi fac afacerile și să plec din oraș, iar eu n-am dreptul să întreb „cum așa?”

- Nu, nu ai dreptul.
- Ei bine, astea-s tîmpenii. Spune-mi de ce-aș ține seama de cel mai mărunț lucru pe care mi-l ceri.
- Șeful se chinui să-i răspundă, apoi zise cu asprime:
- Pentru că ești tatăl meu și nu vreau să fiu răspunzător dacă ți se întîmplă ceva rău.

30

Tobias se uită la cadavrul lui Jem Hennings și scăpă a doua înjurătură din acea seară, după cea rostită mai devreme, cînd Melina îi trîntise telefonul în nas.

– Trebuie să beau ceva, zise Lawson.

Tobias rînji sumbru.

– Fac eu cinste. De îndată ce obținem niște răspunsuri.

Dacă cei doi ar fi trebuit să petreacă mai mult timp împreună, probabil că ar fi sîrșit prin a se dezagrea enorm unul pe celălalt. Tobias nu mai întîlnise un om atît de prost îmbrăcat ca Lawson. Detectivul din Dallas îl considera pe Tobias un filfizon. Agentul FBI era un maniac al sănătății care eliminase din alimentație zahărul rafinat și grăsimile; Lawson se dădea în vînt după hrana preparată rapid, de preferință cît mai grasă. Tobias era un împătimit al artelor interpretative și se abona în fiecare stagiune la spectacole de balet, operă sau concerte simfonice. Lawson participase la un singur concert live în viața lui. La Willie Nelson. În aer liber. Se întorsese acasă pișcat de purici.

Petrecuseră o singură zi împreună, care fusese plină de evenimente, și în acel interval dobîndiseră, mai mult în silă, respect unul față de celălalt.

Lăsară cadavrul în seama medicilor legiști și ieșiră pe hol, unde Lawson reluă conversația.

– Am cîteva răspunsuri pentru dumneata. Portarul i-a descris exact pe Melina Lloyd și pe Christopher Hart. Ei au venit să-l vadă pe Hennings cu mai puțin de cincisprezece minute

înainte de declanșarea alarmei false. Își consultă carnetul. Asta s-a întâmplat la nouă și opt minute. Ora estimată a morții e undeva între nouă și nouă și-un sfert.

– Doar nu sugerezi...

– Nimic. Îți spun doar cum stau lucrurile.

– Scuze pentru întrerupere. Continuă.

– Oamenii care locuiesc la acest etaj își amintesc de o pereche – ghici cu cine se potrivește descrierea? – care striga la ei din casa scării că a izbucnit un incendiu la apartamentul D.

– Au creat o diversiune.

– Asta bănuiesc și eu, zise Lawson. O să-i cerem unui expert să stabilească traiectoria gloanțelor, dar, dacă agresorul n-a avut aripi, trebuie să fi tras din clădirea de vizavi. Am pus niște băieți de-ai mei să cerceteze cu atenție acoperișul și camerele cu ferestre ce dau în partea asta, însă aș fi în stare să pariez că n-or să găsească nimic.

– Vreun trăgător de elită?

– Ei bine, nu e vorba despre obișnuita crimă pasională. Doar niște gloanțe dum-dum ar putea să pulverizeze astfel un craniu, spuse el, referindu-se la tipul de cartușe care explodează după impact. Două au fost trase într-o succesiune rapidă. Unul dintre locatari susține că a auzit o pocnitură. Poate două. Însă fiind atât de aproape una de alta, puteau suna ca una singură. Primul glonț a spart fereastra. L-am găsit. Geamul e așa de sfărâmat, încât e îndoielnic că ar putea fi pus în legătură cu o armă, chiar dacă am găsi-o, lucru de care mă îndoiesc în mod serios. Al doilea cartuș se află încă în materia cenușie care l-a ajutat cândva pe Hennings să gândească. Agresorul era un om cu experiență. Știa ce face și-a avut boase s-o facă. Un tip de un curaj nebun și fără teama de-a fi prins.

Obosit, Tobias se frecă la ochi.

– E din ce în ce mai bine, nu? Crezi că Melina Lloyd și Christopher Hart l-au văzut pe trăgător?

– Mă îndoiesc. Dar se aflau aici când a murit Hennings. Veioza era scoasă din priză, explică detectivul. În apartament nu există lustre. Chiar și un țințaș expert, avînd o lunetă cu

infraroșii, n-ar fi nimerit atît de exact, la mai puțin de o secundă după spargerea geamului, dacă apartamentul n-ar fi fost luminat. Oricum, e greu de crezut că agresorul i-ar fi văzut pe cei trei – Melina, Hart și Hennings – pe întuneric. Deci, cineva a scos veioza din priză și-s al naibii de sigur că nu Hennings a făcut asta. După cum nu el s-a șters cu prosoape de hîrtie.

Tobias cugetă un moment la cele auzite.

– Fereastra se sparge, Hennings e împușcat, unul dintre ei stinge veioza, apoi creează o diversiune ca să poată ieși în siguranță din clădire.

Lawson zise:

– Așa se pare. Puțini oameni își amintesc să-i fi văzut afară, dar după aceea au dispărut fără urmă.

– Nu răspund la telefonul mobil.

– Au lăsat o mașină în garajul de-aici. În portbagaj erau două sacose, una aparținînd evident lui Hart, cealaltă ei. Hainele sînt noi. Au încă etichetele pe ele.

Îi spuse lui Tobias că dăduseră de urma unui comisionar de la Neiman, care recunoscuse că-i livrase Melinei hainele în acea zi.

– I-am descris jacheta pe care am găsit-o lîngă cadavrul lui Hennings. El i-a trimis-o. Acum nu mai arată așa de nouă.

– Se deplasează rapid.

– Oricum, mai ușor decît înainte. Am cercetat mașina cu care au venit aici. Nu e a ei. Automobilul lui Hart a fost lăsat în parcare a unui club de noapte din oraș.

Tobias își trecu o mîină peste față. Ancheta preliminară de la Clinica Waters nu scosese la iveală nimic concludent despre Dale Gordon, în afară de faptul că avea calificarea și posibilitatea de a manipula eșantioane de spermă. Nu existau dovezi că o făcuse. Tobias îl însărcinase pe Patterson să ia legătura cu donatorii. Treaba asta îl făcuse pe agentul FBI din Dallas să strîmbe din nas.

– Nu trebuie să-i privesc cum se masturbează, nu?

Tobias oftă.

– Eșantioanele vor fi colectate într-un laborator al clinicii

de către personalul medical. Treaba dumitale e să-i contactezi pe donatori și să-i aduci aici. Ai înțeles?

– Da, domnule, zise ușurat agentul mai tânăr.

– Avea ceva asupra lui? întrebă Tobias, atrăgându-i atenția lui Lawson asupra târgii pe care se afla cadavrul lui Hennings și care era dusă spre ascensor.

– Nimic. Nici măcar un tichet de parcare. Singura cumpărătură cu cartea lui de credit a fost pandantivul pe care i l-a dat lui Gillian – de fapt, Melinei – în seara dinaintea crimei.

– Hei, Lawson.

Unul dintre ceilalți detectivi își vîrî capul pe ușă și-i făcu semn să intre în apartament. Tobias se pregăti să-l urmeze, dar telefonul lui începu să sune.

Lucy Myrick avea senzația că se născuse în acea cameră fără ferestre și cu pereți urîți. De fapt, culoarea lor dezgustătoare căpătase o nuanță roz, deoarece erau priviți de niște ochi injectați.

Se săturase să trăiască numai cu hrană rece, fără porția zilnică de alimente mai consistente. Cofeina îi întinsese nervii la maximum, deși, în același timp, se simțea amețită din cauza lipsei de somn. Simțea nevoie să facă un duș.

– Dar nu regret ce fac din dragoste, ce fac din dragoste, fredonă ea.

Dragostea pentru munca ei, dragostea pentru Tobias o țineau acolo de două zile, lucrînd fără încetare, în căutarea legăturii dintre gemenele Lloyd, Dale Gordon și soții Anderson. Recent, Tobias mai aruncase un nume în acea combinație. Jem Hennings. Tip caucazian, bărbat. Data nașterii: 10 februarie 1960, cum apărea pe permisul de conducere, eliberat de statul Texas cu doar unsprezece luni în urmă. Înălțimea: un metru și șaptezeci și șapte. Greutatea: șaptezeci și cinci de kilograme.

Elegant, genul dandy.

Numai că serviciul de asistență socială nu-l avea înregistrat cu numărul pe care-l dăduse firmei la care lucrase – pînă în acea seară. Nici IRS nu menționa la acel număr plata vreunui impozit.

– E ceva putred în Danemarca, medită cu voce tare Lucy.
De fapt, era vorba despre statul Dakota de Sud. Citi informația de trei ori înainte de a-l suna pe Tobias.

– Sînt Lucy.

– La Washington e ora unu noaptea.

– Îmi datorezi o grămadă de ore suplimentare și un weekend la Chesapeake. Ai putea să adaugi chiar și o sticlă sau două de vin bun.

– Ai găsit ceva.

– Dakota de Sud. Acum șapte ani. O anume Janine Hennings, în vîrstă de cincisprezece ani. Slabă la învățătură, înhăitată cu o gașcă de golani, rebelă acasă. În general stăpînită de amoc. Luată sub aripă de o infirmieră de școală, pe nume Dorothy Pugh. Femeia e numai suflet, bunătate și delicatețe. În cîteva luni, Janine se transformă cu 180 de grade. Descoperă religia. Se roagă tot timpul. Pace și iubire, și tot tacîmul. Sfîrșitul anului școlar se apropie. Dorothy Pugh demisionează din slujbă și se mută în New Mexico. Janine e neconsolată și fuge după ea. Părinții sînt neliniștiți. Janine a mers prea departe pe drumul ăsta. Pentru ei, e tot o fiică pierdută. Bănuiesc că Dorothy Pugh e membră a unei secte religioase. Apelează la serviciile unui distrugător de secte...

– Ce?

– Eu am inventat termenul, zise Lucy cu mîndrie. Un psihiatru capabil să dezintoxice un creier care a fost spălat.

– M-am prins. Continuă.

– Domnul și doamna Hennings părăsesc împreună cu psihiatrul Dakota de Sud ca s-o salveze pe Janine.

– Și?

– Și nu ajung niciodată acolo. Mașina pe care o închiriaseră pentru călătorie a fost găsită într-o tabără din Colorado, în perfectă stare. Dar ocupanții ei dispăruseră.

– O crimă?

– Fără îndoială. Dar fără nici o pistă. Fără cadavre. Nici sînge. Sau vreun semn de luptă. Nimic. Altă familie trăsese în apropiere, dar plecase în oraș să cineze. Au plecat devreme, a doua zi de dimineață, și n-au observat că în jurul celeilalte mașini

nu erau semne de viață. Ploaia din noaptea aia a spulberat orice șansă de-a găsi urme de roți. Anchetatorii n-au nici un punct de plecare. Cei trei parcă fuseseră răpiți de extratereștri. Nu s-a găsit niciodată vreo urmă de-a lor.

– Cine a anunțat dispariția lor?

– Credeam că n-o să mai întrebi. Jameson, alias Jem Hennings, fiul și fratele mai vîrstnic. S-a îngrijorat văzînd că părinții lui nu-l sunau, așa cum promiseseră să facă în fiecare seară, de pe drum.

– A fost considerat suspect?

– Avea un alibi beton. Fusese la lucru în cele două zile de la plecarea părinților și a cinat cu prietenii în ambele seri. Era imposibil să meargă pînă în Colorado și să se întoarcă atît de repede. Dar după tragedie, a lichidat toate bunurile, s-a mutat și a început să folosească un număr fals la asistența socială.

– Miroase a conspirație.

– Un singur prieten a primit vești de la el după ce a părăsit Dakota de Sud, continuă Lucy entuziasmată. Ghici de unde-a scris. Informație confidențială. Din Oakland, California.

– Unde se află Kathleen Asher.

– Pînă acum, nici o legătură, dar aș paria pe week-end-ul ăla în Chesapeake că o să găsesc una. Pînă atunci, dispariția soților Hennings și a psihiatrului rămîne un caz nerezolvat în Colorado. După acea întîmplare, Hennings s-a lamentat în public. Și-a manifestat durerea în fața reporterilor. „Vai de mine. Părinții mei au dispărut, sora cea mică a fugit ca să se alătore unei comunități religioase.“ Bla-bla, bla-bla. Observă că nu s-a referit la această organizație religioasă ca la o sectă.

– Nu mai e cazul să întreb, nu?

– Templul fratelui Gabriel.

– Lucy.

– Da.

– O să fii mama copiilor mei? Înainte ca ea să-și revină îndeajuns pentru a-i răspunde, el închise telefonul. Lawson!

Detectivul ieși în goană pe ușa apartamentului, mai agitat decît îl văzuse Tobias vreodată.

– O să faci ca trenul când o să auzi ce nume e înregistrat pe robotul lui Hennings.

Tobias rînji.

– Am aflat înaintea dumitale.

– Puteai să-mi fi spus.

De când decolaseră, Șeful fusese ținta privirii acuzatoare a Melinei. El ocolise prudent Love Field și Aeroportul Fort Worth din Dallas, întorcîndu-se departe spre est, apoi zburînd către nordul zonei metropolitane înainte de a orienta aparatul spre vest.

Zburară o jumătate de oră pînă să treacă de puzderia de lumini ale suburbiilor. Acum, micile așezări se vedeau ca niște pete luminoase pe o pătură neagră. Noaptea era senină. Luna părea o linie curbată, neglijabilă și, fiindcă nu răspîndea lumină, stelele străluceau intens.

Fiind ocupat cu pilotarea avionului, se putea preface că nu-i observase privirea. Dar n-avea cum să ignore o admonestare vehementă.

– Ce să-ți fi spus?

– Nu face pe prostul, Șefule.

– Nu era ceva important.

– Poate, dar e interesant.

– Din ce motiv?

– Mai întîi, tatăl dumitale e alb.

– Știai că sînt pe jumătate alb. Pînă și Dale Gordon aflate că sînt o corcitură. Ai văzut vreodată un indian pursînge cu ochi albaștri?

– De ce ești atît de dur?

– Nu mai fi atît de curioasă!

– De ce nu-ți place tatăl dumitale?

– Iisuse, n-ai de gînd să încetezi?

– Ia niște cartofi.

– Cum?

– Cartofi prăjiți. Ea deschise o pungă și i-o întinse. El o privi zăpăcit, iar ea îi zîmbi forțat. Am încetat.

Şeful vîrî mîna în pungă şi îşi umplu gura cu cartofi. Consumase multă energie de cînd înghiţise în grabă cîteva bucăţi de cheesburger.

Melina mîncă pe rînd cartofi prăjiţi şi hrană uscată pentru animale.

– Interesantă combinaţie, remarcă el.

– Mi-e foame.

– Bine. Dar dacă o să ţi faci iarăşi rău, nu uita că acum nu pot trage pe dreapta.

– Nu ai pungi speciale?

– Asta-i o cursă fără pretenţii. Îşi zîmbiră. Şeful arată spre gura ei. Ți-a rămas o firimitură. Ea atinse cu limba un colț al buzelor. Dincolo.

Melina luă firimitura de cartof cu vîrful limbii, iar el percepu conotația erotică a gestului.

Şeful întoarse capul. Verifică aparatele de măsură. Privi cerul. Căută ceva să-i distragă atenția de la tulburătoarea ei prezență.

– Ce alte preparate culinare mai avem?

– Să vedem. Floricele cu aromă de smîntînă şi arpagic.

– Dumnezeu!

– Îţi plac?

– Prefer mîncarea pentru astronauţi.

– Nu mai avem. Ea scotoci mai adînc în sacoşă. Arahide în ciocolată, pe care nu ţi le recomand. Au o tentă cenuşie. Şi fulgi de porumb cu aromă de friptură. Crede-mă, astea erau cele mai bune produse de-acolo.

– Te cred. O să iau nişte hrană uscată pentru animale.

Ea îi dădu cutia. Cînd Şeful îi mulţumi, ochii li se întîlniră din nou.

– Ce-a făcut Pax ca să-ţi displacă?

– Nu-mi displace.

– Aha. Deci ostilitatea aia evidentă era doar în imaginația mea.

– Prezența noastră i-a dispăcut.

Melina rămase în așteptare. Nu mai puse altă întrebare, dar arboră o mină preocupată, pe care el o consideră receptivă.

— Pax a lucrat în cadrul Forțelor Aeriene. Staționa la Holloman. Mama era angajat civil la bază. Genul minion. Presupun că pentru el reprezenta o noutate, o fată indiană frumoasă. Oricum, s-au căsătorit la câteva luni după ce s-au cunoscut, iar eu m-am născut înainte de aniversarea primului an de căsătorie. O vreme, am alcătuit o familie fericită. Cea mai veche amintire a mea e legată de un spectacol aerian, care a avut loc la bază. Țin minte că tata se fălea cu mine în fața prietenilor lui. Unul dintre ei mi-a dat gumă de mestecat, prima din viața mea. Cunoști genul, pătrățelele ale acoperite cu glazură care se pot procura din automate. Omul m-a lăsat să aleg culoarea pe care o doream. Pe urmă, tata m-a dus la avioane și mi-a explicat cât de sus puteau zbura și cât de repede se deplasau. Știa atâtea lucruri încât mi se părea cel mai deștept om din lume.

M-a purtat pe umeri, ca să pot vedea pe deasupra mulțimii. La început mi-a fost frică, dar el și-a pus mâinile pe genunchii mei, să mă țină bine. Mi-a zis să mă țin de părul lui. Oricât de tare l-aș fi tras de păr, nu se plîngea. Știam că nu m-ar fi scăpat. Cred că mă iubea. Și pe ea.

Se opri la timp, ca să nu cadă în ridicol. Nu-i plăcea să cutreiere pe tărîmul amintirilor, mai ales în acea zonă. Melina îl obliga să scoată la suprafață aduceri aminte pe care le abandonase în mod deliberat într-un trecut îndepărtat.

Munca lui îl ajutase să adopte o atitudine dură față de sentimentalisme. Petrecuse ani în șir antrenîndu-se să reacționeze mecanic în situații dificile, o tehnică pe care presupunea că o transferase și în domeniu vieții personale. Acționa exclusiv pe baza unor impulsuri cerebrale, atent ca nu cumva emoțiile să-i întunece judecata.

Era ușor să te lași condus de rațiune. Problemele sufletești păreau mult mai dificile. Cei slabi de înger nu trebuia să se confrunte cu chestiuni sentimentale.

- Mai e ceva de băut acolo? Întrebă el îmbufnat.
- Ea deschise o cutie și i-o întinse.
- Ce te-a făcut să te răzgîndești? În legătură cu dragostea pe care ți-o purta Pax.
- Credeam că ești deosebită.
- De cine?
- De alte femei. Femeilor le place să vorbească. Să revadă. Să analizeze. Să discute. Să disece. Sînt dornice să știe ce-i face pe oameni să funcționeze – mai ales pe bărbați.
- Pentru că sînteți atît de fascinanți.
- A, mulțumesc, doamnă, zise el pe un ton tărăgănat.
- Calmează-te, cow-boy. Vorbeam la modul general. Toți bărbații. Felul cum gîndiți și reacționați în diverse situații e interesant. Probabil fiindcă reacția voastră e atît de diferită de aceea a femeilor. Deosebirea mă intrigă.
- Deci îți plac bărbații?
- Foarte mult.
- Da? Se întoarse către ea. Cînd preferi să faci dragoste?
- Cînd sînt dispusă...
- Nu pe nepregătite, nu?
- Ea strîmbă din nas încruntată.
- Bine, atunci, spuse el, să discutăm despre politică. Ce părere ai despre poziția Kuwaitului?
- E răsuflet bancul, Șefule.
- L-ai auzit?
- Îmi place, dar colegul meu zice că-i o poziție riscantă, spuse ea, citînd poanta glumei.
- Credeam că-i un banc militar.
- A circulat și-n alte cercuri.
- Atunci care e poziția *dumitale* preferată?
- Melina păstră un aer rezervat. El ridică din sprîncene, încercînd să-i smulgă un zîmbet, însă Melina nu cedă. Nu voia să i se abată atenția cu flirturi. Șeful oftă resemnat.
- Care-a fost ultima întrebare?
- Ce te-a făcut să crezi că Pax nu te mai iubea?

— Presupun că sentimentul a dispărut cu timpul. El era mecanic de avion. Nu putea zbura din cauza unei probleme la urechea internă, însă lucra la bombardierele care erau testate în deșert. Slujba îl obliga să lipsească de acasă lungi perioade de timp. O activitate strict secretă. Cel puțin asta a fost scuza pe care a invocat-o.

Într-o noapte, când s-a întâmplat să fie acasă, am auzit-o pe mama plângînd. Îi reproșa infidelitatea. Pe-atunci nu știam dacă avea sau nu o prietenă, dar după discuția aia n-au mai dormit în aceeași cameră, așa că probabil își găsisse pe cineva.

Căsnicia lor a mers din ce în ce mai prost. Poate că pentru a-și adormi conștiința, a început să facă aluzii glumețe la ochii mei. Ai observat probabil că el are ochii căprui. Cum pot doi părinți cu ochi căprui să aibă un copil cu ochi albaștri, mai ales cu atîta sînge indian în el?

Acele acuzații voalate de adulter, care erau total nefondate, au distrus-o pe mama. Au demoralizat-o complet, și sînt sigur că asta era și intenția lui. Oricum, au divorțat. Cînd misiunea lui s-a încheiat, s-a întors în Texas, unde se născuse. Venea să mă vadă în New Mexico atunci cînd putea.

Însă în perioada adolescenței mele, vizitele lui au devenit tot mai rare. Începea să pună pe picioare o afacere cu avioane de la sol — pur și simplu — și zicea că-i era greu să vină, fie și pentru cîteva zile. Desigur, găsea întotdeauna timp să se ducă la Las Vegas.

În timpul unei vacanțe de vară, mama mi-a sugerat să mă duc la Dallas și să stau vreo două săptămîni cu el. Probabil că-și frîngea mîinile, însă el îmi trimisese o invitație, așa că m-am dus.

Avusese o mulțime de prietene, dar cea din perioada aia stătea împreună cu el. Firește, mă hrăneam cu visul oricărui copil a cărui familie fusese destrămată. Așteptam un miracol care să-i reunească pe părinții mei. N-o puteam suferi pe Betry, sau Becky, sau Betsy, ori cum o fi chemat-o pe prietena lui.

Ca să-i fac în ciudă, m-am purtat ca un ștregar. Aveam vreo treisprezece ani. Eram infatuat. Ursuz. Sarcastic. Într-o după-amiază, ea s-a enervat fiindcă îmi pusesem picioarele pe măsuta pentru cafea, după ce îmi ceruse de mai multe ori să nu fac asta. Când a venit Pax, ea a tunat și-a fulgerat împotriva mea. A spus: „Știu că maică-sa e indiană, dar pentru Dumnezeu, putea să-l învețe bunele maniere!“ „Eu m-am înfuriat și-am început să țip la ea: „Să taci!“ M-am uitat la Pax, căutînd sprijin: „Spune-i. Spune-i să nu se mai lege de mama“. El a dat din umeri și-a zis: „Păi, Chris, mama ta e indiană“.

Pe urmă mi-am dat seama că nu mă mai ducea pe la prietenii săi. Nu se mai lăuda cu mine cum făcuse cu ani în urmă, la spectacolul aerian. La școală eram o vedetă sportivă, figuram pe panoul de onoare, în consiliul elevilor cercetași, dar n-aveam nici o poză realizată în casa lui. De parcă n-ar fi dorit să aibă amintiri palpabile despre existența mea și a mamei.

Așadar, le-am zis să se ducă dracului, mi-am făcut bagaje și-am plecat în aceeași seară. Am stat ceasuri întregi în stația de autobuz pînă să vină o cursă ce mergea spre vest. Pe drumul de peste o mie de kilometri, mi-am jurat să-l reneg, așa cum mă renegase și el pe mine. Mi-am schimbat pînă și numele, preluîndu-l pe cel de domnișoară al mamei. Nu mai voiam să am de-a face cu el. Nici acum nu vreau. Dacă n-aș fi fost disperat în seara asta, nu m-aș fi dus să-i cer un serviciu.

Melina îl ascultase în tăcere, fără să facă vreun comentariu sau să rostească platitudini. El o privi, vrînd să-i verifice reacția. Tot timpul cît vorbise, ea rămăsese nemișcată. După aceea, Melina inspiră, apoi expiră și înghiți în sec.

– Atunci l-ai văzut ultima oară? întrebă ea încet. Când ai plecat din casa lui?

El încuviință.

– Pe urmă a încercat să mă sune de mai multe ori, dar am refuzat să vorbesc cu el. Vreo cîțiva ani, mi-a trimis cadouri de Crăciun, dar a renunțat văzînd că i le trimiteam înapoi

nedesfăcute. La absolvirea liceului, am primit o sută de dolari, pe care am păstrat-o fiindcă aveam nevoie de bani la colegiu. Dar din acea zi, nu ne-am mai văzut pînă astăzi.

– Mama dumitale nu s-a recăsătorit?

El rîse scurt.

– A murit cu gîndul la el. E de crezut așa ceva? Și bănuiesc că i-a trimis pe ascuns vești despre mine pînă în ultima ei zi de viață.

– Te-a recunoscut imediat.

– Are televizor.

– Ți-a urmărit evoluția.

– Probabil.

– Eu știu.

El o privi tăios.

– Pe biroul lui era o tăietură dintr-un ziar, în care se relata despre ultima dumitale misiune, îi spuse ea calm. Atunci îmi ziceam că era o chestie grozavă ca un fost camarad să fie atît de mîndru de celebrul său prieten, încît să decupeze dintr-un ziar un articol dedicat lui. N-am făcut nici un comentariu, fiindcă nu voiam să-l pun în încurcătură. Sigur, gestul capătă alt sens acum, cînd știu că Pax e tatăl dumitale.

– Era doar o tăietură dintr-un ziar, Melina.

– Hmm, poate. Dar felul cum a vorbit despre talentele dumitale de pilot...

Își calculase pauza. O folosea ca să-l ademenească. Chiar dacă-și dăduse seama, el nu rezistă, se întoarse spre ea, îndemnînd-o tacit să continue.

– M-a asigurat că n-o să am probleme în timpul zborului, fiindcă ești un pilot excelent. Și pentru că ai cele mai bune reflexe pe care le-a remarcat vreodată la cineva.

– Nu m-a văzut niciodată zburînd.

– Din cîte știi dumneata.

– Mă rog, nu contează, fiindcă...

Se întrerupse brusc și, aplecîndu-se în față, privi cu atenție prin parbriz.

- Ce e? Întrebă neliniștită Melina. Ce vezi?
- El se gîndi o clipă, apoi mormăi:
- Ticălosul!
- Șefule, ce e?
- Tocmai am priceput cum ne-au dat de urmă.

31

Falșii agenți FBI?

– Da. Ți-am împărtășit mai devreme senzația mea că nu sîntem niciodată singuri? Ei bine, n-am fost. Ne-au urmărit cu mijloacele secolului douăzeci și unu. Uită-te acolo, sus. Mai mult ca sigur. Vezi?

Aproape imediat ea zări obiectul luminos, aflat în mișcare.

– E un satelit.

– Exact. Un aparat de emisie-recepție transmite date care pot fi localizate printr-un...

– Satelit. Poți ști unde te afli în orice moment. Îi zice PGA sau așa ceva.

El zîmbi.

– SPG. Satelit de poziționare globală.

– E folosit de poliție. Am văzut niște filme. Dar acum s-au răspîndit foarte mult. Gillian mi-a spus că voia și ea să-și cumpere un aparat din asta. Un coleg de-al ei îl folosea tot timpul ca să găsească adresele.

– Ei bine, tipii ăștia au propriul lor dispozitiv, murmură el. Dacă au plasat un emițător-receptor asupra ta, te pot localiza oriunde în lume.

– Emițătoarele astea nu sînt niște aparate de mari dimensiuni legate de gleznă sau încheietura mîinii?

– Tehnologia a făcut progrese. Sînt mult mai mici acum.

– Șefule, aș fi știut dacă mi-ar fi pus cineva vreun aparat din asta.

– Dar Hennings?

Ea cîntări acea posibilitate, apoi clătină din cap.

– Nu. Dacă nu punem la socoteală strîngerile de mînă sau bătăile de consolare pe umăr, m-a atins o singură dată aseară, cînd mi-a dat un pandantiv cu rubine.

– Ți-a dat un pandantiv cu rubine?

– Înainte de-a intra dumneata spărgînd ușa. Asta-i altă poveste, spuse ea cu un aer absent, mușcîndu-și concentrată buza. Nu putea să mi-l pună pe haine. N-aveam decît un halat pe mine. În plus, am plecat de-acasă fără haine azi-dimineață. Știi asta. Deodată, își duse mîna la gît. Pandantivul.

Șeful n-o văzuse nici o clipă fără acea bijuterie. O purtase și în dimineața cînd se întîlniseră în biroul lui Lawson.

– Hennings ți l-a dat?

– În seara dinaintea crimei, cînd m-a confundat cu Gillian. Am lămurit treaba asta cu Lawson la locul faptei, dar dumneata nu erai acolo. Reprezenta un cadou menit să celebreze înseminarea. Jem a insistat să-l păstrez eu.

– Hennings a fost... Ce termen a folosit? Supraveghetorul lui Gillian?

– *Spionul* ei e mai corect, zise ea cu dispreț.

Ducînd mîna la ceafă, Melina desfăcu repede lanțul subțire din aur și începu să examineze inima din rubine.

– Se deschide? Întrebă el.

– Nu. Nu are fund. Dacă ar avea, lumina n-ar putea pătrunde prin pietre.

– Nu mă pricep la nestemate.

Ea studie montura filigranată a pietrelor, apoi oftă dezamăgită:

– Nimic.

– La naiba. Șeful era nedumerit. Medalionul părăsise o ascunzătoare plauzibilă. Verifică-ți sacoșa.

– Jem putea avea deseori acces la ea.

Îi răsturnă conținutul în poală și începu să-l analizeze. Avea un portact cu cărți de credit, cîteva monede și banii luați de la bancomat în acea dimineață. Verifică fiecare despărțitură, trecîndu-și degetele peste cusături.

– Tampoane?

– Am acasă.

— Rujuri.

Melina avea două. Le deşurubă, dar erau întregi şi nu se umblase la ele. Examină capacul fiecăruia.

— Nimic.

— Pixuri?

— Niciodată. De fiecare dată le împrumut de la alţii.

El se gândi cîteva clipe, apoi zise:

— În afară de cutia pentru medicamente, mai ai ceva în sacoşă de care nu te despaţi?

— Nu. Toate adresele şi numerele de telefon pot fi copiate. Le păstrez în computer.

— Cînd o să aterizăm...

— Arunc tot, inclusiv telefonul.

El încuviinţă.

— Şi dacă nu ne pierd urma, o să ştim că avem de-a face cu ceva mai important decît noi amîndoi.

— Ca de exemplu?

N-o linişti deloc atunci cînd îi spuse:

— Îmi asum riscul să ghicesc.

— Melina.

— Hmm? O apăsa ceva pe coapsă, şi era o senzaţie atît de plăcută încît simţea nevoia s-o amplifice.

— Aproape am ajuns. Trezeşte-te.

Ea deschise cu greu ochii. Apăsarea pe care o simţise era a mîinii Şefului. Fără să-şi dea seama, ea îi masa dosul palmei. Melina îşi retrase repede mîna, ca s-o poată îndepărta şi el pe-a lui. Se ridică în capul oaselor şi clipi des.

Aterizaseră undeva în Texas, pe o fişie îngustă de pămînt, numai ca să-şi procure combustibil şi să meargă la toaletă.

Bătea un vînt rece. Şeful insistase ca ea să îmbrace jacheta lui de piele în timp ce traversau o pistă de aterizare pustie, mergînd spre un atelier ceva mai puţin înalt ca hangarul lui Pax. Aruncară telefonul ei mobil şi sacoşa cu tot ce era înăuntru într-o cutie de gunoi.

Ea nu-și amintea mare lucru de după decolare. Căscînd în spatele palmei întinse, întrebă:

– Cît timp am dormit?

– Cam o oră.

Melina oftă adînc.

– Nu mai țin minte cînd am dormit ultima dată o noapte întreagă.

Cel puțin nu de cînd o treziseră doi polițiști din Dallas, aducîndu-i vestea că fusese descoperit cadavrul surorii ei. Pînă acum cîteva zile, nu avusese parte de prea multe necazuri. Existaseră, desigur, cîteva surprize, mai mult sau mai puțin plăcute. Dar, în esență, dusesse o viață ordonată. În fiecare dimineață, știa destul de exact la ce să se aștepte de la ziua ce începea.

Să zboare spre New Mexico în toiul nopții, cu un avion de două locuri ce avusese recent nevoie de o reparație capitală, i s-ar fi părut o nebunie. Dar, pentru ca toată povestea asta să capete sens, nu trebuia decît să-și amintească de motivul care o declanșase: sora ei geamănă fusese ucisă.

Cine decisese ca Gillian să fie asasinată? Se afla oare așa-zisul om al lui Dumnezeu în spatele Programului, așa cum afirmase Jem? Exista vreo rețea de manipulare genetică? Foloseau oare indivizii respectivi femeii nevinovate în chip de animale de prăsilă, de incubatoare umane?

Era prea cumplit să se gîndească la asta, totuși, nimic nu depășea cu adevărat limitele imaginației. Cîte femei, împreună cu copiii lor, fuseseră sacrificate în numele acestui „Program”? Copilul soților Anderson? Probabil. Jem spusese: „Am dori s-o folosim din nou”, referindu-se la Candace Anderson.

Se cutremura de fiecare dată cînd își amintea că Jem îi zîmbise cu o satisfacție descurajantă și-i spusese că Programul avea nevoie de ea acum, după dispariția lui Gillian. Din acel moment, căutarea de răspunsuri depășise stadiul răzbunării pentru uciderea surorii ei. Deși acest obiectiv era primordial, trebuia acum să acționeze și pentru propria ei apărare.

Întrerupîndu-i șirul gîndurilor, Șeful spuse:

– Și eu am dormit foarte puțin.
– Nu e prea liniștitor să-i spui asta pasagerului duminică
când te pregătești de decolare.

El rânji.

– O nimica toată.

– Vrei să-ți dau jacheta?

– Păstrează-o.

Melina se bucură că nu trebuia să renunțe la ea. Îi plăcea
să se cuibărească în jachetă, nu numai din cauza moliciunii pielii,
dar și a mirosului lui, de care era impregnată.

Ciștigaseră o oră ca urmare a schimbării fusului orar după
traversarea piscului muntos, iar hublourile avionului continuau
să fie întunecate. Pe pământ nu se vedeau lumini, nici balize,
nici vreun punct de reper cu ajutorul căruia să se poată orienta.

– Șefule, spuneai că aproape am ajuns. Unde?

– Drept în față.

– E un oraș?

– O pistă de aterizare.

– Ca a lui Pax?

– Nu așa de bine amenajată.

Nici asta nu era un lucru liniștitor.

– Știe cineva că sosim?

– Am transmis un plan de zbor. O să ne întâmpine cineva
acolo. Am făcut niște aranjamente la telefon în timp ce stăteai la
șuetă cu Pax.

– Eu nu... Vezi muntele ăla, da?

– Ce munte? Am glumit, spuse el când Melina îl privi
îngrozită. Văd muntele. Știi ce am de făcut, nu?

– Sigur că știi. Scuze.

Chiar și cu asigurarea lui, atunci când micul avion păru să
atingă creasta muntelui, ea își înfrînse impulsul de a-și ridica
picioarele, pentru a ajuta aparatul să treacă peste vîrf. Melina
răsuflă ușurată când îl depășiră. Apoi avionul se înclină brusc
spre stînga.

– Șefule!

– Panta e prea abruptă ca să mă pot apropia direct. Cobor
în cercuri. Gîndește-te la un șoim.

Ea încercă să-și imagineze o pasăre de pradă alunecînd pe curenții de aer, dar nu vedea în fața ochilor decît peretele stîncos al muntelui, care părea atît de aproape încît puteai să-l atingi cu mîna.

– Uite și luminile, observă Șeful.

Două șiruri de reflectoare se aprinseseră dedesubt, pentru a delimita o pistă de decolare îngustă.

– Luminile funcționează, admise ea.

Cu calm și competență, Șeful execută două spirale lente în hăul abrupt dintre munți. Reduse treptat altitudinea, astfel încît, atunci cînd intră în linie dreaptă, avionul părea să atingă vîrfurile bucuriilor. Pămîntul aluneca sub ei și, cîteva secunde mai tîrziu, el așează avionul pe pistă. Fusesse cea mai lină aterizare pe care o văzuse Melina, indiferent de tipul și dimensiunile aparatului de zbor.

– Bună treabă, zise ea scurt.

– Mulțumesc.

Parcară lîngă un hangar mic. El opri motorul. Elicea își reduce turația pînă la o bătaie lentă, ritmică, pe urmă se opri. El îi aruncă o privire. Cu o voce șoptită, Șeful mărturisi:

– Am făcut puțin pe grozavul.

– Mi-am dat seama.

– Voiam să te impresionez.

– Ai reușit.

– Și să te asigur că n-ai nici un motiv să-ți fie frică.

– Nu mi-a fost. Nu prea.

– Cu mine ești în siguranță, Melina.

Ea îi studie chipul cîteva clipe, apoi șopti:

– Nu, Șefule. Cu dumneata sînt în pericol.

– De ce?

– De...

Răspunsul ei fu întrerupt de o bătaie bruscă în geam. Nici unul dintre ei nu observase că cineva mersese pe aripă ca să ajungă la ușa avionului, aflată lîngă fotoliul pasagerului. Surprinsă, Melina întoarse capul repede și se sperie la vederea chipului îndreptat spre ea. Era luminat de o lanternă, al cărei fascicul îl făcea și mai înfricoșător.

Avea tenul ciupit de vărsat și niște pomeți ce păreau suficient

de ascuțiți pentru a tăia și lemnul. Ochii erau doar niște fante, gura – o creștătură îngustă între două cute adânci coborînd dinspre nasul coroiat. În mijlocul țestei, omul avea o cărare lată de un centimetru. Cozile încărunțite îi ajungeau pînă aproape de talie.

Arătarea se uită dincolo de ea, spre Șef.

– Hart?

Melina urmări privirea indianului, întorcîndu-și capul către astronaut. El trebuie să fi observat stupefacția de pe chipul ei, deoarece zise:

– Calmează-te, Melina. Nu e colecționar de sculpturi. Apoi adăugă cu un aer sumbru: Sînt foarte sigur.

Dar cinci minute mai tîrziu, Șeful era convins că, undeva pe drum, ștele fuseseră încurcate, semnalele amestecate sau că entitatea care dirija destinele se distra grozav pe socoteala lui. Niciodată, în timpul celor trei misiuni spațiale la care participase, nu avusese o senzație atît de puternică de irealitate.

Intrusul nu vorbea aproape deloc. Nici măcar nu-și spusese numele. După ce se convinse că ei erau cei pe care fusese trimis să-i întîmpine, le mormăi niște instrucțiuni pentru debarcare. Coborî o scară pe sub aripa avionului, apoi o luă agale spre atelier, să stingă luminile de pe pistă. N-o ajutase pe Melina să se dea jos și nu le lăsase lanterna. Aștepta la volanul unui camion cu remorcă, al cărui motor era pornit cînd ajunseră ei acolo.

În fața lor se întindea un teren accidentat, izolat și pustiu. Vîntul șuiera prin numeroasele crăpături ale cabinei și prin gaura din podea, în care Melina se ferea să cadă ținîndu-și picioarele într-o parte, aproape acoperindu-le pe-ale Șefului. Stătea ghemuită între el și șofer, dîrdîind de frig, pentru că nici jaheta de piele n-o mai încălzea. Șoferul părea să caute toate obstacolele de pe drum. Camionul se zdruncina peste pietre, stîrnind junghiuri în spinarea Șefului, care își ținea falcile încheștate ca să nu-i clănțăne dinții.

O încercare de a discuta ar fi zadarnică și epuizantă. Ar fi trebuit să strige pentru a se face auziți în zgomotul infernal al motorului și în urletul vîntului ce lovea cabina în rafale. Călătoriră într-o tăcere mohorîtă.

După o vreme care li se păru o veșnicie, deși nu se

scurseșeră decît patruzeci de minute, camionul urcă o pantă, iar ei zăriră, în lumina cenușie a zilei, o construcție în depresiunea aflată dedesubt. Șeful își recăpătă optimismul, dar tot atît de brusc și-l pierdu. Acea nu putea fi destinația lor. Casa era prea modestă, iar camioneta parcată în față prea veche.

Totuși, șoferul apăsă pedala frînei pentru a încetini mersul camionului și coti pe o alee de pămînt, mărginită de niște pietre, menită să înfrumusețeze intrarea spre casă, care putea fi considerată oricum, numai aspectuoasă nu.

Șeful se aplecă peste Melina și strigă la șofer:

– Ești sigur că ai înțeles bine? Știi unde trebuie să ne duci?

– Aici. El îi aruncă o privire Melinei și dădu din umeri repetînd laconic: Aici.

Scrîșnind din roți și cutremurîndu-se, camionul opri la cîțiva centimetri de treptele ce duceau spre ușa casei. Șoferul parcă acolo și lăsă motorul în funcțiune.

– Cred că trebuie să coborîm, zise Melina.

– Așa s-ar părea.

Șeful se dădu jos din cabină și-i întinse mîna. Ea coborî.

– Mulțumesc, îi zise el șoferului care schimbă viteza, ridică piciorul de pe frînă și accelerează, înainte ca Șeful să fi închis ușa.

– Domnul Personalitate, mormăi el, alungînd cu mîna fumul și praful, în timp ce camionul se îndepărtă huruind.

– Jed tace și face.

Se întoarseră amîndoi spre locul de unde venise vocea. În cadrul ușii deschise a casei se profila silueta lui Dexter Longtree.

32

La îndemnul Șefului, Melina urcă treptele, privindu-l țintă pe Longtree.

– Melina Lloyd, iar el e șeful Dexter Longtree.

– Bun venit, domnișoară Lloyd.

– Te rog să-mi spui Melina.

– Intrați. Longtree se dădu la o parte, iar ea intră înaintea lor în casă. Șeful se opri în prag să-i strângă mîna lui Dexter.

– Îți mulțumesc. Cînd te-am sunat, aveai tot dreptul să mă trimiți la dracu’.

Buzele severe ale bătrînului schițară un zîmbet fugar.

– Ei bine, ziua de-abia a început.

Îl invită pe Șef înăuntru. Un dispozitiv fixat în tavan arunca un cerc de lumină în mijlocul încăperii, lăsînd colțurile în întuneric. Din cîte își dădea seama Șeful, mobila era veche, uzată, cu muchiile roase. Cel mai atrăgător loc din cameră era șemineul, unde ardea un foc mocnit. Melina se îndreptă spre el și întinse mîinile către flăcări.

– Hmmm. Ce bine! Se întoarse cu spatele la vatră și începu să-și frece brațele.

– În diminețile friguroase, îmi înțepenesc încheieturile, zise Longtree. Un foc îmi prinde bine.

Melina îi zîmbi lui Longtree, și el îi răspunse cu un surîs. În clipa aceea, Șeful simți o împunsătură de gelozie irațională, juvenilă, cum i se întîmplase și atunci cînd ea devenise atît de prietenoasă cu Pax.

– Nu vreau să profităm de pe urma dumitale, spuse Hart, apropiindu-se de foc. Și de Melina.

– Nu e vorba despre asta, colonele Hart, îi zise Longtree. Noi eram predestinați să ne mai întîlnim. Te așteptam.

– Mă așteptai? Pînă acum cîteva ceasuri, nici eu nu știam că o să ajung fie și pe-aproape de New Mexico. Cum puteai dumneata să-mi ghicești gîndurile?

Longtree îi aruncă o privire lungă, indescifrabilă, apoi întrebă dacă le era foame.

– Foarte, răspunse candid Melina.

El le făcu semn să-l urmeze. Melina o luă din loc fără ezitare; Șeful rămase puțin în urmă. Nu voia să fie prea prietenos cu Longtree. Atunci cînd devenise evident că trebuia să vină în New Mexico și să întreprindă o investigație cît mai discretă, Șeful se întrebasese pe cine cunoștea în zonă.

N-avea rude. Mama lui murise cu mulți ani în urmă. Nu păstrase legătura cu prietenii lui din rezervație. După absolvirea liceului, renunțase la acea perioadă a vieții sale fără nici o urmă de nostalgie.

Un fost astronaut, cu care zburase în prima lui misiune spațială, se retrăsese la Albuquerque, dar Șeful nu prea era dispus să-i ceară ajutorul. Deocamdată, nu voia ca NASA să afle despre această poveste. Nu se punea problema ca fostul lui coleg să-i trădeze încrederea, însă ezita să recurgă la acea soluție înainte de a fi absolut necesar s-o facă. Acum nu intra în joc numai reputația lui. Viața lui și a Melinei erau în pericol. În nici un caz nu trebuia ca mass-media să-și îndrepte atenția asupra lor.

Știind prea bine că avea să-și creeze obligații, îl sunase pe Longtree. Îi explicase în câteva cuvinte ce voia de la el, pe urmă încheiasă, întrebându-l: „Mă poți ajuta?”

Longtree fusese de acord să pregătească pista de decolare și-i promisese că-i va aștepta cineva cu un mijloc de transport. Șeful insistase să-i plătească pentru acele servicii și precizase că era vorba doar despre o afacere, fără alte implicații. Longtree protestase. Nu pretindea bani pentru ceea ce considera a fi un serviciu. Șeful nu se lăsase convins. În cele din urmă, Longtree acceptase să primească bani în schimbul timpului pierdut și al deranjului.

Dar Șeful nu-și făcea iluzii. Își dădea seama că, pînă la urmă, i s-ar fi putut prezenta o factură mai mare decît era dispus să plătească. Din nefericire, nu avea de ales.

În bucătărie era mai multă lumină și căldură decît în camera de zi. Melina își oferi ajutorul, dar Longtree trăsese pentru ea un scaun cromat – modelul anilor '50. Zîmbindu-i drept mulțumire, ea se așeză la masă. O întrebă dacă voia să bea ceva, iar ea ceru ceai.

– Și dumneata, colonele Hart?

– Spune-mi Șeful. Luă loc la masă, în fața Melinei. O ceașcă de cafea, dacă e deja făcută.

În mîna Șefului apărură curînd o cană aburindă. În timp ce Longtree le pregătea masa, Șeful își roti privirea prin bucătărie.

Instalațiile erau vechi, tencuiala pereților crăpată și lovită, iar pe linoleum se vedeau urme murdare de pași.

Longtree purta blugi, iar în picioare avea niște cizme uzate.

Pe marginea buzunarului de la cămașă, se zărea o gaură; deși purtarea și ținuta lui erau la fel de maiestuoase ca de obicei, nu părea același bărbat prosper pe care-l întâlnise în barul de la Mansion.

În timp ce-și sorbea ceaiul, Melina întrebă unde se afla cea mai apropiată rezervație, iar Longtree o informă că se afla pe teritoriul unei rezervații încă din clipa în care aterizase.

– Habar n-aveam. Mi-am închipuit că o rezervație e mai... liniștită. Îmi cer scuze pentru ignoranță.

– Mi-aș dori ca toate ideile preconcepute despre indieni să fie la fel de inofensive, îi spuse el, cu încă unul din rarele lui zîmbete.

Le puse în față farfuriile cu mâncare, apoi și-o aduse și pe-a lui și se așază la masă. Melina oftă după prima înghițitură.

– Delicios!

Era doar omletă cu șuncă și pâine prăjită, însă Șefului începuse să-i lase gura apă de îndată ce aroma mâncării gătite umpluse bucătăria. Se străduia să nu înfulece cu lăcomie. Îl laudă și el pe bucătar. Longtree zise:

– A trebuit să învăț să gătesc după moartea soției mele.

– S-a întâmplat recent? întrebă Melina cu blîndețe.

– Cu multă vreme în urmă.

– Copii?

El ezită, apoi răspunse:

– Nu.

Continuă să mănînce în tăcere. După ce terminară, Longtree strînse farfuriile și le puse pe o poliță, mai turnă cafea Șefului și ceai Melinei, apoi se așază pe scaun.

– Spuneți-mi de ce vă aflați aici.

Șeful se uită spre Melina.

– E povestea ta.

Versiunea prescurtată pe care i-o prezentă lui Longtree oferea o imagine de ansamblu destul de exactă a celor întîmplate

de la ultimul ei prînz cu Gillian. După ce-și exprimă regretul de a fi schimbat rolurile cu sora sa geamănă, Melina făcu o pauză, ca și cum s-ar fi așteptat ca el să facă vreo remarcă. Dar chipul său dăltuit parcă în piatră rămase imobil.

Ea sfîrși prin a spune:

– Poate că Șeful și cu mine părem puțin paranoici în încercarea de a descoperi tot soiul de planuri în spatele evenimentelor, dar noi sîntem de altă părere. I-am văzut pe acești oameni – oricine-ar fi ei și pe oricine ar reprezenta – în acțiune. Pe cît de sigură sînt că mă aflu aici, pe atît de fermă e convingerea mea că ei i-au ucis pe Linda Croft și pe Jem Hennings.

– Acesta din urmă a recunoscut în fața noastră că a favorizat aplicarea unui fel de plan de manipulare genetică, spuse Șeful. El îl numea „Programul“. Implicațiile sînt inimaginabile, mai ales dacă avem în vedere numărul adeptilor fratelui Gabriel.

În tot timpul relatării lor, Longtree rămăsese nemișcat și tăcut ca o stîncă.

– Și voi înclinați să credeți că el se află în spatele acestui complot? spuse într-un tîrziu.

– Nu știm, răspuse Melina cu sinceritate. Detest să acuz pe cineva de un lucru atît de cumplit fără să am certitudini. Însă Jem a recunoscut că el și cu Dale Gordon au lucrat pentru fratele Gabriel. Pacienții clinicii, care trebuie să îndeplinească anumite criterii, sînt inseminați cu spermă ce s-ar putea să nu provină de la donatorii aleși de ei. De asta se ocupa Gordon. Dacă inseminarea era încununată de succes, cineva precum Jem avea grijă de pacientă în timpul sarcinii, pentru a nu i se întîmpla nimic rău.

– Ca de exemplu să se culce cu mine, adăugă Șeful cu amărăciune. Fratele Gabriel propăvăduiește instaurarea unei noi ordini mondiale. După părerea mea, asta se potrivește cu scenariul conceperii de copii și explică de ce vrea el ca nașterea acestor copii să fie controlată și să rămînă pură.

– Sînt convinsă că, dacă Gillian ar fi rămas gravidă și s-ar fi lăsat supravegheată de Jem pe durata sarcinii, copilul ar fi fost răpit ca și băiețelul soților Anderson, îi spuse Melina lui

Longtree. Știm că Jem nu voia ca eu să vorbesc cu cei de la FBI.

– Începusem să cred că ordinul de-a ne împușca a fost dat de Hennings, spuse Șeful. Dar după ce-am văzut ce i s-a întâmplat... Experiența mea militară îmi permite să afirm că ordinul a venit de la cel mai înalt nivel.

După un moment de gândire, Longtree întrebă:

– Copiii ăștia răpiți, unde sînt duși? În ce scop?

– Asta am venit să aflăm aici, spuse Șeful. Tabăra fratelui Gabriel nu e prea departe de-aici. Ce știi despre ea?

– Pînă la Templu sînt vreo sută șazeci de kilometri în linie dreaptă. Eu nu știu nimic bun despre omul ăsta. Expresia de pe chipul lui Longtree deveni mai sumbră decît de obicei. El, sau mai degrabă secta lui, a înșelat un trib în adjudecarea unui teren. El voia muntele lor. În mod normal, ei nu l-ar fi vîndut. Cred că a constrîns un șef de trib să-i cedeze terenul pe care se instalaseră oamenii lui.

– Cum?

– Ce știi sigur, în afară de zvonuri, e că șeful de trib avea două fiice. Două tinere frumoase și educate. Despre una se pretinde că s-a sinucis chiar înainte ca tatăl ei să vîndă proprietatea.

Melina sări în sus.

– „Se pretinde?”

Longtree dădu cu subînțeles din umeri.

– Așa s-a spus. Unii și-au pus întrebări. Cealaltă fiică a șefului a rupt orice legătură cu familia și prietenii pentru a se alătura sectei fratelui Gabriel. Ultima oară am auzit despre ea că locuia la Templul, construit pe proprietatea ce-a aparținut cîndva acelora pe care ea i-a renegat. S-au făcut multe speculații în legătură cu gradul de implicare a fratelui Gabriel în acea dublă tragedie. Dar coincidența e prea grăitoare pentru a fi ignorată.

Șeful se uită la Melina.

– Am impresia că ticălosul ăla e mult mai diabolic decît am crezut noi.

Ea îl întrebă pe Longtree dacă bănuia că la Templu erau reținuți oameni împotriva voinței lor.

– Mă îndoiesc că sînt ținuți în lanțuri. Dar controlul minții e o restricție și mai puternică.

– Fratele Gabriel a fost vreodată anchetat? Întrebă Șeful.

– Vrei să spui, de oamenii legii? Bătrînul clătină din cap. Nu, din cîte știu eu. Poliția locală și cea a statului îl lasă în pace. Își plătește taxele, se supune legilor. Cei de la FBI nu vor un alt Waco.

– În plus, fratele Gabriel propăvăduiește cumpătarea, remarcă Melina. Nu e împotriva guvernului. Cel puțin nu față.

Șeful observă că, în vreme ce vorbea, ea își ținea ochii închiși și își masa fruntea. Arăta de parcă starea de veghe ar fi suprasolicitat-o.

– Înainte de-a lua cu asalt Templul, trebuie să ne odihnim. Ea se uită la el.

– Mă simt bine.

– Nu pot spune același lucru despre mine. Avem unde să dormim cîteva ceasuri? îl întrebă el pe Longtree.

Șeful rămase în bucătărie, în timp ce Longtree îi arăta Melinei unde se putea culca. Cînd se întoarse bătrînul, el era la chiuvetă, spălînd farfuriile murdare cu apă fierbinte.

– Nu te mai obosi, colonele Hart.

– Măcar atîta lucru pot face, șefule.

Trebăluiră împreună vreo cîteva minute, pînă cînd masa fu curățată și toate farfuriile puse la muiat în apă cu detergent.

– O să le spăl mai tîrziu, zise Longtree. Mai vrei niște cafea?

– Nu, mulțumesc. M-aș întinde și eu puțin.

Dar nu se îndreptă spre ușa ce ducea la celelalte camere. Se întoarse în schimb la masă. Longtree își puse un scaun în fața lui și așteptă calm ca interlocutorul său să spună ce avea de zis. Șeful se simțea stîngenit de privirea bătrînului.

– Nu la asta mă așteptam.

– La asta?

Șeful aruncă o privire prin bucătărie.

– Mă așteptam...

În colțul buzelor subțiri ale lui Longtree flutură un zîmbet vag.

- La ceva mai elegant.
- Credeam că ești bogat.
- Asta a fost ideea lui George Abbott.
- Înțeleg, zise Șeful, deși nu pricepea.

– George a vrut să-ți facă o impresie bună. Credea că o să fii mai ușor de convins dacă n-o să părem atît de nevoiași. Am strîns bani ca să-mi cumpăr un costum nou. O adevărată risipă. Unde o să-l port? Zîmbi din nou. Bănuiesc că o să fiu îngropat cu el.

– Și din ce trăiești?

– Am o diplomă de avocat, dar clienții mei sînt săraci. Am și o cireadă mică de vaci.

– Stai singur aici?

– Soția mea a murit acum douăzeci și șase de ani.

Șeful își lăsă privirea în jos, întristat de faptul că adusesese în discuție un subiect care-l îndurera evident pe Longtree. Nu se aștepta să primească explicații și fu surprins cînd bătrînul i le dădu.

– Era gravidă cu primul nostru copil. Fusese o sarcină ușoară, fără complicații. Cînd au cuprins-o durerile facerii am dus-o la clinica din rezervație, însă aceasta era prost echipată și cu personal insuficient pentru a rezolva o asemenea urgență. Ani de zile, consiliul a cerut fonduri pentru îmbunătățirea serviciilor și modernizarea clinicii, dar solicitările noastre au fost întîmpinate de fiecare dată cu un refuz.

Starea soției mele s-a înrăutățit rapid. Nu mai aveam timp s-o transport la alt spital sau să aduc aici un obstetrician. O priveam, incapabil să fac ceva, cum sîngera abundant. Fiul meu a fost scos la lumină, dar avea cordonul ombilical în jurul gîtului. N-a respirat nici o clipă. I-am înmormîntat împreună.

Ceasul de pe perete ticăia anormal de tare în tăcerea ce urmă. Într-un târziu, Șeful se mișcă pe scaun.

– Îmi pare rău că ți-am împrăștiat aceste amintiri dureroase.

– Să nu-ți pară. Mi-am pierdut mințile o vreme, dar mi-am revenit. Pînă la urmă. De atunci pînă în ziua de azi, ori de cîte

ori mă gîndesc la împlinirea aia, devin și mai hotărît să îmbunătățesc viața din rezervație. Cred că spiritele profită de moartea lor ca să-mi mențină trează fermitatea.

Șeful îl privi intens pe Longtree și văzu un om convingător. De ce nu-și dăduse seama de lucrul acesta pînă atunci? Ar fi trebuit să privească dincolo de costumul scump, în inima celui care-l purta.

– De ce m-ai lăsat să cred într-o amăgire?

– Servea scopului nostru, deși nu în felul cum plănuise George. Mai tîrziu, m-am bucurat că acceptasem acel truc, fiindcă reacția dumitale mi-a dezvăluit caracterul pe care speram să-l descopăr la dumneata. Nu încăpea nici o îndoială că ești un om integru.

Șeful rîse încet, subestimîndu-se.

– Ai atins niște puncte sensibile. M-ai făcut să mă gîndesc la asta.

Longtree dădu aprobator din cap.

– Nu mi-ar plăcea ca părerea dumitale despre mine, bună sau rea, să stea la baza deciziei pe care-o vei lua. Întîmplător, eu cred că ai fost trimis la noi. La grupul nostru de sprijin. Ca să ne ajuți. Să acționezi în sensul aducerii indienilor americani în secolul douăzeci și unu cu mîndria, demnitatea și moștenirea noastră intactă.

Unii au impresia că nu le putem dobîndi pe primele fără a renunța la ultima. Eu, nu. Nu cred că moștenirea noastră trebuie sacrificată ca să putem progresa și să ne alăturăm restului lumii moderne.

E regretabil că mulți dintre oamenii noștri s-au autoamăgit. Au invocat statutul lor de indieni drept scuză pentru slăbiciunile lor. Alcoolism, deprimare, lipsă de ambiție.

Cauza esențială a acestor slăbiciuni e foarte reală. Sîntem încă tributari unor prejudecăți rasiale flagrante și odioase. Știi că procentul victimelor unor crime violente e de două ori mai mare decît în cazul celorlalți americani? Crime comise de membrii altor etnii, nu de indieni. Nu e doar părerea mea. Și

statisticile spun același lucru. Avem dușmani. Acționăm contrar propriilor noastre interese. Pe ambele fronturi, sînt multe de făcut.

– Nu sînt omul potrivit, șefule Longtree, zise astronautul.

– N-ai fi cerut ajutor aseară dacă n-ai fi simțit o legătură de rudenie cu noi.

– Sînt indian doar pe jumătate, doar știi asta.

– Tot așa era și Quanah Parker.

Șeful zîmbi afectuos, amintindu-și de poveștile mamei sale despre faimosul lor strămoș. Ca și în cazul învățării limbii, Șeful nu mai ținea minte cînd afluase despre fetița de nouă ani Cynthia Ann Parker, ce fusese răpită în 1836 de la Parker's Fort, Texas, de năvălitorii comanși. În timpul adolescenței, învățase limba lor și le adoptase obiceiurile. Se măritase cu șeful Peta Nacona, căruia îi dăruise trei copii – doi băieți și o fată.

Trăise printre comanși vreme de douăzeci și patru de ani, apoi fusese descoperită de grănicerii texani și redată familiei sale, împreună cu fiica sa. Totuși, nu se reacomodase niciodată și se stinsese din viață la scurt timp după moartea fiicei sale. Legenda susținea că murise de inimă rea, din cauza despărțirii de soțul și băieții ei.

Quanah era adolescent cînd mama lui căzuse prizonieră. Îi urmă tatălui său la șefia tribului și deveni un războinic temut. Ani de zile, purtase războaie teribile cu armata americană, fără să piardă nici o bătălie.

Dar în 1875, rămas fără provizii, capitulă și își duse oamenii la Fort Sill, în actuala Oklahoma. Influențat de mama sa și de felul în care ea se acomodase cu viața comanșilor, Quanah procedă exact pe dos. Luă numele ei de familie și își încurajă poporul să se adapteze la cultura anglo-saxonă. Oamenii învățaseră să cultive pămîntul. Vorbitor de engleză, șeful Quanah Parker întemeie școli și fu numit judecătorul unei rezervații. Îl considera prieten pe președintele Theodore Roosevelt. Ferocele războinic de altădată deveni politician. Purta și acum războaie în numele poporului său, dar cîmpul lui de luptă era Sala Congresului.

– Unii comanși n-au avut încredere în Quanah, pentru că era pe jumătate alb, știi asta, zise Longtree. Îi purtau pică fiindcă adoptase stilul de viață al omului alb. Dacă ni te-ai alătura, n-ai fi scutit de critici din partea unor indieni americani. Dar ce om celebru nu are adversari? Din punctul meu de vedere, singele dumitale amestecat reprezintă un avantaj. Cum a fost și pentru Quanah Parker.

După un moment de reflecție, Șeful spuse:

– O să mă gîndesc la asta.

– Asta-i singura promisiune pe care ți-o cer.

– Fără legătură cu ospitalitatea dumitale de astăzi?

– N-aș mai avea încredere în dumneata dacă un serviciu atît de mic ar putea influența o hotărîre atît de importantă.

Se așternu o tăcere apăsătoare, pe care doar ticăitul ceasului o întrerupea. Cînd vorbi din nou, Longtree schimbă subiectul:

– Gillian, sora geamănă, îți plăcea?

Ochii bătrînului păreau să-l sfredelească pînă în adîncul sufletului, cerîndu-i deplină sinceritate. Șeful se auzi spunînd:

– Da. Îmi plăcea mult.

Longtree dădu din cap cu înțelepciune, pe urmă schimbă din nou subiectul:

– Ce strategie vrei să aplici?

– Să mă duc la Templu și să-l înfrunt pe fratele Gabriel.

Longtree se încruntă.

– Nu cred că o să fie așa de simplu. Mi s-a spus că porțile sînt supravegheate. Cu camere video și-așa mai departe. Cum ai de gînd să pătrunzi acolo?

– Ai vreo sugestie?

– Șeriful de-acolo, pe nume Max Ritchey, colaborează cu poliția din rezervație. Pare un om rezonabil. Ai putea începe cu el.

– Mulțumesc pentru sfat. Șeful se ridică și se întinse. Sînt frînt. Scuză-mă, dar o să trag un pui de somn. Te deranjează dacă fac un duș?

– Va trebui s-o întreb pe Melina. La baie se ajunge prin dormitor.

– În regulă.

– Eu o să plec curînd să rezolv niște probleme și nu mă întorc pînă la mijlocul după-amiezei. Simțiți-vă ca acasă.

Știind că Longtree ar fi fost stînjinit de o manifestare prea expresivă a gratitudinii, Șeful zise simplu:

– Mulțumesc pentru tot.

– Cu plăcere.

Era în drum spre ușă cînd Longtree îl chemă înapoi, spunîndu-i pentru prima dată Șef în loc de colonel. El se întoarse.

– Da.

Bătrînul zise:

– Quanah Parker n-a renunțat la toate obiceiurile comanșilor. Spre consternarea celor de la Biroul pentru Problemele Indienilor, practica poligamia.

Șeful ridică nedumerit din umeri. Longtree zise:

– Se pare că strămoșul dumitale considera că era posibil să iubești două femei în același timp. M-am gîndit că te-ai simți mai ușurat dacă ai ști lucrul acesta.

33

Șeful bătu la ușă.

– Intră.

Melina era aplecată de la mijloc, cu capul în jos, și își ștergea părul ud cu un prosop. Avea pe ea doar sutienul și chiloții. Văzînd-o atît de sumar îmbrăcată, Șeful se opri din drum.

– Scuză-mă. Parcă mi-ai spus să intru.

Cu o mișcare unduită, ea își îndreptă spatele și își aruncă pe spate părul umed.

– E vreun mister? Mă gîndeam că, dacă ai văzut-o pe Gillian...

– Te-am văzut și pe dumneata.

– Nici lenjeria mea intimă nu ți-e străină.

E adevărat. Însă arăta cu totul altfel pe ea decît atîrnată pe vergeaua unei perdele din fața dușului. O privea cu gura căscată,

ca un școlar. Sînii stăteau umflați deasupra cupelor sutienului, cu sfîrcurile ca niște pete întunecate sub țesătura ivorie. Și acolo, chiar în locul de sub buric, o atinsese prima oară cu buzele.

Nu pe *ea*, fir-ar să fie! Pe Gillian.

– Șefule. Nu te simți bine?

Nu, nu se simțea bine. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar gura parcă-i era plină cu vată.

– Ba da.

– Să știi că sînt eu, în carne și oase.

– Nu te contrazic.

– Dar arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Era adevărat. Trăia o nefericită experiență de *déjà-vu*. Cu excepția vînătăii de la claviculă, pe care o căpătase după ce se lovisese de tocul ușii în lupta cu falsul Tobias, semăna perfect cu Gillian. Erau identice în toate privințele. În asemenea măsură încît i se redeșteptară în cîteva secunde zeci de amintiri erotice.

Curbura șoldurilor se potrivea perfect cu palma lui. Pe o anumită porțiune, pielea era acoperită cu un puf deschis la culoare, ca de piersică. Acea scobitură devenea deosebit de sensibilă la mușcăături. Cînd o atingea acolo, ea gemea încet, excitată.

– Scuze. Își reprimă impulsul de-a se freca puternic la ochi, precum un personaj de desene animate aflat în fața unei năluci. Dar își întoarse privirea. Ușor îmbufnat, zise: Putea să fi bătut Longtree la ușă. De unde știai că sînt eu?

– După zgomotul pașilor. Prima oară am observat asta cînd umblai prin hangarul lui Pax. Ai un mers foarte distinct.

– Aha.

Își dădu seama că fața lui era probabil, încordată, fiindcă ea îl privea cu nesiguranță.

– Uite, Șefule, dacă te-am făcut să te simți stînjnit, îmi cer scuze. Gillian era sora cea pudică.

Amintindu-și cum se ridicase ea în picioare și își dăduse plină de farmec rochia jos în acea seară, el spuse cu glas îngroșat:

– Nu prea.

– Zău?

– Hmm.

Ea se gîndi o clipă la afirmația lui, apoi zise:

– Dar ea pretindea că e Melina, îți amintești?

– Așa e.

Privindu-l tot stingherită, ea spuse:

– Dacă preferi să mă îmbrac...

– În nici un caz.

– Mă simt epuizată. Gîndul să mă culc în hainele pe care le port de cînd...

– Nu e nevoie să-mi dai explicații, Melina. Am fost surprins să te văd așa. Un bărbat n-are în fiecare zi norocul să dea peste o femeie pe jumătate goală.

Încercă să zîmbească, însă nu prea știa dacă ar fi reușit să pară sincer. De fapt, era aproape sigur că n-ar fi fost deloc convingător. Oricum, ea luă de bună afirmația lui, aprobînd-o cu un căscat.

Melina se așeză pe marginea patului, își puse din nou prosopul pe cap și începu să frece energic șuvițele de păr. Șeful se chinuia să spună ceva inteligent.

– Longtree sugera să luăm legătura cu șeriful din zona Templului.

– S-ar putea să fie o idee bună.

– Cu autoritatea locală de partea noastră, am avea mai multe șanse să pătrundem în tabără. Spune că e păzită.

– Cum o să-l convingem pe șerif că nu sîntem doi nebuni de legat?

– Avem de parcurs o distanță de o sută șaizeci de kilometri, așa că ne putem gîndi pe drum ce să spunem.

– Cu mașina? Credeam că o să mergem cu avionul.

– E sugestia ta, dar dacă te interesează părerea mea...

Cînd se opri, ea îi aruncă o privire.

– Spune-o.

– Azi-dimineață am putut să ne strecurăm aici pentru că Longtree a făcut pregătiri și pista de decolare e privată și izolată. Dar dacă doi străini aterizează pe un aerodrom public, ar putea atrage atenția.

– Ai dreptate. E mai bine să nu se știe de sosirea noastră. Și să ajungem acolo înainte de lăsarea întunericului, dacă e posibil, ca să putem arunca o privire în jur.

– Și cu șofatul e o problemă majoră. Nu avem mijloc de transport.

– Sînt sigură că șeful Longtree o să ne găsească o mașină.

– Și eu sînt sigur, dacă o să i-o ceri dumneata, zise el, aproape în șoaptă.

– E un domn foarte distins, nu-i așa?

Părerea strălucită pe care și-o formase ea despre gazda lor îl irită. Fu de acord că Longtree părea un bărbat decent, dar nu împărtășea entuziasmul Melinei.

– E în regulă, presupun.

– Îmi place cum arată.

– Îți place?

– Înfățișarea lui. Felul în care arată.

– Arată ca un bătrîn indian plin de riduri.

Ea se încruntă reprobator la Șef.

– Însă ridurile îi sporesc farmecul. Are trăsături atît de falnice, de... Se opri, căutînd epitetul potrivit, și în cele din urmă găsi unul. De nobile.

Șeful avea o replică acră la afirmația ei, dar se mulțumi să-și dreagă glasul. Vrînd să fie obiectiv, zise:

– A avut și el parte de necazuri.

Apoi îi relată despre drama lui Longtree.

– Ce cumplit! spuse ea la sfîrșit. Și soția, și copilul.

– Da, e o tragedie.

Ea rămase o vreme cu privirea pierdută, apoi se uită la el.

– Îmi amintește de dumneata.

– Ce? exclamă el.

– Nu fizic, evident. Ci în privința felului cum vă mențineți... neatinși. Autocontrolul ăsta sever.

– Presupun că asta face parte din firea indianului. Nu se spune despre noi că sîntem un popor stoic?

Vorbise pe jumătate în glumă, dar ea i se adresă pe un ton grav:

– Poate. Dar am impresia că dumneata și cu șeful Longtree aveți mai multe în comun.

Pînă să-i răspundă el, Melina lăsă prosopul umed pe podea și se întinse în pat, trăgîndu-și cuvertura pînă sub bărbie.

– Doamne, nu-mi amintesc să fi fost vreodată așa de obosită.

Își potrive perna sub cap. Ochii i se închiseră imediat.

– Nu te deranjează dacă folosesc dușul, nu?

– Nu e dușul meu, murmură ea.

Apoi se răsuci într-o parte și ridică genunchii pînă la talie.

Șeful intră în baie. De îndată ce închise ușa, își desfăcu prohabul ca să scape de apăsarea propriului accesoriu mîndru și nobil. Rămase acolo, sprijinindu-și fruntea și palmele de lemnul ușii, cu ochii închiși, respirînd încet, adînc pentru a-și păstra autocontrolul sever pe care Melina i-l atribuisese în mod eronat.

Cînd se întoarse cu fața spre cameră, observă că pusese prosopul folosit pe bară. Încăperea mirosea a săpun, pastă de dinți și piele umedă. Piele de femeie. Piele goală, catifelată de femeie. Pielea lui Gillian. Pielea Melinei.

Șeful deschise robinetele și se dezbracă. Mișcările lui erau smucite, nervoase. Se săpuni, se șamponă și, cînd ieși din baie, folosi tubul cu pastă, spălîndu-se pe dinți cu degetul arătător, cum făcuse probabil și Melina, fiindcă nu-și luaseră cu ei nici măcar periute de dinți cînd plecaseră din Dallas.

În tot acest timp se întreba ce naiba voise să spună Longtree cu acea remarcă irelevantă despre capacitatea lui Quannah Parker de a iubi mai multe femei în același timp.

Îndepărtă gîndul, considerînd că toate acestea sînt vorbe de clacă. Se numărau printre fleacurile alea mistice despre viziuni și alte tîmpenii, cu care el nu fusese niciodată de acord. În tribul mamei lui existaseră bătrîni cu părul cărunt, slinos și cu chipurile bătute de vînt care îl speriaseră de moarte în anii copilăriei. În timpul ceremoniilor, litaniiile lor, psalmodiate cu voce joasă, guturală îl înspăimîntaseră. Adolescent fiind, le ridiculizase prostia.

Dexter Longtree nu recursese la litanii, dar aproape jumătate din ce spusese era învăluit în insinuări și enigme. Șeful nutrea convingerea că bătrînul vorbea așa pentru a lăsa impresia că avea acces pe tărîmul spiritelor. Longtree voia să fie considerat un bătrîn vraci înțelept capabil să descifreze tot soiul de semne ascunse.

– Prostii, mormăi el în timp ce-și trăgea blugii.

El era om de știință. Credea în ceea ce dovedise el sau în ceea ce văzuse ori experimentase el însuși. Divagațiile lui Longtree erau provocate de droguri, din cîte-și dădea el seama. Sau poate că-și pierduse mințile. Recunoscuse că o luase puțin razna cînd îi muriseră soția și copilul. Poate că fusese nebun de legat în toți anii care se scurseseră de-atunci.

Nu conta. Colonelul Christopher Hart nu dădea crezare nici unei opinii exprimate de un bătrîn cu chipul falnic și nobil, pe care Melina îl îndrăgea.

Cînd ieși din baie, era într-o stare mizerabilă. Lăsă chiar și ușa să se trîntească zgomotos de perete. Melina nu se mișcă. Își trăsese blugii pe el în eventualitatea că ea ar fi protestat fiindcă se suise în pat lîngă ea.

Dar de ce n-ar fi făcut-o? El pilotase blestematul ăla de avion în timp ce ea moțăise pe scaun. În ultimele două zile, viața lui fusese la fel de primejduită ca și a ei. De ce s-ar fi instalat pe sofaua incomodă din mohorîta cameră de zi cînd patul confortabil din dormitor era destul de mare pentru amîndoi?

Dar cînd se întinse lîngă ea, Melina nu scoase nici un sunet de protest. Respirația îi rămase regulată și profundă. Nu avu nici o reacție cînd el își bătu perna de mai multe ori. Nu dădu nici un semn că ar fi știut sau i-ar fi păsat că el se întinsese lîngă ea.

Nu știa dacă ar fi trebuit să se simtă ușurat sau iritat.

– Luați loc, domnilor. Șeriful Max Ritchey le arată celor doi bărbați fotoliile de pe partea opusă a biroului său. Doriți să beți ceva răcoritor?

– Nu, mulțumim, răspunse Lawson. Tocmai am luat masa de prînz. Fasole verde fiartă.

– Cum v-a plăcut?

– Delicioasă.

– Bine. Bine. Instalîndu-se confortabil în scaunul de la birou, șeriful trecu la subiect. N-ați bătut atîta drum de la Dallas pînă aici ca să vă delectați cu specialitățile noastre. Cu ce vă pot ajuta?

– Îți amintești că ai vorbit cu mine la telefon acum cîteva zile? întrebă Lawson.

– Sigur. Era vorba despre un caz de omucidere.

– Gillian Lloyd.

– Aveam impresia că acel caz a fost clasat. Cunoșteai identitatea vinovatului, nu? Cînd mi-ai telefonat, mai aveai de rezolvat doar niște probleme mărunte.

– E adevărat.

Detectivul îi relată din nou faptele, deși Ritchey și le amintea.

– După cum ți-am raportat, detectiv Lawson, m-am dus la Templu și am făcut cercetări în legătură cu acest Dale Gordon. Cei de-acolo și-au amintit de el, fiindcă suna foarte des și era evident un dezaxat. Sărit bine de pe fix. Cred că sinuciderea lui dovedește treaba asta. Nedumerit, șeriful ridică brațele. Atunci care-i problema? Mai e ceva în legătură cu crima și sinuciderea, la care nu te-ai gîndit inițial.

– Ceva mai mult decît atît, șerif Ritchey.

Pe un ton sumbru și fără să-și aleagă cuvintele, agentul special Tobias îi furniză informațiile necesare.

Pe măsură ce-l asculta, spaima lui Ritchey creștea. Fiecare frază era asemenea unei pietre adăugate la o grămadă, ce se transforma într-un morman de griji cu care trebuia să se lupte. Cînd acești doi bărbați apăruseră neanunțați la departamentul lui, își dăduse seama că veneau cu vești proaste. Un detectiv de la Omucideri, din afara statului, nu venea la Lamesa County însoțit de un agent FBI de la Washington dacă nu investiga un caz de importanță națională.

Instinctiv, Max Ritchey știa că viața lui, practic fără evenimente, bine organizată, echilibrată era pe cale să fie serios

zdruncinată. Spera să facă în așa fel încît să nu-i fie complet dată peste cap.

– Examinăm acum glonțul care l-a ucis pe Jem Hennings, spunea Tobias. Dar șansele de a-i descoperi proveniența sînt aproape nule. După toate probabilitățile, a fost tras de un profesionist.

– Cum ar fi un ucigaș plătit? întrebă Ritchey.

– Există și posibilitatea asta, răspunse evaziv Tobias.

Lawson continuă discuția:

– Hennings a fost logodnicul lui Gillian Lloyd. Dale Gordon a lucrat la clinica unde ea a fost inseminată artificial cu o zi înainte de-a fi ucisă. Hennings avea legături cu secta fratelui Gabriel, unde o să facem investigații. S-a confirmat că Dale Gordon comunica, în mod regulat, cu Templul. N-ai decît să tragi dumneata concluziile, adăugă el, ridicînd din umeri.

Ritchey tresări surprins și exclamă:

– Doar nu vrei să insinuezi că fratele Gabriel are vreo legătură cu aceste trei morți.

– Nicidecum.

Ritchey nu se lăsă amăgit de dezmințirea agentului FBI rostită pe un ton blînd.

– Atunci de ce vă aflați aici?

– Pentru că altcineva crede că fratele Gabriel e implicat, îi spuse Lawson. Sora lui Gillian Lloyd. Geamănă. Sosia ei. O cheamă Melina Lloyd. Era cu Hennings cînd a fost împușcat.

Ritchey își trase gînditor buza de jos.

– Dacă acest Hennings îi trăgea clopotele surorii ei cu vreun scop ilegal, ea ar fi avut toate motivele, spuse el, citînd o replică pe care-o auzise recent în serialul său preferat. Sînt sigur că v-ați gîndit la asta.

– Bineînțeles, dar acuzația nu stă în picioare. Hennings a fost împușcat prin fereastră, de vizavi. Nu l-a ucis ea, dar e martor ocular. Vrem s-o interogăm înainte să facă vreun gest necugetat.

– La ce te referi?

– Ar putea, bunăoară, să ia cu asalt porțile castelului fratelui Gabriel. Ea caută răspunsuri, la fel ca și noi, îi zise Lawson.

– Noi – domnul Lawson și cu mine, și dumneata, domnule șerif – sîntem constrînși să obținem răspunsuri pe căi legale, îi explică Tobias. Din nefericire, domnișoara Lloyd nu acționează sub imperiul unei astfel de constrîngerii. S-a dovedit a fi o persoană foarte capabilă. A reușit să ne evite și are cea mai puternică motivație posibilă. Răzbunarea.

– S-ar putea ca și ea s-o fi luat razna. De unde știi că nu e la fel de instabilă psihic precum Dale Gordon.

Tobias contestă presupunerea clătînd hotărît din cap.

– Fără îndoială că s-a implicat emoțional, însă e întreagă la minte. Alt angajat al Clinicii Waters a fost ucis ieri după-amiază la cîteva ore după ce a vorbit cu domnișoara Lloyd, adăugă el, după ce făcu o pauză pentru a sublinia importanța informației. Înțeleg că ești șocat, domnule șerif. Ai și de ce. Domnișoara Lloyd știe că a descoperit ceva și nu cred că o să se oprească înainte de a obține niște răspunsuri. Nu va renunța pînă cînd nu va afla de ce a fost ucisă sora ei geamănă. Detectivul Lawson și cu mine sîntem aproape siguri că ea o să-și facă apariția aici.

– Cît de curînd, adăugă detectivul.

Ritchey dădu drumul unui oftat prelung.

– O să anunț imediat Templul, dar dacă ea ori altcineva ar fi încercat să se infiltreze acolo, aș fi auzit. Măsurile de securitate luate de fratele Gabriel sînt extrem de severe.

– De ce? întrebă Lawson.

– Întrebă-l pe John Lennon. Sau pe designerul ăla din Florida. Fratele Gabriel are faimă internațională. Oamenii importanți sînt țintele ideale pentru niște terchea-berchea care vor să-și vadă numele în ziare.

Tobias se încruntă, îngîndurat.

– Ești sigur că nu există alt motiv care să justifice asprimea măsurilor de securitate de la Templu?

– Care ar fi acela?

Agentul FBI se aplecă în față. Ritchey observă că butonii franțuzești de la manșete erau gravați cu inițialele lui.

– Șerif Ritchey, ai pătruns vreodată în incinta Templului?

– Doar de două ori. Ultima dată am fost acum trei zile, când l-am întrebat pe fratele Gabriel despre Dale Gordon.

– Ce te-a frapat acolo?

– Nu prea înțeleg la ce te referi.

Tobias fu iritat de replica lui, în vreme ce Lawson părea pregătit să stoarcă informații de la el cu mâinile sale butucănoase, pătrate.

– Te interesează impresiile mele despre acel loc? Terenul e foarte curat. Clădirile sînt...

– Mă refer la starea generală de spirit. La oameni, zise Lawson, întrerupîndu-l. Ai văzut vreo dovadă în sprijinul supoziției că oamenii erau ținuți acolo împotriva voinței lor?

Ritchey hohoti sec.

– Glumești, nu-i așa?

Cei doi bărbați îl priviră cu nepăsarea unor călăi cu glugi. Șeriful zîmbi nervos și își dresе glasul.

– Din cîte știu eu, pentru adepții fratelui Gabriel e o onoare să trăiască și să muncească acolo. Oamenii își dispută această favoare. Există un sistem de recompense. Dacă faci ceva deosebit pentru sectă, obții un loc la Templu. Ceva de genul ăsta.

– Fii mai explicit!

– Poftim?

– Spuneai că dacă un adept face ceva deosebit pentru sectă...

– Fapte bune. Strîngere de fonduri. Prozelitism. Nu asta urmăresc majoritatea religiilor? Să dobîndească popularitate?

– Ai cunoscut vreodată pe cineva care a trăit la Templu și-apoi a plecat? întrebă Tobias.

– Nu, răspunse el sincer. Asta nu înseamnă că nu se întîmplă și așa ceva. Numai că eu nu știu pe nimeni. Se uită la ei nedumerit. Dar de ce ar vrea să plece de-acolo cineva care s-a străduit din răputeri să fie admis? N-ar fi ca și cum ar fugi din rai?

Părăsiră biroul șerifului și urcară din nou în mașina agenției. Tobias trecu la volan. Lawson era impresionat de autoritatea

de care se bucura agentul FBI. Aranjase să fie întâmpinați la aeroportul Albuquerque, unde li se pusese la dispoziție o mașină. Plecaseră de-acolo spre Lamesa, capitala districtului. Cu un singur telefon, Tobias rezolva imediat o problemă. Lawson nu putea să obțină nici măcar un pix dacă nu completa un formular.

– Ce crezi despre Ritchey? întrebă Lawson în timp ce se îndepărtau.

– Greu de spus, dar am impresia că a fost cam pe jumătate sincer.

– Asta-i și senzația mea. Toate afirmațiile lui erau atent cântărite.

– Poate din cauza mândriei. Îi displac străinii care-și bagă nasul în districtul lui, căutînd elemente infracționale. Asta ar însemna că el nu-și face treaba cum se cuvine. Sau...

– Sau?

– Poate că omul spunea adevărul gol-goluț, numai că noi am devenit paranoici.

– S-ar putea, admise Lawson. Caut motivații ascunse în spatele fiecărui stîlp de gard. Într-un târziu, adăugă: Pe de altă parte, e posibil ca Ritchey să fie un adept convins. Poate că dă socoteală unei justiții aflate mai presus de cea a districtului, a statului sau de legile federale.

– Vrei să spui că fratele Gabriel i-ar putea avea pe Ritchey și pe alți reprezentanți locali ai legii în buzunarul de la haină?

– Cine poate ști unde se oprește influența lui? Noi am aflat că se întinde pînă la Dallas.

– Și pînă în Dakota de Sud. Acolo a fost cooptat Hennings.

– Vrei să spui că educatoarea i-a convertit pe Hennings și pe sora lui mai mică și, atunci cînd părinții lor au făcut scandal, au fost eliminați?

– Cineva i-a făcut să dispară.

– Îl bănuiești pe fratele Gabriel?

– Sau pe un adept zelos aflat în slujba lui.

– Cu aprobarea lui?

– Cumplită publicitate, nu?

– Dacă are discipoli capabili să ucidă pentru el... Întorcîndu-se să-l privească pe Tobias, își exprimă gândurile cu voce tare: Asta înseamnă că atunci cînd Dale Gordon a ucis-o pe Gillian Lloyd, e posibil să fi acționat în urma ordinelor primite de la Templu.

– M-am gîndit la asta.

Expresia întipărită pe chipul lui Lawson deveni amenințătoare.

– Vreau să discut cu predicatorul ăsta spălăcit între patru ochi. Aș fi în stare să pariez pe o friptură de vită contra unei sticle de whisky că individul nu-i atît de cucernic pe cît sugerează fața aia drăguță și zîmbetul dulce.

– Batem palma. Dar eu nu mănînc carne de vită.

Lawson rîse.

Chicotind la auzul reacției sale, Tobias răspunse la telefonul mobil.

– Da, Lucy, ce e? Ascultă, îi mulțumi pentru vești, pe urmă, închizînd telefonul, se întoarse către Lawson și zîmbi. Chestia aia între patru ochi... o să ți se ofere prilejul mîine dimineață. Avem audiență la șef.

– De ce mîine dimineață? Am putea merge acolo chiar acum...

– N-avem motive plauzibile să-l suspectăm. Nu există nici o legătură directă cu Gillian Lloyd sau Dale Gordon – cu excepția telefoanelor, pe care el le-a explicat deja – și nici cu Jem Hennings. Ne-a acordat o audiență ca un gest de bunăvoință și în aceste condiții va trebui să purtăm discuția.

– Pînă cînd o să obținem eșantioanele de spermă de la donatorii Clinicii Waters și-o să facem testele ADN pentru a demonstra că Gordon le substituia, avem la dispoziție doar o grămadă de presupuneri. În acest moment, nici măcar nu știm cu certitudine că sperma a fost substituită. Și chiar dacă dovedim acest lucru, nu există nici o probă menită să facă legătura dintre această falsificare și fratele Gabriel, cu excepția unui discipol

mort, despre care știm că era un psihopat. În concluzie, nu avem motive plauzibile pentru a interoga un eminent cleric.

– Pe dracu'. Vexat, Lawson își trecu o mână prin părul ȳepos. Știi că ai dreptate. Din punct de vedere legal, acționezi ca la carte. Dar instinctele mele îmi spun că fratele Gabriel e în spatele întregii afaceri. Lawson rumegă ideea timp de un minut. Dar Melina Lloyd? Ce crezi despre ea?

– Că o să vină aici să-l înfrunte.

– Și eu sînt de aceeași părere. După o clipă, adăugă: La naiba! Sincronizarea e totul, nu?

– Cum adică?

– Mă gîndeam. Dacă aș fi aflat mai devreme despre pista de la Clinica Waters, aș fi luat probe din cadavrul lui Gillian Lloyd. Ea fusese inseminată artificial cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înaintea morții.

– Și dacă testul ADN ar fi dovedit că probele nu aparțin donatorului ales de ea...

– Sau lui Christopher Hart.

– ... atunci ai fi avut dovada că înlocuirea s-a făcut la clinică.

– Dar îl prinsesem deja pe criminal, spuse Lawson morocănos. Cadavrul nu prezenta urme de spermă. Rănila de cuțit erau atît de elocvente în privința cauzei morții, încît n-aveam nici un motiv să nu-i restituim Melinei trupul pentru incinerare.

Tobias îi spuse că era pe cale să obțină o hotărîre judecătorească pentru exhumarea rămășițelor pămîntești ale femeii din Oakland, California.

– După aceea, o să comparăm testul ADN al embrionului din corpul lui Kathleen Asher cu cel al donatorului ales de ea. Sigur, toate astea necesită timp. Cu o probă din trupul lui Gillian Lloyd am fi grăbit lucrurile.

– Îmi pare rău, mormăi Lawson.

– Mă rog, după cum ziceai, atunci nu dețineai informațiile pe care le ai acum.

Era delicat din partea lui Tobias că-l absolvea de răspundere. La rîndul său, se simți dator să-i răspundă cu aceeași monedă.

– Am luat cu mine dosarul, dacă vrei să te mai uiți prin el.

– Bineînțeles, spuse Tobias. Mă așteaptă o noapte lungă și, oricum, n-am altceva mai bun de făcut.

34

Melina?

– Hmm?

– E aproape trei.

Ofînd adînc, ea se răsuci pe spate și-l privi încruntată pe Șef, cu ochii pe jumătate deschiși.

– De ce trebuie să mă scol de fiecare dată?

– Fiindcă dormi prea mult.

– Visam.

– Ce?

– Nu-mi amintesc.

– Un vis frumos?

– Așa cred. Se întinse cu voluptate. Cît e ceasul?

– Adineauri ți-am zis.

– N-am auzit, recunosc eu cu un zîmbet somnoros. Mai spune-mi o dată.

Dar el nu mai rosti nici un cuvînt, iar ei nu-i trebuiră mai mult de cîteva secunde ca să priceapă, așa cum el deja o făcuse, intimitatea momentului. Pumnii lui se sprijineau de o parte a capului ei, îngropați în pernă. Brațele îi susțineau greutatea corpului, astfel că fiecare mușchi era bine reliefat.

De pe chipul Șefului dispăruse orice urmă de zîmbet. Albastrul ochilor lui părea să se fi intensificat, așa cum culoarea cerului se întunecă imediat după apusul soarelui, schimbîndu-se din violet în indigo, imperceptibil, dar sigur.

Mînată de un impuls, ea întinse mîna și și-o plimbă peste fața lui. Mai întîi îi netezi sprîncenele, apoi oftă plină de

compasiune cînd îi atinse cu delicatețe rana de pe obraz. Își trecu degetul de-a lungul nasului subțire, apoi peste conturul buzelor. Zăbovea asupra fiecărei trăsături, de parcă degetele ei ar fi vrut s-o păstreze în amintire.

Căpătînd încredere, își lăsă mîna mai jos și-l mîngîie sub pectoralul drept. Pielea lui emana o căldură pe care ea tînjea s-o simtă aproape. Urmărea cu privirea degetele care atinseră ușor cîteva coaste, apoi urcară din nou spre curbura pieptului său. Îi mîngîie sfîrcul cu degetul mare.

Încurajată de respirația lui accelerată, ea făcu un gest îndrăzneț. Își înălță capul și își trecu limba peste sfîrcul excitat.

Înjurînd încet, el dădu la o parte cuvertura, se lăsă peste ea și își îngropă fața în decolteul ei. Îi sărută sînii cu lăcomie cînd aceștia se înălțară peste cupele sutienului. Barba lui nerasă îi zgîria pielea, dar era o senzație erotică și, fără ca ea să-i fi spus ceva, își simți șoldurile ridicate de pe pat, pentru ca el să se descheie la șliț.

Își frecă buzele de sfîrcurile ei, pînă cînd acestea se întăriră, împungînd țesătura ce-i acoperea, și, înainte ca ea să-l roage, el desfăcu sutienul și-i acoperi sînii cu sărutări. Simțea în profunzime fiecare mișcare a buzelor lui. Își înfipse mîinile în părul lui și gemu de plăcere.

Cu o voce joasă, gravă, el o îndemnă să-i desfacă prohabul.

Ea căută orbește șlițul și nasturii ce refuzau să se descheie. Primul era deja desfăcut, însă cînd încercă mai jos, întîmpină rezistență. El mormăi ceva incomodat și amîndoi rîseră încet. Pînă la urmă, ea reuși să desfacă toți nasturii și trase blugii de pe șoldurile lui.

Șeful îi îndreptă mîna spre erecția lui și-i strînse degetele în jurul ei. Cînd ea începu să-l maseze ritmic, el închise ochii și gemu de plăcere, dezvelindu-și dinții.

– Mai încet. Ea se supuse, iar el își lipi fruntea de a ei. O, Doamne, ce bine. Să-mi spui acum dacă nu-ți place.

– Îmi place.

– Arcuiește-ți spatele.

– Șefule, zise ea gîfîind.

– Știu. Și eu. Dar nu vreau să ne grăbim. Mai bine renunță la asta, spuse el, dându-i mâna la o parte.

Își vârî degetele mari sub elasticul chiloților și-i trase jos. Apoi, luîndu-i gleznele în mâini și îngenunchind, îi desfăcu încet picioarele. Prima ei reacție fu să se împotrivească, ori să se acopere cu mâna, sau să-și întoarcă rușinată capul.

Dar privirea lui pasionată era plină de tandrețe. O făcea să se simtă înălțată, nu umilită. Ochii lui îi cercetară pe îndelete trupul, pînă cînd fură atrași ca de un magnet de privirea ei. Rămaseră uîfîndu-se unul la altul, în vreme ce mîinile lui alunecau de-a lungul gambelor. Începu s-o maseze ușor, cu degete puternice.

Pe urmă, mîinile o luară din nou în sus, strîngînd ușor porțiunea delicată de deasupra genunchilor. Își continuară drumul pe coapse, pînă cînd degetele lui răsfirate acoperiră partea de jos a abdomenului ei, iar degetele mari se întîlniră în centru.

În tot acest timp, el o privea în ochi.

Degetele mari o mîngîiau pe rînd. Deveniră alunecoase. Găsiră locul comorii. O dezmiardară delicat. Violența senzațiilor îi săgeta trupul. Își mușcă buza de jos. Respirația îi deveni rapidă și neregulată. Pleoapele i se zbăteau, iar imaginea lui se încetoșă.

– Dacă nu te oprești, gîfii ea, o să am un orgasm.

– Asta dorești, nu?

– Dar te vreau înăuntru.

El o pătrunse. Mîinile lui alunecară posesiv sub șoldurile ei și-o ridicară spre el. Era imposibil s-o fi pătruns mai adînc. Cu toate acestea, ea îi prinse fesele, și-l trase spre sine.

Fiecare mișcare era plină de dorință, dar și de dăruire. Abia își mai putea stăpîni frenezia. Ciudat, nu-i era teamă de ea. În loc să se retragă din fața ei, îi răspundea cu o totală lipsă de inhibiție și cu egală ferocitate.

El răsuflea răgușit, își îngropă fața sub bărbia ei și gemu:

– Te... regulezi... ca...

Apoi avu orgasmul și strigă un nume.

– Hei, Tobias, vrei să auzi ceva ciudat?

– Pe-acasă nu mai treci?

– Sînt acasă, răspunse Lucy Myrick de la o distanță de peste trei mii de kilometri. Informația asta a apărut exact cînd părăseam biroul, așa că am imprimat-o și-am luat-o acasă cu mine. Mi-am hrănit peștișorul de aur, la timp ca să previn o răbufnire de canibalism. M-am delectat cu o baie prelungită, am atacat o farfurie cu mîncare dietetică, am deschis o sticlă cu vin ieftin și-abia acum mă uit peste material.

Mai devreme, în cafeneaua de lîngă motel, Tobias mîncase un sandviș cu brînză topită în răgazul de timp care-i fusese necesar lui Lawson ca să înfulece două porții de cheeseburger cu ardei iute și multă ceapă. Pe urmă se despărțiseră, urmînd să se întîlnească iarăși la micul dejun. Tobias făcuse un duș, iar acum stătea sprijinit de tăblia patului, cu o pernă sub cap și un pahar de băutură în mînă.

Nu obișnuia să bea prea des, dar în acea seară simțea că merita un whisky cu sifon. Se afla într-un teritoriu străin. Fără zgomotele familiare ale traficului de afară, tăcerea deșertului era asurzitoare. Nu se putea acomoda cu picturile naive ce decorau pereții lambrisați ai camerei sale, nici cu viața indienilor Pueblo pe care-o înfățișau.

Deși ceruse o cameră pentru nefumători, pe măsuta de toaletă se afla o scrumieră, de forma unui șarpe cu clopoței încolăcit și gata să atace. Avea ochi roșii de sticlă, ce luceau în lumina televizorului.

Îi făcea bine să audă vocea familiară a lui Lucy, prescurtînd cuvintele cu accentul ei din nord-est, în locul vocilor nazale din sud-vest.

– Ce material?

Lucy începu să-i dea explicații:

– Acest frate Gabriel mă îngrozește! I-am văzut emisiunea aseară, la televizorul de la birou. „Noua ordine mondială“ prea sună a propagandă nazistă ca să fie pe gustul meu. Eu l-aș întreba: „Cine urmează să stabilească această nouă ordine mondială?“ Deși am o bănuială ascunsă în privința persoanei vizate de el.

Oricum, am făcut niște cercetări și am fost uluită de răspîndirea acestui așa-zis cult al lui. Nu e un predicator oarecare

de la televizor. Predicile lui sînt traduse simultan în treizeci și ceva de limbi. Are adepți în țări cu religie predominant iudaică, musulmană, catolică sau budistă. Liderii religioși de acolo sînt alarmați de numărul tot mai mare de convertiți.

Doctrina lui nu e tocmai creștină. De fapt, nici măcar nu se bazează pe Sfînta Scriptură. Îl menționează rareori pe Iisus Hristos, și-atunci doar ca pe un exemplu de smerenie. Dar aceste lacune dogmatice nu i-au micșorat forța de atracție, care pare să fie universală. Femeia oftă adînc. Așa am ajuns la Interpol.

Interesat, Tobias lăsa paharul pe noptieră.

– Sînt sigur că există o logică în spatele acestei decizii.

– Păi, am dat întîmplător peste legăturile lui Jem Hennings atunci cînd noi am...

– Cînd *dumneata*, o corectă Tobias.

– Mulțumesc frumos, zise ea cu aplomb. Cînd mi-am extins investigațiile la scară națională, am scos la iveală mai multe cazuri ce semănau izbitor cu uciderea lui Gillian Lloyd și cu răpirea copilului soților Anderson. De-abia astăzi m-am gîndit să le anchetez și pe cele din străinătate. Și ce crezi?

– Sînt numai urechi.

– În ultimii doi ani, cinci femei din Europa au avut parte de moarte violentă – citește crimă sau accident – după ce fuseseră inseminate artificial. Toate erau celibatare, sănătoase, arătau bine și aveau o inteligență superioară. Mai mult, în același interval de timp, trei copii concepuți *in vitro* sau prin inseminare artificială, folosind spermă de la donatori, au fost răpiți la scurt timp după naștere. Doi din paturile lor de-acasă, unul de la spital.

– Dar statistic, Lucy...

– Am verificat deja, zise ea, anticipînd obiecția lui. Doar o singură femeie însărcinată – din Portugalia, mi se pare – a fost ucisă în aceeași perioadă. Era măritată și rămăsese gravidă pe cale naturală, iar motivul atacului asupra ei l-a constituit jaful. Criminalul a fost prins și-a recunoscut că o alesese la întîmplare, datorită bijuteriilor pe care le purta.

Cu excepția celor trei menționate, toate celelalte răpiri au avut drept scop răscumpărarea. Într-unul din cazuri un infractor recidivist a molestat un copil. Cazurile celelalte s-au soluționat fie prin redarea copiilor supraviețuitori familiilor, fie prin descoperirea ulterioară a cadavrelor lor.

Tobias ar fi trebuit să știe că Lucy verifica toate faptele înainte de a-i transmite vreo informație.

– Și cei trei copii concepuți la o clinică de inseminare?

– Nu trebuie să-ți mai spun, nu-i așa?

– Nici urmă de ei, presupun. Ca și copilul soților Anderson.

– Exact.

Ea îl lăsa să cugete timp de treizeci de secunde, intuind că încerca să-și ordoneze gândurile în funcție de aceste noi date.

– O să sap mai adânc, îi spuse ea în cele din urmă. Să văd dacă găsesc vreo legătură între aceste cazuri și discipolii fratelui Gabriel.

– Bine, dar mai întâi odihnește-te.

– Mulțumesc. Asta faci și dumneata în noaptea asta?

– E un fel de-a spune.

Aruncă o privire carnetului gros, ce cuprindea dosarul asasinării lui Gillian Lloyd. Acceptase oferta lui Lawson de-a i-l împrumuta pentru acea seară, dar nu se atinsese de el. N-avea nici un chef să revadă informații pe care deja le cunoștea.

– Unde ești acum? întrebă Lucy.

– La umbra Templului fratelui Gabriel.

– Mincinosule!

– Nu, îți jur. Din patul meu de la motel văd luminile reședinței.

– Aș vrea să fiu acolo cu dumneata. Adică în zonă, îl lămurii ea în grabă. Aș dori să-l întreb pe fratele Gabriel când a murit Dumnezeu și l-a lăsat pe el în loc.

– Ține-mă la curent cu ce afli mâine.

– Neîntârziat. Cum arată?

– Ce?

– Camera de motel.

– Genul oprește-dar-nu-sta-prea-mult. Așternuturile sînt curate, dar pernele sînt grele.

Îi descrise scrumiera cu aspect sinistru.

– Glumești. Eu aș avea coșmaruri. Nu există nici un fel de *atracții*? Pat care vibrează cu fise? Filme porno cu taxă?

– Pe televizor există o broșură cu lista filmelor pentru adulți, recunosc el.

– E vreun titlu pe care-l cunosc?

– La revedere, Lucy.

– Pe ăsta nu l-am văzut.

El închise telefonul rîzînd. Conversația cu ea îi ridicase simțitor moralul.

Melina fu prima care se dădu jos din pat. Fără să-i arunce vreo privire, își luă lenjeria intimă și se retrase în baie. Cîteva clipe mai tîrziu, el auzi dușul curgînd.

Șeful își lăsă antebrațul pe ochi și umplu tăcerea cu înjurături mormăite. Din tot ce i s-ar fi putut întîmpla, cine ar fi bănuit *așa ceva*? Cînd ieșise de la hotelul Mansion și-o văzuse pe Gillian Lloyd pentru prima dată, și-ar fi închipuit el că, în numai cîteva zile, avea să fie implicat în anchetarea morții sale și-avea să se culce cu sora ei geamănă?

„Să se culce cu ea?” Simpatice eufemism, dar foarte inexact. El, colonelul Christopher Hart, astronaut și persoană publică, semnată de autografe și erou al elevilor, o regulase pe sora geamănă a lui Gillian, copia ei fidelă, savurînd toate senzațiile carnale posibile. Se pierduse în ea la fel cum i se întîmplase și cu Gillian.

Asta făcea din el un adevărat psihopat.

Păi nu era așa?

Ușa de la baie se deschise și Melina ieși, complet îmbrăcată. Întrebă pe un ton sec:

– Longtree n-a venit încă?

– Cred că am auzit mișcare în bucătărie.

Ea traversă încăperea și întinse mîna spre clantă.

– Atunci cînd o să fii gata...

– De obicei nu fac o femeie să plîngă, Melina.

Fără să se întoarcă, ea deschise ușa și zise:

– Te aștept, apoi închise ușa în urma sa.

– La naiba, suieră el și aruncă într-o parte cuvertura.

Cinci minute mai târziu veni și el în bucătărie. Ea stătea la masă, bea un pahar cu apă și vorbea cu Longtree. Melina nu-i dădu atenție, însă Longtree îl întrebă dacă dorește ceva de băut.

– Un pahar cu apă, te rog.

– Șeful Longtree a avut amabilitatea să ne împrumute camioneta lui, spuse Melina, fără să-l privească.

– E foarte generos.

Bătrînul îi întinse un pahar cu apă.

– M-am gândit că s-ar putea să aveți nevoie de ea. Rezervorul e plin. Am mai făcut rost de o hartă și am marcat drumurile pe care vă sfătuiesc s-o luați. Ar fi mai bine să evitați autostrăzile principale.

Împinse pe masă harta împăturită și un inel cu chei. Șeful le luă, mulțumind scurt.

– Nu știu cînd o să-ți putem înapoia camioneta.

– Jed o să mă ducă oriunde vreau să merg.

Melina se uită la ceasul din perete, apoi se ridică în picioare.

– Îți mulțumesc pentru ajutorul pe care ni l-ai dat.

În vreme ce ea îi strîngea mîna lui Longtree, Șeful observă ceva.

– Pandantivul lui Gillian.

Melina atinse inima cu rubine de la gît, spunîndu-i:

– Tocmai l-am pus la loc.

– Credeam că l-ai aruncat o dată cu sacoșa.

– L-am verificat, îi aminti ea. În afară de asta, nu vreau să mă despart de el. Poate că e ultimul lucru pe care l-a atins înainte de-a se duce la culcare în noaptea aia.

El se gândi o fracțiune de secundă, apoi întinse mîna.

– Hai să ne uităm mai atent, Melina. Lumina e mai puternică aici decît în avion.

Ea ezită o clipă, apoi scoase pandantivul și i-l dădu. El îl balansă în față, ținându-l astfel încît să poată vedea lumina prin pietrele translucide. În clipa aceea zări un punct întunecat în adîncul inimii, chiar lîngă montura de aur. Era minuscul. Trebuia să-l cauți cu atenție, așa cum făcea el, deși putea fi confundat foarte ușor cu un defect al pietrei sau al monturii.

– Ai o daltă pentru gheață? îl întrebă pe Longtree.

După cîteva secunde, puse vîrfurile uneltei în acel loc. Longtree și Melina priveau neliniștiți peste umărul lui. Pe neașteptate, o așchie mică sări de-acolo și ateriză pe mușama de acopere a masa. Avea culoarea minei de creion și era mai mică decît gămălia unui ac. Șeful o împunse de mai multe ori cu vîrfurile ascuțite ale daltei.

– Acum ce mai zici de minunatul cadou al lui Hennings?
Melina sări în sus.

– Ticălosul. Îmi pare rău că a murit. Mi-ar fi plăcut să-i spun ce creatură demnă de dispreț a fost.

Șeful îi explică lui Longtree cum funcționa Sistemul de Poziționare Globală.

– Tehnologia a avansat mai mult decît mi-aș fi închipuit. Sînt sigur că un transmițător atît de mic nu poate fi procurat de pe piață. Ceea ce înseamnă că numai infractorii au acces la el.

– O, Doamne, exclamă Melina. În curînd or să-și facă apariția. Îmi pare atît de rău, șefule Longtree. În schimbul ospitalității dumitale, noi ți-am pus viața în pericol.

– Nu vă faceți griji din pricina mea.

– Are dreptate, îi zise solemn Șeful. Sînt niște oameni răi. Ieri au ucis doi oameni. Se află pe statul cuiva de plată, probabil al fratelui Gabriel și își fac treaba foarte bine.

– Voi ați reușit să scăpați de ei.

– Ca prin urechile acului. Chiar dacă am demontat transmițătorul, asta e ultimul loc din care a emis semnale. Vor încerca să ne dea de urmă aici. Ai vreun loc unde să te duci, să locuiești vreo cîteva zile?

Bătrînul indian zîmbi.

– Indienii americani au fost alungați de pe pământurile lor vreme de trei sute de ani. Nu m-aș putea privi în oglindă dacă aș lăsa doi tîlhari să mă gonească de-acasă. Pot să-mi port singur de grijă.

Spunînd asta, se duse la un sertar și scoase de-acolo un pistol.

– Luați ăsta cu voi.

– S-ar putea să ai mai multă nevoie de el decît noi.

– Insist. Îi dădu Șefului pistolul și o cutie cu cartușe. Știi să-l încarci?

În primul moment, Șeful vru să refuze pistolul, dar fu de-ajuns să-și amintească de soarta lui Hennings ca să se răzgîndească. Îi ceru lui Longtree să încarce revolverul.

– Ca măsură de precauție, o să las prima cameră goală, îi explică el. Va trebui să apeși de două ori pe trăgaci la prima împușcătură.

– Nu pot să plec și să te las aici fără o armă sau un mijloc de transport, îi zise Melina.

– Nu mi-e teamă. Destinul meu nu e în mîinile unor ucigași plătiți. Părînd amuzat de idee, Longtree le făcu semn spre ușă. Dacă vreți să ajungeți la Lamesa înainte de lăsarea întinericului, ar fi bine să plecați acum. Soarele apune repede în spatele munților.

La ușă, Șeful prinse cealaltă mînă a bătrînului. Se priviră intens, iar înțelegerea ce se stabili între ei făcu inutile cuvintele.

35

De obicei, o femeie nu plînge după ce face dragoste cu mine, Melina.

Ea nu-i putea întoarce spatele și să iasă din cameră, cum făcuse acasă la Longtree. Nu-i rămînea decît să sară din cabina camionului. Însă la nouăzeci de kilometri pe oră era îndoielnic că avea să facă asta. Putea, totuși, să-l ignore. Dură atît de mult

pînă cînd ea răspunse, încît el se gîndi că-i trecuse prin minte o asemenea posibilitate. Într-un tîrziu, ea zise:

– Nu trebuia să se întîmple, Șefule.

– Dar s-a întîmplat. Așa că hai să vorbim despre asta.

– De ce să n-o lăsăm moartă?

– Pentru că seamănă cu un neg uriaș pe vârful nasului cuiva. Ai prefera să-l ignori și să te prefaci că nu e acolo. Știi chiar că așa ar trebui să procedezi. Dar e imposibil. E acolo și tu îl vezi.

– Și mai acuzi femeile că vor întotdeauna să lămurească lucrurile, mormăi ea, întorcînd capul ca să privească pe geam.

– Ai plîns, Melina. Aș vrea să știu de ce.

– Fiindcă a fost o idee neinspirată.

– Pentru o idee neinspirată, ne-am simțit grozav de bine.

Ea se uită la el, apoi își mută repede privirea pe linia orizontului.

– N-am spus că nu m-am simțit bine.

– Deci sîntem de acord cu asta. Ceea ce face ca întrebarea mea inițială să fie și mai oportună. De ce ai plîns?

Minutele treceau. Șeful își zise din nou că ea intenționa să-l ignore, dar pînă la urmă Melina vorbi și, spre surprinderea lui, făcu următoarea afirmație:

– Gillian mi-a spus că n-ai sărutat-o decît după ce-ai făcut dragoste.

Uluit, el întoarse capul spre ea.

– Ce?

Ea își ațintise privirea asupra lui.

– I-ai spus că era ca și cum ai fi lăsat partea cea mai bună la urmă. Țasta a fost așa, doar un fel de-a vorbi?

Stingherit, el își întoarse privirea la drum.

– Pe mine nu m-ai sărutat, continuă ea. Nu pe buze. Nici măcar o dată.

– Nu-i mare lucru.

– N-ar fi fost dacă o făceai. Cred că e semnificativ gestul tău. Mai ales după cele spuse de Gillian.

Ea atinsese o coardă sensibilă, așa încît, ca să se apere, el ricană:

– Știi, mi se pare anormal felul în care voi două ați discutat despre partida noastră de amor, cu detalii atât de intime.

– Ca și cum ar fi perfect normal să folosești o femeie ca înlocuitor pentru alta.

– Azi n-a fost vorba despre asta.

– N-a fost?

– Nu. O săgetă cu o privire înfuriată, pe măsura vocii lui ridicate. Poate că nu te-am sărutat după aceea – lăsînd ce era mai bun la urmă – fiindcă plîngeai! Te-ai gîndit la asta? Sau poate că nu te-am sărutat pe gură pentru că mă ocupam de alte părți ale corpului tău.

– Părți, da. Însă nu te ocupai de *mine*.

– N-aș fi făcut dragoste cu tine dacă nu voiam.

– A, voiai, spuse ea, rîzînd încet, cu tristețe. Am simțit asta. Biologic, voiai sută la sută. Dar sentimental erai ademenit de Gillian.

El strînse din dinți. Ce-ar fi putut spune? Dacă zicea: *Ai dreptate*, i-ar fi rănit mîndria. Dacă spunea: *Te înșeli*, ar fi simplificat excesiv lucrurile. Iar dacă ar fi afirmat: *Ce naiba, nu știu, Melina*, ar fi spus adevărul gol-goluț. Culmea e că ea părea cel mai puțin dispusă să creadă adevărul.

Ar fi făcut-o să se simtă mai bine sau ar fi agravat lucrurile dacă i-ar fi explicat că, pînă în urmă cu cîteva ore, fusese capabil să o separe în minte pe ea de Gillian? Acum, după ce făcuse dragoste cu ea, după ce o simțise, o savurase, îi cunoscuse unduirile și-i auzise gemetele, deosebiriile dintre ele se estompaseră.

Era o practică incorectă pentru mintea și trupul lui să continue în felul ăsta. I se părea nedrept și față de Melina, pe care începuse s-o plăcă și s-o respecte. La fel de nedrept ar fi fost și față de Gillian, care-l atrăsese prima și care îi lăsase o amintire de neșters.

– Nu te obosi să găsești un răspuns elegant, Șefule. Știu că la Gillian te gîndeai în după-amiaza asta. Numele ei l-ai strigat. El o privi din nou cu asprime. Nu ți-ai dat seama? zise ea, observîndu-i surprinderea.

El dădu din cap.

— Asta ai făcut, spuse ea calmă. I-ai strigat numele. Cu patimă.

— O, Doamne, Melina, îmi pare rău.

Ea schiță un zîmbet.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Cuvintele rostite în timpul... aceluia moment sînt de-o sinceritate brutală.

Faptul că ea îl iertase pentru o gafă atît de oribilă îl făcea să se simtă și mai mizerabil. Pentru a-și împăca conștiința, trebuia să profite de ocazie ca să lămurească lucrurile cu ea.

Temîndu-se ca nu cumva să renunțe, Șeful devie camionul de pe drum. Acesta se izbi de pămîntul tare, pietrificat și pînă la urmă se opri la vreo treizeci de metri de la șosea. El opri motorul și se întoarse către ea.

— Te-am mințit, Melina.

Ea îl privea nedumerită, cu gura deschisă. Făcuse ochii mari, dar îi ținea ațintiți asupra lui. El o privea cu aceeași intensitate, așa cum privise marcasele pistei cînd aterizase cu avionul. I se părea foarte important să fie bine înțeles.

— M-ai înțeles corect. Încă din clipa cînd ne-am întîlnit în biroul lui Lawson, ai ghicit ce era în mintea mea. Voiam să mă distanțez de toată povestea asta. O iubeam pe Gillian, dar preferam s-o fac în intimitate, nu sub luminile reflectoarelor televiziunii, care presupuneam că va fi atrasă de amestecul meu. Și, sincer, mă irita faptul că acea singură noapte din viața mea — oricît de grozavă ar fi fost — putea să-mi anuleze toate privilegiile pe care le cîștigasem. Acea întîlnire unică, întîmplătoare, romantică era în stare să distrugă tot ce realizasem printr-o muncă atît de grea.

Dar chiar și după ce Lawson mi-a spus că ancheta se încheiase și că puteam să-mi văd de drum, ceva continua să mă sîcîie. Acel ceva fără nume m-a făcut să rămîn pe-aproape. Abia în seara ce-a urmat după înmormîntarea lui Gillian am priceput despre ce era vorba. Făcu o pauză, ca să dea de înțeles că acesta reprezenta miezul chestiunii. Cînd Dale Gordon a ucis-o pe Gillian, era posibil să-l fi omorît și pe copilul meu.

O văzu pe Melina înghițind în sec, dar, înainte ca ea să scoată vreun cuvânt, continuă grăbit:

– Îți amintești că, atunci când am venit la tine acasă în seara aia, bătut și însîngerat, m-ai întrebat de ce m-am răzgîndit? De ce mă implicam?

– Pentru că cineva încercase să te ucidă, răspunse ea cu glas răgușit. Ți-ai imaginat că atacul avea legătură cu asasinarea lui Gillian. Asta ai spus.

– Era adevărat. Însă doar parțial. În aceeași conversație, m-ai întrebat dacă folosisem un prezervativ când fusesem cu Gillian. Ți-am zis că da.

Ea încuviință.

– A fost o minciună. N-am folosit. Nici măcar o dată.

– Aha. Își lăsă ochii în poală, unde își ținea mîinile încleștate. Nici azi n-ai folosit.

– A fost ceva total iresponsabil din partea mea.

– Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea.

– Mă înțelegi greșit, Melina. Motivul – singurul motiv – pentru care am abordat subiectul ăsta a fost încercarea de a-ți explica de ce m-am implicat, de ce am acceptat să-mi risc reputația și cariera, ca și viața, după cum s-a dovedit, ca să dau de capătul acestei afaceri.

Îi luă o mînă și o strînse între palmele sale.

– Era prima perioadă optimă de inseminare din ciclul lui Gillian, nu? Hennings a remarcat asta în biroul lui Lawson, dar nu m-am gîndit la semnificația faptului decît mai tîrziu. Ea avea ovulație. De aceea fusese inseminată artificial în acea zi.

– Da.

– Așa că existau șanse mari ca eu s-o fi lăsat gravidă în acea noapte. Chiar tu ai spus asta când m-ai întrebat despre prezervative.

Pieptul îi fu străbătut dintr-o dată de un val de emoție; intensitatea ei îl surprinse, cum se întîmplase și în acea seară de la barul din Greenville Avenue, când înțelesese într-un tîrziu de ce nu putea să renunțe la întreaga poveste și să uite că petrecuse vreodată o noapte cu o femeie pe nume Gillian Lloyd.

– Vezi tu, Melina, fiindcă tatăl meu m-a respins, eu am jurat că, dacă o să am vreodată un copil, o să fiu lângă el. Aș fi o prezentă constantă în viața lui. M-ar cunoaște și s-ar bizui pe mine ca pe un părinte, în fiecare zi a vieții lui. L-aș proteja chiar dacă mi-aș risca propria mea viață. Îi strânse mâna cu putere. Așa că, dacă există fie și o șansă minimă ca Gillian să fi rămas însărcinată, iar copilul meu să fi murit o dată cu ea, vreau să pun mâna pe ticălosul care are pe conștiință crima asta.

Ea întinse mâna spre el, iar Șeful se lăsă tras la pieptul ei. Melina îl îmbrățișă strâns, îi mângâie capul și-i șopti cuvinte de consolare. Sîinii ei îl alinau, ca și vocea ei blîndă.

Era o senzație plăcută să cedezi din cînd în cînd controlul altcuiva. Pe rînd, el renunță la toate sistemele de apărare. Încetă să mai fie ofițer, ori comandant, ori om celebru. Era doar un bărbat. Nici măcar atît. Redevenise micul Christopher, căutînd sprijinul și consolarea pe care nu-și permisesese niciodată să le caute.

După o vreme, ea îl îndepărtă. Lacrimi îi brăzdau fața, iar cînd îi vorbi, de-abia i se auzea vocea:

– Nimeni n-ar fi știut în afară de tine. Totuși, puteai să pleci.

– Nu. Nu, nu puteam.

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

– Șefule, te-ai îndrăgostit de Gillian? În acele cîteva ore cît ați fost împreună, te-ai îndrăgostit de ea?

Evitase întrebarea încă de cînd și-o pusese prima dată, în fața oglinzii, în dimineața cînd se sculase și constatase că ea plecase. O reînnoise atunci cînd aflase de uciderea ei și suferise la gîndul că o pierduse pentru totdeauna. Și iarăși, cînd stătuse în acel bar și pricepuse că relația lor de-o noapte le-ar fi putut schimba viața. De cîte ori simțea că o dorea pe Melina, îl bîntuia întrebarea aia, care, pînă în acea după-amiază, îl oprise să acționeze conform dorinței. Și de aceea se simțea acum atît de vinovat, după ce-i cedase.

Obosise încercînd să scape de răspunsul pe care-l cunoștea, răspunsul pe care-l știuse tot timpul.

– Da, mărturisi el cu glas răgușit. Așa să mă ajute Dumnezeu, am iubit-o.

Șeriful Ritchey își schimbă poziția în scaunul incomod. După ceasul lui, aștepta de peste o jumătate de oră. Respectase regulile protocolului și dăduse telefon înainte de-a veni acolo. Fusesse stabilită o oră de întâlnire și el sosise la timp. I se părea de neconceput să fie lăsat să aștepte în felul ăsta, mai ales după ce spusese limpede că era urgent să-l vadă pe fratele Gabriel în acea seară.

– Cît crezi că mai durează?

Domnul Hancock se întoarse din fața computerului la care lucra de la sosirea lui Ritchey.

– Nu știu. Vrei să te servesc cu ceva?

– Nu, mulțumesc. Apoi, nervos, adăugă: E ceva foarte important.

– Da. Ai mai spus asta, și i-am transmis întocmai mesajul fratelui Gabriel.

Ceea ce nu era deloc o scuză ori o explicație pentru întârziere. Mai trecură alte cincisprezece minute pînă cînd masivele uși aurite se deschiseră și fratele Gabriel ieși din dormitorul său.

Purta un halat de baie, care întrecea în eleganță tot ce văzuse Ritchey pînă atunci, chiar și în cataloagele de modă. Era din mătase. Cordonul legat în jurul taliei zvelte a fratelui Gabriel avea ciucuri lungi la capete.

– Bună seara, domnule șerif Ritchey.

Uitîndu-și supărarea, Ritchey sări în picioare și își trecu nervos degetele peste borul pălăriei.

– Ce mai faci, frate Gabriel?

– Foarte bine, mulțumesc. Beau un brandy. Vrei și dumneata unul?

– Sînt în timpul serviciului.

– Desigur. Vrei altceva?

– Nu, mulțumesc.

Era în picioarele goale. Bronzate și musculoase, niște picioare grozave pentru un bărbat. Ritchey le privea țintă, în

timp ce predicatorul traversa degajat încăperea. Halatul de mătase nu ascundea mare lucru. Ritchey se strădui să nu observe protuberanța evidentă a sexului său ori despicătura dintre fese când omul stătea cu spatele. Era gol pușcă sub halat, însă Ritchey fu mai degrabă surprins decît jignit de indecența lui.

Fratele Gabriel luă paharul cu brandy de la Hancock, care i-l pregătise și-l dusesse la birou. Se așază și își încrucișă nepăsător picioarele lungi.

– M-ai sculat din pat, domnule șerif Ritchey, așa că sper ca problema să fie într-adevăr urgentă.

– Nu m-am gîndit că te culci așa devreme. Îmi cer scuze dacă te-am trezit.

– Nu m-ai trezit. Eram în pat, dar nu dormeam. Acum spune-mi ce nu suferă amîinare pînă mîine dimineață.

Ritchey se simțea stingherit.

– Nu te-aș fi deranjat, dar m-am gîndit că treaba asta nu suferă amîinare.

Fratele Gabriel sorbi din brandy, savurîndu-l cîteva clipe înainte de a-l înghiți.

– Asta a fost înțelegerea pe care am încheiat-o acum șapte ani, nu-i așa? Îți păstrezi slujba de șerif cît timp dorești. În schimb, eu primesc informații de prima mîină despre orice chestiune referitoare la mine sau la sectă.

– Da, domnule, asta a fost înțelegerea. Sînt întru totul de acord cu ea.

– Deci, care-i problema?

– Aceeși ca și data trecută.

Fratele Gabriel îi aruncă o privire scurtă domnului Hancock. Acesta plecă de lîngă computerul sofisticat și veni lîngă biroul fratelui Gabriel, considerînd în mod evident că Ritchey merita mai multă atenție decît oricare altă îndeletnicire.

Hancock îl irita pe șerif mai mult decît fratele Gabriel, dacă așa ceva era posibil. Cum puteai avea încredere într-un bărbat care purta o floare la butonieră? Singurul om din districtul Lamesa care deprinsese obiceiul ăsta era antreprenorul de pompe funebre. Asocierea celor doi îl neliniștea pe Ritchey.

– Presupun că te referi la uciderea acelei tinere din Dallas, zise fratele Gabriel, revenind la motivul vizitei.

– Din nefericire.

– Ai vorbit cu ofițerul anchetator?

– Așa cum mi-ai spus. Deunăzi, de îndată ce m-am întors la birou.

– I-ai exprimat regretul meu că a fost implicat un om ce pretindea a fi discipolul meu?

– I-am repetat vorbele dumitale întocmai.

– I-ai raportat domnului Hancock că detectivul a fost mulțumit de explicația dumitale și că dosarul a fost închis.

– Așa mi s-a spus. Încetă să-și învîrtă pălăria în mâini și-o puse pe genunchi. Pe urmă, azi după-amiază, m-a vizitat detectivul ăla, Lawson. Era cu un agent FBI.

– Agentul special Tobias.

Uluit, Ritchey îl privi întrebător pe Hancock. Omul părea dăltuit în marmură. Întorcîndu-se către fratele Gabriel, șeriful întreabă:

– De unde știi?

– Mi-a solicitat o întrevedere mâine. Nu mă vezi alarmat, nu-i așa? Mi-ai stricat seara degeaba.

– Au venit aici ca s-o caute pe sora geamănă a victimei.

– Pe Melina Lloyd, zise blînd fratele Gabriel.

Ritchey fu surprins să afle că fratele Gabriel știa și despre ea. De parcă i-ar fi citit gîndurile, predicatorul adăugă:

– Nu ești singura mea sursă de informații, domnule șerif Ritchey.

– Nu, domnule. Evident că nu.

– Ce-i cu Melina Lloyd? Ce ți-a spus Tobias?

– Crede că o să vină încoace și se temea să nu comită un act necugetat. Să se răzbune, ceva de genul ăsta.

Fratele Gabriel chicoti.

– Să se răzbune? Pe mine? Pentru ce? Cu siguranță nu mă consideră pe mine răspunzător fiindcă un nebun i-a ucis sora.

– A răsturnat o grămadă de stînci în Dallas în căutare de răspunsuri. Se pare că Dale Gordon n-a ales-o întîmplător pe

Gillian Lloyd. O cunoștea de la o clinică pentru combaterea sterilității, unde ea fusese inseminată artificial. Și aseară, logodnicul lui Gillian Lloyd a fost împușcat și ucis. Tobias susține că aici e mîna unui profesionist. Melina Lloyd este zguduită de toată povestea și crede că răspunsul se află la dumneata, sau în cadrul sectei, deoarece atît Gordon, cît și Hennings, logodnicul, au avut legături cu ea.

— Timp de cîteva clipe, fratele Gabriel cîntări informațiile primite. În cele din urmă, zise:

— Sînt curios să știu de ce a venit FBI-ul mai întîi la dumneata. Dacă Tobias crede sincer că femeia asta mă vînează din niște motive ilogice, de ce n-a venit direct la mine să mă avertizeze?

— Pentru că... Ritchey se temuse de acest moment al întîlnirii, iar acum sosise și el simțea cum îl năpădise transpirația. Își dresе glasul, dar vocea îi suna tot firav: Pentru că nu exclude posibilitatea ca deducțiile ei să fie corecte.

Urmă încă o pauză lungă. Fratele Gabriel nu schiță nici un gest. Doar licărul rece din ochii lui îi trăda liniștea lăuntrică, iar Ritchey bănuia că era furios. Milioane de adepți îl considerau un sfînt, un profet, un salvator. Posibilitatea de a fi implicat în mai multe crime i-ar fi alterat în mare măsură imaginea.

— Tobias a spus asta?

Ritchey simți că putea să răsuflе liniștit.

— Nu direct. Dar a pus o sumedenie de întrebări sugestive. Nu era greu de înțeles unde voia să ajungă.

Fratele Gabriel își propti cotul pe brațul capitonat al fotoliului, sprijinindu-și bărbia în palmă. Aștepta, asculta, iar Ritchey pricepu aluzia. Îi repetă, cuvînt cu cuvînt, conversația avută cu Lawson și Tobias.

După ce termină, își umezi nelineștit buzele.

— Trebuie să-ți spun, frate Gabriel, cu tot respectul cuvenit, că eu îmi fac unele griji cînd intră în acțiune FBI.

Predicatorul îi făcu semn asistentului său să-i umple paharul. Ritchey așteptă ca domnul Hancock să ia carafa, apoi privi lichidul auriu prelingîndu-se din cană în pahar. Fu tîmat cu atîta

pricepere, încît nici măcar nu săriră stropi. Fratele Gabriel ținu paharul între palme, ca să încălzească băutura.

– Mai exact, ce înțelegi prin această afirmație, domnule șerif Ritchey? Că îți faci unele griji cînd intră în acțiune FBI.

– Păi... ce înțeleg e... că punîndu-mă într-o situație delicată îmi asum niște riscuri. Nu pot fi la fel... de evaziv cu agenții guvernamentali cum am fost cu alți oameni care-au venit să-și bage basul pe-aici și să pună întrebări despre viața din așezarea asta.

Fratele Gabriel ridică paharul spre lampa de birou și aprecie culoarea lichidului în lumina ce strălucea prin el.

– Cu alte cuvinte, loialitatea dumitale față de mine ar fi pusă la încercare.

– Nu. Nu, domnule. Poți conta pe loialitatea mea. Știi asta. Însă...

Nu-și găsea locul sub privirea sfredelitoare a fratelui Gabriel.

– Însă ce?

– Însă aici e vorba despre Biroul Federal de Investigații. Tipii ăia nu lucrează de mîntuială. Dacă le-a trecut prin minte că eu protejez... Vreau să spun că, dacă se îngroașă gluma, va trebui să-mi apăr propriile interese. Sînt sigur că înțelegi asta.

Fratele Gabriel zîmbi.

– Sigur că da. Înțeleg foarte bine. Pentru că și eu am propriile mele interese de apărut.

Se uită la Hancock, iar acesta reacționează prompt la ordinul nerostit. Traversă încăperea și intră în camera fratelui Gabriel prin ușile aurite.

– Vorbește-mi despre Tobias, spuse degajat fratele Gabriel. E un tip deștept sau e un nătîng?

– Foarte deștept, aș zice. Convingător. Bun observator. Îmbrăcat la patru ace.

– Și Lawson?

– Arată și se poartă ca un fost boxer. Nu e la fel de rafinat ca Tobias.

Zîbind satisfăcut, predicatorul își mîngîie bărbia.

– Pot să jur că sînt foarte furioși, neștiind unde-o să apară Melina Lloyd.

– Par neliniștiți din cauza ei, de acord. Mi-am trimis ajutoarele să cerceteze toate motelurile din district, ca să vadă dacă a tras undeva.

– E incredibil de inteligentă. Se va afla acolo unde nu vă așteptați. Tobias și Lawson l-au menționat pe colonelul Hart?

Ritchey clătină din cap.

– Cine-i ăsta?

– Ah, Mary, zise fratele Gabriel. Privirea lui era îndreptată spre un loc din spatele lui Ritchey. Vino aici, scumpa mea.

36

Întorcîndu-se, șeriful Ritchey o recunoscuse imediat – era aceeași fată pe care o văzuse cu cîteva zile în urmă. Nu încăpea nici o îndoială că venea direct din patul fratelui Gabriel. La fel de evident părea faptul că din pricina ei predicatorul se retrăsese atît de devreme în acea seară. Părul ei negru și cîrlionțat era ciufulit și avea obrajii îmbujorați. Purta un halat alb, mult mai simplu croit decît cel al fratelui Gabriel, dar se vedea clar că și ea era tot atît de goală pe dedesubt ca și el.

Halatul îi făcea sarcina mai vizibilă decît uniforma de școală pe care o purtase cînd fusese el acolo ultima dată. Sînii i se umflaseră. Pielea abdomenului era atît de întinsă încît buricul i se dilatase, profilîndu-și conturul sub țesătură.

Ca și data trecută, fratele Gabriel o trase în poala lui.

– Acum înțelegi de ce ezitam să mă dau jos din pat în seara asta, domnule șerif.

Ritchey nu se simțea în stare să răspundă. Nici măcar cu un semn din cap. Înfățișarea lascivă a fetei și ceea ce sugera ea îl îngrozeau. Îi venea s-o ia la goană. Dorea cu disperare să se agațe de iluziile pe care și le făcuse despre fratele Gabriel. Nu voia să fie acolo, nu voia să trăiască acea senzație de anihilare a amăgirii de sine.

Fratele Gabriel mîngîie obrajii trandafirii ai fetei.

— Deoarece Mary a venit la mine cînd era foarte tînă, am putut s-o educ așa cum se cuvine. A fost avantajos pentru amîndoi. Nu-i așa, Mary?

— Așa e, frate Gabriel.

— De fapt, a fost puțin supărată pe mine în seara asta. Îi atinse în joacă buzele îmbufnate. A trebuit să fiu foarte atent cu ea, foarte blînd, pentru că sarcina e foarte avansată. Nimic nu trebuie să pună în pericol viața copilului. Nu-i așa, Mary? Îi adresa fetei un zîmbet fericit. Sigur, Mary nu e numele ei adevărat. Eu i-am spus Mary după ce a venit la Templu. Cum te chema înainte?

Ea ridică din umeri.

— Domnule Hancock, îți amintești?

— Oleta.

— Oleta? Fratele Gabriel hohoti dezgustător. Un nume de țopă. O aluzie neplăcută la tinerețea mea. Nu-i de mirare că l-am schimbat cu ceva mai potrivit. Luă în joacă unul dintre cîrlionții fetei, apoi își coborî degetele spre pieptul ei. Îți dai seama ce privește minunată ar oferi un copil sugînd la acești sîni?

Ritchey era incapabil să vorbească. Pălăria îi căzuse pe podea, însă el n-o ridicase, fiindcă nici măcar nu observase. Tot mai scîrbit, îl urmărea pe Gabriel dezmiardînd-o pe fată. Supunîndu-se orbește, ea nu protesta și nici nu părea rușinată. De fapt, torcea ca un pisoai. El și cu domnul Hancock puteau să nici nu fie acolo. Ea nu era conștientă de prezența lor, întreaga ei atenție fiind concentrată asupra fratelui Gabriel.

— Desigur, există un neajuns al șederii lui Mary aici de atîta vreme, remarcă în treacăt fratele Gabriel. Viața ei la Templu ar fi înțeleasă greșit de către neinițiați. Aceia ar ponegri-o. Cine-ar pricepe viața pe care-a avut-o aici? Mă uit la ea și văd un potir sfînt, care ar trebui prețuit și respectat.

Dar dușmanii noștri ar vedea-o într-o lumină total diferită. I-ar adresa vorbe de ocară. I-ar spune lucruri teribile. După ce-a

stat atît de mult aici, ar fi o proscrisă oriunde în altă parte. Își abătu atenția de la sînii lui Mary ca să-l privească pe Ritchey. Ai arunca în gura lupilor o fată atît de frumoasă? Gîndește-te la asta cînd o să mai ai probleme de conștiință sau cînd o să te simți obligat să-i ajuți pe cei de la FBI.

Întinse palma peste burta fetei și-o mîngîie cu afecțiune, dar nu-și luă ochii de la Ritchey.

– Spuneai că trebuie să-ți aperi interesele. Îți promit, domnule șerif, că și eu am să fac același lucru. Apoi ridică bărbia lui Mary și-o sărută cu pasiune. Limba fetei intra și ieșea din gura bărbatului. Mîna ei mică dispăru sub halatul lui de mătase și începu să-l dezmierde cu patimă.

Rîzînd satisfăcut, fratele Gabriel îi îndepărtă mîna și i-o sărută.

– Acum, pleacă. Înapoi în pat. Vin și eu imediat. Spune-i la revedere șerifului, pe urmă fugi.

Fata se dădu jos din poala fratelui Gabriel.

– La revedere, șerifule, repetă ea mecanic. Apoi se întoarse și intră în dormitor.

Ritchey era cuprins de greață. Îl năpădise o sudoare rece, cleioasă, iar capul îi vuia amețitor. Se simțea profund revoltat, dar incapabil să-și manifeste repulsia. Și chiar dacă ar fi fost tentat s-o facă, predicatorul n-ar fi dat doi bani pe opinia lui. Altfel n-ar fi făcut caz de relația lui sexuală cu fata.

Privind cum se îndepărta, fratele Gabriel oftă.

– Ce copil adorabil! Și ce talent pentru felație. Apoi își frecă palmele cu iuțeală. Ei, despre ce vorbeam? A, da. Despre cicălitoarea Melina Lloyd. Te asigur, domnule șerif Ritchey, că n-ai de ce să te temi în privința asta. Chiar acum, în timp ce vorbim, problema e aproape rezolvată.

Mașina ajunse pe culme, apoi reduse viteza și coborî coasta dealului.

Dexter Longtree aștepta și privea cu atenție. Melina și Hart se temuseră că transmîțătorul avea să-i aducă acolo pe oamenii răi. Era evident că sosiseră. Rareori trecea cîte un vehicul, după

lăsarea nopții, pe acea porțiune izolată de drum. Și cine-ar fi coborât dealul cu farurile stinse?

Armata îl trimisese pe Longtree în Vietnam, pe vremea când acelei țări încă i se mai spunea zonă de conflict, iar bătăliile erau numite ambuscade. El participase la lupte și, deși deplîngea ideea de război, fusese un bun soldat. Zece ani mai târziu, luptase împotriva statului, într-un alt gen de bătălie, participînd la demonstrațiile Mișcării Indienilor Americani îndreptate contra guvernului federal. Fusese arestat și închis de multe ori pentru că luase parte la proteste ce începuseră pașnic înainte de-a deveni amenințătoare.

Acum simțea familiara creștere a adrenalinei, o senzație pe care o trăise de atîtea ori în timpul bătăliilor, fie în junglele Asiei de Sud-Est, fie pe culoarele din clădirile guvernului american. Nu era frică. La vîrsta lui nu se mai temea de moarte. Nu ținea neapărat s-o accepte. Dar cînd avea să vină, nu i-ar fi rezistat prea mult. Moartea era doar o trecere, nu un sfîrșit. În plus, așa cum îi spusese Melinei, destinul lui n-avea să fie decis de niște ucigași plătiți.

Bătăile inimii i se accelerară ușor. Înțelegea acum că dusese dorul acestui simț tulburător al previziunii. Bătrînilor li se îngăduia rareori să ia parte la concursuri de vitejie. Chiar dacă vreunul se dovedea a fi un bun strateg, i se încredința funcția de consilier. Lupta corp la corp era rezervată celor mai tineri și mai puternici. Îi părea bine că se afla din nou pe cîmpul de luptă. Oamenii ăștia aveau poate un echipament sofisticat. Probabil că excelau și în privința instinctelor și a îndemînării necesare pentru a fi asasini profesioniști.

Dar el era indian. Uneori merita să gîndești ca unul adevărat.

Apropiindu-se de poarta lui, mașina încetini, apoi trecu mai departe.

– Bună tactică, mormăi el.

Automobilul merse vreo patru sute de metri, apoi se opri. Longtree nu-l mai vedea, însă auzi motorul oprindu-se. În acea noapte nu bătea vîntul, ca să mascheze zgomotul. Dar chiar și

furtună să fi fost, n-ar fi contat. Trăise toată viața în acea rezervație. Cunoștea sunetele nopții și le putea distinge cu ușurință.

Aștepta cu răbdarea unei stînci erodate de vînturi și ploi. Vedea excelent pe întuneric — o calitate de preț într-o noapte în care luna era doar o așchie argintie. După cîteva minute, zări niște umbre deplasîndu-se lîngă poarta lui. Se uită cu atenție și desluși siluetele a doi bărbați. Aceștia ezitară, apoi alergară ghemuiți, sărind de la o umbră la alta ca să mascheze apropierea de casă. Longtree lăsase toate becurile aprinse. Lumina rece de la ferestrele camerei de zi sugera că televizorul era deschis. Dexter auzea sunetele înăbușite ale unui film despre medici.

Dar acești oameni n-aveau să se îndrepte spre casă. Nu de la început. Nu dacă dispozitivul lor de detectare era într-atît de sofisticat pe cît credea Hart. Aveau s-o caute pe Melina în magazia aflată la vreo două sute de metri în spatele casei.

Din ascunzătoarea lui, Longtree văzu că indivizii se sfătuiră în șoaptă la adăpostul unui jgheab de apă din interiorul țarcului pentru cai, apoi o luară spre magazie, unde pusese transmițătorul. Tot acolo lăsase intenționat și o lanternă aprinsă, ca să-i ajute pe intruși să depisteze locul în întuneric.

Cei doi trecură la mai puțin de zece metri de el, fără să-l vadă, și bătrînul îi privi mai atent. Unul era negru, celălalt — alb. Corespundeau descrierii lui Hart. După ce se depărtară, el ieși pe furiș din spatele stivei cu lemne pentru foc și porni după ei.

Fiindcă înaintau cu precauție, avură nevoie de aproape cinci minute ca să străbată distanța dintre casă și magazie. Longtree gîfîia cînd ajunse la locul de observație pe care și-l alesese mai devreme. Dar cînd se sprijini de lespede, își reveni. Respira adînc, fără zgomot.

Îi privi pe cei doi, care se lipiră de pereții exteriori ai magaziei, apoi o luară la fugă de-a lungul lor, pînă cînd ajunseră de o parte și de alta a ușii.

La semnalul unuia dintre ei, celălalt lovi ușa cu piciorul, apoi, cu pistoalele în mînă, năvăliră amîndoi înăuntru.

Exclamațiile lor de surpriză și înjurăturile răcnite sfișiară liniștea nopții. Se așteptaseră să-i găsească acolo pe Melina

Lloyd și Christopher Hart, nu mormane de bălegar, pe care Longtree îl depozitase acolo ca să-l vîndă ca îngrășămînt.

Sufocați de duhoare și cu gurile închise, încercînd să-și curețe bălegarul de pe pantofi, cei doi ieșiră afară împleticindu-se. Acolo fură asaltați de oamenii care stătuseră culcați pe acoperișul magaziei, așteptînd ocazia să sară.

Negrul reuși să tragă la împlinire cîteva focuri cu pistolul semiautomat, apoi fu trîntit la pămînt de un tînăr care scoase un țipăt înfiorător, ce-l surprinse pînă și pe Longtree. Altul trase cu pușca spre cerul nopții în vreme ce ateriza în cîrca albului.

Băieții se distrau.

După ce-i dezarmară pe cei doi, le încătușară mîinile la spate și îi împinseră înaintea. O lance apărură din întuneric și se înfipse la cîțiva centimetri de picioarele lor. Zbîmîi amenințător, pe urmă rămase nemișcată.

– Mamă, Doamne, zise albul cu gras tremurat.

– Taci, îi ordonă negrul.

Longtree ieși din spatele lespezii și porni spre ei cu pași mari. Își pusese boneta ceremonială de război. Doar ca să se distreze. Ca să-i sperie. Apropoiindu-se, observă că-i intimidase. Chiar și negrul părea mai puțin arogant.

Longtree se opri în fața celor doi, rămînînd tăcut un timp îndelungat. Într-un tîrziu, negrul rîse zgomotos.

– Cine mă-ta îți închipui că ești, vreun șef de trib apaș?

Unul dintre băieți îl pocni în rinichi cu patul puștii fără să-l rănească, dar destul de tare ca să-i atragă atenția și să-l facă să priceapă că ei nu tolerau lipsa de respect.

Longtree le vorbi în limba lui maternă. Repetă fraza de trei ori.

– Ce zice? îl întrebă înnebunit albul pe partenerul său. Ce zice?

Longtree se uită la pantofii lor plini de balegă.

– Am spus că sînteți într-un mare rahat.

Majoritatea copiilor din dormitor adormiseră deja, dar fratelui Gabriel îi plăcea să facă un tur al clădirii atunci cînd ei erau în pat. În acea seară, alesese să viziteze creșa. Faptul că

fusesse cu Mary și se bucurase de trupul ei împlinit îi stîrnise dorința de a-și vedea copilașii.

Creșa era sterilizată ca un laborator științific, dar se depuseseră mari eforturi pentru a se crea acolo un spațiu confortabil cu o temperatură și o umiditate constante. Imagini vii colorate, ilustrînd versuri pentru copii, decorau pereții. Figuri mobile și alte jucării interactive erau atașate de paturi. Niște difuzoare ascunse transmiteau în surdina muzică clasică. Încredințase dezvoltarea psihică a copiilor unor experți, care știau foarte bine cum să le stimuleze intelectul și să le sporească puterea de a învăța.

Dar el supraveghea personal toate aspectele educației astfel că, din cînd în cînd, muzica era întreruptă de vocea lui înregistrată pe bandă; uneori citea versuri pentru copii, alteori interpreta un cîntec de leagăn. O idee strălucită, își zise. Voia ca glasul lui să se întipărească în memoria involuntară a fiecărui copil.

Din nefericire, în ciuda planificărilor lui și a rigurosului proces de selectare prin care trebuia să treacă toate mamele, deficiențe genetice întîmplătoare se manifestau la cîte un copil care nu se ridica la înălțimea așteptărilor în privința inteligenței sau a calităților sale fizice.

Ca printr-o coincidență, acei copii aveau tendința de a contracta pneumonie, în urma căreia sucombau cu toții.

Dar el nu stăruia prea mult asupra acestor ghinioane, așa cum nu deplînsese nici moartea lui Dale Gordon sau a lui Jem Hennings. Atunci cînd o persoană înceta să-i mai fie utilă, și-o scotea din minte.

Merse de la un pat la altul, acordînd atenție fiecărui copil în parte. De fapt, el dorise să viziteze creșa după ce se asigurase că majoritatea bebelușilor dormeau. Îi plăceau mai mult cînd erau curați și tăcuți, iar el nu trebuia să vadă scutece murdare și urme de vomă sau să audă scîncete fără rost.

Îi plăcea să-i privească atunci cînd dormeau. Plimbîndu-se printre șirurile de paturi, îl mîngîia cu dragoste pe fiecare, amintindu-și de fresca din Capela Sixtină, ce-l reprezenta pe Dumnezeu întinzînd mîna spre cea mai copleșitoare creație a sa, Adam.

Îi plăcea să simtă moliciunea pielii lor, să compare dimensiunile mîinii lui cu trupurile lor micuțe și să și-i imagineze devenind niște tineri cu membre puternice și chipuri frumoase.

Îi plăcea să se gîndească la ei ca la niște reproduceri ale sale.

Cînd ajunsese la un pat gol, se întoarse către infirmiera care îl însoțise de cînd intrase acolo.

— E pentru copilul lui Mary, îi explică Dorothy Pugh pe un ton politicos. O să aibă o fată. Urmează să nască peste două săptămîni.

— Am auzit.

Dorothy Pugh fusese infirmieră într-un district școlar din Dakota de Sud, atunci cînd fratele Gabriel auzise de devotamentul ei față de secta lui. Activitatea ei misionară era impresionantă; îi adusese numeroși adepți. Luase legătura cu ea și se oferise să-i finanțeze un curs pentru îngrijirea nou-născuților. Ea era încîntată la gîndul că va trăi și va lucra la Templu. După absolvirea cursului, cînd auzise că treaba ei consta în supravegherea copiilor născuți în cadrul Programului, își manifestase cu atîta entuziasm recunoștința încît fratele Gabriel se simțise stînjenit. Cel puțin așa pretinsese față de cei prezenți acolo.

Devotamentul ei față de Program era nemărginit. El se simțea în siguranță lăsîndu-și copiii lui în grija ei pînă cînd ajungeau la nivelul următor, alăturîndu-se celor care se tîrau de-a bușilea și începeau să meargă.

— Vreau să fiu anunțat de îndată ce Mary intră în chinurile facerii.

— Desigur, frate Gabriel.

— Și dacă va trebui să evacuezi dormitorul copiilor în grabă...

— Am făcut numeroase repetiții, frate Gabriel. Dacă vreodată dușmanii noștri ne vor amenința cu invazia, copiii vor fi mutați imediat.

— Faci o treabă foarte bună.

Îi mîngîie obrazul. Ea roși, cu ochii strălucind de adorație, ceea ce-i dădea un farmec aparte. Deși era prea vîrstnică pentru

Program, poate că avea să-i răsplătească loialitatea. Trebuia să-și amintească să-i spună domnului Hancock s-o trimită la el într-una din seri. Ea și-ar fi dat toată silința să-i placă. Gîndul îl făcu să zîmbească.

— Frate Gabriel. Domnul Hancock se apropiase în obișnuita sa manieră discretă. Știu că îți displace să fii întrerupt în rarele momente cînd stai cu copiii, dar cred că e vorba despre ceva important.

Simțind încordarea din vocea domnului Hancock, își alungă din minte gîndul la o seară amoroasă cu infirmiera. Se îndreptă împreună cu asistentul spre coridor. În timpul zilei, holul vast era scîldat în lumina soarelui ce intra prin tavanul de sticlă. Răsuna de larma copiilor și de vocile personalului care le îngrijea atît trupurile, cît și mințile. Acum era întunecat și pustiu.

Domnul Hancock ținea în mînă o stație de emisie-recepție.

— Șeriful Ritchey a plecat de aici?

— Sigur. I-am dat ordine precise. Trebuie să stea cu ochii pe Tobias și Lawson și să urmărească apariția Melinei Lloyd și-a lui Hart.

Joshua îl informase deja că cei doi se aflau într-adevăr pe teritoriul statului New Mexico. Aștepta vestea capturării, întrebîndu-se de ce le trebuia atîta timp lui Joshua și partenerului său.

Domnul Hancock se încruntă.

— Mașina de patrulare a șerifului e tot în parcare.

— Dar a plecat cu cel puțin o oră în urmă.

— A părăsit biroul dumitale. N-a trecut de gardianul de la recepție.

— Atunci unde e?

— Gardienii verifică toate toaletele pentru bărbați.

— Toaletele pentru bărbați? exclamă fratele Gabriel. Nu-ți trebuie o oră ca să urinezi. În plus, în toate există videocamere. Se poate ști dintr-o privire dacă folosește vreo toaletă.

— Sînt sigur că nu trebuie să ne facem griji.

— Ba sigur că trebuie să ne facem griji, i-o întoarse predicatorul. Ce se întîmplă cu dumneata, Hancock?

— Nu vreau să spun decît...

— Un bărbat înarmat e de negăsit.

Nu se temea de Ritchey. Șeriful era un laș, un melc. Total lipsit de verticalitate. N-ar fi priceput ce-i aia mândrie nici dacă ar fi fost înjurat și, în plus, se dovedise coruptibil atunci când acceptase tîrgul cu fratele Gabriel. Dar alesese un moment al naibii de nepotrivit ca să dispară, acum când avea sarcini importante de îndeplinit.

— Vreau să fie găsit imediat.

— Da, domnule. Hancock chemă doi gardieni. Ca o măsură de precauție, le-am ordonat acestor oameni să stea cu dumneata și să nu te piardă din ochi.

— Nu e nevoie.

— Te rog, frate Gabriel. Fă-mi hatîrul ăsta.

— Ah, bine, acceptă el pe un ton nerăbdător.

Se întoarse către apartamentul lui, flancat de cei doi gardieni solizi. Spumega de furie. Alvin Medford Conway era pe cale să dobîndească o glorie nepieritoare. Avea să scrie istoria. Numele lui va fi immortalizat, fără a fi necesară martirizarea sa prealabilă.

O personalitate de statura lui nu trebuia să-și facă griji din cauza idioților care-i purtau pică. Toate acele Melina Lloyd din lumea largă nu valorau nimic în ochii lui. Pînă și detectivii de la Omucideri și agenții FBI erau niște nenorociți, niște rahiți de muscă față de el și de ceea ce avea să însemne el pentru viitorul omenirii.

Șeriful Max Ritchey ocupa o poziție atît de mărunță în lanțul trofic încît putea fi neglijat. Dar reușise să-i strice seara fratelui Gabriel, iar lucrul acesta era de neconceput.

37

Nu reușiseră să ajungă la Lamesa înainte de lăsarea întunericului, dar nici nu era mare lucru de văzut. În centrul așezării se aflau cîteva clădiri comerciale, înșirate ca rufele pe sfoară de o parte și de alta a autostrăzii statale.

Şeful remarcă printre ele indispensabila bancă, poșta, complexul alimentar și o farmacie care adăpostea și frizeria. O rulotă fusese transformată în bibliotecă publică. Doamnele din Lamesa își puteau aranja părul și manichiura la Marta, care vindea și pâine indiană prăjită, preparată în bucătăria ei. Exista și un motel, unde un panou luminos cu neon roșu informa călătorii că aveau camere libere. În acea seară, doar o mașină se afla în parcare din față.

Campusul școlii publice, care avea clase de la grădiniță pînă la a douăsprezecea, ocupa o suprafață de vreo patru mii de metri pătrați la periferia orașului. Pîlcuri mici de case răzlețite din loc în loc constituiau zonele rezidențiale.

– Ai mîncat vreodată pâine prăjită, Melina?

– Cum e asta?

– Delicioasă. Îmi amintește cît de înfometat sînt.

Fără s-o mai întrebe, opri la un chioșc unde se vindeau sandvișuri. Construcția era suficient de mare cît să adăpostească o mașină de gătit, la care se pregăteau burgeri, pui și plăcinte cu carne.

– Micul dejun al lui Longtree s-a digerat de mult.

Melina încuviință, însă el își dădu seama că ea nu se gîndea la mîncare. Era absorbită de muntele ce se înălța din deșert în partea vestică a orașului. În vîrful lui se afla Templul.

Şeful încercă să-și alunge o senzație rău prevestitoare și o întrebă pe Melina ce voia să mănînce.

– Mi-e indiferent.

Coborî din mașină și se duse la fereastră. Un singur om făcea toată treaba. După ce îi luă comanda, prăji feliile de pui și cartofii, apoi i le servi Şefului pe fereastră. Mîncară în cabina camionului, de unde se vedea bine muntele.

– Ketchup? Sare? Îi oferi Melinei cîte un plic din fiecare.

– Mulțumesc.

Şeful își folosea paiul ca să spargă gheața din băutură, cînd acesta scîrțîi pe plasticul paharului. Fusese un zgomot puternic, ce-l făcu să rîdă.

– Ce e? întrebă ea.

- Nimic. Umorul bărbaților.
- Rîzi fiindcă te-ai gîndit la un vînt?
- Melina, ce limbaj! Sînt șocat.
- Tu? Laureatul NASA al vulgarităților și obscenităților? El rînji.
- Nu fi așa de pretențioasă. Un om trebuie apreciat atunci cînd se poartă ca un bărbat.
- Ca un puști, vrei să spui.
- Rînjetul i se lăți.
- Te-ai distra să te întîlnești cu unul.
- Ce?
- Să te întîlnești. Știi tu, la cină. Într-un restaurant.
- Aha.

Fiecare dintre ei deveni conștient de absurditatea situației; deși se cunoșteau atît de bine, nu se întîlniseră în oraș niciodată. Era un teritoriu rămas neexplorat.

Și ea trebuie să fi gîndit la fel, deoarece își păstră buna dispoziție.

– Îmi amintesc de restaurante, zise Melina, lingîndu-și degetele de ketchup. Știu pînă și să folosesc tacîmurile.

– Și eu. Cînd sînt într-o zi bună.

Dar muntele se profila amenințător în fața lor. În pofida încercării lor de a lega o conversație banală, muntele era o prezentă pe care n-o puteau ignora prea multă vreme. Chiar și de la cîțiva kilometri distanță, așezarea părea că strălucește de la iluminatul de siguranță.

Șefului nu-i plăcea să admită, nici măcar față de sine, cît de descurajat se simțea. El și cu Melina se așteptaseră ca Templul fratelui Gabriel să fie impunător, dar acum, cînd erau practic în umbra lui, el se întreba cum dracu' aveau să facă o breșă în sistemul de securitate. Indiferent dacă reușeau sau nu, consecințele ar fi fost grave.

Ciudat, înainte de a se duce la Dallas, avusese o atitudine egoistă în legătură cu viitorul său după retragerea de la NASA. Însă acum, după ce-l întîlnise pe Longtree și văzuse cum trăia, după ce-i ascultase opiniile exprimate calm, dar convingător,

simțea nevoia să facă ceva cât mai repede pentru a îmbunătăți viața indienilor americani ce se zbăteau și acum în sărăcie și disperare.

Nu fusese niciodată entuziasmat de sîngele lui indian. Longtree îi schimbase atitudinea, insuflîndu-i sentimentul înrudirii cu ei. Ori poate zăcuse amorțit, așteptînd ca el să-l recunoască și să-l accepte.

Și pe urmă mai era și Melina.

Ce era cu Melina?

Corect ar fi fost să spună că avea sentimente contradictorii. Se simțise atras de ea doar fiindcă era dublura lui Gillian? O vreme, așa crezuse. Acum nu mai era atît de sigur. Voia să fie din nou cu ea. Să descopere ce pierduse fiindcă n-o sărutase pe gură. Dar cum putea s-o dorească pe ea și totuși să pretindă că fusese îndrăgostit de Gillian?

Ce porcărie! Un lucru era sigur: atunci cînd venea vorba despre sentimentele lui, o făcea de oaie – pentru a vorbi pe șleau. El se deprinsese să abordeze lucrurile într-o manieră strict pragmatică. Aveai o problemă? Îi căutai originea și-o rezolvai. Ușor. Fără complicații sentimentale. Nu așa stăteau lucrurile și în cazul de față.

Dar, înainte de-a se confrunta cu viitorul lui sau cu sentimentele sale, trebuia să se concentreze asupra fratelui Gabriel, care trăia într-o adevărată fortăreață.

– NASA nu consumă atîta lumină nici în timpul lansării nocturne a unei misiuni spațiale, remarcă el aruncînd resturile într-o cutie de gunoi și întorcînd iarăși camionul spre centrul orașului.

Chiar dacă el și cu Melina urmau căile oficiale și obțineau o audiență la predicator, nu li s-ar fi permis să cutureiere nestingheriți Templul și să scormonească prin cotloane și încăperi. Ar fi văzut doar ce voia fratele Gabriel să le arate. Iar dacă urcau acolo fără aprobarea șerifului și reușeau să se strecoare prin sistemul de securitate...

Își putea imagina titlurile ce-ar fi apărut în ziare: ASTRONAUT ARESTAT PENTRU VIOLAREA PROPRIETĂȚII.

NASA DEZAPROBĂ ISPRĂVILE FOSTULUI COMANDANT. ECHILIBRUL MINTAL AL PILOTULUI SPAȚIAL E PUS LA ÎNDOIALĂ.

Într-adevăr era o nebunie. Mai avea timp să renunțe. Îl putea suna pe Tobias, lăsându-i pe agenții federali să preia controlul din acel moment.

„Las-o moartă“, își zise, alungînd ideea înainte de-a fi fost complet formulată. Nu, ce dracu'. Era implicat. Avea să meargă pînă la capăt.

Biroul șerifului, pe care-l zăriseră mai devreme pe strada principală, se afla într-o clădire izolată, din argilă. Șeful întoarse camionul spre unul dintre locurile înguste de parcare, apoi opri motorul.

– Acum ce facem?

Melina răsufală adînc.

– Nu știu. Cred că ar trebui să intrăm, să spunem ce-avem pe suflet și să vedem care-i reacția lui.

– Ăsta-i planul tău?

– Ai unul mai bun?

El deschise portiera și se dădu jos. Ocoli cabina ca s-o ajute să coboare, dar ea era deja lîngă camion, și își freca brațele. Temperatura scăzuse și mai mult la această altitudine față de proprietatea lui Longtree.

– Vrei să-ți dau jacheta? îi propuse el.

– O să mă încălzesc înăuntru.

Pe ușa biroului era lipită cu bandă adezivă o notă scrisă de mîină, care informa pe oricine l-ar fi căutat că șeriful urma să se întoarcă în scurt timp. Omul scrisese grijuliu și ora la care plecase. Șeful se uită la ceas.

– Ce-o fi însemnînd pentru el „în scurt timp“. E plecat de aproape trei ceasuri.

Se uită pe fereastră și nu văzură pe nimeni.

– Ce fel de șerif lasă biroul pustiu? Nu are ajutoare?

– S-ar putea să fie în patrulare.

Melina era evident iritată de această amîinare neașteptată.

— Cred că n-avem altă soluție decît să intrăm și să așteptăm.

Ușa era descuiată. Pătrunseră înăuntru. De bună seamă, șeriful prevăzuse că noaptea aceea avea să fie rece, pentru că lăsase centrala termică deschisă.

— Ei bine, cel puțin n-o să tremuri de frig.

Șeful își dădu jos jacheta și-o atîrnă într-un cuier de lîngă ușă.

— Ai putea coace prăjituri aici.

Biroul era mic, de formă pătrată, cu un coridor ce pornea din mijlocul peretelui din fund. Pe un panou se vedeau obișnuitele afișe cu persoane căutate. O hartă mare, amănunțită a districtului acoperea aproape un perete întreg. Mai existau și trei fișete înalte, dar, după cum arăta biroul lui Ritchey, acolo nu prea se lucra cu hîrtii.

Șeful îi atrase atenția Melinei asupra curățeniei ce domnea acolo, dar, cînd se întoarse, constată că ea dispăruse. Străbătea holul, explorînd celelalte încăperi.

— Ce e în spate? strigă el.

— O încăpere mică, unde e o cafetieră uitată pe foc. Și camere de odihnă.

Apoi se auzi un țipăt și exclamația:

— O, nu!

Șeful alergă în hol, lovindu-se cu cotul de tocul ușii cînd ieși. Îl durea rău, iar antebrațul și mîna îi amortiră parțial, dar continuă să fugă. Pașii lui mari străbătură holul în cîteva secunde și, cînd se opri brusc în fața singurei celule, cizmele îi alunecară pe gresia podelei.

Melina stătea ghemuită pe podea, în celulă. Ținea ceva strîns la piept și plîngea în hohote.

— Ce dracu'...

Îngenunche lîngă ea și o înlănțui cu brațul.

— Melina...

— O, Șefule, Șefule, suspină ea. Îmi pare așa de rău.

Apoi ea își dădu brațul la o parte și-l răsuci spre capul lui. Ceea ce ținea ea la piept lovi locul de pe obrazul lui, unde rana inițială se cicatrizase. El se dădu înapoi, aterizînd în fund, cu

picioarele depărtate. Își duse palma la obrazul care-i exploda de durere și răcni:

– *Ce dracu'?*

Melina sări în picioare și alergă pe ușa celulei, pe care o trase după ea. Ușa se încuie cu un zgomot metalic puternic, care răsună în încăperea pustie. Ea se lipi cu spatele de peretele opus și lăsă arma din mână – un prespapier din alamă cu forma statului New Mexico, pe care îl găsisese probabil pe biroul șerifului.

Șeful vedea stele verzi, dar reuși să se ridice în picioare. Fața îi sîngera, dar el nu-și dădu seama de asta decît atunci cînd înșfăcă gratiile celulei și observă că mîna dreaptă era înroșită de sînge.

– *Ce dracu' faci? Țipă el.*

Ea respira precipitat, cu gura întredeschisă. Avea ochii măriți și nu clipea, privindu-l Țintă, oripilată de ceea ce făcuse.

– *Mă duc acolo. La Templu.*

El zgîlțîi gratiile, ca un nebun dintr-un ospiciu.

– *Deschide dracului ușa, Melina.*

Ea clătină din cap și începu să se deplaseze încet spre ușă.

– *Împreună, n-or să ne lase niciodată înăuntru, Șefule. Își mușcă buza de jos, dar nu putu să-și stăpînească suspinul. Îmi pare rău că te-am lovit. O, Doamne, cît de rău îmi pare.*

El zgîlțîi și mai tare gratiile.

– *Melina...*

– *Nu. Își Ținu ochii strîns închiși, de parcă în felul ăsta și-ar fi astupat și urechile ca să nu audă rugămințile lui. Trebuie s-o fac singură. Ea a fost sora mea geamănă. Răzbunarea e datoria mea, și... și nu vreau să suport consecințele. Nu meriți așa ceva.*

– *Ascultă-mă, spuse el cu cel mai poruncitor ton. O să fii ucisă dacă iei cu asalt...*

– *Mie n-o să-mi facă nici un rău. Ție, da. Dar mie, nu.*

– *N-ai de unde ști. Acum dă-mi drumul de-aici.*

– *N-o să pătesc nimic, repetă ea.*

– *Ce te face să fii așa de sigură?*

Ea înghiți în sec, apoi se întoarse și alergă pe hol, ridicînd din umeri:

– Am o armă secretă.

Tobias se resimțea de pe urma ultimelor două zile. La nevoie, corpul său era antrenat să funcționeze odihnindu-se doar cîteva ceasuri. Dar ultimele două zile îl dăduseră peste cap. Însăși călătoria îl epuizase. Dacă mai adăuga la asta complexitatea cazului – poate și paharul de whisky pe care-l băuse mai devreme – nu era de mirare că de-abia mai reușea să-și țină ochii deschiși.

Cazul ăsta părea al naibii de stratificat. Învelișul exterior fusese uciderea lui Gillian Lloyd. Al doilea strat îl reprezentase sinuciderea lui Gordon, urmată de atacul asupra Melinei. Alt strat, uciderea Lindei Croft. Apoi descoperirea duplicității lui Jem Hennings și, în sfîrșit, asasinarea lui...

Tobias avea motive întemeiate să creadă că, o dată îndepărtate toate straturile, l-ar fi găsit în miezul întregii afaceri pe fratele Gabriel. Și dacă numai cîteva dintre ipotezele în legătură cu el se dovedeau a fi adevărate, cazul ăsta avea să declanșeze o reacție în lanț, stîrnind un val uriaș de indignare.

Cu o oră în urmă, își pusese conștiincios în poală dosarul privind uciderea lui Gillian Lloyd și-l deschisese. Dar se concentra greu, iar de cîteva ori se surprinsese ațipind.

Dacă ar fi știut ce căuta, ar fi fost ca și cum ar fi plecat în căutarea unei comori. Dar el nici măcar nu era sigur de existența acesteia. S-ar putea să nu fi rămas nici o pistă necercetată. Fie Lawson, fie el ar fi găsit-o cu siguranță pînă acum.

Răsfoi la împlinire fasciculele care împărțeau aspectele cazului pe categorii și, pentru a nu știu cîta oară, trecu în revistă elementele pe care le știa deja.

Locul faptei.

Trecutul lui Dale Gordon și profilul personalității. Declarații de la Melina, Christopher Hart, Jem Hennings și vecina care descoperise cadavrul.

Raportul autopsiei.

Informații despre Clinica Waters.

Trebuia să fie recunoscător rețelei de nivel național pentru că personalul fusese atât de cooperant, de la președintele companiei pînă la ultimul lucrător. Angajații îl ajutaseră pe agentul Patterson să-i localizeze pe donatorii de spermă și să-i îndemne să colaboreze cu anchetatorii, fără să li se mai trimită citații. Cei de la clinică păruseră sincer neîncredători și scandalizați de purtarea lui Dale Gordon. Tobias credea că implicarea instituției era pur înfîmplătoare.

Se lăsă pe tăblia patului și închise ochii. La televizor se transmitea în reluare *Cheers*. El asculta dialogul, zîmbind la o replică pe care Sam i-o adresa lui Woody. Dar curînd, nici măcar aceea comedie alertă nu-l mai putu ține treaz. Capul îi alunecă într-o parte. Mîntea lui conștientă își închise pe rînd circuitele de comandă. Era pe jumătate adormit.

Și în această stare de spirit aflată în cădere liberă, apărură o scînteie. Ceva citit recent.

Fu trezit brusc de înțelegerea alarmantă a faptului că, dacă n-ar fi prins acum aceea licărire de gînd, ea s-ar fi stins. Fusese precum sclipirea unui licurici într-o noapte foarte întunecată. Apărut preț de o secundă, ca și cum ochii i-ar fi jucat feste. Prea vag pentru a fi fost real.

Totuși, el știa că instinctele nu-l înșelau și că era ceva important. Esențial. Ce anume?

– Gîndește-te, fir-ar să fie!

Ținu ochii strîns închiși și se ciupi atât de tare de vîrfurile nasului, încît resimți o durere acută.

– Gîndește-te!

Apoi, deodată, licări din nou și străluci mai intens, mai mult timp. Seridică în capul oaselor și răsfoi surescitat fasciculele dosarului, pînă cînd găsi ce căuta.

Parcurse în viteză prima pagină, pe urmă aproape că o smulse din agrafă în graba de-a ajunge la următoarea. Prima dată omisese însemnarea, iar acum refăcu traseul lecturii, se opri și citi. Apoi reciti.

Se sprijini din nou de tăblia patului, uitîndu-se cu privirea

pierdută la televizor. Carla spunea ceva, însă remarca ei răutăcioasă nu fu înregistrată de Tobias. El asimila metodic acest fapt mărunț, dar de importanță capitală, care fusese pînă atunci umbrit de informații aparent mai valoroase.

Cînd în sfîrșit descoperi logica celor întîmplate, sări din pat, deschise ușa aproape smulgînd-o din țîțîni și o luă la fugă spre camera lui Lawson.

38

Cînd drumul drept deveni prea abrupt, își schimbă brusc direcția, urcînd în serpentină pe panta muntelui. Acum era îngust și întunecat, mai riscant de parcurs deoarece palmele asudate de emoție ale Melinei îi alunecau mereu de pe volan. Nu mai condusesese niciodată un camion. Părea greoi și lat cît un tanc, mult mai greu de manevrat decît automobilul ei.

Din fericire, Șeful lăsase cheile camionului în buzunarul jachetei, pe care o înșfăcase din cuierul de lîngă ușa cînd se repezise afară. I se întorcea stomacul pe dos cînd se gîndea cît de grav trebuie să-l fi rănit. Simțea și acum impactul prespapier-ului asupra obrazului său și pielea crăpîndu-se din nou.

Dar ea știa că nici măcar lovitura nu-l duruse atît de tare cît faptul că ea îl păcălise. Fusese ceva oribil, dar necesar pentru a-l proteja. Nu-și putea imagina cum avea să se sfîrșească acea noapte. Dar trebuia să fie pregătită pentru tot ce era mai rău. Surorile Lloyd îi făcuseră destule necazuri lui Christopher Hart. Nu voia să fie răspunzător și pentru altele.

Ajunse pe neașteptate în fața porții, ceea ce poate că era un lucru bun. Dacă ar fi văzut-o mai devreme și ar fi avut timp să se gîndească la ce va urma, și-ar fi putut pierde curajul, în ciuda hotărîrii ei.

Făcu, așadar, un viraj, dar fu nevoită să frîneze imediat, pentru a nu se izbi de poarta luminată de reflectoare. În gheretă văzu un bărbat îmbrăcat într-o uniformă bleumarin, cu însemnele sectei fratelui Gabriel brodate cu fir auriu pe buzunarul de la

piept. Omul ieși afară și se apropie de camion. Ea coborî geamul portierei.

– Pace și iubire, zise el.

Formula de întâmpinare suna stupid, de vreme ce bărbatul era înarmat, iar poarta și gardul alăturat aveau pe marginea de sus sîrmă ghimpată. Însă ironia situației părea să-i scape gardianului.

– Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

– Am venit să-l văd pe fratele Gabriel.

Omul zîmbi cu indulgență. Sosirea neanunțată a unui adept care cerea o audiență la Sfinția sa nu era un lucru neobișnuit.

– Fratele Gabriel s-a retras să se odihnească. Puteți auzi un mesaj înregistrat din partea lui dacă formați 1-800...

– Spune-i că a venit să-l vadă Melina Lloyd.

– Îmi pare rău, doamnă, însă...

– Dacă nu-l suni imediat ca să-l informezi că sînt aici, mîine o să-ți pierzi slujba. Ar fi o greșeală teribilă, care ți-ar periclita poziția în noua ordine mondială. În locul dumitale, aș prefera să-l deranjez decît să mă joc cu situația mea din viitor.

Bărbatului îi pieri zîmbetul afabil. Se retrase în gheretă, unde ea îl văzu ridicînd un receptor și vorbind la el. Așteptă, cu ochii ațintiți asupra ei. Într-un tîrziu, păru să devină foarte atent. Vorbi din nou în receptor, apoi dădu din cap și închise.

Distant, cu un aer autoritar, gardianul spuse:

– Va trebui să lăsați camionul aici.

Se temea oare fratele Gabriel de mașini-capcană? Dacă era isteț, ar fi trebuit să se teamă, mai ales dacă ar fi ieșit la iveală faptul că el sabota clinicile pentru combaterea sterilității substituind sperma lui celei aparținînd donatorilor aleși de pacienți.

Ajunsese la concluzia asta pe drumul de la casa lui Longtree către Lamesa. Avusese timp să chibzuiască asupra ei pe drumul de peste o sută cincizeci de kilometri, și era singura concluzie logică. Revoltătoare logică!

Dacă fratele Gabriel urma să instituie o „nouă ordine mondială“, n-ar fi vrut ca viitorii săi cetățeni să aibă drept tați

indivizi cu aspect fizic neatrăgător, instabili emoțional și inadaptați social de teapa lui Dale Gordon. Jem era steril. Fără îndoială, alții ca ei fuseseră manipulați pentru a crede în doctrina lui confuză, iar ei se consacraseră punerii acesteia în practică. Nu puteau fi considerați instigatori, ci doar intermediari.

Fratele Gabriel era egocentristul. El avea complexul divinității. Folosind femei alese cu grijă, el se multiplica pe sine. Cel puțin așa procedase pînă atunci. Lucrarea lui abjectă avea să înceteze în acea noapte.

Coborî din cabina camionului.

– Cheile rămîn la mine.

Ea lăasă inelul cu chei în mîna întinsă a gardianului.

– Restul drumului o să merg pe jos?

– Vine cineva să vă ia.

Melina așteaptă în fața porții. Bineînțeles, paznicul n-o invită în gheretă. Era probabil îmbufnat fiindcă ea îl făcuse de rușine.

Melina îmbrăcase jacheta din piele a șefului, dar acolo, în vârful muntelui, era și mai frig decît în oraș. Își lipi brațele de corp în vreme ce aștepta s-o conducă cineva înăuntru. Îi clănțăneau dinții, însă nu-și dădea seama dacă ăsta era efectul frigului sau al fricii. Teama ei spori atunci cînd văzu lumina unor faruri ce se apropiau de poartă din interior.

Poarta acționată electronic se deschise. Dar pe ea nu ieși cel care trebuia s-o ducă la predicator.

– Vă rog, dați-vă înapoi, doamnă, îi ceru gardianul.

De îndată ce ea ajunse la marginea drumului, trei autocare ieșiră pe poartă și începură să coboare pe drumul de munte. N-aveau nici un fel de însemne. Geamurile erau opace. Nu se putea vedea cine sau ce se afla în ele, dar o contrarie faptul ciudat că părăseau Templul la acea oră tîrzie.

– Ce e cu autobuzele astea? Unde se duc?

Fără să ia în seamă întrebarea ei, gardianul îi făcu semn spre poartă.

– Acolo e mașina dumneavoastră.

Din cauza autobuzelor, nu văzuse berlina apropiindu-se.

O aştepta de partea cealaltă a porţii, cu portiera din spate deschisă.

Melina intră pe poartă şi se apropie de maşină. În acelaşi timp, un bărbat scoase capul pe uşa din spate.

– Domnişoara Lloyd? Urcă, te rog.

Tonul vocii lui nu era nici prietenos, nici ostil, ci doar neutru. Furioasă pe sine, fiindcă intrase de bunăvoie în bîrlogul lupului, ea se strecură pe bancheta din spate, lîngă el.

– Eu sînt domnul Hancock, consilierul personal al fratelui Gabriel.

Doi gardieni stăteau în faţă. Şoferul întoarse maşina şi urcă pe un drum şerpuit, străjuit de plop şi plante perene. Nu se mai rosti nici o vorbă. Melina se simţea uşurată că nu trebuia să facă conversaţie, pentru că ştia că glasul i-ar fi tremurat, trădîndu-i frica. Domnul Hancock nu avea o înfăţişare sinistră – garoafa de la rever îi dădea un aer afectat –, dar nu-i inspira încredere din instinct.

Fără discuţie, aşezarea era impresionantă. Avea o arhitectură magnifică, excepţională din toate punctele de vedere. Maşina opri în faţa clădirii centrale. Gardianul din faţă coborî iute din maşină ca să-i deschidă portiera şi s-o ajute să coboare. Melina ignoră mîna întinsă şi se dădu jos cu o mişcare rapidă.

– Pe-aici.

Ea îl urmă pe Hancock pe o scară cu trepte joase, care ducea la un perete din sticlă prin care se vedea un hol de marmură.

– Parola, vă rog.

Ea tresări auzind vocea imaterială ce bubui din nişte difuzoare ascunse.

– Trompeta lui Gabriel, zise Hancock.

Imediat, uşa fu deschisă prin acţionarea unui dispozitiv electronic. El o împinse şi-i făcu semn să intre.

– Aveţi parole?

– Nu întotdeauna. Doar cînd credem că e necesar. Dacă m-aş fi aflat într-o situaţie critică, aş fi dat parola respectivă, iar gardianul ar fi refuzat să deschidă.

– Și credeți că în noaptea asta e necesară o parolă?

– Am avut motive să ne luăm precauții suplimentare. Numărul gardienilor de la posturi a fost dublat.

Într-adevăr, în mai multe puncte ale holului vast se aflau bărbați înarmați, îmbrăcați în uniformă. Se întrebă dacă ea era pricina acelor măsuri de precauție suplimentare. Dacă nu ea, atunci ce sau cine? Tobias și Lawson? Se afla oare așezarea în stare de alertă fiindcă FBI-ul se interesa de sectă?

Ținând seama de numeroasele măsuri de securitate la vedere, ea presupuse că va trebui să treacă printr-un detector de metale, dar de la ușă pînă la ascensoare nu mai erau alte puncte de control. În cabina liftului, ea îl întrebă pe Hancock de cît timp lucra pentru fratele Gabriel.

– Nu-mi amintesc să fi existat vreo vreme cînd nu eram în serviciul lui, sună răspunsul său prompt.

La etajul trei, în capătul coridorului se afla un set de uși duble de cel puțin șase metri înălțime. Hancock deschise una și o invită înăuntru. Nimic din ce văzuse pînă atunci n-o pregătise pentru impresia pe care avea să i-o provoace cartierul general al fratelui Gabriel.

Mai întîi fu uluită de risipa de obiecte aurite. Draperii din catifea de un albastru regal erau trase în fața unui perete pe care-l bănuia plin de ferestre. Fresca de pe tavan se afla la limita obscenității. I se părea cu atît mai dezgustătoare cu cît figura mesianică din centrul ei semăna izbitor cu predicatorul blond.

– Melina.

Domnul Hancock îi oferi un scaun.

– Nu, mulțumesc.

– Te deranjează dacă îți spun Melina?

– N-are importanță cum îmi spui.

– Dorești ceva de băut?

– Încetează cu prostiile, domnule Hancock. N-am venit să stau la taclale. Am făcut tot drumul ăsta pînă aici ca să-l acuz pe ticălosul ăla egocentric că mi-a ucis sora.

– Minunat!

La auzul vocii familiare, schiță gestul de a se răsuci rapid. Dar, ca să nu-i ofere acea satisfacție, preferă să se întoarcă fără grabă.

Fratele Gabriel venea spre ea cu grația impresionantă a unui tigru. Părea să cunoască cel mai avantajos loc din încăperea, deoarece pași într-un fascicul de lumină discretă, răspîdită de o lampă camuflată în tavanul pictat. Îl scălda într-o nuanță ivorie, care nu făcea decît să pună în valoare înfățișarea cu tente aurii.

– Mă așteptam să fii o femeie foarte interesantă. Una cu un spirit pătimaș. Cu un curaj extraordinar. O cîntări din ochi, evaluîndu-i senzualitatea. Nu m-ai dezamăgit. Bine-ai venit, Melina, draga mea.

Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse ea vreodată.

Timp de cel puțin jumătate de oră, Șeful blestemă totul – celula în care se afla, pe femeia care-l încuiase acolo, durerea ce-i pulsa în obraz, propria lui naivitate.

Înjura în gura mare în timp ce măsura celula cu pași mari, bătînd nerăbdător din picior, întorcîndu-se mereu la gratii, înșfăcîndu-le și zgîlțîndu-le înfuriat, strigînd spre hol fără să-l audă nimeni.

În cele din urmă, se aruncă pe patul tare, incomod și se strădui să se calmeze. Dacă își ieșea din fire, nu rezolva nimic. El fusese în spațiul cosmic, ce naiba, îndeplinise trei misiuni încununate de succes, iar pe una dintre ele chiar o comandase. Era suficient de inteligent ca să găsească o soluție de ieșire dintr-o celulă aflată în Orașul Nimănu.

Însă resursele lui erau limitate. Nu se putea strecura printre gratii. N-avea cum să sape în podea, fiindcă era din beton. Nu exista fereastră. Dispozitivul de iluminat? Era montat în tavan, înconjurat de o plasă din sîrmă. Dacă încerca să meșterească ceva acolo, s-ar fi putut electrocuta, ceea ce reprezenta cu siguranță un mijloc de a evada, însă unul pe care prefera să-l evite. Supapa de instalație de aer condiționat? Era un dreptunghi de cel mult cincisprezece pe opt centimetri, deși făcea o treabă grozavă pompînd aer fierbinte în celulă.

Din cauza căldurii își scosese jacheta. În buzunarul ei se afla cheia de la camion, care ar fi putut fi folosită ca să deschidă încuietoarea sau să taie gratiile. Văzuse doar o mulțime de filme în care evadarea dintr-o închisoare păruse ridicol de ușoară. Se agăța de-un fir de pai. În orice caz, soluția asta ieșea din discuție. N-avea jacheta la el. Prin urmare, n-avea nici cheia, nici telefonul mobil, nici pistolul...

Ah, drace! Pistolul era la Melina. Îl luase cu ea la Templu.

Gîndul la ea și la pericolul în care se afla fu de ajuns ca să-l facă pur și simplu să înnebunească. Ea era fie cea mai curajoasă femeie pe care avusese onoarea s-o cunoască vreodată... fie o cretină, ce se amăgea cu gîndul că nu putea păți nimic.

Pistolul era arma secretă la care se referise? Fără îndoială. Ce altceva putea fi? Oare chiar credea că o să se strecoare în locul ăla cu o armă? Și chiar dacă ar fi reușit, ar fi folosit-o? Ar fi comis o crimă? Răzbunarea nu putea fi invocată pentru justificarea unui asasinat. În orice caz, nu în fața juraților. Mai ales în condițiile în care nu exista o dovadă concretă a legăturii lui Dale Gordon cu fratele Gabriel și, prin urmare, cu uciderea lui Gillian.

Dar începea să divagheze. Cum dracu' avea să iasă de-acolo? Putea să țipe, să răcnească, dar ar fi fost o pierdere de suflu și energie. Clădirea era pustie și, din cîte-și amintea, nu existau în apropiere vecini care să-l poată auzi.

Pînă la urmă, se resemnă cu statutul de captiv. Nu făcea decît să-și risipească energia pe care ar fi trebuit s-o păstreze pentru momentul cînd șeriful avea să se întoarcă și să-l elibereze. Apropo, pe unde umbla acel conștiincios păzitor al legii? Dispăruse de aproape patru ceasuri.

Mormăind încă o blasfemie, își puse brațul peste ochi. Încercă să nu ia în seamă durerea persistentă care se răspîndea dinspre obraz în toată țeasta. Melina fusese îngrozită de ceea ce făcuse. Expresia de pe chipul ei, cînd se lipise de perete și-l privise stupefiată printre gratiile celulei, dezvăluisese îndoiala ei că fusese în stare de așa ceva. Se întrecuse pe sine prin acea capacitate de-a lua măsuri extreme. Ca s-o răzbune pe Gillian,

ar fi comis acte pe care altminteri le-ar fi considerat de neconceput, ceea ce nu era un gând liniștitor, avînd în vedere destinația ei.

Dar ea putea fi și tandră, își zise el, amintindu-și după-amiaza cînd făcuseră amor. Îi plăcuse franchețea cu care recunoscuse că-l dorea. Fusese destul de îndrăzneată încît să-l mîngîie ea prima. O femeie care putea fi atît de lipsită de inhibiții, fără ca acest lucru să-i atenueze feminitatea, era demnă de admirat.

Se întrebă: Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Gillian mai întîi, dacă Melina l-ar fi însoțit în acea seară, evenimentele ar fi luat altă turnură? Cînd ar fi intrat la restaurant, Melina i-ar fi spus probabil lui Dale Gordon: „Îmi pare rău, dar e clar că m-ai confundat cu sora mea, Gillian“. Ei ar fi rîs de acea confuzie. Gordon nu și-ar fi ieșit din minți, iar Gillian ar fi rămas în viață.

S-ar fi culcat cu Melina în noapte aia? Cine știe? Probabil. Fiindcă ele semănau foarte mult. Aceleași caracteristici care-l atrăseseră la Gillian atunci, îl atrăgeau acum la Melina. Ea continua să-i păstreze vie amintirea lui Gillian. Ca în ziua aia, cînd ea...

Cursul gândurilor i se întrerupse brusc.

Derulă amintirea ca pe o casetă video. Apăsă iarăși butonul de pornire. Închise ochii. Urmări scena în spatele pleoapelor. Și încă o dată. *Acolo! Aia!* Involuntar. Nepăsător. Firesc. Un lucru aparent lipsit de importanță. Însă incredibil de semnificativ.

Șeful sări în sus.

– O, Doamne!

Înțelegerea faptului îi accelera bătăile inimii. Erau puternice și rapide. I se auzea răsuflarea în clădirea tăcută.

Ușor, ușor. Nu te ambala! Mai sînt zece secunde pînă la lansare. Mai cercetează o dată. Reexaminează situația.

Se conformă, calm și rațional.

Motoarele rachetelor se aprinseră. Decolarea.

Șeful sări de pe pat și se aruncă de-a dreptul în gratiile celelei, urlînd:

– Să mă scoată dracului cineva de-aici!

În aceeași clipă, ușa de la biroul șefului se deschide cu o izbitură.

– Hei, ăla de-acolo! Vino înapoi, tipă Șeful.

Cînd o luară la fugă pe hol, Lawson era în frunte. Un negru frumos îl urma îndeaproape.

Lawson descifră imediat expresia de pe chipul Șefului.

– Știi ce-a făcut.

Iar Șeful zise:

– Sînt sigur că o să-lucidă.

39

Mă bucur atît de mult că ești aici, Melina.

Fratele Gabriel era deosebit de frumos. Un motiv în plus ca oamenii să se simtă atrași de el. Iradia vitalitate și părea să strălucească lăuntric, ca și cum ar fi putut răspîndi lumină, chiar și într-o cameră întunecată.

Dar cele mai frumoase reptile aveau și cel mai mortal venin. În timp ce se apropia de ea, Melina se dădu înapoi, reacție ce păru să-l amuze. Zîmbind, el țîțîi.

– Melina, Melina. De ce mă eviți?

– Pentru că nu vreau să fiu contaminată.

– Deci e adevărat. Ai de gînd să tragi în mine cu pistolul ăla ridicol cu șase gloanțe.

În clipa următoare vîrî mîna în buzunarul jachetei Șefului și scoase arma, pe care i-o aruncă apoi lui Hancock.

– În tocul ușilor de-acolo, există un detector cu raze X – de genul celor din aeroporturi, dar mult mai sensibil, îi explică el, arătînd spre ușile duble pe care intraseră ea și cu Hancock. Transmite semnale la monitoarele din dormitorul meu, la computerul domnului Hancock de-acolo și la centrul de supraveghere. Așa că, vezi tu, n-aveai cum să te strecuri cu el aici. Îi atinse obrazul. Chiar ai crezut că o să fie așa de ușor să mă ucizi?

Ea îi dădu mîna la o parte.

- Nu am venit aici ca să te ucid. Vreau să trăiești.
- Zău? Eram sigur că l-ai adus pentru mine. M-ai făcut curios. Continuă. Te rog.
- Vreau să afle toată lumea că ești un diavol. Abia aștept să te văd condamnat pentru crimele tale și pe urmă sper să trăiești mult timp în spatele gratiilor, ca să ai mii de zile la dispoziție ca să chibzuiești la toate relele pe care le-ai făcut.
- Chicotind, el își săltă un șold pe colțul biroului și începu să-și legene cu indolență piciorul.
- Asta-i o sentință teribil de aspră, Melina. Ce am făcut ca s-o merit?
- Ai ordonat uciderea surorii mele gemene.
- Ah, scumpa de Gillian. Moartea ei a fost o pierdere teribilă. Am văzut fotografii de-ale ei.
- Pozele dezgustătoare ale lui Gordon?
- Și niște instantanee pe care le-a făcut Jem Hennings.
- Mi-a plăcut mai ales unul în care se strîmba la obiectiv. Purta o pălărie de pai cu boruri largi, care mi s-a părut fermecătoare.
- Agasată de aparenta lui stăpînire de sine, ea strigă:
- Tu ai ucis-o!
- El o privi țintă, dezaprobind cu blîndețe vocea ei ridicată.
- Asta a fost isprava ei, nu a mea, Melina.
- Vei să spui că ea a ales să fie înjunghiată cu brutalitate?
- Spre ghinionul ei, moralitatea surorii tale nu egala frumusețea exterioară.
- Același lucru se putea spune despre el, însă ea nu dori să-i abată atenția subliniind acest lucru.
- Ai ucis-o pentru că și-a petrecut aproape toată noaptea în compania colonelului Hart.
- Ce delicat ai spus-o, zise el cu același ton amuzat de subapreciere. Apoi, fără urmă de zîmbet, adăugă: Gillian a făcut o alegere greșită.
- Alegere? Bine, hai să vorbim despre alegere. Care a fost alegerea ei cînd a fost inseminată cu sperma ta?
- Ce mai conta pentru ea? Oricum folosea un donator anonim.

Deci, ipoteza ei fusese corectă. Se agăţase de o firavă speranţă că se înşelase. I se făcea greaţă gândindu-se la femeile pe care le pervertise el. Aproape că le invidia ignoranţa. Ar fi fost mai rău să ştie. Poate.

Simţea nevoia să-l lovească, să-l rănească. Strînse pumnii. Doar printr-un efort de voinţă reuşi să-şi stăpânească furia.

– Dale Gordon. Şi pentru moartea lui eşti răspunzător.

– Regret că l-am pierdut. Devotamentul lui faţă de mine era nemărginit.

– L-ai exploatat ca să-l determini să se sinucidă.

El îşi flutură neglijent mîna, de parcă viaţa celui jalnic om n-avea nici o importanţă în afară de semnificaţia pe care o prezentase pentru el.

– Ai sperat că ancheta privind asasinarea lui Gillian o să se oprească după sinuciderea lui.

– Nu vrei să te laşi, Melina, o dojeni el blînd. Deşi îţi admir tenacitatea şi devotamentul faţă de Gillian, săptămîna asta ne-ai dat mult de furcă.

– Bătăuşii ăia pe care i-ai trimis la mine acasă...

– Joshua şi ajutorul lui.

– Cine sînt?

– Discipoli loiali. Buni soldaţi.

– Nu aşa de buni, zise ea sfidător. Şeful şi cu mine am reuşit să scăpăm de ei. De mai multe ori.

Remarca dispreţuitoare nu-i căzu bine. Continua să-şi legene piciorul alene, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Dar muşchii feţei păreau mai puţin mobili. Zîmbetul îi devenise uşor rigid, iar ochii – ceva mai reci. Spuse:

– Aţi avut noroc. Mai ales colonelul Hart.

– Ce rost a avut atentatul la viaţa lui?

– Tu ce crezi, Melina?

– A fost pedeapsa pentru că s-a culcat cu Gillian.

– Pedeapsă pe care o merita. Gillian a fost onorată...

– Nu prea-mi vine să-i zic o onoare, spuse ea dispreţuitor.

– Fusese aleasă pentru un scop mareţ.

- Asta înseamnă că fusese aleasă ca să-ți poarte copilul?
- Exact, zise el.
- Dar Șeful era foarte apropiat de ea.
- A pîngărit-o.
- A avut grijă de ea.
- A *regulat-o*.

Acea primă fisură din armura lui, pe care ea o observase mai devreme, se lărgea. Putea folosi acel amestec de minie și gelozie în avantajul ei. Avea să i-l stîrnească, precum o durere de dinți. Aplecîndu-se spre el, îi zîmbi.

– Și a iubit-o, șopti ea. Ea mi-a spus că nu se mai satura de el. De gura lui, de sexul lui. El era puternic, aspru, viril. Sora mea mi-a mărturisit că nu mai întîlnise în viața ei un amant atît de bun, capabil să ofere plăcere unei femei. De-abia aștepta să facă din nou amor cu el. Mi-a spus că, dacă ar fi rămas gravidă în acea zi, spera ca tatăl să fie Christopher Hart și nu donatorul de spermă.

El coborî imediat de pe birou, cu fața înroșită de furie.

- A meritat să moară.
- Le ucizi pe toate după ce îți fac cîte un copil?
- Doar pe cele care se dovedesc a fi niște tîrfe, ca Gillian.
- Și restul?
- Își trăiesc viața, fără să știe nimic.
- Cum e Candace Anderson.
- De exemplu.
- Și nu te deranjează că soții Anderson suferă după fiul lor și se roagă să-l găsească sănătos?
- Cît egoism din partea lor!
- Egoism? exclamă ea, uluită.
- Fiul lor o duce bine aici.
- Fără părinții lui.
- *Eu* sînt părintele lui.

Așa n-avea să ajungă nicăieri. Abordă altă tactică. La început se folosise de furia lui amestecată cu gelozie pentru a obține răspunsuri. Acum avea să apeleze la monumentalul său egocentrism.

– Cum ai inventat un plan atât de strălucit?

– Din întâmplare, la drept vorbind. Revenindu-și, el se așează din nou pe colțul biroului. Ani de zile, Programul a vizat doar femeile care veneau aici, la Templu, să trăiască și să muncească. Dar numărul lor nu era destul de mare. Pe urmă, s-a întâmplat să dau peste un articol despre folosirea inseminării artificiale pentru înmulțirea animalelor pe cale de dispariție. Desigur, metoda se utiliza cu succes de mai multe decenii pentru reproducerea vitelor.

Ea crezu că o să vomite chiar acolo, pe valorosul covor oriental.

– Și ai aplicat tehnica la oameni.

– Tehnologia exista. Trebuia doar să găsesc printre adepții mei oameni cu cunoștințe de andrologie și talent pentru treaba asta.

– Și suficient de perversi ca să substituie sperma.

El n-o contrazise, adăugînd:

– Și destul de isteți ca să nu se lase prinși.

– Cîte femei au fost...

Incapabilă să-și termine întrebarea, ea înghiți în sec.

– Inseminate de mine? O să te surprindă numărul. Nu toate au rămas gravide. Dintre cele care-au rămas, nu toate au dus sarcina pînă la sfîrșit. Dar procentajul eșecurilor e destul de redus. Avem o clădire cu dormitoare care atestă succesul nostru.

Auzindu-l cum se lăuda, nimeni n-ar fi bănuir că se referea la ființe umane.

– Și faci totul de-aici?

– Mai avem două așezăminte, unul în Europa, altul în Asia. Îi făcu cu ochiul. Bineînțeles, sperma e colectată acolo unde mă aflu eu.

– Și cum e păstrată? E expediată?

– Cu mare pricepere. Totul e foarte științific, te asigur.

– Dacă Gillian ar fi trăit și ți-ar fi născut un copil, l-ai fi răpit ca pe băiatul soților Anderson?

– Ar fi fost adus aici, crescut, iubit.

- Pentru asta există mamele.
- Avem doici, Melina. Copiilor nu le lipsește nimic, nici măcar lapte de la sân.
- Le lipsesc mamele lor, adevăratele lor identități, familiile lor.

El clătină din cap.

– Eu am devenit familia lor, și pot să le satisfac toate nevoile. Femeile care îi poartă în pînțece sînt o necesitate biologică, nimic mai mult. Cînd oamenii mei de știință vor reuși să producă uterul în afara corpului, femeile vor deveni inutile. Asta va impulsiona considerabil Programul. Arboră un aer melancolic. Îți mărturisesc că nutresc o mare dragoste pentru mame, fiindcă ele îndeplinesc un rol esențial. Dar n-au nici un drept asupra copiilor. Ei îmi aparțin mie, organizației mele.

Cu excepția înfățișării lui extraordinare, părea la fel de normal ca orice alt bărbat. Avea un glas distins, de o remarcabilă rezonanță, dar în rest nu se deosebea cu nimic de semenii săi. Manierele sale erau alese, dar nu cu mult diferite de ale altora. Însă dincolo de aceste aparențe se ascundea un psihopat. Nu vorbea bombastic și nu făcea spume la gură. Nu țipa ca un fanatic. Dar fiecare cuvînt pe care-l rostea era absolut demential.

– Ești nebun.

În loc să se supere, el zîmbi trist.

– Asta-i o părere greșită despre majoritatea oamenilor mari, Melina. Cunoști măcar un personaj istoric cu realizări importante în domeniul științei, medicinei, arhitecturii, religiei sau politicii care să nu fi fost ridiculizat? Menționează un singur geniu care să nu fi fost inițial neînțeleș și etichetat drept nebun. Nu pot lăsa scepticismul oamenilor mărunți să mă îndepărteze de la obiectivul meu.

– Care-i acela? Să populezi lumea cu mici frați Gabriel?
El rîse.

– Draga mea, ai un fel minunat de-a te exprima. Frazele tale simplifică mult lucrurile, dar ai sesizat esența planului.

– Noua ta ordine mondială.

— Văd că mi-ai ascultat predicile, zise el, aparent încântat. În câțiva ani, copiii mei vor fi gata să-și asume rolurile pe care le au de îndeplinit. Vor avea putere și mijloace nelimitate, așa cum doar au visat foștii lideri mondiali. Guvernele vor fi conduse de ei. Vor controla economia mondială, comerțul global și comunicațiile.

Arta și cultura vor fi modelate de ideile și creațiile lor. Ei vor stabili ce trebuie să citească marele public, ce să vadă, să audă, să gândească. Ei vor dicta unde să se poarte războaiele, cine va trage foloase de pe urma lor și cine va ieși învingător. Concomitent cu această mișcare, va exista o transformare spirituală, o revoltă universală împotriva religiilor tradiționale.

— Ah! Aici ai vrut să ajungi.

— După acest haos ecumenic, va apărea o mică religie mondială.

— Tu.

— Eu.

Încrederea lui în sine era atât de mare încât te înfiora.

— Chiar crezi că ești capabil să realizezi această nouă ordine mondială?

— O realizez, spuse el satisfăcut. Mase de oameni o așteaptă cu nerăbdare. Sînt dornici s-o adopte, să mă adopte. Dar încă n-a sosit timpul. Și pînă la momentul oportun, trebuie să acționăm în secret, pentru a ne atinge țelul, Melina. Îți dai seama ce nebulie generală s-ar declanșa dacă planurile mele ar fi dezvăluite prematur, înainte ca toți copiii mei să fie destul de mari pentru a-și asuma rolurile pentru care sînt atât de atent educați?

— Cupluri ca soții Anderson ar năvăli aici.

— Ai pus punctul pe i.

— Femeile care au rămas însărcinate prin orice metodă de inseminare artificială ar intra în panică.

— Exact.

— Ar fi terorizate la gîndul unui incest împlîntător.

– Nu e încă posibil, zise el. Prima generație de copii n-a ajuns încă la pubertate. Dar ne-am pregătit pentru o asemenea eventualitate. Am pus deja în aplicare un sistem de urmărire care va împiedica frații și surorile sau fiii și mamele să se acupleze în viitor. Închizînd cîteva clipe ochii, se înfioră. Doamne... În orice caz, continuă el afabil, n-ar avea nici un rost să informăm publicul înainte de momentul potrivit.

– Ai putea fi oprit.

– Iar eu n-am să permit așa ceva. Își lovi genunchii cu palmele și zise oftînd: Prin urmare, mă aflu în situația dificilă de-a nu ști ce să fac cu tine.

Ea își îndreaptă umerii.

– N-o să mă ucizi.

El ridică o sprînceană aurie, în semn de tăcută îndoială.

– După cum ai demonstrat cu prisosință, nu ești stupid, îi spuse ea. Prea mulți oameni știu că am venit aici să te înfrunt.

El zîmbi larg.

– Nici o problemă. Avem un plan pentru împrejurări neprevăzute. Nu-i așa, domnule Hancock?

– Bineînțeles, frate Gabriel.

Melina îl privi neliniștită pe Hancock, care stătea între ea și ușă.

– Vezi tu, Melina, ca și Gillian, ai făcut o serioasă greșeală de calcul. O proastă alegere, cum s-ar spune. Această alegere nefericită te-a transformat într-o femeie lipsită de importanță.

– Și Programul?

– În ce sens?

Se prefăcea că pricepe greu. Mai mult, asta îl amuza.

– Credeam că te-ai gîndit să-i iau eu locul lui Gillian.

– Așa intenționez. Dar, spre marea mea mîhnire – sincer, *marea* mea mîhnire – am descoperit că tu și Gillian nu erați, de fapt, identice.

– Dar eram identice.

– Nu, zise el, lungind cuvîntul. Exista o deosebire. Și,

raportată la Program, mă tem că deosebirea asta are o importanță capitală

Ochii lui minunați deveniră triști, plini de compasiune. I se lăsară și colțurile gurii.

– Tu, Melina, nu ai nici o valoare pentru mine. Ție, draga mea, ți-a fost extirpat uterul.

40

Jem Hennings nu știa asta, nu-i așa? Fratele Gabriel continuă pe același ton sarcastic. Ca o soră bună, Gillian n-a comentat niciodată problemele tale medicale. Coborîndu-și glasul pînă la o șoaptă confidențială, preciză: Problemele tale de femeie.

Deși îi venea greu, din cauza tonului jignitor al fratelui Gabriel, Melina își păstră expresia impasibilă.

– Gillian nu i-a vorbit niciodată domnului Hennings despre acele sîcîitoare chisturi ovariene pe care le-ai descoperit pe cînd aveai doar douăzeci și șapte de ani. Noroc că s-au dovedit a fi benigne. După operație, nu s-au ivit complicații. Singura problemă o constituia însă faptul că nu mai aveai organe de reproducere.

– De unde ai... cum...

– Cum am aflat? Hennings era bun, dar în această privință nu și-a făcut temele. Era prea nerăbdător s-o înlocuiască pe Gillian. Domnul Hancock a verificat ceva mai atent trecutul tău.

Îi luă mîna și-o apăsă între palmele sale.

– Presupun că ai venit aici crezînd că ți-ai putea negocia viața în schimbul contribuției tale la realizarea Programului. Te-ai gîndit că o să ezit să-ți fac vreun rău, de vreme ce fusesesi selectată să naști pe unul dintre copiii mei în locul lui Gillian. Din nefericire... Dădu din umeri cu tristețe și compasiune. Cînd o să sosească agentul Tobias – iar noi știm că o va face curînd, însoțit probabil de către detectivul din Dallas, poate chiar și de

colonelul Hart – va descoperi că Templul fusese scena unei drame. O femeie nebună, crezînd în mod eronat că eu aveam vreo legătură oarecare cu uciderea surorii ei, a reușit să facă o breșă în sistemul nostru de securitate. Deși indusă în eroare și înnebunită, această tînără era foarte descurcăreată. A ajuns pînă la apartamentul meu, unde m-a amenințat cu o armă de foc mult prea mare și grea pentru mîna ei mică. Dar intransigența îi dădea putere și, preț de cîteva minute, a ajutat-o să mă țină în bătaia armei. Totuși, cînd a fost în cele din urmă încolțită și i s-a ordonat să lase pistolul, ea și l-a dus la tîmplă. Lăsă cuvintele să producă efectul scontat, apoi continuă: După ce se va face curățenie, autoritățile vor avea acces neîntîrziat la Templu. Dacă ești cuminte, Melina, o să-ți destăinui un mic secret. Domnul Hancock a înregistrat fiecare document într-un cod pe care doar el îl poate descifra. Șșt, să nu spui nimănui.

Își duse chiar și degetul la buze și-i făcu cu ochiul. Se comporta ca un dement.

– Dar pentru FBI sau oricine ar studia documentele, ele vor părea ale unui cetățean american cinstit, fără nici un fel de tendințe infracționale. Noi nu beneficiem de scutirea de taxe aplicată bisericilor. Noi ne plătim taxele. Cultul nostru nu e antiguvernamental. După cum știi, eu propovăduiesc patriotismul. Făcu semn spre steagul american dintr-un colț al camerei. Da, vor găsi copiii împreună cu mamele lor trăind împreună fericiți într-o așezare comunală. Această alegere făcută de ei nu încalcă cu nimic legile. Vor constata că școala noastră e acreditată, fiind de un nivel superior multor așezăminte de acest gen. Aici se află și un centru medical.

Eu, desigur, voi deplînge deteriorarea psihică a lui Dale Gordon și voi fi mîhnit de tragicele evenimente declanșate de un fost discipol care, spre groaza mea, au culminat cu teribila ta sinucidere.

– Pace și iubire, zise ea calm.

– Exact, Melina. Zîmbetul lui satisfăcut cerea palme. Ea se mulțumi însă să-și retragă mîna dintr-a lui și să facă un pas înapoi.

- Ai uitat câteva amănunte.
- Nu cred, însă aş fi bucuros să-ţi aud observaţiile.
- Tobias şi Lawson ştiu că păstrai o strînsă legătură cu Dale Gordon. Şeful l-a auzit pe Jem recunoscînd că amîndoi lucrau pentru tine.
- Explicabil. Hennings şi Gordon au ticluit planul ăsta împreună. Ei au denaturat mesajul meu, l-au pervertit ca să se potrivească cu viziunea lor despre o nouă ordine mondială. Joshua şi...
- Joshua?
- Omul care s-a dat drept Tobias. A fost angajat de Hennings. Eu n-am ştiut nimic despre asta. E limpede că au avut o neînţelegere, poate în legătură cu onorariul lui. El s-a întors împotriva lui Hennings şi l-a ucis.
- Joshua ar putea spune o poveste diferită.
- Joshua are un talent unic de a se transforma, ca să-şi piardă urma. A mai făcut-o nu o dată.
- Să zicem că Jem şi Dale Gordon au urzit planul ăsta, spuse ea. Le-ar fi fost greu să-l aplice fără cooperarea ta. Trebuia să le trimiţi spermă.
- I-am trimis eşantioane lui Gordon pentru analize.
- Lui...
- Ca să caute eventuale anomalii genetice pe care nu voiam să le transmit urmaşilor mei. Făcea teste în timpul liber, la cererea mea. Am rămas mut de uimire cînd am descoperit ce s-a întîmplat cu acele eşantioane după ce le-am trimis.
- Ea îşi muşcă buza de jos.
- Copiii de-aici.
- Mamele vor susţine pe bună dreptate că le-am fecundat pe multe dintre ele. Să faci copii în afara căsătoriei poate fi considerat de unii un păcat, dar după părerea mea reprezintă o răspundere sacră. Cu siguranţă nu e un delict pentru care să fii condamnat.
- Dar le vor face teste ADN celorlalţi, care vor dovedi că sînt copiii tăi.
- Care ceilalţi? întrebă el nevinovat.

– Copilul soților Anderson. Ceilalți copii răpiți care-au fost aduși aici. Cei... Se opri brusc. Apoi, amintindu-și, spuse încet: Cei din autobuze.

El îi aruncă o privire domnului Hancock.

– Se referă la autobuzele noastre de producție?

– Așa se pare, frate Gabriel. Sînt singurele autobuze de care știu.

Fratele Gabriel întoarse privirea spre ea, ca și cum ar fi vrut să spună: *Altceva?*

– Apropo, scuza-mi neglijența. Nu ți-am mulțumit pentru că ai incinerat cadavrul lui Gillian, eliminînd astfel posibilitatea testării ADN a țesutului intrauterin. Nu s-ar fi dovedit amestecul meu în inseminarea făcută de Gordon cu sperma mea, dar investigația s-ar fi putut prelungi, iar programul meu e foarte încărcat. Zău că n-aș fi avut timp pentru așa ceva. Mă bucur că toată povestea e aproape încheiată și că pot să-mi văd de treabă.

– Ai uitat însă de cealaltă femeie care a fost ucisă din ordinul tău la cîteva zile după ce a rămas gravidă. Tobias a cerut să fie deshumată. Vor testa fetusul.

– Și se va potrivi cu ADN-ul meu. Din fericire, am donat spermă la banca de spermă ce aprovizionează clinica unde a fost ea pacientă. Există o explicație logică pentru orice schimbare a eșantioanelor.

Ea îi susținu privirea cîteva clipe, conștientă de demență.

– Se pare că ai acoperit toate urmele.

– Ne străduim să fim meticuloși. N-am fi avut succes dacă nu eram. Ani de...

Spre deplina lui surprindere, ea începu să rîdă.

– Melina.

– Detest să-ți spulber iluzia succesului, dar *ai omis* ceva, *predicatorule*.

Nu-i plăcură nici cuvintele ei, nici tonul disprețuitor. Se îndreptă brusc spre ea.

– Domnule Hancock, nu văd ce rost are s-o mai lungim.

Hancock îi înșfăcă brațele pe la spate. Ea se supuse fără să se zbată, ceea ce constitui o altă surpriză pentru fratele

Gabriel. Nici cînd Hancock îi duse țeava pistolului lui Longtree la tîmplă, ea nu schiță vreo mișcare.

– Deci acum mă sinucid, ăsta-i planul?

– Ăsta-i planul. Fratele Gabriel se apropie la cîțiva centimetri de ea. Îmi pare teribil de rău că a trebuit să se sfîrșească în felul ăsta, Melina. Își trecu degetele peste obrazul ei, peste gît, peste sîni. Sincer îmi pare rău.

Atingerea lui o dezgusta, însă nu-i dădu satisfacția de-a se umili.

– Nici nu știi cît de rău o să-ți pară dacă-i ordoni să apese pe trăgaci.

– Și de ce, mă rog?

– Pentru că una e să dai un ordin și să pui pe altcineva să ucidă pentru tine, și cu totul altceva să privești o femeie în ochi și s-o omori cu mîna ta.

– Va trebui să-mi spui ceva mai inteligent.

– Foarte bine. Dacă mă ucizi, te vei distruge pe tine.

El zîmbi.

– E o ghicitoare, Melina?

Ea n-avea să știe niciodată ce-l zăpăcise mai mult – rîsul ei blînd sau răspunsul la ghicitoare, rostit încet.

Își retrase instinctiv mîna. Fațada se prăbuși. Prefăcătorie dispăru și, o dată cu ea, și fratele Gabriel. Cel care o privea acum cu o ură cumplită era Alvin Medford Conway.

Și tot el fu cel care-i făcu semn înfuriat lui Hancock s-o lase în pace.

Pătrunderea în Templu se dovedi a fi mai ușoară decît anticipase Tobias. Nu fu lipsită de obstacole, dar nici nu se încheie cu un eșec, așa cum s-ar fi putut întîmpla. Se temuse de o serie întreagă de neajunsuri ori schimburi de focuri cu membrii sectei. FBI respingea publicitatea negativă și, dacă s-ar fi reeditat situațiile anterioare, cînd fuseseră răniți sau uciși oameni, cariera lui ar fi avut de suferit în anii necesari efectuării unei anchete minuțioase.

Dar cînd îi arată legitimația gardianului din gheretă, tînărul fu impresionat de prezența lui Tobias și a oamenilor ce-l însoțeau. Fiindcă ar fi durat prea mult să cheme alți agenți din Santa Fe sau Albuquerque, chiar dacă ar fi venit cu elicopterul, și deoarece îl declaraseră dezertor pe șeriful local, ajutoarele lui Tobias erau niște polițiști din rezervația indiană care cuprindea și o porțiune a districtului.

Îl mai însoțeau Lawson și Hart. Dacă Tobias ar fi bănuț că Hart avea să insiste să vină cu ei, l-ar fi lăsat încuiat în celulă. Dar așa, se afla acolo, arătînd de parcă purtase deja o bătălie în acea seară.

Înghițînd în sec de teamă, tînărul gardian al Templului întrebă:

— S-a comis vreo infracțiune?

— În seara asta ai lăsat o femeie să pătrundă în Templu?

— Da, domnule. Cam acum o oră.

— Înseamnă că tu ai făcut ceva rău. Ea e o amenințare pentru fratele Gabriel. Deschide poarta.

— Pot să-l sun pe șeful meu?

În scurt timp, se auzi duduind motorul unui Jeep pe partea cealaltă a porții. Un bărbat coborî și se îndreptă spre ei, cu un aer defensiv și suspicios. Era luminat din spate de farurile pe care uitase să le stingă.

— Sînt Baker, șeful pazei, zise el printre gratiile de fier. Ce s-a întîmplat?

— Sînt agentul special Hank Tobias, FBI.

Baker nu părea impresionat de funcția lui Tobias. Ba dimpotrivă, ostilitatea lui se accentuă.

— Repet, ce s-a întîmplat?

Cînd fu informat că viața fratelui Gabriel era în pericol, omul deveni doar ceva mai receptiv la ideea de a-i lăsa înăuntru.

— Oamenii mei știu că femeia în cauză e aici. Rezolvăm noi problema.

— Ascultă, zise Tobias, nu-mi pasă dacă dansezi cu șerpui sau îi muștruluiiești pe puștanii de pe-aici. Încerc doar să preîntîmpin asasinarea fratelui Gabriel în noaptea asta. Și dacă

nu crezi că amenințarea e serioasă, uită-te ce i-a făcut lui femeia asta.

Arată cu degetul mare în direcția lui Hart, iar Baker măsură cu privirea tăietura urâtă, neîngrijită de pe obrazul lui și dîrele de sînge care i se uscaseră pe față.

– Și el e considerat un prieten de-al ei. Acuma, dacă vrei să ajungi mîine pe micul ecran și să explici de ce am fost împiedicați să-i salvăm viața șefului tău, e în regulă. Eu nu sînt un fan de-al lui. Nu am nici un interes personal în treaba asta, în afară de îndeplinirea obligațiilor mele profesionale, care în seara asta se concretizează în arestarea unei femei înarmate și periculoase, care amenință viața unei persoane publice.

N-am nevoie de permisiunea ta ca să arunc în aer poarta asta pentru a-mi face treaba. Dar aș prefera să nu irosesc timp și efort. Pe scurt, vreau să-ți spun că n-ai de ales decît între a-mi ușura sau îngreua sarcina.

Lawson fu mai puțin diplomat. Își scoase pistolul de calibru nouă milimetri.

– Deschide blestemata asta de poartă!

Poarta fu deschisă, dar Baker se opuse primei solicitări a lui Tobias.

– Închide camerele video.

– Nu pot face asta fără aprobarea domnului Hancock.

– Cine-i domnul Hancock?

– Consilierul personal al fratelui Gabriel.

– Unde-i domnul Hancock?

– În biroul fratelui Gabriel. Cu el și cu domnișoara Lloyd. Hart păși în față și întrebă:

– Acolo există camere video?

Tobias nu-i reproșă că pusese întrebarea. Se pregătea s-o facă și el.

– E singura zonă din toată așezarea unde nu sînt permise camerele video, le spuse șeful securității.

– Dar ei ne pot vedea?

– Dacă se uită la monitoare.

– Atunci, dacă nu vrei s-o anunți pe domnișoara Lloyd că

ne aflăm aici, determinînd-o să acţioneze necugetat, ar trebui să deconectezi camerele video.

Baker vorbi la staţia de emisie-recepţie şi ordonă să fie oprite videocamerele. Apoi se întoarse la Jeep şi le ceru să-l urmeze.

– Eu merg cu el, zise Lawson. E mai bine să nu-l scap din ochi.

Trei minute mai târziu, însoţiţi de Baker, fură primiţi în holul clădirii centrale. Numărul oamenilor înarmaţi ce patrulau acolo îl nelinişti pe Tobias. Urma să se întîmple un dezastru.

– La ce etaj e biroul? întrebă el.

Fiindcă Baker nu răspunse imediat, Lawson îi dădu un ghiont în spinare.

– Ai surzit sau ce ai?

– La trei. O să vă arăt eu.

– Nu, tu stai aici.

La un semn al lui Tobias, unul dintre poliţiştii din rezervaţie îi luă rapid lui Baker arma şi staţia radio. Omul începu să vocifereze, dar Tobias îl ameninţă că-l pune în cătuşe dacă nu se potoleşte.

– Asta e pentru protecţia dumitale.

Ceea ce era o tîmpenie, iar Baker ştia. Continuă să mormăie, dar fu destul de isteţ încît să nu atace un agent FBI în timpul misiunii. Tobias alegea trei oameni şi le ordonă să rămîna la parter, ca să-i supravegheze pe Baker şi pe gardieni.

– Asta e valabil şi pentru dumneata, îi spuse el astronautului, care se înghesuia spre lift în urma tuturor. O să dai o mîna de ajutor la supravegherea lui Baker.

– Pentru nimic în lume.

– La viaţa dumitale mă gîndesc.

– Eu răspund de ea.

– Nu în noaptea asta. Nu vreau să fie ucis un erou naţional în timpul serviciului meu. Acum ieşi din lift.

În timp ce cobora din cabină, se uită pe rînd la fiecare poliţist din rezervaţie. Unul cîte unul, ei ieşiră din lift şi i se alăturară.

Tobias știa când era depășit de situație. Avusese nevoie de forțe, iar poliția din rezervație reprezentase singura lui resursă. Știa în ce fel obținuse fratele Gabriel terenul pentru Templul său. De aceea îl surprinsese faptul că șeful poliției din rezervație ezitase să-i împrumute câțiva oameni pentru acea noapte. Invocase drept scuză lipsa personalului, determinată de faptul că fuseseră trimiși în altă misiune.

Tobias nu știa dacă spunea adevărul. Indienii americani manifestau o neîncredere amestecată cu antipatie față de agenții federali, o suspiciune înnăscută și pe deplin justificată, ce fusese dobândită în decurs de mai multe generații. El își închipuise că, negru fiind, avea ceva în comun cu indienii.

Dar nu în aceeași măsură ca Hart. Dacă n-ar fi fost el, probabil că cererea lui ar fi fost respinsă. Însă, așa cum se dovedise mai târziu, atunci când Hart îi solicitase șefului poliției să-i facă acel serviciu personal, fusese imediat alcătuită o echipă de opt oameni.

Recunoștea, de asemenea, calitățile de lider ale lui Christopher Hart, care erau admirabile și de invidiat. Cu o singură privire, le impusese respect celor opt oameni și știa, fără să mai verifice, că autoritatea lui Hart asupra lor o va înlătura pe-a lui.

– Putem s-o luăm pe scări, spuse Hart.

– Intrați, zise Tobias scurt.

În timp ce urcau, își verificară armele. Grupul ieși din lift și se apropie în tăcere de ușile duble. Când ajunseră în fața lor, auziră: „Dacă mă ucizi, te distrugi pe tine“. Apoi pe fratele Gabriel spunând: „E o ghicitoare, Melina?“. „Nu. Răspunsuri. Dacă mă ucizi, va muri și copilul tău.“

Christopher Hart auzise destul. Trecu de Tobias și deschise ușa cu o izbitură. Oamenii năvăliră în cameră. Cu armele pregătite să tragă. Într-o clipă, Tobias evaluează situația și strigă:

– *Aruncă pistolul și dă-i drumul!*

Polițiștii indieni se desfășurară în evantai, de-a lungul perimetrului camerei. Unele arme erau îndreptate asupra fratelui Gabriel, altele spre bărbatul înarmat, în care Tobias îl identificase pe Hancock.

Şeful n-avea nici o armă asupra sa, dar glasul îi suna ameninţător cînd se apropie de Hancock şi zise calm:

– Dacă îi faci vreun rău, te ucid.

Tobias ştia că omul nu glumea.

– Mă ocup eu de asta, Hart.

Dar el părea să nu-l fi auzit.

– Gillian, ai păţit ceva?

– *Gillian?*

Întrebarea fusese rostită de fratele Gabriel, pe care pînă atunci Tobias îl ignorase.

– Las-o în pace! îi ordonă el bărbatului care încă ţinea pistolul la tîmpla lui Gillian Lloyd.

Fratele Gabriel vorbi din nou, de astă dată cu o remarcabilă stăpînire de sine, avînd în vedere şocul pe care-l suferise:

– Domnule Hancock, acum poţi să-i dai drumul. N-o să mă ucidă în faţa atîtor martori. Domnilor, aţi venit exact la timp.

Hancock ezită o clipă, apoi la un semn al fratelui Gabriel, lăasă pistolul jos şi-l aruncă pe podea.

Poliţistul cel mai aproape de el îl împinse cu piciorul. Christopher Hart păşi în faţă. El şi Gillian Lloyd întinseră braţele unul spre altul. Luînd-o de mîină, el o trase deoparte. Schimbară o privire care-l impresionează pînă şi pe burlacul convins care era Tobias. Nu durase mai mult de o fracţiune de secundă, însă fusese foarte intensă.

Apoi ea îşi mută privirea de la Hart şi se adresă pastorului:

– Eu sînt Gillian.

– Mişti.

– A trecut aproape o săptămînă de cînd am fost inseminată. O simplă analiză a sîngelui va demonstra dacă am rămas ori nu gravidă.

– E adevărat, ticălosule, zise Şeful. Ea este Gillian.

– Nu-ţi rămîne decît să le dai crezare, spuse Tobias. Am citit azi-noapte raportul de autopsie. L-am citit, nu l-am răsfoit, cum făcusem înainte. Cadavrul pe care l-a examinat medicul legist n-avea uter, nici ovare.

– Mie mi-a scăpat treaba asta, recunosc Lawson. Melinei Lloyd i-a fost extirpat uterul.

– Știe, le spuse Gillian. Hancock a descoperit asta când i-a verificat trecutul.

Fratele Gabriel zîmbi afabil.

– Ia te uită, ce surpriză! Tu ești Gillian. Încîntat să te cunosc.

– Du-te dracului! Întorcîndu-se către Hart, ea zise: Dacă Longtree n-ar fi lăsat prima cameră a încărcătorului goală, mi-aș fi pierdut viața. Apăsase pe trăgaci.

Hart făcu un pas amenințător spre Hancock, dar Tobias îl strigă cu asprime, iar el rămase pe loc. Deși era posibil ca nu ordinul lui să-l fi oprit, ci mîna lui Gillian pusă pe brațul lui.

Tobias se uită la fratele Gabriel și fu surprins să constate că acesta zîmbea.

– N-am fost prezentați cum se cuvine. Presupun că dumneata ești agentul Tobias.

– Așa e.

– Aveam întîlnire mîine. De ce-ai venit în seara asta?

– Sub pretextul de a-ți salva viața.

– Pretext?

– Aș vrea să te interoghez în legătură cu asasinarea Melinei Lloyd, a Lindei Croft și a lui Jem Hennings, spuse Lawson.

Predicatorul se întoarse către el.

– Iar dumneata trebuie să fii Lawson. Măsură cu privireă hainele demodate și mototolite ale detectivului. Reputația dumitale ți-a luat-o înainte, domnule Lawson. Nu pot pricepe de ce ai vrea să mă interoghezi. N-am fost nici măcar în apropierea Dallasului când oamenii ăia și-au dat duhul.

Lawson mîrîi pur și simplu la el. Fratele Gabriel îl ignoră și se uită din nou la Tobias.

– Domnișoara Lloyd – Gillian, cum am aflat – și-a croit drum pînă aici în seara asta, formulînd acuzații și amenințări cu moartea.

– Minte, spuse ea calm.

– A îndreptat o armă spre mine. Domnul Hancock tocmai o dezarmase când ați dat buzna aici.

– Trei autobuze pline cu copii au plecat de aici cînd am sosit eu, zise Gillian. Sînt sigură că o să-l găsiți pe copilul soților Anderson printre ei.

– Echipamente video și de radio, explică fratele Gabriel, dînd din umeri nedumerit. Le transportăm cu autobuzele cînd transmitem dintr-o zonă îndepărtată.

– Există și o clădire aici, cu dormitoare pline de copii, spuse ea.

– Există, într-adevăr, admise el rîzînd. Aparțin bărbaților și femeilor care trăiesc și lucrează aici, la Templu. Ea se înșală. Moartea surorii ei a...

– Taci dracului din gură, mîrîi Lawson.

– Lawson, zise Tobias. Apoi i se adresează fratelui Gabriel: De ce țineai o armă la tîmpla ei? Era nevoie de asta ca s-o potolești?

– Așa a crezut domnul Hancock. Ea, împreună cu acest Colombo, susțin ideea aberantă că eu sînt întrucîtva răspunzător pentru uciderea surorii ei. Domnul Hancock nu făcea decît s-o rețină pînă cînd avea să fie chemat șeriful local.

– Nu e nevoie să fiu chemat.

La auzul altei voci, toți ochii se întoarseră către bărbatul în uniformă care ieși din spatele draperiilor grele de catifea. Ținea strîns în mînă un revolver, ațintit asupra fratelui Gabriel.

– Nu e doar cuvîntul acestei doamne împotriva afirmațiilor tale. O să le spun eu tot ce vor să știe despre tine.

– Șeriful Ritchey! Deci acolo ai dispărut.

– Ultimul loc la care te-ai fi așteptat, zise șeriful, zîmbind disprețuitor. Ca să te citez.

– Cum ai reușit?

– Am intrat în absența ta și a lui Hancock. Așa-zișii gardieni care s-au întors cu voi nu s-au obosit să cerceteze dacă se afla ceva în spatele draperiilor.

Fratele Gabriel se uită la Hancock, care-l privea cu dușmănie pe șerif.

– Oamenii ăia trebuie înlocuiți. Pe urmă, întorcându-se spre Ritchey, zise: Poți să explici de ce stăteai ascuns în spatele draperiilor?

Ritchey strânse mai tare pistolul întins spre el, dar mâinile îi erau la fel de sigure ca și vocea.

– Vreau să te aud pe tine spunând asta.

Tobias se gîndea: *Drace, chestia asta n-am prevăzut-o.*

– Mai ușor cu arma aia, șerifule Ritchey.

Însă pe Ritchey nu-l interesa decît persoana fratelui Gabriel. Avea ochii plini de lacrimi, dar lui nu-i păsa de ele.

– Vreau să te aud spunîndu-i numele.

– Numele cui?

– Numele Oletei, țipă el. N-o cheamă Mary. Și nu era o tîrfă atunci cînd ai pus mîna pe ea. Mi-ai transformat fetița mea scumpă cu păr cîrlionțat într-o tîrfă! Spuneai că, dacă o să vină să trăiască aici, o să fie tratată ca o prințesă. Că o să aibă o viață mai ușoară, o să primească o educație mai bună decît îmi puteam eu permite să-i ofer. Dar tot ce-ai învățat-o a fost cum să...

Vocea i se sparse. Fu incapabil să-și termine fraza.

– Șerifule Ritchey, pune-ți arma în toc și...

– Nu. N-o să-l las să zîmbească și să bată cîmpii despre treaba asta.

– Dacă poate să răspundă la niște acuzații, o va face în instanță.

Dar Ritchey clătină energic din cap, respingînd argumentele calme ale lui Tobias.

Unul dintre polițiștii din rezervație se îndreptă prudent spre el, însă șeriful observă mișcarea cu colțul ochiului și-l avertiză pe bărbat să nu se apropie mai mult.

– Înapoi! Asta-i treaba mea cu el. Mă poți împușca dacă vrei, dar o să-l ucid oricum. De la distanța asta, îl nimeresc sigur.

Fratele Gabriel se uită înnebunit la Tobias.

– Ești de la FBI, pentru numele Domnului. Fă ceva!

– Cine-i Mary? Despre ce vorbește?

– Mi-am vîndut fetița pentru o insignă, gemu Ritchey. O insignă. M-ai convins că e spre binele ei. Pentru mîntuirea ei, spuneai. Ziceai că toată lumea o să fie mulțumită. Dar i-ai răpit inocența și ai transformat-o într-o tîrfă.

Omul lămurea în grabă lucrurile. Tobias voia cu disperare să împiedice vărsarea de sînge. Al oricui.

– Ritchey! Pune arma jos. Acum!

– Șerifule, l-ai auzit pe agentul Tobias, zise mieros fratele Gabriel. Încetează cu tîmpeniile. Mary n-a fost o inocentă. Era născută să facă tot ce face. N-am exercitat nici un fel de presiuni asupra ei. Întreab-o. O să-ți spună cît de mult îi place să mă iubească.

Deodată, trăsăturile congestionate ale șerifului se decontractară. Își șterse lacrimile. Și, cu un calm uimitor, spuse:

– O să mori.

41

Stia ce face.

Agentul Tobias se adresa grupului de persoane care se adunaseră în biroul șerifului, negăsind un loc mai potrivit. Șeful reglase instalația termică la o temperatură suportabilă. Ajutoarele șerifului, care fuseseră chemate acolo, făcuseră cafea. Se mișcau ca niște roboți, șocați de încarcerarea șefului lor, șeriful Ritchey. Era supravegheat ca să nu se sinucidă. Ușa dintre biroul din față și holul ce ducea la celulă fusese închisă.

Gillian se bucura că nu putea vedea holul. I-ar fi revenit în minte niște amintiri urâte, deși era de-ajuns să se uite la fața Șefului ca să-și aducă aminte ce-i făcuse. Mai bine zis *o parte* din ce-i făcuse. Dar nici pe departe cea mai rea.

Tobias continuă:

– L-a împușcat pe Conway – Alvin Medford Conway, alias fratele Gabriel – în burtă. A tras două gloanțe înainte să-l putem opri. N-avea de gînd să-l omoare pe loc. Voia să-l facă să se gîndească la moarte.

Unitatea medicală de la Templu nu putea să-i acorde îngrijirile necesare fratelui Gabriel, așa că sunase la 911.

– A decedat în ambulanță, la opt sute de metri de spitalul de urgență, le spuse Tobias. A petrecut o lungă jumătate de oră în dureri atroce, uitându-se cum sîngera, știind că n-avea să scape cu viață. Ritchey a obținut ce-a dorit.

Lawson scoase un fornăit de satisfacție, apoi trase o dușcă zdravănă de cafea.

– Și fata lui Ritchey? întrebă un polițist din rezervație.

Tobias le destăinuie ce-i spusese șeriful.

– Omul încercase deja mai multe slujbe. Avea datorii. Conway a luat legătura cu el și-au căzut la înțelegere. Au pus la cale răpirea Oletei, care e considerată și-acum un caz nerezolvat. Doamna Ritchey își va recăpăta fiica despre care credea să fusese răpită cînd avea zece ani.

Își lăsă ochii în pămînt, privind locul dintre mocasinii lui cu ciucuri.

– Am înțeles că fata urmează să nască un copil al fratelui Gabriel.

Gillian îl auzi pe Șef înjurînd în barbă.

– Și-a vîndut fata pentru sclavie sexuală?

– În fond, asta a făcut, răspunse Tobias. Deși îl cred atunci cînd spune că s-a gîndit la binele ei. Abia de curînd a aflat care era de fapt rolul ei la Templu. Fratele Gabriel o folosea ca să-și asigure cooperarea lui Ritchey și tăcerea lui. În noaptea asta, stăpînit de un complex de vinovăție a luat-o razna. E bucuros că predicatorul a murit și are de gînd să confirme declarația dumitale, domnișoară Lloyd.

– Spune-mi Gillian. Te rog.

În clipa următoare, auziră gălăgie afară. Doi bărbați fură împinși în încăpere, cu mîinile încătușate la spate. Gillian și Șeful îi recunoscuseră imediat.

Erau păziți de mai mulți indieni voinici, înarmați pînă-n dinți, dar zîmbitori. Unul dintre ei avea pictate pe obraji două dungii de vopsea, în culori de război. El făcu un pas înainte.

– Agentul Tobias?

El se ridică în picioare și întinse mîna.

– Sînt agentul Tobias.

– Sîntem polițiști din rezervație, dar lucrăm sub acoperire.

I-am arestat pe acești oameni în urma unei plîngerii de violare a proprietății, dar în mașina lor am găsit un adevărat arsenal. În afară de puști automate pentru care nu au permis, am mai descoperit echipament de supraveghere de pe piața neagră și o cutie cu droguri de contrabandă din Mexic. Le aruncă o privire lui Gillian și Hart. Avem motive să credem că au legătură cu cazul dumneavoastră.

– El e cel care s-a dat drept dumneata, zise Gillian, identificîndu-l pe negrul ce-și zicea Tobias. Fratele Gabriel îi spunea Joshua, dar probabil că e un pseudonim. Ne urmăreau, pe mine și pe Șef.

Ea îl observă pe Dexter Longtree abia în clipa în care acesta ieși din spatele unui tînăr înalt. Ținea în mînă pandantivul cu rubine și transmițătorul pe care-l scosese din el.

– Mulțumesc, zise Tobias politicos, evident impresionat de înfățișarea impunătoare a lui Longtree.

Puse probele pe birou, apoi se întoarse către cei doi bărbați încătușați, privindu-l încruntat pe acela care îndrăznise să se dea drept el.

– Cum te cheamă?

– Du-te-n mă-ta.

– Și inițialele tatălui? întrebă Lawson.

Toți rîseră.

– Vorbim mai tîrziu, îi spuse Tobias lui Joshua, pe un ton amenințător.

Agenții FBI care sosiseră de curînd de la Santa Fe îi preluaseră pe Joshua și pe partenerul său fără nume. Cei doi fură scoși afară și urcați în mașini diferite, spre a fi transportați în oraș.

Șeful se ridică de pe scaun și se apropie de Longtree. Gillian li se alătură. Bărbații își strînseră mîna. Șeful îi mulțumi.

– Mă bucur că am putut da o mînă de ajutor, răspunse Longtree. De fapt, a fost amuzant.

Zîmbiră cu toții, iar Șeful zise:

– Aș vrea să știu mai multe despre AIA.

Bătrînul indian îl privi lung.

– Nu-mi datorezi nimic.

– Poate că nu. Dar sînt dator față de mine însumi.

O luminiță străluci în ochii bătrînului.

– Aș fi încîntat să fixăm o întîlnire, cînd dorești.

– Păstrăm legătura.

După ce se salutară din nou, Gillian luă mîna lui Longtree și o ținu între palmele sale. Era aspră la pipăit, caldă, puternică, inspirînd încredere.

– Ai fost nemaipomenit de cumsecade. În afară de asta, ți-ai riscat viața de dragul meu. Îți sînt recunoscătoare. Ezită, pe urmă, acționînd dintr-un impuls, îl îmbrățișă scurt, strîns. Fără să pară deranjat, el o bătu pe umăr înainte de a-i da drumul. Îți mulțumesc, șefule Longtree.

– Cu plăcere, Gillian.

Respectuoși, polițiștii din rezervație îl lăsară să iasă primul, apoi porniră unul după altul în urma lui. Abia după ce dispărură pe ușă, Gillian își dădu seama că Longtree i se adresase pe numele ei real. Se uită la Șef. Privirile li se încrucișară.

– Cînd i-ai spus...

– Nu i-am spus.

– Atunci cum a...

– Nu știu. Pare să cunoască o groază de lucruri de care noi n-aveam habar.

Vocea lui Lawson le întrerupse schimbul de replici.

– Cum se va desfășura în continuare investigația?

Tobias explică:

– Mîine va sosi aici o unitate operativă. Între timp, agenții din Santa Fe și Albuquerque vor rămîne la Templu, ca să fie siguri că nu se va distruge sau vicia vreo probă. Și filialele din străinătate ale sectei și-au suspendat activitatea. Au fost scoase din circuit de către unitatea operativă. Clasificarea datelor din computerele lui Hancock o să fie o treabă grea.

Gillian interveni:

– Fratele Gabriel mi-a spus că totul a fost codificat și că numai domnul Hancock deține cifrul.

– Experții noștri au mai spart coduri. S-ar putea să dureze cîteva luni, dar sînt convinși că-l vor sparge pe acela al lui Hancock.

– Poate că o să coopereze el, zise Șeful.

– Mă îndoiesc. Chiar guvernul l-a învățat să n-o facă. Hancock a fost agent CIA. În ziua cînd s-a pensionat, i s-a alăturat fratelui Gabriel. Remarcînd surpriza întipărită pe chipurile lor, adăugă: Domnișoara Myrick mi-a dat informația asta acum vreo jumătate de oră după ce i-a verificat dosarul.

– Însămîntător, spuse încet Gillian. Și semnificativ. S-ar putea să nu aflăm niciodată cît de extinsă e influența fratelui Gabriel.

– Să sperăm că influența asta a dispărut o dată cu el, spuse Șeful.

– S-ar putea să întîmpinăm rezistență din partea adeptilor fanatici, îi avertiză Tobias. Trebuie să fim pregătiți pentru eventualele urmări neplăcute. Cît de serioase vor fi, rămîne de văzut, dar mulți vor considera că am distrus un om pe care însuși Dumnezeu l-a ales.

– Fratele Gabriel nu vorbea în numele Domnului, protestă Gillian.

– Să sperăm că și ei vor ajunge la concluzia asta după ce vor deveni publice toate învinuirile care i se aduc.

Se gîndiră o vreme la această chestiune. Gillian își aminti că Șeful avea un coleg care-și trimisese fiica la școala de la Templu. Cum vor reacționa oamenii cînd aveau să afle ce demon fusese fratele Gabriel? Cohorte de adepți s-ar fi simțit trași pe sfoară. Alții, refuzînd să accepte adevărul, ar fi putut deveni violenți. Cînd Dale Gordon o văzuse cu Șeful, ea nu-și imaginase consecințele acelei întîlniri. Întrebă:

– Au fost găsite autobuzele?

Tobias încuviință.

– Au fost interceptate pe o rută directă spre Mexic. Erau pline cu echipament de televiziune. Și patruzeci și șapte de copii.

Gillian oftă ușurată.

– Toți păreau să fie sănătoși, deși erau speriați fiindcă fuseseră dați jos din autobuze. Au fost predați autorităților din New Mexico. Agențiile de stat, acționînd la ordinul guvernatorului, au cooperat extrem de bine. Cu exces de zel. Printre îngrijitorii care s-au ocupat de expedierea copiilor azi-noapte se aflau Dorothy Pugh și sora lui Hennings. Doi dintre copii erau ai ei.

– Tatăl fiind fratele Gabriel?

– Așa presupunem. L-a scuipat pe ofițerul care a întreat-o.

– Și copilul soților Anderson?

– În grupa lui de vîrstă erau mai mulți băieți. Va trebui stabilit care dintre ei e al lor.

– Șeful și cu mine le-am promis să-i sunăm de îndată ce aflăm ceva. Am numărul de la telefonul lor mobil.

Tobias se răsuci stînjinit pe scaun și tuși, ducînd mîna la gură.

– Există un aspect neplăcut al problemei care probabil că nu ți-a trecut prin minte.

Gillian, împreună cu ceilalți, îl privi întrebător.

– S-ar putea ca soții Anderson să nu mai vrea băiatul în aceste condiții. De fapt, bănuiesc că majoritatea cuplurilor ai căror copii au fost răpiți îi vor refuza de îndată ce vor afla identitatea tatălui. Este cu totul altceva să fii înseminată de un donator anonim pe care l-ai ales tu. Dar cînd știi că sperma aparținea de fapt unui nebun... Lăasă nerostit sfîrșitul frazei.

– Iișuse, exclamă Lawson. La asta nu m-am gîndit.

Însă Gillian o făcuse. Gîndul ăsta o mistuise de cînd se bănuise prima dată că Dale Gordon substituia eșantioanele de spermă în laboratorul lui. Ideea o îngreșase într-atît încît vomitase la marginea drumului.

I se făcea rău gîndindu-se din nou la asta. Tremurînd, își duse palmele la gură și suflă în ele, ca să-și încălzească degetele reci. Rămase cu privirea pierdută. Într-un tîrziu, cînd își limpezi gîndurile, înțelese că discuția trena și toți o priveau. Tobias își drese glasul.

– Cred că m-a auzit toată lumea. De ce ai pretins că ești Melina?

Ea își mută privirea de la el la Lawson, pe urmă de la Lawson la Șef. Dar nu reuși să se uite mai mult în ochii Șefului. Așa că i se adresa lui Lawson:

– Dumneata ai spus ceva.

Detectivul aproape că scăpă cana cu cafea din mână.

– Eu?

– Atunci când cei doi polițiști au venit acasă la Melina în acea dimineață, nu mi s-au adresat pe numele meu. Sau dacă au făcut-o, n-am reținut. Fusesem trezită dintr-un somn adânc. N-am înregistrat decât faptul că sora mea geamănă fusese ucisă.

– Mai întâi, de ce erai acasă la Melina?

– După ce am plecat... Avu o ezitare și, în loc să rostească numele Șefului, zise: După ce am plecat de la hotelul Mansion, m-am dus acasă. Melina dormea deja. Am sculat-o. Am stat o vreme de vorbă. Așa am aflat că venise Jem la mine, să-mi dăruiască pandantivul. L-am lăsat acolo, pe noptieră. Melina mi-a dat toate detaliile vizitei, așa că, la momentul potrivit, puteam să-l fac pe Jem să creadă că eu eram femeia pe care-o văzuse cu o seară în urmă.

– Hristoase, devine complicat, remarcă Lawson.

– Și pentru mine, recunosc eu cu un zîmbet slab. Melina a insistat s-o las să doarmă la mine, de vreme ce tot se afla acolo. Era logic. Așa că eu mi-am petrecut restul nopții la ea acasă.

Preț de o clipă, se simți copleșită de oribilele amintiri din acea primă jumătate de oră după ce aflase că sora ei fusese înjunghiată mortal.

– Cândam venit în grabă la mine acasă, dumneata, domnule Lawson, m-ai împiedicat să intru în dormitor. M-ai avertizat că aș putea distruge probele de la locul crimei și-ai spus: „Vrei să știi cine-a ucis-o pe Gillian, nu-i așa?”

Iar întrebarea asta a fost ca o palmă peste față. M-am calmat, dacă se poate spune așa. Atunci am înțeles eroarea dumitale. Eu eram luată drept Melina. Evident că ucigașul

comisese aceeași eroare. Când am văzut cuvintele scrise pe perete, am înțeles că eu trebuia să mor, fiindcă eu fusesem cu Șeful. Dar cine-ar fi știut? Și de ce să fi fost ucisă pentru asta? M-am hotărât să nu restabilesc adevărul înainte de a afla mai multe.

Apoi a sosit Jem, iar lucrurile au luat o întorsătură cu adevărat bizară. Inițial, el n-a știut că eu – Gillian – petrecusem noaptea cu Șeful și nici că fratele Gabriel ordonase crima. Până în acel moment, surpriza lui a fost sinceră.

Dar când am anunțat că Gillian se dusesese cu Șeful în locul Melinei, și după ce Jem a văzut cuvintele scrise pe perete, a înțeles de ce a trebuit să fie ucisă Gillian. Probabil că bănuia până și faptul că Dale Gordon fusese asasinul. Din cauza asta, în biroul lui Lawson, el îl întrerupea tot timpul ori de câte ori Șef încerca să-l descrie pe Gordon.

Dar chiar și înainte de asta, am bănuir că Jem era implicat într-un fel oarecare. De ce-a mințit în legătură cu logodna? De ce-a pretins că era împotriva înseminării artificiale când el mă încurajase din clipa în care am avansat prima oară ideea asta? Până să aflu răspunsurile la aceste întrebări, trebuia să mă protejez. Și puteam face asta cu condiția ca „Gillian“ să rămână moartă.

Jem n-a bănuir nimic. Eu nu-mi puteam ascunde aversiunea, dar el și cu Melina nu se înțeleseseră niciodată. A fost ușor să-l fac să creadă că eu eram ea. Mai greu îmi venea să mă prefac față de ceilalți.

Nu rezistă să nu-i arunce o privire Șefului. El avea ochii ațintiți asupra ei. Reluă istorisirea în grabă, uitându-se la Lawson:

– Am mărturisit că ne-am înlocuit una pe alta în noaptea precedentă, pe urmă te-am lăsat să crezi că ne-am reluat identitățile la sfârșitul nopții. N-o făcusem.

– Nu te-am întrebat deloc când v-ați reluat identitățile?

Ea clătină din cap.

– Ai întrebat doar la ce oră s-a întors acasă Gillian de la Mansion. Am venit pe la două și jumătate în acea noapte, dar

m-am dus acasă la Melina după ce-am văzut-o cîteva minute. Ea a dormit în patul meu și a murit în locul meu.

Emoționată, fu nevoită să-și dreagă glasul înainte să poată continua.

– Îmi era greu să văd că toți mă jeleau pe mine, cînd de fapt pe Melina ar fi trebuit s-o plîngă. Am fost, de mai multe ori, gata să cedez sub presiunea acestei situații. Singurul lucru care m-a ținut tare a fost hotărîrea de-a găsi persoana răspunzătoare pentru moartea ei.

– Cît timp îți închipuiai că o să dureze substituirea? întrebă Lawson.

– Cît timp aș fi continuat să fiu Melina? Atîta vreme cît ar fi fost necesar ca să-i răzbun moartea. Nu m-am gîndit mai departe. Presupun că am comis o infracțiune, nu-i așa? Dîndu-mă drept altcineva.

– O să verific, mormăi Lawson.

Tobias zise:

– Ai dat în vileag crimele fratelui Gabriel. Asta mă interesează pe mine.

Gillian se întoarce către Șef:

– Mi-era așa de teamă că o să uiți faptul că l-am văzut pe Dale Gordon. În ziua cînd am fost la biroul lui Lawson, unde se presupunea că ne întâlneau pentru prima oară, te îmboldeam să-ți amintești cum ai dat nas în nas cu el la restaurant. Trebuia să-l fac pe Lawson să priceapă că Dale Gordon era o pistă, dar n-o puteam dezvălui eu.

– L-ai recunoscut în seara aia?

– Imediat, deși nu știam de unde. Asta pînă în momentul cînd a spus că lucra la Clinica Waters. Pe urmă mi-am amintit că-l văzusem acolo. Vorbise cu mine de cîteva ori. Și făcuse și... alte lucruri, evident.

Se înfioră, gîndindu-se la fotografiile realizate fără știința ei.

– Atunci am aflat că avea o soră geamănă, le spuse Șeful celorlalți. Mi-a spus că Gordon trebuie s-o fi confundat cu sora ei, Gillian.

- Dar dumneata erai Gillian, zise Lawson, puțin nedumerit.
- Pretinzînd că e Melina, îi aminti Șeful.

Lawson se încruntă la ea.

- Acum ești sigură că ești Gillian?

– Da, spuse ea cu un zîmbet stins. Eu sînt.

– Ea e, confirmă Tobias. Raportul autopsiei atestă că Melina a fost cea ucisă.

– Eram îngrozită că o să descoperi nepotrivirea, îi spuse ea lui Lawson. De ce-ar fi înseminată o femeie fără organe genitale?

- Din cauza asta te-ai grăbit să incinerezi cadavrul.

– Da. Pe urmă, cînd dumneata, domnule Tobias, mi-ai spus că Lawson ți-a dat dosarul anchetei, m-am temut că o să afli dumneata.

– N-am aflat. Pînă aseară. Am alergat să-i spun lui Lawson și am venit în goană aici, să-i cerem lui Ritchey ajutorul ca să te localizăm. În schimb, am dat de colonelul Hart încuiat în celulă, teribil de furios.

Ea îl privi pe Șef.

- Ei ți-au spus.

El deschise gura să-i răspundă, însă vorbi Lawson pentru el:

- N-a fost nevoie să-i spunem. Și-a dat seama singur.

- Serios? întrebă ea cu glas răgușit. Cînd?

În acel moment unul dintre ajutoarele șerifului, care-l supraveghea pe Ritchey, deschise ușa întrerupîndu-i:

– Domnule agent Tobias, vrea să vorbească cu dumneavoastră. Dorește să știe dacă trebuie să-și vadă soția. Spune că nu poate da ochii nici cu ea, nici cu ceilalți copii.

- Vin imediat.

Tobias se ridică, suspendînd oficial întrunirea. Le spuse Șefului și lui Gillian că le rezervase o cameră la motel.

– Mîine, la ora zece, o să vină un elicopter și-o să ne ducă pe toți la Albuquerque. De-acolo puteți lua avionul spre Dallas. Îi aruncă o privire Șefului. Sau unde vreți. Numai să-mi

lăsați un număr de telefon unde vă pot găsi. Or să fie multe mărunțișuri de pus la punct. Birocrație.

Telefonul său mobil sună. Îl deschise și răspunse.

– Tobias. A, da, Lucy. Mulțumesc că m-ai sunat. Nu-i nimic altceva în seara asta. Du-te acasă. Odihnește-te. Poți relua lucrul mâine. Te-am sunat doar ca să-ți spun încă o dată că ai făcut o treabă remarcabilă în cazul ăsta. De-a dreptul remarcabilă. Le întoarse spatele, dar Gillian îl auzi adăugînd: Și ca să te întreb ce flori îți plac. Da. Flori.

42

Trebuia să-ți fi atașat eu însumi un transmițător.

Gillian deschisese ușa camerei de hotel și-l văzu pe Șef cu mîinile proptite pe tocul ușii, ca o barieră umană. Era foarte încruntat.

– Bat la ușa asta de cinci minute.

– Eram sub duș. Ceea ce trebuia să fie evident, avînd în vedere halatul alb de pluș, în care se înfășurase. Își pieptănă părul ud, însă din capetele șuvițelor îi picura apă pe gît.

– De trei zile las mesaj la biroul tău și la telefonul de-acasă. De ce nu mi-ai răspuns la apeluri?

– Cine ți-a spus că sînt aici?

– Tobias.

– El a făcut săpături?

– După ce l-am amenințat că o să-i trimit pe cap departamentul de relații publice de la NASA. Ar avea de ce să-și facă griji.

– Nu m-am putut întoarce la mine acasă, Șefule. Nu vreau să mai pun vreodată piciorul acolo. Iar acasă la Melina... mi s-a părut că ar fi o altă violare a intimității ei dacă m-aș duce acolo.

– Ai de gînd să mă ții pe hol?

Ea se dădu la o parte, pe urmă închise ușa în urma lui.

- Am vorbit azi după-amiază cu Candace Anderson.
- Și-au luat copilul, știu. Mi-a spus Tobias. Era în al nouălea cer. Spuneau că nu le-a trecut niciodată prin minte să renunțe la el.
- Are doar șapte luni și jumătate. Sper că, dacă a avut tulburări afective, ele să fie minime.
- Or să le vindece ei.
- Ea era la fel de încrezătoare ca și Șeful.
- Ai vorbit cu Pax?
- Bandit e sănătos. Și el la fel. O să mergem la o bere săptămîna viitoare. Totul e al naibii de bine. Acum...
- Vrei să bei ceva?
- Nu! zise el nerăbdător. Și voiajul înapoi la Dallas? Credeam că o să fii în avion cu mine.
- Ce-ți face fața?
- E în copci.
- Cîte?
- Șapte, cred. La aeroport, m-am dus pînă la toaletă și, cînd am ieșit și nu te-am văzut, m-am gîndit că te-ai suit deja în avion.
- O să rămîi cu o cicatrice.
- O să mă facă să arăt neînfricat și periculos.
- Deja arăți așa.
- Dar nu erai în avion și eu m-am văzut păcălit, stînd lîngă Lawson. Care, apropo, e fermecat de tine.
- Lawson?
- Pe mine mă detestă. Pufnește de cîte ori se uită la mine.
- Eu am luat altă cursă.
- Ca să mă eviți?
- Aveam ceva important de făcut, Șefule.
- Ce?
- Analiza sîngelui.
- El ridică bărbia, de parcă i-ar fi smuls cineva părul de la ceafă.
- Aha. N-avea curajul să întrebe, dar avea o expresie atît de chinuită pe chip, încît ea nu-l mai ținu în tensiune.

– Negativ.

El înghiți în sec.

– Ar fi putut să fie al meu.

– M-am gândit la asta.

Ea observă un spasm în colțul buzelor lui, care putea să fi fost un semn de regret.

– Dar putea să fi fost și-al lui. Și dacă era așa... Închise ochii, dar lacrimile i se scurseră printre pleoape și se prelinseră pe obraji.

El îi rosti încet numele și-i luă fața între palme.

– Îmi pare rău, Șefule.

– Rău?

– Pentru așa de multe lucruri. Deschise ochii. Habar n-aveam că o să te întâlnesc în seara aia. Nu știam ce-o să mă faci să simt în clipa în care te-am văzut. Când am mers în camera ta, când am început...

– Șșt.

– Nu m-am gândit nici măcar la inseminarea artificială. Nu mi-a trecut prin minte. Jur că nu.

– Te cred.

– Mă crezi?

El încuviință.

– Fiindcă nici eu nu m-am gândit la nimic altceva.

Ea ridică mîna ca să-și dea la o parte o șuviță de păr negru de pe frunte.

– Știi cît de greu mi-a fost să nu mă topesc de cîte ori te priveam? În după-amiaza aia, în biroul lui Lawson, trecuseră doar douăsprezece ore de cînd plecasem din patul tău, dar trebuia să mă port ca o străină. Credeam că o să mor de dorința de-a te strînge în brațe și de-a fi îmbrățișată. O văzusem pe Melina zăcînd moartă, văzusem dormitorul și tot sîngele ăla. Eram copleșită de durere. Înfricoșată. Simțeam nevoia unui sprijin, și îl așteptam din partea ta.

– Știi cît de vicios m-am simțit dorind-o pe Melina la fel de mult ca pe Gillian?

– Cînd ți-ai dat seama?

– Cînd eram în celulă.

– Cum?

– Nu mă puteam stăpîni să n-o compar pe Melina cu Gillian. De cîte ori o făceam, sfîrșeam prin a găsi o mulțime de asemănări, dar nici o deosebire. Nici măcar una. Și am început să mă gîndesc la Gillian în timp ce mînca plăcintă în noaptea aia. Cum își supsesse degetul după ce pusese sare pe o tăietură. Era un gest extrem de sexy. La fel reacționase și Melina în acea după-amiază.

Ea făcu ochii mari, aducîndu-și brusc aminte.

– Cînd am mîncat cartofi prăjiți în camionul lui Longtree. Mi se redeschisese tăietura și sarea mă înțepa. Nici măcar nu mi-am dat seama de asta.

– Nici eu. Pînă cînd am început să mă gîndesc mai intens. Cele două imagini s-au suprapus în mintea mea. Același deget. Supt în același fel. Am pus totul cap la cap și s-a potrivit.

O podidiră iarăși lacrimile.

– Am fost atît de nedreaptă cu tine. Te-am făcut să treci prin atîtea necazuri. O să mă poți ierta vreodată?

El se sprijini de pat și se așeză pe el, apoi o îndemnă să vină în poala lui. Își dădu jos jacheta și își descheie butonii, apoi își trase peste cap cămașa încheiată cu nasturi. Între timp, ea îi dăduse jos blugii. El îi dezlegă cordonul halatului și-l lăsă să cadă. Nici unul din ei nu mai avea răbdare. Ea se întinse pe pat și se lăsă pătrunsă.

– Știam eu, îi șopti el. Eram sigur că nu mă puteam înșela. Așa ceva e imposibil de copiat. Nu se întîmplă de două ori în viață. Nu la cîteva zile distanță.

Se îmbrățișară strîns și rămaseră așa multă vreme. Apoi el își vîrî mîinile sub halatul ei, îi mîngîie spatele și șoldurile, lăsîndu-le pe talie. Ea își frecă nasul de părul lui, îi sărută ușor obrazul bandajat, apoi atinse încet vînația urîtă de pe claviculă.

– Cum e?

– Nu mă mai doare.

– Trebuia să-l omor pe ticălos.

Își lăsă capul pe sînii ei și îi mîngîie sfîrcul cu limba. Ea scoase un scîncet.

– Extrem de sensibil, murmură el, sărutîndu-i sfîrcul cu tandrețe. Și aici.

Își trecu mîna între trupurile lor și o mîngîie într-un fel care-o făcu să-și țină răsuflarea.

– Ai vorbit cu Melina despre asta?

Incapabilă să scoată un cuvînt, ea-clătină din cap.

– N-ai vorbit?

– Nu, Șefule. Nu i-am mărturisit nimic. Era ceva prea intim. Prea special.

– Dar ați împărțit totul.

– Nu și pe tine. Degetele ei îi atinseră ușor pieptul, apoi coborîră spre abdomen. Îi luă mîna și o duse la gură, sărutînd-o ușor. Am vrut să te păstrez numai pentru mine.

– Deci tot ce mi-a spus „Melina“ că-i zisese Gillian erau de fapt...

– Sentimentele mele. Vorbele mele. Lucruri pe care nu ți le puteam spune, dar voiam să le știi.

El îi acoperi sînii cu mîinile, frecînd încet protuberanțele cu palmele.

– De ce-ai plîns după ce-am făcut dragoste?

– Pentru că voiam să-ți spun ce simțeam și nu puteam. Cînd mi-ai rostit numele – Gillian – mi-ai zdrobit inima. De bucurie. Și disperare.

– Cum spuneai, vorbele unui bărbat în acel moment special sînt de-o sinceritate brutală.

– Nu-i așa?

– Atunci era, zise el cu glas aspru.

Ea începu să-și legene încet șoldurile. În față, apoi în spate. Aproape că nu se mișca, dar era de-ajuns. Fiecare balans lent îi smulgea cîte un geamăt. Ea îi strînse șoldurile între coapse.

Cu un gest posesiv, el își răsfiră palmele peste fesele ei. Degetele lăsară urme adînci în carne în timp ce el îndruma fiecare undulare. Erau aproape, aproape...

Așa că fu surprinsă cînd el spuse:

– Stai!

Și o ridică de pe el. O întoarse repede și o ținui pe pat. Fără risipă de mișcări, se dezbracă de tot, îi dădu halatul la o

parte și se întinse peste ea. Când el o pătrunse din nou, ea își împinse șoldurile spre el.

– Nu, nu te mișca, nu te mișca, mormăi el.

– Dar...

Gura lui o acoperi pe-a ei. Fu un sărut lung și flămînd. Buzele li se contopiră într-o recunoaștere sinceră a dorinței, a nevoii și a vulnerabilității. Apoi schimbă tactică. Zîmbindu-și, buzele și limbile de-abia li se atingeau. Se ațîțau, se tachinau, cochetau. El îi șopti numele, iar ea îi răspunse la fel. Apoi sărutul deveni o expresie foarte suavă, tandră și sinceră a afecțiunii. Dar pînă la urmă, pasiunea izbucni din nou, schimbînd natura sărutului. Rolurile lor erau bine definite de felul în care limba lui făcea dragoste cu gura ei.

La sfîrșit el se trase înapoi și se uită în jos la chipul ei.

– Ești nemaipomenit de frumoasă, șopti Șeful.

Deși era nemachiată, Gillian se simțea frumoasă. Avea obrajii îmbujorați. Își simțea buzele pline, mușcate și umede în mod sugestiv. Își trecu limba peste buza de jos și gustă sărutul lor.

– Și teribil de sexy.

Încolăcindu-i gîtul cu brațele, ea zise:

– Să nu-mi ascunzi nimic.

N-o făcură, nici unul, nici celălalt. Rămaseră întinși pe pat multă vreme. Într-un târziu, el se ridică, îi sărută fruntea, nasul, obrajii, la sfîrșit buzele, apoi cuvintele i se rostogoliră ușor.

– Sînt îndrăgostit de tine, Gillian.

– Știu. Mi-ai spus.

– Nu contează. Credeam că vorbesc cu Melina.

Ea dădu din cap și șopti:

– Dar eu te ascultam.

Sfîrșit

Tiparul executat sub comanda nr. 503

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI“ S.A. București
România

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

*De aceeași autoare,
Editura LIDER a publicat:*

- FEMEIA CAPTIVĂ
- TORNADA
- SITUAȚIE LIMITĂ
- ALIBIUL

EDITURA LIDER

Lei 75000

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

*De aceeași autoare,
Editura LIDER a publicat:*

- FEMEIA CAPTIVĂ
- TORNADA
- SITUAȚIE LIMITĂ
- ALIBIUL

 EDITURA LIDER

Lei 75000

SANDRA BROWN * CĂUTĂRI PERICULOASE

SANDRA BROWN

Căutări periculoase